

ไส่ บาบ่า มนุขย์มหัศจรรย์

เล่ม ๑

สำนักคัมภีร์ทางวิญญาน

นำเสนอเรื่องนี้

เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า

อภิญญาของพระพุทธองค์

ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น

เป็นสิ่งที่มิได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า

"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ

ทั้งนี้มิใช่เพื่อจะให้เห็นว่า

ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า

อนุศาสน์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๑

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

SAI BABA, MAN OF MIRACLES

by

Howard Murphet

โดย สิริ พุทศุทธิ์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา
มหามกุฏราชวิทยาลัย

บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW
องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพฯ

ธ. 1-7

๘-3

Through the Grace of

Bhagavan Sri Satya Sai Baba

May my tears, sobs and ecstasies
occurring while translating this book
traverse the geographical barriers to reach

her.

Who has been sitting in my heart,
dwelling in my mind
and shining in my soul.
May she be blessed with
beauty, security and purity.

คำนำของผู้จัดทำ

ท่านศกษา ไส้ ขาบา มนุษย์มหัศจรรย์ หรือเมื่อ
พุดอกนัยหนึ่งก็คือ พระผู้เป็นเจ้าของได้อวตารลงมาเกิด
เป็นมนุษย์ ตามความเชื่อของผู้ที่นับถือศาสนาฮินดูทั้ง
หลาย ซึ่งเขาเชื่อกันมานานแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าของ
เขานั้นนาน ๆ ก็จะมีอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เช่น
พระนารายณ์อวตารลงมาเกิดเป็นพระราม อย่างนี้เป็นต้น
และในสมัยหนึ่งเมื่อประมาณพันปีเศษมาแล้ว พวกชาว
ฮินดูทั้งหลายโดยการนำของท่านสังกราจารย์ ได้เคย
กล่าวไว้ว่า พระพุทธเจ้าก็คือพระนารายณ์ที่ได้อวตารลง
มาเกิดเป็นมนุษย์ เรียกว่า ปางพุทธาวตาร (ดูความ
พิศดารในหนังสือนารายณ์สิบปาง พระราชนิพนธ์ของ
สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า) พระเยซู ซึ่งถ้าพูดในแง่ของ
ชาวฮินดูทั้งหลาย ก็คือพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็น
มนุษย์ แต่ในทางคริสต์ศาสนาเขาเรียกพระองค์ว่า เป็น
ผู้ท่พระเจ้าส่งลงมา หรือเป็นพระบุตร ก็เป็นลูกของ

พระเจ้า การที่ศาสนิกชนทั้งหลายในศาสนาทั้งสองนี้
 เชื่ออย่างนี้ ก็เพราะอาศัยเรื่องปาฏิหาริย์เป็นปัจจัยสำคัญ
 ซึ่งถ้าพระศาสดา เช่นพระเยซูไม่สามารถทรงแสดงปาฏิ-
 หาริย์อะไรได้แล้ว พวกสาวกทั้งหลายก็จะไม่เชื่อเป็นอัน
 ขาดว่า พระเยซูเป็นพระบุตร หรือถ้าหากพระรามไม่
 มีฤทธิ์สามารถปราบพวยกษัตริย์ทั้งหลายได้ ซึ่งพวยกษัตริย์
 แต่ละตนมีฤทธิ์แค่ไหน ผู้ที่เคยรู้เรื่องรามเกียรติ์มาแล้ว
 ก็ย่อมจะทราบได้ทีเดียว ฤทธิ์ของพวยกษัตริย์นั้นยิ่งใหญ่เพียง
 ไร แต่ถึงกระนั้นพระรามก็สามารถปราบได้ ฉะนั้นจึง
 ได้เชื่อแน่ว่า พระรามก็คือพระนารายณ์ที่อวตารลงมา
 เกิดเป็นมนุษย์

ท่านศัศยา ใต้ บาบามีปาฏิหาริย์อย่างไรบ้างก็
 ขอให้ท่านดูจากเนื้อเรื่องโดยพิศดารจากในเล่มนี้ และ
 อาจารย์ศรี พุทธศุกร์ ซึ่งเป็นผู้แปลหนังสือเล่มนี้ก็ได้
 สรุปให้ฟังสั้น ๆ ว่า—

ท่านที่เคยอ่านการแสดงปาฏิหาริย์ของชาวตะวันตก
 มาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ลวงลับไปแล้วหรือที่ยังมีชีวิตอยู่
 ในปัจจุบันนี้ก็ตาม รับรองว่าถ้าได้อ่านเรื่องนี้แล้วจะเห็น

ได้ทันทีว่า ฝรั่งทั้งหลายเหล่านั้นจะต้อง “ซัดซาบ” ตก
ขอบถนนไปเลย

ท่าน “ไอ้ บาบ่า” ผู้แสดง “ปาฏิหาริย์” ในเรื่อง
นี้เป็นผู้มอภิญญาเกือบครบทุกอย่างที่พระพุทธองค์ทรงมี
เช่น ถอดกายทิพย์ คุณนาคนต รักษาโรค อ่านใจผู้อื่น
ตาทิพย์ หูทิพย์ เนรมิตของต่าง ๆ จากอากาศ ทำของ
น้อยให้เป็นมาก และที่ดูเหมือนจะสำคัญที่สุดก็คือ รับ
ความทุกข์ทรมานของผู้เป็นศิษย์มาไว้เสียเองก็ได้อีกด้วย
มีคนไทยระดับชั้นนายพลแห่งกองทัพเรือ ๒ สามภรรยา
ได้ไปเห็นด้วยตาตนเอง ได้รับของท่านเนรมิตจากอากาศ
ให้ และเป็นผู้พร้อมที่จะเป็นพยานและแสดงวัตถุที่ได้
รับมานั้นให้เป็นหลักฐานอีกด้วย

สำนักกันคว่ำทางวิญญาณเสนอเรื่องนี้ เพื่อจะ
แสดงให้เห็นว่า อภิญญาของพระพุทธองค์ที่กล่าวถึงใน
พระไตรปิฎกนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อช
ให้เห็นว่า “ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่” จริง ๆ ทั้งนี้
ใช้เพื่อจะให้เห็นว่า ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่าอนุศาสนีย์
ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

จากบทสรุปที่อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้กล่าวไว้
 นี้ก็หวังว่า ผู้อ่านย่อมจะเข้าใจถึงเจตนาของข้าพเจ้า ซึ่ง
 เป็นผู้จัดพิมพ์ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือจุดหมายสำคัญใน
 การจัดเสนอเรื่องนี้ ก็เพื่อให้คนในยุคปัจจุบันซึ่งไม่ค่อย
 จะเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์
 พุทธศาสนานั้น จะได้หยุดคิดพิจารณาเสียบ้างว่า ก็ใน
 เมื่อในยุคปัจจุบัน ก็ยังมีบุคคลที่สามารถแสดงปาฏิหาริย์
 ต่าง ๆ ได้ และเป็นเรื่องที่มีหลักฐานน่าเชื่อถือมากด้วย
 เช่นนี้ เหตุไฉนปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่พระพุทธรองค์ได้ทรง
 แสดง และที่พระสาวกองค์อื่น ๆ อีกมากมายได้แสดง
 นั้นจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ และที่สำคัญที่สุดก็คือ
 ถ้าเราไม่เชื่อว่า ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้แล้ว
 บทสวดมนต์ในเรื่องพุทธคุณบทหนึ่งว่า **วิษัษฐาจรณ-**
สมฺปนฺโน พระผู้มพระภาคเจ้าเป็นผู้สมบุรณ์ด้วยวิชาและ
 จรณะนั้น ก็ต้องหมายความว่า เราไม่เชื่อในเรื่องนี้เลย
 คือไม่เชื่อว่า พระพุทธเจ้าจะทรงมีญาณต่าง ๆ เหล่านี้
 จริง คือไม่เชื่อว่าพระพุทธรองค์จะทรงมี อิทธีวิธิ ทิพย-
 โสิต เจโตปริยญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาต-

ญาณ และอัสวักขญาณ เพราะคำว่า วิชา ในที่นี้ หมายถึง อภิญญา ๖ ดังที่กล่าวมานี้

อนึ่ง การที่นักศึกษาทั้งหลายไม่ค่อยจะเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ผิดวิสัยธรรมชาติอะไรทำนองนั้น เมื่อมาได้ยินได้ฟังเรื่องของท่านสัตยา ไส บาบามาแล้ว ถึงแม้จะไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แต่ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า จากหลักฐานต่าง ๆ ที่ปรากฏตามที่ นายโฮวาร์ด เมอร์เพท ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้บันทึกไว้ อย่างน้อยก็จะทำให้เกิดความลังเล กล่าวคือจะไม่เชื่อเสียเลยทีเดียวก็ไม่กล้า ครั้นจะปักใจเชื่อเสียทีเดียว ก็ทำไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องเหลือเชื่อมาก และตนเองก็ไม่เคยเห็นปาฏิหาริย์อย่างนั้นมาก่อน รวมความแล้วก็คือทำให้เราทั้งหลายได้เกิดความลังเล ไม่กล้าจะปฏิเสธไปเสียทั้งหมด อันนี้ได้ผลอย่างแน่นอน และจากจุดนี้เองก็จะก่อให้เกิดความสนใจในอันที่จะอยากรู้เหตุผลว่า เรื่องอย่างนี้เป็นไปได้อย่างไร ซึ่งในเมื่อเข้าใจเหตุผลชัดเจนแล้ว เรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ในทางพระพุทธศาสนาก็จะ

เกิดความเชื่อถือได้ทั้งหมด และในเมื่อเชื่อว่าเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ หรือเรื่องอภิญญาเป็นสิ่งที่เป็นไปได้แล้ว เราก็จะยอมรับในข้อที่ว่า พระผู้มพระภาคเจ้าเป็นผู้สมบุรณ์ด้วยวิชาและจรณะด้วยความจริงใจ และเมื่อยอมรับในเรื่องนี้ได้แล้ว เราก็จะเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าในบทที่ว่า “วิญญาณเป็นบัจฉัยให้เกิตนามรูป” ได้ อย่างแจ่มแจ้งถึงที่สุด การเข้าใจเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งมีประโยชน์อย่างไรนั้นจะยังไม่อธิบาย เพราะเคยอธิบายมามากแล้ว แต่ก็ใครจะพูดไว้ในที่นอกครั้งว่า เมื่อใดก็ตามในโลกส่วนมากเชื่อว่า ตัวเราเกิดมาจากวิญญาณของเรา พระเจ้าที่สร้างตัวเราก็คอวิญญาณของเรานั่นเอง ถ้าความเชื่อนั้นแพร่หลาย ก็หมายถึงโลกนี้ได้ก้าวขั้นสู่ยุคพระศรีอารยแล้ว ฉะนั้นจะเห็นว่า การที่ข้าพเจ้านำเอาเรื่องของท่านสัจยา ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ในยุคปัจจุบัน ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ หรือออกนัยหนึ่งตามความเชื่อถือของผู้ที่นับถือศาสนาฮินดูทั้งหลายถือว่า ท่านคอพระนารายณ หรือพระกฤษณะทอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์นั้นจะเป็นเรื่องที่มีคุณค่าสูงเพียงไร ก็ขอได้โปรดอ่านดู

เองจากเนื้อเรื่องในหนังสือเล่มนี้ และขอแจ้งให้ทราบ
ล่วงหน้าไว้ก่อนด้วยว่า:—

ขณะนี้ ได้รวบรวมเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่พระ
พุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้ ตลอดทั้งที่พระสาวกองค์อื่น ๆ
ได้แสดงไว้ตามที่มหัศจรรย์ ปราภฏอยู่ในคัมภีร์พระไตร-
ปิฎกและหนังสืออรรถกถาต่าง ๆ ซึ่งในเมื่อรวบรวมไว้
ได้ทั้งหมดแล้วก็จะได้จัดพิมพ์เป็นเล่ม เพื่อจะได้นำมา
เปรียบเทียบกับปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ของท่านสัตยาไส บาบา
เข้าใจว่าหลังจากหนังสือเรื่องนี้ออกไปแล้วไม่นาน หนังสือ
เรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ในทางพระพุทธศาสนา ก็
จะได้จัดพิมพ์ขึ้น

พร รัตนสุวรรณ

๑ กรกฎาคม ๒๕๒๔

สำนักกันคว่ำทางวิญญาน (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๕๒๒๐๒๔ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำนำของผู้แต่ง

หนังสือเล่มนี้มีความมุ่งหมายสำหรับผู้อ่านสามประเภท ประเภทแรกได้แก่บุคคลส่วนมากซึ่งสนใจและเลื่อมใสใจเรื่องลึกลับมหัศจรรย์ และเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ประเภทที่ ๒ ได้แก่ผู้แสวงหาแสงสว่างในทางวิญญาณ ซึ่งในปัจจุบันยังมีได้พบแสงสว่างนั้นอย่างเป็นที่พอใจ บุคคลส่วนมากในทั้งสองประเภทนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเภทแรกนั้นคงจะไม่เคยแม้แต่ได้ยินชื่อท่านสัตยาไส บาบ่า แห่งอินเดียเสียด้วยซ้ำ ไม่ต้องกล่าวถึงว่าจะเคยได้ยินเรื่องราวแห่งการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านหรือทราบว่าคุณมีอิทธิพลเพียงไร ดังนั้นเป็นธรรมดาที่บุคคลเหล่านี้จะต้องรู้สึกสงสัย และไม่เชื่อเอาไว้ก่อน ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้พยายามเสนอข้อเท็จจริงไว้ในหนังสือเล่มนี้อย่างแจ่มแจ้ง พร้อมทั้งพยานหลักฐานเท่าที่จะทำได้ ในเวลาเดียวกันก็พยายามหลีกเลี่ยง

ไม่นำความเชื่อหรือความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลนั้นๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

อันที่จริงได้เคยมีหนังสือเกี่ยวกับเรื่องปรากฏการณ์ที่เป็นปาฏิหาริย์มาบ้างแล้วเป็นครั้งคราว แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ยังไม่เคยมีผู้ใดที่ได้บรรยายปาฏิหาริย์ของท่านนักบุญซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน โดยที่มีประจักษ์พยานประกอบ และบอกชื่อจริงของประจักษ์พยานเหล่านั้นไว้ด้วย สำหรับผู้เป็นพยานแห่งเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้นั้น กล่าวได้ว่าส่วนใหญ่เป็นผู้มีอาชีพซึ่งเป็นทนายรับรองกันทั่วไป หรือไม่ก็เป็นผู้หมั่นทำตาพอสมควรในสังคม บุคคลที่เป็นประจักษ์พยานเหล่านี้ ท่านผู้อ่านผู้ใดที่มีความสงสัยก็อาจติดต่อสอบถามได้ เพื่อให้ท่านเหล่านั้นช่วยยืนยันความจริงของประสบการณ์อันมหัศจรรย์ชนิดเหลือเชื่อ ซึ่งได้บรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่จากการที่มีข้อความเกี่ยวกับศรัทธา หรือความรู้สึกส่วนตัวอยู่เพียงเล็กน้อยในหนังสือเล่มนี้ ท่านผู้อ่านประเภทที่ ๓ คือผู้ที่เบนสวักอันเคร่งครัดของท่านใส่ บาบาก็อาจจะรู้สึกว้าขอความ

ในหนังสือเล่มนี้ออกจะ “เย็นชืด” คือดูไม่มีอารมณ์เสียเลย ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านเหล่านั้นทราบ ว่า หนังสือประเภทที่มีแนวโน้มไปในทางปลุกศรัทธา และความภักดีโดยเฉพาะนั้น ย่อมเหมาะสำหรับสาวกที่มีศรัทธาและความภักดีอย่างมั่นคงแล้วเท่านั้น และนั่นไม่ใช่จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเขียนขึ้นเพื่อให้เป็นที่สนใจของบุคคลในวงกว้างกว่านั้น

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังหวังว่าแม้สำหรับสาวกผู้ที่มีศรัทธาและความภักดีอย่างไม่หวั่นไหวต่อ ท่านใส บาบ่า ผู้ซึ่งปาฏิหาริย์อันมหัศจรรย์ต่าง ๆ ได้กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญสำหรับตนไปแล้ว ก็น่าจะได้พบบางสิ่งบางอย่างในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความสนใจเพิ่มขึ้นอีกก็ได้ เช่นอาจจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับอำนาจของท่านใส บาบ่าในแบบอื่น มีความหมายอย่างอื่น และมีประจักษ์พยานอื่น ๆ ซึ่งท่านเหล่านั้นไม่เคยได้ยินได้ฟังมาแต่ก่อนก็ได้ สภาวะของท่านใส บาบ่านี้เป็นเสมือนมหาสมุทรที่ยังไม่มีใครหยั่งได้ว่าจะลึกสักเท่าใด และเท่าที่เรารูกันอยู่ก็คงเป็นเพียงส่วนน้อยนิดเดียวเท่า

นั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมา ข้าพเจ้าจึงใคร่จะให้ท่านทั้งหลายทั้งปวงได้มีโอกาสรู้เห็นสิ่งที่เป็นส่วนน้อยนิดเดียวที่ข้าพเจ้าได้รู้เห็นมา สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าได้นำมาบรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นผลของการค้นคว้า การสอบสวน และประสบการณ์ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ซึ่งก็ได้ให้ผลอย่างชื่นใจจนได้ปรากฏขึ้นมาเป็นหนังสือเล่มนี้

อนึ่ง ข้าพเจ้าใคร่ขอแสดงความขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วยต่อบุคคลหลายคน ท่านแรกก็คือท่านศรีสัตยาไส บาบาเอง ในการที่ท่านได้กรุณาแสดงและเปิดเผยเรื่องราวบางอย่างแก่ข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว ความรู้สึกอันซาบซึ้งของข้าพเจ้าที่มต่อท่านนั้น บอกตรง ๆ ว่าสุดท้ายจะหาถ้อยคำมาบรรยายให้ใกล้เคียงกับความจริงได้ นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็ใคร่ขอขอบคุณต่อบุคคลผู้ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ข้าพเจ้าฟัง เกี่ยวกับประสบการณ์อันมหัศจรรย์ และมีค่าอย่างยิ่งของท่านเหล่านั้น และในเวลาเดียวกันก็ได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าระบุชื่อจริง

ของท่านได้ออกด้วย ทงนเพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่า “ความจริงเป็นสิ่งที่แปลกกว่าเรื่องนิยาย”

และในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณ มร.แอลฟ์ ไทด์มันด์ โยฮัน เนส เสน ผู้ซึ่งได้ช่วยทำหน้าที่เป็นเสมือนเลขานุการให้ข้าพเจ้าในเรื่องเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ บุคคลนอกผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณก็คือภรรยาของข้าพเจ้าเอง ผู้ซึ่งได้มีส่วนช่วยเหลือเป็นอย่างมากในการพิมพ์ดีดและสอบทานต้นฉบับ

—โฮวาร์ด เมอร์เฟต

The Buddha used his psychic or super-normal powers (Abhiññā) for teaching everybody on every occasion.

Phorn Ratanasuvan

พระพุทธองค์ทรงใช้อภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์
ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

พร รัตนสุวรรณ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

Phorn Ratanasuwon

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของ
วิญญาน (คือ ใจ) ^{๕๕๘} ทงนกว่าเพราะวิญญานเป็นใหญ่กว่า
^{๕๕} สงหงปวง

พร รัตนสุวรรณ

ความเห็นของผู้แปล

หนังสือเล่มนี้อาจได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากชาวพุทธที่เคร่งครัดในการปฏิบัติอย่างกว้างขวาง โดยเหตุหลายประการ เช่น

๑. ท่านไส บาบาสู้เป็นผู้เป็นเจ้าของประวัติในเล่มนี้ ไม่ใช่ชาวพุทธ ดังนั้นการแปลหนังสือซึ่งเป็นการยกย่องเกียรติท่านผู้นี้ ผู้อ่านบางท่านอาจมองไปในแง่ที่ว่า ชาวพุทธไม่ควรกระทำ เพราะเท่ากับเป็นการยกย่องผู้ถือศาสนาอื่นโดยแท้ แม้ว่าข้อความในหนังสือเล่มนี้จะเป็นความจริงก็ตาม

๒. หนังสือเล่มนี้มีแต่อิทธิปาฏิหาริย์อย่างเดียว และจะทำให้ประชาชนที่เชื่อในเรื่องนี้พากัน “หลงมกมาย” มากขึ้น

๓. พุทธศาสนาไม่ถือเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์เป็นหลักสำคัญ ดังนั้นการชี้ให้ประชาชนเชื่อมั่นในอิทธิปาฏิหาริย์เช่นนี้ จะเป็นผลให้ประชาชน “เดินผิดทาง” ละเลยอนุศาสน์ปาฏิหาริย์มากขึ้นทุกที

อันที่จริง คงจะมีข้อวิตกกังวลและเรื่องคัดค้าน หรือท้วงติงอีกมาก เพราะเท่าที่ข้าพเจ้าได้รับฟังและได้ แก้ปัญหาไปเป็นส่วนตัวหลายต่อหลายรายจนถึงบัดนี้ก็มี หลายประเด็นด้วยกัน จนคิดว่าถ้าจะนำประเด็นเหล่านั้น มากล่าวทักข้อ ก็จะต้องเป็นบทความอีกบทหนึ่งต่างหาก เลยทีเดียว ซึ่งข้าพเจ้าอาจจะต้องเขียนชี้แจงในภายหลัง อีกครั้งหนึ่ง ในที่นี้จะขอชี้แจงในสามประเด็นที่กล่าว ไว้ข้างต้นเท่านั้นก่อน คือ

(๑) ถ้าท่านใส่ บาบามีความสามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้ดังที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้จริง ๆ เราชาว พุทธทั้งหลายจะต้องนับถือพระพุทธองค์ มากกว่าเดิม ไม่ใช่ถ้อยลง เพราะเรื่องนี้จะเป็เครื่องแสดงว่า พระ พุทธองค์ ย่อมจะต้องสามารถทำได้ไม่น้อยกว่าอย่าง แน่นนอนและเมื่อเป็นเช่นนั้น อิทธิปาฏิหาริย์บางอย่างที่ เราชาวพุทธไม่เชื่อกันเลย ต่อไปอย่างน้อยเราก็จะต้อง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งไว้ก่อน สำหรับผู้ที่มีศรัทธาในทางนี้ อยู่แล้ว ย่อมจะเชื่อได้เต็มทีเดียว

อันที่จริง มีปาฏิหาริย์บางอย่างซึ่งผู้ที่มีพินพอนจะ เชื่ออยู่บ้างแล้ว ก็ยังไม่กล้าเชื่อ เช่นในการให้เอหิภิกขุ

อุปสัมปทาแก่บุคคลบางคน (เช่นพระมหากษัตริย์และ
 ชัมพูกาชิว) มีข้อความกล่าวว่า “เมื่อพระพุทธองค์
 ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก ก็ปรากฏบาตรจีวร^{๕๕}ขึ้นมา
 จากอากาศ มาคลุมร่างกายของสาวกผู้นั้นในทันที”
 ดังนี้เป็นต้น ผู้แปลเอง ซึ่งยอมรับเชื่อปาฏิหาริย์เกี่ยว
 กับมโนมยทธิมาแต่ก่อนแล้ว ก็ยังรู้สึกว่าจะสะกิดใจ อุดคุด
 ไม่ได้ว่าน่าจะเป็นการ “ฝอย” เสียมากกว่า แต่เมื่อมา
 ได้ทราบจากหนังสือเล่มนี้ และจากคนไทยผู้มีเกียรติ
 ระดับชั้นนายพลสองสามีภรรยาว่าท่านใส บาบาสสามารถ
 เนรมิตของต่าง ๆ ออกมาได้จากอากาศจริง ๆ ก็เกิดความ
 คิดว่าตนเองน่าจะคิดผิดเสียแล้ว เพราะเมื่อท่านใส บาบาส
 ทำได้ เหตุใดพระพุทธองค์จึงจะทำได้เล่า โดยเฉพาะ
 ในกรณีที่พระพุทธองค์ทรงทำให้แก่บุคคลผู้มีวาสนาใน
 ทางนั้นมาก่อนในอดีตชาติมาแล้ว นี่เป็นตัวอย่างเพียง
 ประการเดียวที่แสดงให้เห็นว่า ถ้าท่านใส บาบาสแสดง
 ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ได้จริง เราชาวพุทธจะสามารถนับถือ
 พระพุทธองค์ได้มากกว่าเดิม ไม่ใช่่น้อยลงกว่าเดิม
 เลยและข้อสำคัญที่ทำให้เราต้องศึกษาจากประวัติของ

ท่านใส บาบาก็เพราะว่าในปัจจุบันเรายังหาตัวอย่างของผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์ทุกอย่างเช่นนี้ จากในวงการของเราเองไม่ได้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ชาวพุทธที่เป็นนักปฏิบัตินิยมเป็นสุขขวิปัสสโก คือ “ตัดช่องน้อยแต่พอตัว” ไปเสียเป็นส่วนมาก

(๒) หนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่มีแต่เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์อย่างเดียว ดังนั้นผู้ไม่เชื่อ หรือว่าเชื่อแต่ชิงชัง เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ โปรดทำใจเย็น ๆ ไว้ก่อน อย่าเพิ่งไว้วาย เข้าทำนองติดนไปก่อนใช้ โปรดอ่านตอนท้าย ๆ เช่นตั้งแต่บทที่ ๑๘ เป็นต้นไปด้วย ท่านจะเห็นได้ว่าทัศนะคติเกี่ยวกับเรื่องการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ของเขานั้น ไม่ได้ผิดไปจากของเราเท่าใดนัก คือเขา หรือท่านใส บาบาก็ไม่ได้ถือว่าอิทธิปาฏิหาริย์อันผาดโผนต่าง ๆ นั้น เป็นจุดหมายปลายทางอันสูงสุดเลย ท่านถือว่าเป็นเครื่องมือหรือบันไดขั้นหนึ่งเท่านั้น ในบทที่ ๑๘ มีข้อความที่ท่านเซอร์ดิ บาบากล่าวเตือนสาวกของท่าน (ซึ่งเป็นนักบวช) คนหนึ่งไว้อย่างน่าฟัง คือสาวกผู้นี้ได้ฝึกสมาธิไปจนถึงขั้นได้ทิพยจักขุ สามารถเห็นนิมิต

หรือเหตุการณ์อะไรต่าง ๆ ได้แล้ว เลยเกิดเพลิดเพลินดู เหตุการณ์ต่าง ๆ กันใหญ่ ไม่เป็นอันภาวนาเพื่อคุณธรรมอันสูงขึ้นไป ท่านจึงดุเอาว่า “นี่เธอ จะไปเสียเวลา ดู ระบายไปอยู่ทำไม ? มันมีประโยชน์อะไรสำหรับเราหรือ ?”

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ก็เคยบอกกับผู้แปลว่า เรื่องนี้เปรียบเหมือนบริษัทขายรถยนต์ หรือสินค้าราคาแพงอื่น ๆ ที่เวลาโฆษณาสินค้าของเขา เขามักจะมีรูปผู้หญิงไป คือนุ่งน้อยห่มน้อยยื่นเอามือแตะสินค้าของเขา เช่นรถยนต์ เป็นต้น ความจริง ผู้อ่านโฆษณาทั้งหลายต่างก็รู้ว่า คุณภาพของสินค้าใด ๆ จะดีหรือเลวเพียงใดก็ตาม ไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กับผู้หญิงที่นำมาลงเป็นภาพประกอบนั้นเลย แต่ที่เขาจ้างให้เธอมายืนข้างสินค้าของเขา หรือบางทีให้มาพูดโฆษณาสินค้าของเขาด้วยนั้น ก็เพียงเพื่อจะดึงดูดความสนใจของผู้่านหนังสือพิมพ์หรือผู้ชมทั่วท่านนั่นเอง

จริงอยู่ ในทางหลักคำสอน ย่อมจะมีบางอย่างที่ชาวพุทธรับไม่ได้ เช่นเรื่องพระอิศวรพระนารายณ์และ

เรื่องอาตมมันเป็นตัว แต่ที่ท่านอ่านด้วยใจเป็นกลาง จะเห็นว่าสำนวนอุปมาโวหารของเขา มีหลายตอนที่น่าฟัง และเป็นเครื่องปลุกใจได้เป็นอย่างดีเหมือนกัน อย่างน้อยก็คิดเสียว่าเป็นการศึกษาวิชา Comparative Religion คือศาสนาเปรียบเทียบก็ยังได้

(๓) เกี่ยวกับความเห็นของนักปฏิบัติบางท่าน ที่กล่าวว่าพระพุทธศาสนาไม่ถือเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์เป็นสิ่งสำคัญ ฯลฯ นั้น ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธในเรื่องนี้ แต่ใครขอให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาความจริงดังต่อไปนี้ด้วย

ก) หากพระองค์ไม่ใช้อิทธิปาฏิหาริย์ข่มอูรุเวลกัสสปเสียก่อนแล้ว นักบวชผู้มีบริวารเป็นจำนวนมากขนาดนั้น จะยอมเป็นสาวกของพระองค์ละหรือ ? และหากพระองค์ปราบอูรุเวลกัสสปด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ไม่ได้ การประดิษฐานพระศาสนาในแคว้นมคธของพระเจ้าพิมพิสาร จะเป็นไปได้ได้อย่างไร ? ผู้ที่เคยอ่านพุทธประวัติฉบับปฐมสมโพธิ ตอนนั้นมาแล้ว จะเห็นได้ว่า พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงอิทธิปาฏิหาริย์มากมายหลายอย่างหลายครั้ง กว่าจะให้ชฎิลคือฤาษีอูรุ-

เวลกัสสพยอมแพ้แก่พระองค์ได้ เพราะคนใหญ่โตและมี
มีทิวฐิแรงกล้าขนาดนั้น จะใช้อุสาสนีปาฏิหาริย์อย่าง
เดียวเพื่อกลับใจเขานั้น ไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอน

ข) ในการปราบโจรองคฺลิมาล พระองค์ก็ต้อง
ใช้อิทธิปาฏิหาริย์เหมือนกัน ลองคิดดูทีหรือว่าหากไม่
ทรมานให้โจรวิ่งไล่ไม่ทัน จนกระทั่งเหนื่อยหมดแรง
เสียก่อนแล้ว เพียงการพูดว่า “เราหยุดแล้ว ท่านยัง
ไม่หยุด” เท่านั้น คิดหรือว่าโจรองคฺลิมาลจะยอมวาง
อาวุธและฟังคำสอน ?

ค) ในการเทศนาให้แก่บิดาของพระยสะ พระ
องค์ได้ใช้อิทธิปาฏิหาริย์ “บัง” ร่างของพระยสะซึ่งเป็น
บุตรไว้เสีย ไม่ให้ผู้เป็นบิดาเห็น ต่อเมื่อแสดงธรรม
เทศนาเสร็จแล้ว จึงให้พ่อกลับลูกได้เห็นกัน

ง) เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศล เสด็จไปเฝ้าพระ
พุทธองค์เพื่อถามถึงคติของพระนางมัลลิกา ซึ่งเป็นพระ
มเหสีที่ได้สวรรคตไปแล้วว่า ไปเกิด ณ ที่ใด พระองค์
ได้ใช้อำนาจจิต คือมโนมยิทธิ “สะกด” ให้พระเจ้า
ปเสนทิโกศลลี้มตามไปเรื่อย ๆ จนครบ ๗ วัน ต่อจาก

นั้นจึงคลายการสะกด ปลอຍให้พระเจ้าปเสนที โภศล
ทูลถามได้

จ) ทั้งนี้ไม่นับอิทธิปาฏิหาริย์อื่น ๆ อีกหลายครั้ง
รวมทั้งการดูอดีตชาติหรือบุพกรรมของสาวก และรวม
ทั้งที่ทรงใช้พระโมคคัลลานะให้ไปทรมานล่องหนาก่อน
แล้วพระองค์จึงเสด็จตามไปที่หลัง และไม่นับอิทธิปาฏิ-
หาริย์ครั้งยิ่งใหญ่ คือ ยมกปาฏิหาริย์ ด้วย

เมตตปาฏิหาริย์

อันที่จริง ผู้แต่งชีวประวัติของท่านใส บาบ่า^{๕๕}
ก็ยอมรับว่า ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ และทำให้เกิดความ
ประทับใจอย่างลึกซึ้งแก่เขา (และคนอื่นอีกหลายคน) นั้น
ไม่ใช่อิทธิปาฏิหาริย์เลย แต่เป็นพลังอันลึกลับที่แผ่รังสี
มาจากท่าน ทำให้เขารู้สึกเอบอบไปด้วยความสุขอย่าง
บอกไม่ถูกเสียมากกว่า นหมายถึงกระแสแห่งความเมตตา
ซึ่งแผ่ออกมาจากจิตใจของท่านอย่างไม่ขาดสาย ทำให้
เขารู้สึกคล้าย ๆ กับว่าท่านเป็นแม่ของเขา และของ
ทุก ๆ คนที่ไปหาท่านโดยแท้ ความประทับใจอันเกิดจาก

กระแสนี้แห่งเมตตานี้ เป็นสิ่งที่สูงส่งลึกซึ้ง และประทับใจยากที่จะบรรยายหรือสัมผัสเลื่อนได้จริง ๆ

หันมาดูความจริงในวงการพุทธศาสนาในประเทศไทย เราก็จะต้องยอมรับว่า พระอาจารย์ที่มีชื่อเสียง มีคนเคารพนับถือทั่วประเทศไทย ก็ล้วนแต่ต้องมีอิทธิปาฏิหาริย์เป็นคุณสมบัติประกอบคุณธรรมของท่านทั้งสิ้น ยกตัวอย่างท่านที่ล่วงลับไปแล้ว ก็ได้แก่หลวงพ่อโต คือสมเด็จพระพุฒาจารย์วัดระฆัง หลวงพ่อทวด ผู้ “เหยียบน้ำทะเลจืด” หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร เป็นต้น พุทธกันโดยตรงไปตรงมา ก็อาจกล่าวได้ว่า หากไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์เป็นเครื่องประกอบอยู่บ้างแล้ว จะมีใครสนใจหรือเคารพนับถือท่านถึงขนาดนี้ไหม? อย่างไรก็ตาม บางท่านเหล่านี้ ผู้ที่เคยเข้าไปใกล้ชิดท่าน ก็ยอมรับว่าท่านมีเมตตาปาฏิหาริย์อีกด้วยเหมือนกัน

พุทธวิสัย

เรื่องปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับชีวประวัติของพระพุทธรูปยังมีอีกหลายเรื่อง ทิ้งกัปราชญ์ทางตำราท่านนับถือ

วิทยาศาสตร์เป็นพระเจ้า มักไม่ยอมเชื่อ เช่นพอประ-
 สติก็พูดได้และเดินได้เป็นต้น แต่เมื่อเร็ว ๆ นี้มีข่าวใน
 วารสารซึ่งเป็นวารสารทางศาสนาคริสต์ ชื่อ AWAKE
 ออกในอเมริกาและ ฟิลิปปีนส์ ฉบับวันที่ ๘ กุมภาพันธ์
 ๒๕๒๔ นี้เอง มีข้อความในหน้า ๓๐ เป็นข่าวเล็ก ๆ ว่า
 เด็กหญิงคนหนึ่งในเมืองรัฐแมสซาชูเซตต์ สามารถร้อง
 เพลงได้ หลังจากที่ถูกถอดออกมาได้ไม่กี่ชั่วโมง พูดคำว่า
 “ฮาย” (ซึ่งเป็นคำทักทาย) ได้เมื่ออายุ ๑ เดือน พออายุ
 ๗ เดือนก็อ่านหนังสือออก และสามารถอ่านวรรณ
 กรรมของเชคสเปียร์ได้เมื่ออายุ ๒ ขวบ พออายุ ๗
 ขวบก็ปรากฏว่าเขียนนวนิยายเรื่องที่ ๖ แล้ว ข่าวกล่าว
 ต่อไปว่า นักจิตวิทยาได้ทดสอบความสามารถทางสติปัญญา
 ของเด็กหญิงผู้นี้เมื่ออายุ ๓ ขวบ ก็ได้ผลออกมาว่า
 เธอมีสติปัญญาเท่ากับคนที่อายุ ๒๐ ปี เด็กหญิงผู้นี้
 ชื่อ อลิเซีย ผู้ส่งข่าวมาให้ข้าพเจ้าคือ ดร. ด้วง พุทธศุภ
 แห่งคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พร้อมกับ
 ได้ให้ข้อคิดว่า ถ้าขนาดเด็กหญิงผู้นี้ยังทำได้ถึงเพียงนี้
 การที่พระสิทธัตถะกุมารจะสามารถเดินได้และพูดได้เมื่อ

แรกประสูตินั้น ก็เป็นเรื่องน่าคิดอยู่เหมือนกัน อย่างน้อยพระกมารอาจเดินได้และพูดได้เฉพาะในตอนนั้นก็เป็นที่ได้ เรื่องนี้มีมาในพระไตรปิฎก อยู่ในอรรถวิสุทธิธรรมสูตร มัชฌิมนิกาย อุปริบัญญัติสาส์ก ในอรรถกถาคือในคัมภีร์บัญญัติสุทนี มีข้อความบรรยายว่าเรื่องเช่นนี้ (เช่นมหาปริสลักษณะเป็นต้น) เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ที่จะเป็นพระพุทธเจ้า การที่พระโพธิสัตว์ในชาติสุดท้ายทำเช่นนั้นได้จึงเป็นของธรรมดา ส่วนการที่คนอื่น ๆ ทำไม่ได้ก็เป็นของธรรมดาเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะคนเรานั้น แม้เป็นคนเหมือนกัน ก็เป็นคนที่ไม่เหมือนกัน (ข้อความภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเด็กหญิงปาฏิหาริย์ข้างต้น โปรดดูได้จากวารสาร WFB REVIEW ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก, ๓๓ สุขุมวิท กท. ๑๑ ฉบับ พ.ศ.— ม.ย. ๒๕๒๔ ได้หัวข้อ NEWS AND VIEWS)

นักวิทยาศาสตร์คือคนข้างฝัน

โดยมากเรามากจะเข้าใจกันว่า ผู้ที่มีการศึกษาต่ำ ไม่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ จะต้องเป็นคนฝันเพื่อง คิด

สมบัติบ้า ชอบสร้างวิมานในอากาศ ส่วนนักวิทยาศาสตร์ผู้ซึ่งเป็นคนมีเหตุผล จะเป็นคนไม่มีอารมณ์ ไม่ใช่คนช่างฝัน และจะไม่เชื่อในวิชาไสยศาสตร์หรือสิ่งลึกลับต่าง ๆ ซึ่งทั้งนี้ไม่เป็นความจริงเลย ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ข้อมูลเป็นเครื่องพิจารณาสองประการดังต่อไปนี้

(๑) หนังสือพิมพ์ “สยามรัฐ” ฉบับวันที่ ๑๘ พฤษภาคมศกนี้ มีข้อความหน้า ๑ ว่า จากการค้นคว้าของสำนักงานบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยนายสนิท สัมครการ ได้รายงานว่ พวกที่สำเร็จปริญญา (ในนั้นบอกว่าปริญญาโท) มีความม่งมายเชื่อถือในเรื่องของโศกลางและวิชาไสยศาสตร์มากกว่าพวกจบประถมปีที่ ๔ ข้อมูลดังกล่าวนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะมีความจริงที่เชื่อถือไต่เพียงไร แต่อย่างน้อยก็คงจะทำให้เกิดความคิดได้ว่ คนที่มการศึกษาดีแล้วก็ยังอดเชื่อเรื่องนี้ไม่ได้

(๒) ปัจจุบันมีจินตนิยายทางวิทยาศาสตร์หลายเรื่อง ในแต่ละเรื่องก็มีแนวคิดที่ยังเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบัน แต่มีลู่ทางว่อาจจะเป็นไปได้ในอนาคต ผู้อ่านมัก

จะอ่านด้วยความน้อมใจเชื่อไม่มากก็น้อย เพราะเคารพ
 ปริญญาและศักดิ์ศรีของนักวิทยาศาสตร์ผู้แต่งเรื่องนั้น ๆ
 ในบางกรณีนักวิทยาศาสตร์ได้ใช้อภิสัทธาตามโนภาพ
 อย่างโลดโผน จนนักวิทยาศาสตร์ด้วยกันหลายท่านถึง
 กับ “สะอึก” เช่น Sir William Herschel นักวิทยา-
 ศาสตร์ชาวอังกฤษผู้ค้นพบดาวเคราะห์ Uranus ได้กล่าว
 ไว้ว่า แม้ในดวงอาทิตย์ก็มีชีวิต (แบบที่เราอยู่นี้ไม่ใช่
 แบบโอปิปาติกะ) อาศัยอยู่ได้ มติเช่นนั้น ถ้าผู้พูดเป็น
 คนชั้นสามัญธรรมดา ก็ต้องถูกหาว่าเป็นคนเสียสติแน่
 นอน แต่เมื่อนักวิทยาศาสตร์ขนาด Sir William Hers-
 chel พูด ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างเกรงอกเกรงใจ
 จากนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายว่าเป็น “การวาดมโนภาพที่
 กล้าหาญชาญชัยยิ่ง” (bold imagination) เท่านั้นเอง
 ผู้สนใจเรื่องจินตนิยายอิงหลักวิทยาศาสตร์ ควรอ่าน
 เรื่องของ Dr. Isaac Asimov ผู้ซึ่งได้แต่งหนังสือตำราที่
 เป็นหลักฐานไว้หลายเรื่องเหมือนกัน เรียกว่าท่านผู้นั้น
 เป็นทั้งนักวิทยาศาสตร์ และนักประพันธ์ชนิดวาดมโน-
 ภาพเสียด้วย ความจริงเหล่านี้จะเห็นได้ว่า การที่กล่าว

กันว่านักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่คนช่างฝันนั้นไม่จริงเสมอไป
ข้าพเจ้าคิดว่าในหลายกรณี นักวิทยาศาสตร์จะ “ฝัน
เฟื่อง” มากกว่าคนประเภทอื่น ๆ เสียด้วยซ้ำ แต่ท่าน
เหล่านี้บังเอิญมีอิทธิพลในการ “ฝัน” มากกว่าคนทั่วไป
เท่านั้นเอง

เมื่อหลายปีมาแล้ว มีภาพยนตร์เรื่องหนึ่งชื่อ
War of The Worlds ดำเนินตามเค้าโครงความคิดฝัน
ของนักประพันธ์นามอูโฆซ คือ H.G. Wells ได้เข้ามา
ฉายในประเทศไทยแล้ว เป็นภาพยนตร์ต้นตอ แสดง
ถึงความ “ฝันเฟื่อง” ทางวิทยาศาสตร์ที่น่าดูเรื่องหนึ่ง
ปัจจุบันนี้ ก็มีภาพยนตร์ในทำนองเดียวกันอีกเรื่องหนึ่ง
ชื่อ Star Wars ซึ่งกำลังฉายอยู่ในหลายโรงในกรุงเทพฯ
นี่ก็เป็นผลของการ “ฝันเฟื่อง” ทางวิทยาศาสตร์เหมือน
กัน อาจกล่าวได้ว่าในปัจจุบันนี้ นาย “ฝัน” เกี่ยวกับการ
เดินทางในอวกาศ (Space Odyssey) กำลังได้รับความ
นิยมสูงมาก

และก็เป็นที่น่ายินดีว่านักประพันธ์ผู้มีความรู้ทาง
พุทธศาสนาก็มีความสามารถในการ “ฝัน” โดยอาศัย

หลักการทางพระพุทธศาสนา สร้างสรรค์จินตนาการ
 ออกมาเป็นนิยายได้ดีไม่น้อยกว่าจินตนิยายทางวิทยา-
 ศาสตร์เหมือนกัน ภาพยนตร์ ทีวี ที่เพิ่งจบไปเมื่อเร็ว ๆ
 นี้ คือเรื่อง ศิขริน เทวินตรา ของโสภาค สุวรรณ และ
 มณีเมณฑรา ของ ทมยันตี เป็นตัวอย่างแห่งผลงานที่น่า
 สรรเสริญของผู้ประพันธ์ ที่พยายามแต่งเรื่องอันเป็นคติ
 ธรรมสอนผู้อ่านและผู้ดู ให้ทราบซึ่งถึงหลักการของ
 พระพุทธศาสนาได้เป็นอย่างดี นวนิยายประเภทเดียว
 กันที่แต่งโดยผู้มีความรู้สูงขึ้นไป แต่อาจจะเป็นเรื่อง
 “หนัก” กว่านั้นสักหน่อย ได้แก่เรื่อง “กองทัพธรรม”
 เป็นต้น ของ อาจารย์สุชีพ ปุญญานุภาพ และเรื่อง
 “พระอานนท์ พุทธอนุชา” ของอาจารย์วสัน อินทสระ
 เป็นต้น ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อนักวิทยาศาสตร์ใช้อภิสัทธา
 “ฝัน” ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ของเขาได้ เหตุใด
 นักศาสนาจึงจะไม่ควรใช้อภิสัทธา “ฝัน” ตามหลักการ
 ของเรายังไม่ได้เล่า? และถ้าเราอ่านและชมผลงานอัน
 เกิดจากการฝันของเขาด้วยความเคารพเช่นใดแล้ว เหตุ
 ใดเราจะอ่านและชมผลงานอันเกิดจากความฝันของพวกเขา

เราเองด้วยความเคารพเช่นเดียวกันไม่ได้เล่า ? เพราะถึง
อย่างไร ๆ ถ้าหากเราจะ “ฝัน” บ้าง เราก็ฝันไปตามหลัก
การของเราเหมือนกัน

ข้อบกพร่องของอิทธิปาฏิหาริย์

อันที่จริงข้อบกพร่องของอิทธิปาฏิหาริย์ก็มีอยู่
บ้างซึ่งปฏิเสธไม่ได้เหมือนกัน คือทำให้คนตื่นเต้น
(แทนที่จะทำให้จิตใจสงบ) และทำให้เกิดความมึนงง
(แทนที่จะใช้ปัญญา) แต่ในโลกสัมพัทธ์ (Relative
World) นี้ เราจะหาไม่ได้ว่ามีอะไรที่มีคุณประโยชน์อย่าง
เดียวโดยไม่มีโทษ หรืออย่างน้อยก็มีข้อบกพร่องอยู่บ้าง
ไม่มากนักน้อย การเพ่งถึงโทษหรือข้อบกพร่องและด่า
กราด โดยทำไม่รู้ไม่เห็นคุณประโยชน์ไปเสียทั้งหมด
นั้น ย่อมไม่ใช่วิสัยของผู้มีใจเที่ยงธรรมเลย ในเรื่องนี้
โปรดอ่านบทที่ ๑๘ แล้วท่านจะได้ทราบว่าผู้แต่งหนังสือ
เล่มนี้ย่อมรับความบกพร่องเหมือนกัน ปัญหาจึงมีอยู่
ว่า พวกเราเอง จะมีใจเที่ยงธรรมพอที่จะยอมรับคุณ
ประโยชน์ ซึ่งก็มีจริงด้วยเหมือนกันนั้นได้หรือไม่ ?

ข้าพเจ้าใคร่จะให้ความเห็นว่า การชิงชังเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์โดยถ่ายเดียว คือโดยไม่คิดถึงกรณีบางเรื่องและสถานการณ์บางประการนั้น น่าจะเป็นความมงงายและตื้นตื้น (คือภาคภูมิใจ) ในแนวทางปฏิบัติของตนเองมากเกินไปก็ได้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าใคร่ขออ้างถึงมติของนายแพทย์ Carl A. Wickland M.D. แห่งสมาคมเพื่อความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ของอเมริกา ซึ่งได้แต่งเรื่องอยู่กับคนตายมา ๓๐ ปี (30 Years Among the Dead) ซึ่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณเคยแปลงลงในวารสาร "วิญญาณ" มาครั้งหนึ่งแล้ว นายแพทย์ผู้นี้ ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งอย่างน่าฟังว่า "การที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดอาจจะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดได้นั้น เราจะถือว่าเป็นการลบล้างประโยชน์ (คือการที่เราสามารถนำไปใช้ในทางที่ถูก) ของมันเสียโดยสิ้นเชิงนั้น ย่อมไม่ได้" (The misuse of a thing is no argument against its use—THIRTY YEARS AMONG THE DEAD page 14)

นโยบายอยู่ร่วมกัน (Co-existence)

เมื่อพิจารณาความจริงคือคุณประโยชน์และข้อบกพร่องจากหลาย ๆ แง่มุมแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่า ปาฏิหาริย์ทั้งสองประการ คืออิทธิปาฏิหาริย์และอนุศาสน์-ปาฏิหาริย์นี้ควรจะอยู่ร่วมกันไป ในทำนองเดียวกันกับที่ได้เคยอยู่ร่วมกันมา ตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษมาแล้ว^๕ ทั้งนี้เพราะในโลกสัมพัทธ์^๕นี้ย่อมไม่มีอะไรที่จะอยู่ได้เพียงอย่างเดียวโดยสมบูรณ์ ไม่ว่าในทางศาสนา ลัทธิการปกครอง ทฤษฎี เศรษฐกิจ หรือสังคมและประเทศชาติก็ตาม^๕ นี่คือนโยบายต่างคนต่างอยู่ (Live and let live) ซึ่งน่าจะเป็นทางดีกว่าที่จะใช้นโยบาย Conquest คือพิชิตหรือทำลายอีกฝ่ายหนึ่งให้สิ้นซากสูญพันธุ์^๕ไปเลย เข้าทำนองภาพยนตร์ชุดเจมส์บอนด์เรื่องหนึ่งซึ่งชื่อว่า Live and let die ซึ่งถ้าตามสำนวนไทยแบบพื้นเมืองหรือลูกทุ่ง ก็น่าจะแปลได้ว่าเป็นนโยบาย “ข้าอยู่ เอ็งตาย” นั่นเอง และถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นข้าพเจ้าก็คิดว่า ควรจะเป็น LIVE AND HELP LIVE คือนอกจากจะต่างคนต่างอยู่แล้ว ก็ควรมีการช่วย

เหลือกันให้อยู่เป็นสุขยิ่งขึ้นด้วย เมื่อทง ๒ ฝ่ายมีนโยบายเช่นนี้ ฝ่ายอิทธิปาฏิหาริย์ก็จะได้ยกย่องคุณค่าของอนุศาสน์ปาฏิหาริย์ และฝ่ายอนุศาสน์ปาฏิหาริย์ก็จะได้เห็นความสำคัญของอิทธิปาฏิหาริย์ได้ด้วย ซึ่งทงนี้ก็จะเป็นไปเพื่อความเจริญของพุทธศาสนาโดยส่วนรวม นี้คือแนวทางปฏิบัติคุณธรรมข้อ sincerity คือความจริงใจสามารถยอมรับส่วนดีของผู้อื่นด้วย ไม่ใช่คิดว่าตนจะต้องดีคนเดียว หรือ ถูกคนเดียว

อิทธิปาฏิหาริย์ที่มีประโยชน์จริง ๆ

อันที่จริง อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาที่กล่าวถึงในเล่มนี้ มิได้มีแต่เพียงการกระทำที่น่าตื่นเต้น เช่นคว้าวของจากอากาศ เปลี่ยนก้อนหินให้เป็นก้อนขนมหวาน เป็นต้นเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิปาฏิหาริย์ที่เป็นประโยชน์จริง ๆ อีกหลายประการ เช่นการรักษาโรคที่รุนแรง และเรื้อรังชนิดที่แพทย์แผนปัจจุบันบอกว่าหมดหวังแล้ว การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าชนิดพลิกล็อกคือไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ในขณะที่พยากรณ์

นั้น การปรากฏกายไปช่วยศิษย์ที่ได้รับอันตราย การรับเอาความทุกข์ทรมานของศิษย์บางรายมาไว้เสียเอง และการช่วยหาของที่หายซึ่งไม่มีทางที่จะหาได้พบเหล่านี้เป็นต้น ข้าพเจ้าคิดว่าหากพูดกันด้วยความจริงใจแล้ว ก็คงจะเป็นการยากเหลือเกิน ที่เราจะปฏิเสธคุณประโยชน์ของปาฏิหาริย์เช่นนี้เสียได้ ลองสมมติดูว่าหากเกิดขึ้นกับตัวท่านเองแล้ว ท่านจะยังคงซิงซังอิทธิปาฏิหาริย์เช่นนี้อยู่ได้หรือเปล่า ?

อนึ่ง ถ้าเราจะคิดแบ่งแยกอิทธิปาฏิหาริย์ออกจากอนุศาสน์ปาฏิหาริย์โดยเด็ดขาดแล้ว ความสามารถในการดูบุพกรรมและบารมีของศิษย์ ก็ต้องนับว่าเป็นอิทธิปาฏิหาริย์อย่างหนึ่งด้วยเหมือนกัน ความสามารถดังกล่าวจะทำให้ผู้เป็นอาจารย์ยกย่ายใช้คำสอนและวิธีสอนให้แก่ศิษย์ได้โดยนัยต่าง ๆ เป็นรายบุคคล ไม่ใช่ว่าใครๆ มากี่สอนเช่นเดียวกันหมด เช่นนี้ก็ยากที่จะให้ได้ผลเต็มที่ใด ผู้ที่ได้อภิญาคือปาฏิหาริย์เช่นนี้ แม้ว่าจะยังมีได้เป็นพระอรียบุคคล ก็น่าจะสามารถหาข้อธรรมและวิธีสอนศิษย์เป็นรายตัวได้ดีกว่าผู้ที่เป็นพระอรียบุคคลแบบ

สุขขวิบัติสโกล้วน ๆ และถ้าหากจะมีชาวพุทธท่านใดเกิด
 ความปรารถนาที่จะไม่เป็นพระอริยบุคคลประเภทสุขข-
 วิบัติสส (เช่นพระจักขุบาล) แต่จะยอมเสียเวลาหรือ
 ชักช้าออกไป แล้วตั้งความปรารถนาที่จะเป็นอริยบุคคล
 แบบพระปฏิสัมภิตปัตโต (เช่นพระมหากัปปิณะ) หรือ
 เตวิชโช (เช่นพระยสะ) หรือฉัพภัญญู (เช่นพระโมค-
 คัลลานะ) เช่นนี้ จะเป็นความผิดของผู้นั้นด้วยหรือ?
 เท่าที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินได้ฟังมา ในประเทศไทยเรา
 นี้มีบุคคลผู้เชี่ยวชาญทางปริยัติธรรมหลายท่าน ที่ตั้งความ
 ปรารถนาเพื่อพุทธภูมิ คือต้องการจะเป็นพระพุทธเจ้า
 องค์หนึ่งในอนาคตเสียด้วยซ้ำ ท่านเหล่านั้นคงจะเห็น
 แล้วว่าลำพังอนุศาสนีปาฏิหาริย์อย่างเดียว จะช่วยสัตว์
 โลกได้ไม่มากนัก ท่านจึงยอมทนทุกข์ทรมาน และ
 ยอมเสียเวลาศึกษาวิชาพิเศษ คืออิทธิปาฏิหาริย์เสีย
 ก่อน และยังไม่เรียนวิชาบังคับคือ อาสวักขยญาณให้
 เต็มที่ ทั้ง ๆ ที่บางท่านอาจจะมีความสามารถพอหรือ
 เกือบจะพอแล้วก็ได้ นี่คือประโยชน์ของอิทธิปาฏิหาริย์
 ซึ่งนำมาใช้ในทางที่ถูกต้อง คือเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น
 จริง ๆ

เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์อันไม่น่าไว้วางใจของโลก
 ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการใช้อุทสาสนีปาฏิหาริย์อย่าง
 เดียว พร้อมกับ**คดโกงหรือชิงชัง**อิทธิปาฏิหาริย์นั้น จะไม่
 ช่วยสถานการณ์ของโลกให้ดีขึ้นนัก ฤๅละ ในแง่การ
 ปฏิบัติส่วนตัวของท่านผู้ท้อหยาศัยละเอียด มีบารมีแก่
 กล้าแล้ว เป็นดิเหตุกสัตโต หรือเป็นปัจฉิมภวิโก เช่นนี้
 ย่อมได้ผลอย่างเต็มที่จากอุทสาสนีปาฏิหาริย์นั้น และ
 ท่านก็คงจะได้ผลเป็นประเภท สุขขวิบัสสโกไปตามลำพัง
 ของท่าน หรือของคนส่วนหนึ่งซึ่งมีบารมีใกล้เคียงกัน
 แต่บุคคลส่วนใหญ่ที่ควรจะได้รับประโยชน์ ซึ่งมีอยู่บ้าง
 จริงๆ ของอิทธิปาฏิหาริย์ ก็จะต้องสูญเสียประโยชน์ที่
 เขาควรจะได้ไปอย่างน่าเสียดาย บุคคลที่มีอหยาตัยยัง
 หยาบหรือ “สันดานดิบ” เช่นนั้น ต้องชักจูงให้เขาเข้า
 มาสู่ทางธรรม โดยบทเรียนข้างต้นหรือว่าชั้นปฐมก่อน
 จะไปเริ่มต้นด้วยการสอนวิชาชั้นมหาวิทยาลัยไม่ได้ เขา
 ยังคิดเลขบวกลบง่าย ๆ ไม่เป็น จะไปให้เขาทำใจทักซึ่ง
 ต้องใช้ความรู้ตรีโกณมิติ หรือแคลคูลัสได้อย่างไร? และ
 ขอได้โปรดทราบไว้เพื่อกันความเข้าใจผิดด้วยว่า คำว่า

บุคคลผู้มีธำศาสตร์หรือมรดกอันคณานับ ข้าพเจ้าไม่ได้
 หมายความว่าจะเป็นผู้ฐานะยากจน หาเข้ากินค่า หรือ
 ผู้อยู่ในสลัมเสมอไป อันที่จริงอาจจะเป็นผู้มั่งคั่งด้วย
 ทรัพย์ หรืออำนาจ หรือทั้งสองอย่าง เช่นเป็นพ่อค้า
 นักการเมืองหรือนักวิทยาศาสตร์ เป็นต้นก็ได้

เมื่อกล่าวโดยสรุปในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอ
 ความเห็นว่า แม้พุทธศาสนาจะไม่ถือเรื่องอิทธิปาฏิ-
 หารีย์เป็นสิ่งสำคัญในการปฏิบัติธรรม แต่อิทธิปาฏิหารีย์
 ก็มีความสำคัญสำหรับพุทธศาสนายูไม่น้อย ในการ
 เสนอแพรวธรรม เพราะคนส่วนมากที่ภูจิตูแรง ถ้าไม่ทำให้เขา
 เห็นว่าเรามีอะไรดีกว่าเขาแล้ว ก็ยากที่จะให้เขาลงเราได้
 และความจริงเรื่องนี้เป็น impersonal คือไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
 ท่านไส บาบาเลย ดังนั้นสมมติว่าเรื่องของท่านไส บาบา
 จะปรากฏต่อมาในภายหลังว่า เป็นเรื่องไม่จริงตามนั้นก็
 ตาม แต่ความสำคัญและความจำเป็นของอิทธิปาฏิหารีย์
 หรืออภิญญา ในระดับหนึ่ง สำหรับบุคคลจำนวนหนึ่ง
 (ซึ่งเป็นส่วนมาก) ก็คงจะต้องมีอยู่เช่นนั้นเสมอไป

หนังสือชุด ใส บาบ่า นิมหลายเล่ม โดยเฉพาะที่
 ท่านผู้แต่งเท่าที่ข้าพเจ้ามีอยู่แล้วก็มี ๒ เล่มซึ่งถ้าแปล
 ออกมาเป็นภาษาไทย ก็คงจะเป็นหนังสือหนาขนาดโลก-
 ทิพย์ ๔ เล่ม เพราะอักษรภาษาอังกฤษตัวเล็กกว่าอักษร
 ในภาษาไทยมาก หากไม่มีอุปสรรคอย่างใด ข้าพเจ้าจะ
 ได้แปลออกเสนอท่านผู้อ่านจนครบทั้ง ๒ เล่มภาษาอัง-
 กฤษนั้น ส่วนในการแปล ข้าพเจ้านิยมใช้วิธีการบาง
 ประการของพระพุทธรองค์ที่ตรัสไว้ในธรรมนิยามสูตร
 เช่น วิวตติ คือแปลอย่างเปิดเผย ไม่ใช่ซ่อนเร้น วิภชติ
 คือแปลอย่างอธิบาย (ในเมื่อจำเป็น) ให้ผู้อ่านเข้าใจชัด
 ช้น และอุตตานิ กโรติ คือ ทำของที่เข้าใจยากให้เข้าใจ
 ง่าย โดยเฉพาะบทกวีที่เป็นอุทเทศ (คือข้อความ
 ตันบทุกบท) นั้น ข้าพเจ้าแปลอย่าง paraphrasing
 คือพยายามทำให้ง่าย และแจ่มแจ้งเท่าที่จะสามารถทำได้
 อย่างไรก็ตาม ข้อบกพร่องอันเกิดจากความพลั่งพลาด
 และพลั่งเปลอของผู้แปลเอง ก็อาจมีบ้างไม่มากก็น้อย

แนะนำผู้แต่งเรื่อง SAI BABA

คือ Howard Murphet

ผู้แต่งคือ Howard Murphet เกิดในปี ค.ศ. ๑๙๐๖ ในแคว้นทัสซมาเนีย ออสเตรเลีย ได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยไฮบาร์ท ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองได้เข้าประจำการในกองทัพที่ ๘ (ของสัมพันธมิตร) ที่เอลแอลเมียน และทูนีส ได้เข้าร่วมรบในการบุกซิซิลี และอิตาลี และต่อมาได้เข้าร่วมในการบุกนอร์มันดี กับกองทัพที่สองของอังกฤษอีกด้วย ท่านผู้นี้ได้เป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมแผนกหนังสือพิมพ์ของอังกฤษ ในการพิจารณาคดี (นาซี) ที่นูเรมเบิร์ก หลังจากที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ในอุตสาหกรรมเคมีอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว ก็ได้เดินทางไปเยี่ยมประเทศอินเดียในปี ๑๙๖๔ เพื่อศึกษาวิชาโยคะและวิชาปรัชญาตะวันออก ในระหว่างที่พักอยู่ในอินเดียครั้งแรก คือในระยะปี ๑๙๖๔ ถึง ๑๙๗๐ นั้น ท่านได้มีความเลื่อมใสในคุณสมบัติอันเหมือนกับ

พระนารายณ์อวตารของท่านใส บาบ่าเป็นอย่างยิ่ง และ
ได้กลับมาเยือนอินเดียอีกเป็นครั้งที่สองเมื่อ ๑๙๗๔

ผู้แต่งได้ไปพบท่านใส บาบ่าในครั้งแรกด้วยความ
ไม่เชื่อ และต้องการจะพิสูจน์ดูด้วยตนเองว่าจะเป็นการ
เล่นกลหรือเปล่า แต่หลังจากที่ได้ใช้เวลาสังเกตและ
พิจารณาอย่างใกล้ชิดเป็นเวลานานพอสมควรก็ต้องยอม
รับว่า การแสดงปาฏิหาริย์ของท่านเป็นของจริง และ
ข้อสำคัญก็คือ ท่านไม่ได้แสดงปาฏิหาริย์เพื่อจะ “ขอ”
อะไรจากใคร นอกจากจะเป็นการ “ให้” อย่างเดียว
นอกจากนั้นผู้แต่งเองก็ยอมรับว่า เมตตาศาสนา คือ
พลังจิตอันเยี่ยมไปด้วยเมตตาที่แผ่รังสีออกมาจากจิตของ
ท่านนั้น เป็นยอดของปาฏิหาริย์อันใดทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เข้า
ไปใกล้ท่าน มักจะได้รับบิณฑิพลดังกล่าว ทำให้จิตใจ
ของเขาเหล่านั้นเห็นลม โผทะยานขึ้นสู่บรรยากาศอัน
บริสุทธิ์เบื้องบน ทำให้เขาลืมกายเนื้อไปชั่วขณะที่รังสี
คือความเมตตาของท่านแผ่สร้างเอบอบาอยู่โดยรอบตัว
ของเขา ทั้งนี้จะเป็นปรากฏการณ์ที่ฝังแน่นอยู่ในความ
ทรงจำอย่างไม่ลืมเลือน (ดูบทที่ ๑๐ และ ๑๘ เป็นต้น)

แนะนำท่านไส บาบ

ผู้เป็นเจ้าของประวัติในเล่มนี้

ท่านที่สนใจในเรื่อง “ปาฏิหาริย์” (จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม) โปรดอ่านเรื่องนี้ให้ได้ รับรองว่าจะไม่ผิดหวังต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนผู้หนึ่งซึ่งแสดง “ปาฏิหาริย์” เพื่อจะ “ให้” ไม่ใช่เพื่อจะ “รับ”

ท่านที่เคยอ่านการแสดงปาฏิหาริย์ของชาวตะวันตกมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ล่องลับไปแล้วหรือที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ตาม รับรองว่าถ้าได้อ่านเรื่องนี้แล้ว จะเห็นได้ทันทีว่าฝรั่งทั้งหลายเหล่านั้นจะต้อง “ซัดซ้าย” ตกขอบถนนไปเลย

ท่าน “ไส บาบ” ผู้แสดง “ปาฏิหาริย์” ในเรื่องนี้เป็นผู้มีภูมิปัญญาเกือบครบทุกอย่างที่พระพุทธองค์ทรงมี เช่น ถอดกายทิพย์ ดูนาคต รักษาโรค อ่านใจผู้อื่น มีตาทิพย์ หูทิพย์ เนรมิตของต่าง ๆ เช่น แหวน และเพชรจากอากาศ ทำของน้อยให้เป็นมาก ชุบคนตายที่เริ่มมกลินเนาแล้วให้ฟื้น และที่ดูเหมือนจะสำคัญที่สุดก็คือ รับความทุกข์ทรมานของผู้เป็นศิษย์มาไว้เสียเอง

ก็ได้อีกด้วย มีคนไทยระดับชั้นนายพลแห่งกองทัพเรือ ๒ สามภรรยา ได้ไปเห็นด้วยตาตนเอง ได้รับของที่ท่าน เนมิตจากอากาศให้ และเป็นผู้พร้อมที่จะเป็นพยาน และแสดงวัตถุที่ได้รับมานั้นให้เป็นหลักฐานอีกด้วย

จริงอยู่ การคว่ำของมาจากอากาศ อาจพิจารณา ได้ว่าเป็นการเล่นกล (นี้สำหรับคนที่ยืนกระต่ายขาเดียว ไม่ยอมเชื่อ) แต่การรักษาโรคทางไกล และเป็นโรคซึ่ง แพทย์สมัยปัจจุบันพยากรณ์ว่าหมดหวังแล้ว หลายต่อ หลายรายก็ดี การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าชนิดพลิก ล็อก คือโดยเหตุผลแล้วไม่น่าเป็นไปได้ก็ดี ความสามารถ ช่วยเหลือศิษย์จากอันตราย โดยที่ศิษย์ผู้นั้น ๆ อยู่ห่าง ออกไปเป็นพัน ๆ ไมล์ก็ดี สิ่งเหล่านี้จะเป็นการเล่นกล เช่นการแสดงของ ฮูดินี เป็นต้น ได้อย่างไร?

ตัวอย่างต่างๆ ในเรื่องปาฏิหาริย์ ส่วนมากเป็น บุคคลมีตัวจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ หลายต่อหลายรายเป็นนัก วิทยาศาสตร์ นักปกครอง นักธุรกิจที่มีชื่อเสียงในยุค อวกาศและดาวเทียมนี้เอง มีชื่อระบุไว้ตรง ๆ ให้ผู้สนใจ ไปสอบถามได้ ถ้าจะต้องการจะสอบถามจริง ๆ คนไทย

อย่างน้อย ๒ คน ที่ได้ไปเห็นและรับรองความจริงในเรื่องนี้คือ พลเรือโทประสพ และคุณหญิงปาริชาติ พรหมประวัต ซึ่งได้รับลોકเก็ตกาไหล่ทองที่ท่านเนรมิตขึ้นมาให้จากอากาศในปัจจุบันทันด่วนนั่นเอง

การที่ชาวอินเดียคนหนึ่ง ผู้ซึ่งรูปร่างอาจจะไม่ค่อยน่าดูนัก มีผมฟูเป็นรูปโดม เช่นท่านใส บาบานั้น จะได้รับความนับถือจากชาวตะวันตก ถึงขนาดที่ฝรั่งผู้นั้นก็มลงจูบที่เท้านั้น ดูๆ ก็ไม่ใช่เรื่องที่มีได้เป็นได้โดยง่ายทีเดียว ฝรั่งผู้ทกมลงจูบเท้าท่าน ยังบอกว่าเท้าของท่านทั้งหลายที่เดินไปเดินมาตลอดวัน ก็ "หอมเหมือนดอกมะลิ"

ท่านใส บาบอ อาจไม่ได้เป็นนักบวช เพราะไม่ได้รับการบวชในสำนักไหน มีการศึกษาทางโลกก็ขึ้นธรรมดาเท่านั้น ความรู้ความสามารถทุกอย่างเกิดขึ้นมาเองคล้าย ๆ กับจะเป็นบารมีจากชาติก่อนฉะนั้น

ท่านมีศิษย์ที่นับถือศาสนาต่าง ๆ ทุกศาสนา ท่านไม่เคยแนะนำให้ใครเปลี่ยนศาสนาเลย เป็นแต่บอกว่าให้นับถือศาสนาของตนให้จริงใจยิ่งขึ้น เพื่อบรรลุจุดหมายปลายทางแห่งศาสนาของตน ๆ นั้นเอง ท่านกล่าวว่ Work is Worship การทำงาน (ในหน้าที่ด้วยความ

ข้อสุดท้ายและขยับขั้นแข็งนั่นเอง) คือการบูชา (ผู้ศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาของแต่ละคน)

ท่านไม่มั่นโยบายให้ใครบวช นอกจากผู้หนึ่งจะบวชอยู่ก่อนแล้ว เพราะท่านต้องการให้ทุกคนเป็นฆราวาสที่ดี และนำธรรมมาใช้ในความเป็นอยู่ และในการทำงานประจำวันนั่นเอง

ท่านสอนธรรมภาคปฏิบัติ และแก้ปัญหาส่วนตัวให้แก่ศิษย์เป็นรายบุคคล (คือเรียกไปพบกันเป็นส่วนตัวด้วย) ข้อแนะนำและคำสอนที่ให้แก่ศิษย์แต่ละรายจึงไม่เหมือนกัน เพราะท่านพิจารณาดูพื้นอัธยาศัย และวิบากคือกรรมเก่าและบารมีเดิมด้วย

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ท่าน **ได ขาบา** ผู้หนึ่ง ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ ผู้สนใจต้องการจะไปหาท่าน เพื่อจับโกหกท่าน ก็สามารที่จะไปได้ด้วยตนเอง ที่อยู่ของท่านแห่งหนึ่งก็คือ Prasanti Nilayam, Anantapur District Andhra Pradesh และอีกแห่งหนึ่งก็คือ Brindavan, Kadugodi, near Whitefield, Bangalore, Karnataka State. แต่เมื่อไปแล้วจะได้พบ และสนทนากับท่านหรือไม่นั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง.

สารบาญ

บทนำ — หน้า ๑

ปาฏิหาริย์เป็นเรื่องที่มีเหตุผล แต่เป็นเหตุผล
ในทางวิญญานซึ่งปัจจุบันเรายังเข้าใจไม่ถึง — องค์ประ-
กอบของปาฏิหาริย์ ๓ อย่างคือ ตันตระ (พิธีกรรม)
มนตร์ (มนตร์) และยันตระ (ยันตร์)— ปาฏิหาริย์ ๓
ระดับ คือไสยศาสตร์ ดำ, เทาและขาว—ความช่วยเหลือ
จากโอปปาติกะ — การสลายวัตถุและประกอบขึ้นใหม่ —
ปาฏิหาริย์รอบตัวเรา—ท่านเซอร์ดิไซ บาบา จุดประทีป
ด้วยน้ำ

บท ๑ — การแสวงหา — หน้า ๕๓

ความเข้าใจผิดของชาวอินเดียบางคน — ใครเป็น
อวตารที่แท้จริง

บท ๒ — ศักยา ไส บาบา — หน้า ๖๗

การพบครั้งแรกและครั้งที่สอง — ปาฏิหาริย์ที่เกิด
ผลที่ใจโดยตรง

บทที่ ๓ — **อาศรมแห่งสันติและความมหัศจรรย์** — หน้า ๘๗

พบท่านไส บาบ่าที่ปุตตปารตี—ปาฏิหาริย์เนรมิต
ของจากอากาศ—ตัวอย่างการรักษาโรค วัณโรค, มะเร็ง,
บิด อัมพาต

บทที่ ๔ — **โลกที่มองไม่เห็น** — หน้า ๑๑๕

พิธิ “ศิวาราตรี” — ปาฏิหาริย์ ไพรยวิภูติ—ศิวาลิง
คัม—ได้รับแหวนปัญจโลหะ—เมตตูปาฏิหาริย์

บทที่ ๕ — **กำเนิดและปฐมวัย** — หน้า ๑๔๕

ต้นตระกูลท่านไส บาบ่า — กำเนิดเด็กชายสัตย
ไส บาบ่า—นิสัยเสียสละและกรุณา—การศึกษาในปฐม
วัย—การขับผีจากเด็กชายไส บาบ่า—การแสดงตนให้บุคคล
ในครอบครัวทราบ

บทที่ ๖ — **เปรียบเทียบท่านไส บาบ่า ทั้งสององค์**
— หน้า ๑๗๑

การตายแล้วเกิดเป็นหลักการพื้นฐานของศาสนา
ฮินดู—การขว้างดอกไม้ให้เป็นตัวหนังสือ—ให้ภาพแก่พิ

สาว—ปาฏิหาริย์รูปถ่าย—การทดสอบของรานี แห่งซิน-
โคลิ—การพิสูจน์อย่างอื่น ๆ —อาการปวดศีรษะของ มร.
ดิกซิท—ความคิดวิจารณ์ว่า ท่านเป็นดาราภาพยนตร์—
อุปมา ๒ ข้อ เรื่องการทำอาหารกับการเสิร์ฟอาหาร—
สาวกในชาติก่อน— การดำเนินงานใน ๒ ระยะของชีวิต
บทที่ ๗ — **เสียงสะท้อนจากปฐมวัย** — หน้า ๒๑๑

ปาฏิหาริย์ทำอาหารให้พอกับจำนวนคน— ต้น
กัลปพฤกษ์—ปาฏิหาริย์รัศมี—คุณสมบัติของผู้เป็นพยาน
และผู้ที่เกี่ยวข้อง— ปาฏิหาริย์เบ็ดเตล็ด และรัศมีรอบ
ศีรษะ— รักษาโรคหืดและตาบอด— หยิบของจากทราย
และวงจักรที่สั้นเท่า— เช็คหายในปารีส— เนรมิตขาม
ขนมและรูปพระกฤษณะ— หยิบรูปเคารพจากใต้ทราย—
ผ่าตัดหน้าท้อง

บทที่ ๘ — **อยู่กับท่านได้ บาบา บนภูเขา** — หน้า ๒๔๕

พิธีผูกด้ายสายสิญจน์—สู่สถานหลักเรือนที่ไวท์ฟีลด์
—การออกเดินทางโดยฉบับปล้น— เสกหินให้เป็นขนม—
อำนาจในมือของผู้มีจิตใจต่ำ—เสกดอกไม้ให้เป็นเพชร—

เสียคลุมไม่มีกระเป่าลับ—การย่นและเร่งเวลา—การสลาย
และการรวมตัวของวัตถุ—นำเหรียญทองมาจากอเมริกา—
หยิบของจากทราย—เนรมิตน้ำอมฤต—ยอดนักมายากล ?

บทที่ ๕ — กลับลู่บรินควัน — หน้า ๒๘๕

ปฏิบัติการกวนน้ำอมฤต — การชกคะเยอกันระ-
หว่างเทพและอสูร—ความมีน้ำใจของสาวกของ ท่านไส
บาบา—พิธีแต่งงานใหม่—ดร. โมติ ผู้ให้แสงสว่าง—เนร-
मितแหวนทับทิม — เนรมิตแหวนมรกตมีรูปตรงกลาง —
มนต์สะกดฝูงชนด้วยอำนาจเมตตา

บทที่ ๑๐ สวรรค์บนดิน — หน้า ๓๒๑

ทานบารมี — เสกใบไม้ให้เป็นลોકเก็ต—พลังงาน
เหนือมนุษย์ — ชีวิตของท่านคือการช่วยเหลือผู้อื่นตลอด
เวลา — กงทางสวรรค์—ประเภทของบุคคลที่มาหาท่าน—
ระดับความเจริญทางวิญญูณ์ต่าง ๆ กัน — ภัคติโยคะ —
การดุด่าเกรี้ยวกราด คือการช่วยเหลือด้วยเมตตาเหมือน
กัน—เมตตาปาฏิหาริย์เหนือปาฏิหาริย์ทั้งปวง—เสกใบไม้
ทะลุเพดานห้อง

“ปาฏิหาริย์ไม่ใช่เป็นการละเมิดกฎธรรมชาติ.....
แต่เป็นการดำเนินงานของกฎธรรมชาติที่เรายังคงไม่พบ
หรือไม่เข้าใจเท่านั้น.....เพราะกฎทางวัตถุย่อมไม่สามารถ
นำมาใช้อธิบายเหตุผลในปรากฏการณ์ทางจิตได้เสมอไป”

(จากหน้า ๖ ๓๑, ๓๓)

“ชีวิตของมนุษย์นั้น จำเป็นต้องมีการต่อสู้ดิ้นรน
อย่างหนักตลอดเวลา”

(หน้า ๒๙๔)

“ความช่วยเหลือของท่านหลังไหลไปให้แก่ทุก ๆ
คนอย่างเท่าเทียมกัน แต่นั่นแหละ แต่ละคนก็รับไปตาม
ความสามารถที่เขาจะรับไว้ได้”

(หน้า ๓๔๔)

ครอบครัวสาวกท่านไฉ่ ขาบา

ท่านเอ๋อ	ที่พัก	อาศัย
ณ บ้าน	มิใช่	ของข้า ฯ
ท่านต๋อน	รับคน	ทุกครา
ไม่เว้น	แปลกหน้า	เพียงไร
ท่านถ้อ	เหมือนเป็น	พี่น้อง
เกิดมา	ร่วมท้อง	ร่วมไส้
สถานที่	หนทาง	ห่างไกล
ท่านร่น	เข้าใกล้	เคียงกัน
ทุกคน	เหมือนเพื่อน	บ้านสนิท
มิตัด	รังเกียจ	เดียดฉันท์
ทุกคน	บ้านใกล้	เคียงกัน
ด้วยพลัง	จิตท่าน	ข่นทาง

รพินทรนาถ ฐาปุร (ไฉ่ ขาบา บทที่ ๒๑)

ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในกรรมสิทธิ์
หนังสือเรื่อง " 73 บทของ มหาบุรุษมหัศจรรย์ " ซึ่ง
แปลจากเรื่อง SAI BABA, MAN OF MIRACLES
โดย Howard Murphet ให้แก่สำนักพิมพ์
ธรรมะปัญญานาน ๕๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู
เป็นหนังสือพิมพ์เพื่อการศึกษาและศาสนา

- ธีระ ภาณุพงศ์
| |

ธีระ ภาณุพงศ์

สถิติการพิมพ์

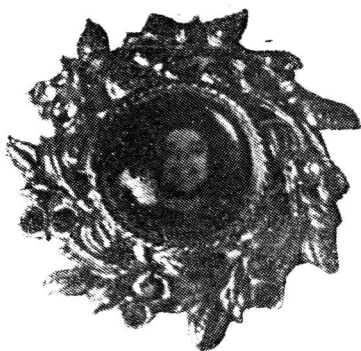
พิมพ์ครั้งที่ ๑	กรกฎาคม ๒๕๒๔	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	มกราคม ๒๕๒๕	๒,๐๐๐ ,,
พิมพ์ครั้งที่ ๓	มีนาคม ๒๕๒๖	๕,๐๐๐ ,,

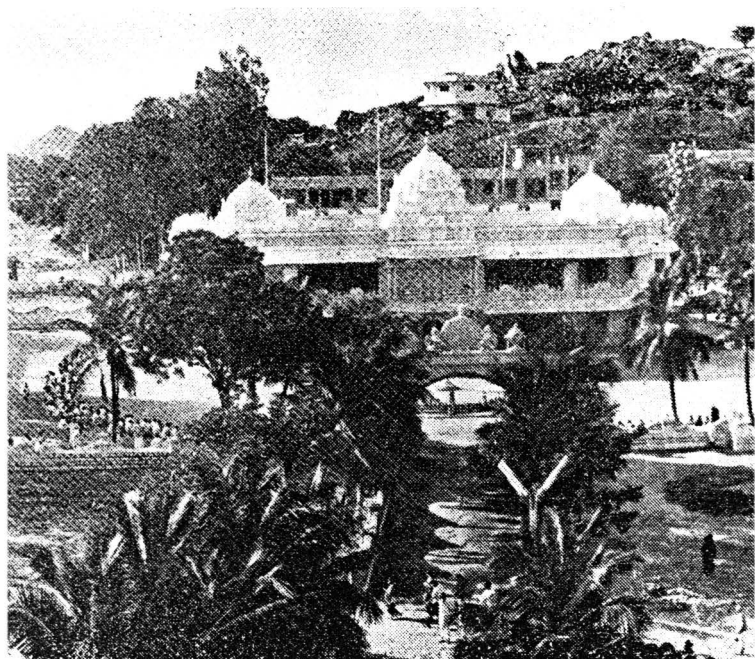
รูปท่านสดยา ไส บานา

ท่านนายพลเรือโทประสาท—คุณหญิงปาริชาติ พรหมประวัติ
ซึ่งได้เคยไปพบท่านสัจยา ไส บายา ด้วยตนเองมาแล้ว

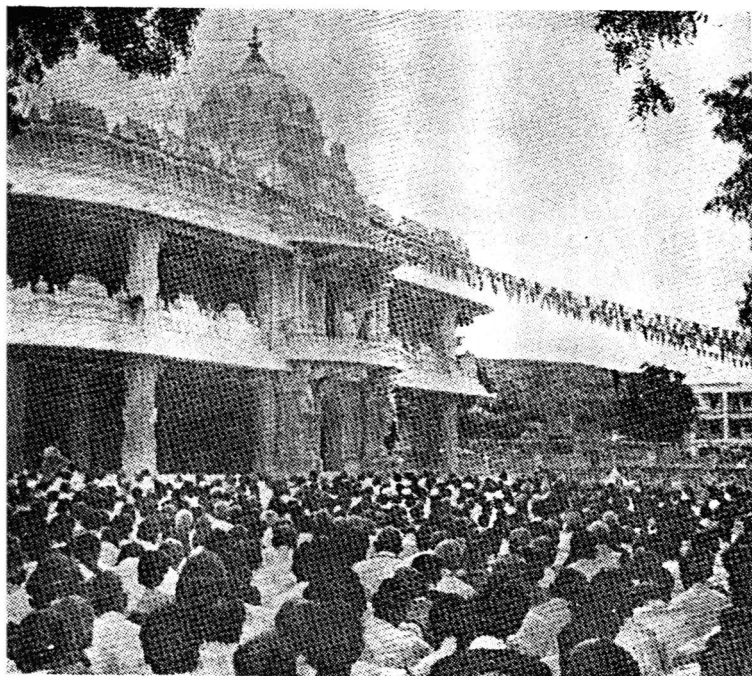
รูปท่านเสตยา โส บาบ่า ซึ่งอยู่ใน
ลือกเกิดกาไหล่ทอง และท่านได้
คว่าเอาออกมาจากในอากาศ ส่ง
ให้คุณหญิงปาริชาติต่อหน้า

ประศันตนิลยัม วนเนนค้อตักแปดเหลยม

ท่านไล บาบ่า กล่าวคำปราศรัยที่ห้องประชุม
สังคมเกษตร ซึ่งเป็นที่พักของท่านในบอม
เบย์ มีคนฟังอย่างน้อย ๕๕,๐๐๐ คน

ผู้คนที่มาคอยดูท่านไส่ บาบ่า ปราบภูตวิ้งเจ็ลียงของตัก
ประศันดินลัม

ประศันตินิลัยม์ อันเป็นอาศรมของท่านไส่ บาบ
ภาพมองจากยอดเนินลูกหนึ่ง

บทนำ

“.....ท่านคิดว่าปาฏิหาริย์เป็นเรื่องเชื่อยากอย่างนั้นหรือ ? สำหรับข้าพเจ้านั้นคิดว่าเป็นเรื่องเชื่อได้ง่ายทีเดียวที่โลกและดวงดาวในจักรวาลอันตั้งอยู่ในกาลและอวกาศนั้น ปรากฏการณ์ของชีวิตในรูปและระดับต่าง ๆ ในโลกเรานั้น กระบวนการแห่งการเจริญงอกงามของชีวิต และการสืบพันธุ์ สัญชาตญาณของสัตว์ ตลอดจนถึงธรรมชาติที่ช่างสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างวิจิตรพิสดาร เหล่านี้เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อทงสน มันเป็นปาฏิหาริย์ซ้อนปาฏิหาริย์เลยทีเดียว”

ศาสตราจารย์ดับเบิลยู แมคเน็ลต นิกซัน

พวกเราส่วนมากมักจะได้ฟังได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวปาฏิหาริย์มาตั้งแต่เล็ก ๆ เช่นเรื่องตะเกียงของอาละดิน, แยกผู้ขายกษัตริย์และเรื่องพระเยซูคริสต์เดินบนน้ำ เป็นต้น เรื่องทำนองนี้มิได้มีอยู่เฉพาะแต่ในประเทศตะวันตก คือเมืองฝรั่งเท่านั้น แม้ในทางตะวัน-

ออกก็มีเช่นเรื่องของพระกฤษณะเมื่อประมาณ ๕๐๐ ปี
มาแล้ว เป็นต้น ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าเรื่องปาฏิหาริย์นั้นมา
อยู่กับมนุษยชาติเสมอมา ทั้งนี้เริ่มต้นตั้งแต่ยุคทอง
ของปาฏิหาริย์คือ สมัยอียิปต์โบราณ และสมัยกาลเดย์,
อินเดีย, ปาเลสไตน์ และสมัยอเล็กซานเดรีย, ในสมัย
คริสเตียนยุคต้น ๆ ก็มีเรื่องเช่นนี้เรื่อยมา และในประเทศ
อเล็กซานเดรีย ซึ่งอยู่ในยุคต้นของคริสต์ศักราชก็
มีเรื่องเล่ากันมาถึงพระหรือผู้พิเศษ ผู้สามารถแสดง
ปาฏิหาริย์ต่อหน้าประชาชน โดยทำให้รูปปั้นเดินได้
พูดได้และทำนายอนาคตได้อีกด้วย

เป็นที่น่าเสียใจว่า ในสมัยกลางนั้นคริสตศาสนา
ถือผูกขาดในเรื่องการแสดงปาฏิหาริย์เลยทีเดียว คือต้อง
เป็นนักบวชในศาสนาคริสต์เท่านั้นที่จะแสดงปาฏิหาริย์
ได้ ถ้าคนนอกนี้ไปแสดงเข้าก็ถือว่าผิด ต้องกระทำกัน
อย่างลับ ๆ (คือกลายเป็นเรื่องผีสิงไป) แต่อันที่จริง
องค์การที่เป็นฝ่ายฆราวาส เช่น องค์การโรสิครูเซียน
และอื่น ๆ ก็มีอยู่ และแม้ว่าจะได้รับความอิจฉาวิชา
จากฝ่ายพระก็ตาม ก็ยังมีบุคคลที่สำคัญยิ่งใหญ่มาก เช่น

พาราเซลซัสและคองต์เดอแซงแยแมง ผู้ได้ทำให้ประชาชนเกิดความตื่นเต็นมาไม่ใช่น้อยเหมือนกัน

แต่ที่ปัญหาที่ว่า เรื่องแบบไหนบ้างที่เราควรถือว่าเป็นปาฏิหาริย์? ถ้าในสมัยกลางที่แล่วมานี้ มีใครสักคนหนึ่งกระทำสิ่งที่เรากระทำได้กันทุกวันนี้ เช่น มีโทรทัศน์ เดินทางไปในอวกาศเหนือโลก หรือเดินทางไปดวงจันทร์ หรือสามารถจะติดต่อกับใครอีกคนหนึ่งคนละซีกโลกได้ในเวลาไม่กี่วินาที สามารถเปลี่ยนวัตถุให้เป็นพลังงาน ย่อยวัตถุลงเป็นปรมาณูและใช้ปรมาณูเป็นเสมือนแผ่นอิฐ คือเอาปรมาณูเหล่านั้นไปสร้างสรรค์ทำให้เกิดเป็นวัตถุอีกอย่างหนึ่งขึ้นได้เช่นนี้ เขาก็จะถูกหาว่าเป็นพวกเดิรดิษฐ์ที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง แล้วอะไรจะเกิดขึ้นก็ไม่แน่ เขาก็จะถูกหาว่าทำอะไรเท่าเทียมพระเจ้า บ่อนทำลายฐานะของนักบวช และแย่งเอาอำนาจของเทวดามาไว้ในมือเสียเอง ผลก็คือเขาอาจจะถูกเผาทั้งเป็นก็ได้ แต่ในปัจจุบันเรื่องปาฏิหาริย์อย่างที่ว่ามาแล้วนั้น สมัยนี้เราถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาไปเสีย

แล้ว เพราะเรารู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร โดยการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ หรือแม้ว่าบางครั้งเราอาจจะไม่รู้ แต่เราก็เชื่อ “นักบวช” ในสมัยปัจจุบันคือนักวิทยาศาสตร์ และคิดว่าเขาต้องรู้ดีกว่าเราแน่ คือเราต้องเชื่อเขาเหมือนกันกับเชื่อนักบวชหรือเทวดาในสมัยโบราณนั่นเอง และเราก็ถือว่าเป็นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์อย่างใดเลย

แต่อันที่จริงแล้วสากลจักรวาลที่ดำรงอยู่ในกาลและอวกาศ ตลอดจนถึงสิ่งประดิษฐ์อันมหัศจรรย์ซึ่งเกิดจากจิตใจมนุษย์ ก็น่าจะเป็นปาฏิหาริย์โดยนัยหนึ่งเหมือนกัน การที่เราเห็นเป็นของธรรมดาไปตั้งทุกวันนี้ ก็เพราะเรารู้ว่ามันมีกฎควบคุมโดยแน่นอน ซึ่งนักวิทยาศาสตร์เขาค้นพบและนำมาปฏิบัติทดลองได้ผลจริง ๆ แล้วนั่นเอง แต่เรื่องปาฏิหาริย์เกี่ยวกับเรื่องศาสนา ดังกล่าวมานี้ยังคงเป็นปาฏิหาริย์อยู่ ก็เพราะว่าเป็นปรากฏการณ์ ซึ่งเรายังไม่รู้กฎเกณฑ์เหตุผลอันแน่นอน และนักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ซึ่งเราเชื่อและไว้วางใจเขานั้น เขายังไม่ยอมรับเชื่อกัน เราจึงยังไม่กล้าเชื่อไปโดยลำพัง

เรื่องปาฏิหาริย์ทางศาสนาคริสต์ เช่นปาฏิหาริย์ที่เมืองลูร์ด (Lourdes) (ซึ่งมีนักคิดสี่ทศวรรษเป็นนามนต์แก่โรคอัมพาตได้อย่างชงัดนั้น) นักบวชกล่าวว่า เป็นเพราะพระเจ้าเป็นเจ้าของ ท่านทรงห้ามกฎธรรมชาติไว้ไม่ให้แสดงผลออกมา เพราะว่าเมื่อพระองค์เป็นผู้สร้างกฎธรรมชาติขึ้นมาเอง พระองค์ก็ย่อมสามารถหยุดยั้งมันไว้ได้ ถ้าพระองค์ต้องการจะทำเช่นนั้น แนวคิดของนักบวชดังกล่าวนี้ ยังไม่เป็นที่ยอมรับของนักคิดค้นทางวิทยาศาสตร์ ผู้ซึ่งเชื่อว่า การยับยั้งเหตุไม่ให้เกิดผลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในเมื่อถึงคราวที่ผลมันจะต้องเกิด การที่ผลยังไม่เกิดขึ้น ก็เพราะว่าจะต้องมีกฎหรือเหตุที่ลึกซึ้งกว่านั้นคอยยับยั้งไว้นั่นเอง และกฎหรือเหตุดังกล่าวนี้ปัจจุบันเป็นสิ่งทฤษฎีศาสตร์ยังค้นไม่พบ เมื่อใดเราสามารถค้นหากฎหรือเหตุที่ลึกซึ้ง และยิ่งใหญ่ขึ้นไปได้แล้ว กฎหรือเหตุขั้นต้นนั้นก็จะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงหรือขยายความออกไปใหม่

ในเรื่องนี้มาตาม เอส. พี. บลาวด์สกี ผู้มีชื่อเสียงในด้านเทววิทยานี้ ท่านได้กล่าวไว้ในทำนองว่า

“ปาฏิหาริย์นี้ไม่ใช่เป็นการละเมิดกฎธรรมชาติเหมือน
 อย่างที่คนมงายเข็อกันอย่างนั้นเลย ความจริงมัน
 เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งเกี่ยวกับพลังอันลับ
 ของธรรมชาติ และมันเกี่ยวกับกฎซึ่งครอบงำโลก
 ทั้งหลาย ทั้งโลกที่มองเห็นได้และโลกที่มองเห็นไม่ได้
 นี้เอง” อันที่จริงมันมีกฎเกณฑ์ของมันอยู่เหมือนกัน
 แต่ปัจจุบันนี้ คนที่จะเข้าถึงความรู้กฎเกณฑ์เหล่านั้นด้วย
 นมน้อยตัวเหลือเกิน และก็ยังเป็นบุคคลที่ประชาชน
 ก็ไม่ค่อยจะรู้จักเสียด้วย เพราะฉะนั้น ประชาชนก็เลย
 ไม่ให้คะแนนแก่ความรู้ชั้นสูง หรือแก่ตัวบุคคลผู้
 ระดับสูงนั้น

เมื่อว่าในแง่ของเหตุการณ์ที่ได้มีปรากฏในบันทึก
 มาแล้ว ปาฏิหาริย์แบ่งได้เป็น ๒ ประเภทตามที่ท่าน
 ภควันดัส ได้แยกประเภทปาฏิหาริย์ของพระกฤษณะไว้
 ดังต่อไปนี้

๑. การทำให้คนเห็นภาพ ซึ่งโดยธรรมชาติมอง
 ไม่เห็น

๒. การมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในระยะไกลออกไป
มาก ๆ

๓. การทำให้อาหารหรือสิ่งที่มีอยู่เล็กน้อยให้มี
จำนวนมากได้

๔. การถอดกายละเอียดออกไปให้ไปปรากฏ
พร้อมกันในที่หลายแห่ง

๕. การรักษาโรค รักษาความพิการต่าง ๆ ของ
ร่างกายได้โดยเพียงแต่ใช้นิ้วมือสัมผัสเท่านั้นเอง

๖. ความสามารถชুবคนตายให้เป็นขึ้นมาได้ ซึ่ง
นาน ๆ จะมีสักครั้งหนึ่ง

๗. การลงโทษอาชญากรหรือผู้ทำบาปที่รุนแรง
จริง ๆ เป็นพิเศษ เช่น คนที่ฆ่าเด็กหรือฆ่าคนท่อนอน
หลับอยู่ เป็นต้น

อันที่จริง พระเยซูคริสต์เองก็แสดงปาฏิหาริย์
มากมายหลายอย่างเหมือนกัน แต่ว่าบางทีจุดประสงค์
ของท่าน ก็อาจจะแตกต่างกันไปบ้าง คือ ท่าน
พระเยซูมักจะเน้นหนักไปในทางรักษาคนป่วยคนพิการ

และคนเสียสติเสียมากกว่า แต่ว่าบางโอกาสท่านก็แสดง
ปาฏิหาริย์น่าตื่นตะลึงอะไรบางอย่างเหมือนกัน เช่นลอยตัวไป
บนน้ำและทำให้ตัวเองหายตัวไปได้เป็นต้น ท่านเคย
ทำอาหารน้อยให้เป็นอาหารมากก็มี และทำน้ำให้เป็น
เหล้าองุ่น หรือชุบชีวิตคนตายขึ้นมาก็ได้ และถ้าหาก
เราจะเชื่อกันจริง ๆ ตามที่ได้บันทึกไว้ละก็ ปาฏิหาริย์
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็เกิดขึ้นในตอนท้ายสุดนั่นเอง คือหลัง
จากที่ท่านสิ้นชีวิตแล้ว ท่านก็ยังมาปรากฏร่าง คือคุม
ธาตุทั้งหลายเป็นร่างกายชิ้นใหม่ และมาปรากฏกายนอก
หลุมฝังศพได้อีกด้วย และยังปรากฏเป็นรูปต่าง ๆ จน
กระทั่งบางครั้ง แม้สาวกของท่านเองก็ยังจำไม่ค่อยจะได้
และตอนหลังกับเบนเขาโอลิเวส ท่านก็ยกเอากายที่เป็น
กายหยาบ ซึ่งท่านเนรมิตขึ้นมาใหม่ขึ้นไปสู่ภูมิกิภูมิกิ
หนึ่งได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพระกฤษณะ และพระเยซู-
ไครสต์เป็นผู้กระทำปาฏิหาริย์ที่เด่นมากในบรรดาคัมภีร์
ทางศาสนาของโลก อันที่จริงยังมีอีกหลายคนที่ทำ

เหมือนกันแต่ว่ามีชื่อเสียงน้อยกว่า หรือว่าบางทีก็ทำได้ โดยมีความมหัศจรรย์น้อยกว่าที่กล่าวมาแล้ว บางคนก็ทำได้เพียงอย่างหนึ่งหรือสองอย่าง บางคนก็ทำได้มาก (แต่ก็ไม่มากเท่าพระกฤษณะหรือพระเยซูไคร์สต์) สาวกของพระไคร์สต์ชั้นมัธยม ๆ ก็สามารถจะรักษาคนเจ็บ และทำปาฏิหาริย์บางอย่างได้ เช่นอ پولโลนีอุสแห่ง ไทอานาในศตวรรษแรกก็ทำได้เช่นเดียวกัน หรืออาจจะมากกว่าอีกด้วย คือครั้งหนึ่งพอท่านเดินทางไปถึง เมือง ๆ หนึ่ง โรคระบาดซึ่งกำลังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ในเมืองนั้นก็หยุดไปเลย นอกจากนั้นก็ยังมึนกับบุญและ ผู้เก่งกาจในวิชาลึกลับอีกหลายท่าน ก็ได้แสดงอำนาจ ปาฏิหาริย์เช่นลอยตัวขึ้นไป และปรากฏตัวในที่สองแห่ง ในเวลาเดียวกัน หรือเดินทางไปโดยกายทิพย์เป็นต้น แสดงว่าตลอดเวลาหลายศตวรรษที่กล่าวมาแล้วนี้ ได้มี เรื่องราวเกี่ยวกับการแสดงปาฏิหาริย์ทำนองเดียวกันนี้ หลายแห่งด้วยกันไม่มากนักน้อยตลอดมา

ในตอนหลังของศตวรรษที่แล้วมานี้ มาตาม- บลาวัตสกีก็ได้ทำให้โลกตะวันตกตลึง โดยการทำปรากฏ

การณ์หลายอย่างที่อธิบายไม่ได้ให้ปรากฏขึ้น จะเห็นได้ว่าเธอ (มาดามบลาวด์สกี) นั้นสามารถจะเอาสิ่งของต่าง ๆ ออกมาได้จากไหนก็ไม่รู้ คืออยู่ดี ๆ มันก็ปรากฏออกมาทันทีในเวลาที่เราต้องการ เช่นบางที่เป็นผลไม้ เป็นเครื่องครัว เป็นมิด หรือเป็นเครื่องเพชร เป็นเครื่องเย็บปักถักร้อย ผ้าเช็ดหน้า หนังสือ จดหมาย และอะไรอีกหลายอย่าง ซึ่งเธอคว้าเอามาได้จากอากาศ กล่าวกันว่า เธอสามารถจะเปลี่ยนวัตถุอย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งก็ได้ และก็สามารถจะเดินทางไปโดยกายทิพย์ บางครั้งก็ทำให้ตัวของเธอหาย (หายตัว) ได้ นอกจากนั้น เธอยังสามารถจะได้เห็นเหตุการณ์ในอดีตหรือเห็นจากระยะไกล ๆ ก็ได้ ทั้งนี้โดยสิ่งนี้เธอเรียกว่าแสงทิพย์ (Astral light)

สำหรับบุคคลผู้ได้ศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดและโดยไม่มีอคติแล้วก็จะเห็นได้ว่า ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า มาดามบลาวด์สกี เป็นผู้สามารถกระทำสิ่งที่โลกเรียกว่าเป็นของวิเศษ (magic) หรือปาฏิหาริย์ได้จริง ๆ หรือเราอาจจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็ได้ว่า ในหลายกรณีปาฏิหาริย์

หรือสิ่งอัศจรรย์นั้นได้เกิดขึ้น โดยผ่านทางมาตามบลาวด์ส์ ซึ่งหมายถึงว่า มีท่านโยคีผู้มฤตยูมากเป็นผู้กระทำโดยอาศัยร่างของเธอซึ่งเป็นสาวกตั้งนั้น ก็อาจจะเป็นได้เหมือนกัน

มีบางคนกล่าวว่า เธอก็เป็นคนทรงคนหนึ่งนั่นเอง แต่ในการปฏิบัติแบบนี้ ปกติคนทรงจะต้องหมดสติคือจิตจะต้องตกภวังค์ แต่มาตามบลาวด์ส์ไม่ได้เคยอยู่ในภาวะหมดสติหรือตกภวังค์เช่นนั้นเลยใน ขณะที่เธอแสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เธอต้องการจะใช้คำว่า เมดิเอเตอร์ (mediator) ซึ่งแปลว่าคนกลางมากกว่าที่จะใช้คำว่า “มีเดียม” (medium) ซึ่งแปลว่าคนทรง (ถ้าจะพูดตามสมัยใหม่คำนี้จะเท่ากับว่า “พิธีกร” คือผู้ทำให้เรื่องดำเนินไปก็ไต่กระมัง) ส่วนท่านโยคีหรือผู้วิเศษที่กระทำปาฏิหาริย์นั้นอยู่ไกลออกไปมากที่สุดทีเดียว แต่ในเรื่องนี้ระยะทางในอวกาศไม่มีความสำคัญอย่างใด คือจะอยู่ใกล้หรืออยู่ไกลก็ไม่มีความหมายนัก เพราะท่านรู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่ไหนเมื่อไรและควรจะทำอะไร และ

ในการนั้นท่านอาจจะเดินทางไปโดยกายทิพย์ หรือโดย
 วิชาอื่นก็ได้

ทัศนะของบุคคลเกี่ยวกับปาฏิหาริย์

เมื่อกล่าวถึงเรื่องมดีของคนทั่วไป เกี่ยวกับ
 ปาฏิหาริย์ดังกล่าวทั้งในอดีตและปัจจุบันนี้ ว่าโดยกว้างๆ
 ก็เห็นจะมี ๓ ประเภท คือประเภทที่ ๑ ซึ่งคงจะเป็นส่วน
 มากในโลกตะวันตก ซึ่งถือว่าเรื่องปาฏิหาริย์นี้เป็นของ
 หลอกหลวงทั้งนั้นไม่มีความจริงอะไรเลย ประเภทที่ ๒
 เป็นบุคคลที่ได้มีประสบการณ์ด้วยตนเอง หรือด้วย
 เหตุผลอย่างอื่นก็ตาม ได้ยอมรับปาฏิหาริย์นี้ว่ามันเป็น
 เรื่องที่เป็นไปได้จริง ๆ ส่วนประเภทที่ ๓ คือบุคคลจำ-
 พวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนมากชนทุกทศวรรษกำลังศึกษาเรื่อง
 นี้ด้วยจิตใจอันเปิดเผยคือไม่มีอคติ คือเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง
 แต่ก็อยากศึกษาเรื่อย ๆ ไปก่อน ไม่อยากจะทำปฏิเสหหรือ
 รับทีเดียว พวกหลังนี้ถือว่า เหตุการณ์ซึ่งอยู่เหนือเหตุผล
 ที่จะอธิบายได้โดยธรรมดานั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นไป
 ไม่ได้ คือบางทีแม้เราอธิบายเหตุผลไม่ได้ แต่มันอาจ

จะเกิดชนกได้เหมือนกัน ประเภทหลังนี้ถือว่า มีเหตุผลต่าง ๆ อีกมากมายในจักรวาลนี้ซึ่งวิทยาศาสตร์ปัจจุบันนี้ยังไม่รู้ และดังนั้นจึงยังไม่ได้บรรยายไว้ก็มี เพราะฉะนั้นอะไรที่อยู่เหนือเหตุผลที่เรารู้นั้น จะว่าไม่จริงเสียทีเดียวก็ยังไม่ถูกนัก อย่างไรก็ตาม สำหรับประเภทหลังคือพวกที่ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งนี้ ถึงแม้เขาจะยอมรับโดยหลักการว่าปาฏิหาริย์เป็นไปได้จริง ๆ ก็ตาม แต่เขาก็จะยังไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ ว่า ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นได้จริง ๆ ในทันทีทันใดเป็นต้น พวกนี้ก่อนจะเชื่อก็คงค้นคว้าหาหลักฐานหาประจักษ์พยานให้แน่นแฟ้นเสียก่อน คืออย่างน้อยต้องให้ได้รู้ได้เห็นได้ดมได้กลิ่นได้สัมผัสด้วยตนเองเสียก่อน จึงจะยอมเชื่อ ข้าพเจ้าเองเมื่อก่อนที่จะได้พบท่านไสยาบา ก็เป็นบุคคลประเภทที่สามนี้เหมือนกัน

ปาฏิหาริย์กาลจะเป็นเรื่องธรรมดาที่มเหตุผล

ซึ่งทางวิทยาศาสตร์รับรอง

จากการที่ข้าพเจ้าได้สนใจในการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ หรือจิตวิทยาชั้นสูงมาแต่เดิม ข้าพเจ้าจึงได้

ทำการค้นคว้าและศึกษางานด้านนี้ ซึ่งมีผู้รวบรวมไว้ตั้งแต่ศตวรรษที่แล้วมา ดังนั้นจึงได้ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มตระหนักว่า ส่วนมากของสิ่งที่เราเรียกกันว่าปาฏิหาริย์นั้น ได้เป็นปรากฏการณ์ ซึ่งทางวิทยาศาสตร์กำลังยอมรับว่าเป็นจริงได้มากขึ้นทุกที บัดนี้ปรากฏการณ์ซึ่งดูเหมือนจะเหลือเชื่อ เช่น การติดต่อทางจิตคิด ความสามารถในด้านตาทิพย์ หรือการรู้อนาคตก็ดี เป็นเรื่องที่ได้รับการทดลอง และรับรองกันในห้องทดลองวิทยาศาสตร์แล้วทั้งสิ้นว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เป็นได้จริง ๆ เป็นแต่ว่านักวิทยาศาสตร์ยังหาเหตุผลไม่ได้เท่านั้น ว่ามันเกิดขึ้นได้จริง ๆ เช่นนั้นอย่างใด กล่าวคือจะหาเหตุหรือสมมติฐานที่พอใจยังไม่ได้เลย นอกจากนั้นยังมีปรากฏการณ์ที่เรียกได้ว่าปาฏิหาริย์อีกอย่างหนึ่ง คือการที่คนบางคนมีความสามารถทำให้วัตถุที่อยู่ห่างไกลออกไปเคลื่อนไหวได้เพียงด้วยอำนาจจิตของเขาเท่านั้นเอง คือไม่ได้ใช้วัตถุหรือร่างกายด้วยเลย

ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่า “ปาฏิหาริย์” ต่าง ๆ ดังกล่าวมาข้างต้นนั้น กำลังจะได้รับคำอธิบายทางวิทยา-

ศาสตร์เป็นเครื่องสนับสนุน ความเป็นไปได้ของมันอยู่แล้ว และเมื่อใดที่มีสมมติฐานหรือทฤษฎีที่อธิบายได้อย่างเป็นที่พอใจ เมื่อนั้นเรื่องเหล่านั้นก็จะไม่เป็นปาฏิหาริย์อีกต่อไป

นี่แหละคือสิ่งที่เราต้องการในปัจจุบันนี้ คือเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ที่พอจะใช้อธิบาย “ปาฏิหาริย์” เหล่านั้น จริงอยู่อาจมีนักวิทยาศาสตร์หัวแข็งบางคนไม่ยอมรับเชื่ออยู่ดี ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไร ๆ ก็ตาม แต่เรื่องเช่นนกเป็นของธรรมดา ซึ่งมีอยู่ทุกยุคทุกสมัย คือจะต้องมีบุคคลจำนวนหนึ่ง ซึ่งไม่ยอมเปิดตาออกรับรู้หรือว้าวับรองสิ่งใหม่ ๆ เลย เรื่องนี้เป็นเรื่องของ “ความเฉื่อย” (inertia) ทางด้านความคิด คือเป็นเรื่องของคนชนิดที่มีอุปาทานยึดแน่นอยู่กับของเก่า ๆ อย่างไม่ยอมปล่อย เพราะเขาถือว่าเป็นการปลอดภัยดีกว่า คือไม่ต้องเสี่ยงในการที่จะรับรู้ของใหม่หรือความจริงใหม่ ๆ พวกนี้ไม่ใช่ผู้ที่ต้องการค้นหาความจริงโดยบริสุทธิ์ใจเลย

ดังนั้น สมมติว่าปาฏิหาริย์เป็นของมีได้เป็นได้จริง ๆ ไม่ใช่ของหลอกลวง เช่นนี้ ปัญหาจึงมีว่าเราจะ

อธิบายให้คนทั่วไปเข้าใจได้อย่างไรว่า มันเกิดขึ้นโดยวิธีใด ? หรือว่ามันมีเหตุผลอย่างไรในกระบวนการแห่งการเกิดขึ้นในลักษณะเช่นนั้น ๆ ? ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับว่า นักวิทยาศาสตร์ด้านนิวเคลียร์ฟิสิกส์สามารถจะอธิบายให้เด็กนักเรียนชั้นปฐมเข้าใจได้ไหมว่า เขาส่งจรวดไปดวงจันทร์ได้อย่างไร ? ถูกละ เขาอาจจะทำได้บ้างโดยอธิบายสรุปรวบยอดให้ง่าย ๆ ที่สุด ซึ่งคงจะต้องละเว้นเหตุผลและข้อมูลทีละเอียดยิบไปมากที่สุดทีเดียว แต่นั่นแหละ ถ้าจะให้เด็กเหล่านั้นเข้าใจถึงเหตุผลต้นปลายอย่างถ่องแท้ คือเข้าใจกฎเกณฑ์และการดำเนินงานของเรื่องนั้นจริง ๆ ก็หมายความว่า จะต้องใช้เวลาศึกษาอบรมกันเป็นเวลาไม่น้อย

อย่างไรก็ตาม มีข้อแตกต่างที่สำคัญอย่างมากในบทอุปมาอุปไมยดังกล่าวแล้ว คือการฝึกฝนเด็กนักเรียนจากชั้น ปฐมให้ กลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นนิวเคลียร์ฟิสิกส์นั้น เป็นการพัฒนาทางระดับสติปัญญาในทางโลก ซึ่งก็ต้องมีความตั้งใจนั้นและความเพียรใน

ระดับโลกหมุนหลังอยู่ แต่การจะฝึกฝนคนธรรมดาให้
 เข้าใจในเรื่องความเป็นมาของปฏิหารีย์ตลอดจนถึงให้มี
 ความสามารถในการแสดงปาฏิหารีย์ได้บ้างนั้น เป็น
 เรื่องของการพัฒนาอุปนิสัย (คือวิบาก) เป็นการพัฒนา
 ทางวิญญูณและเป็นเรื่องทางธรรมโดยแท้ ทั้งสอง
 อย่างนี้มีความแตกต่างกันคือ ระดับความยากง่ายและ
 ความสูงส่งแตกต่างกันมากมายเหลือเกิน ประการหลัง
 (คือเรื่องการแสดงปาฏิหารีย์นี้) ต้องมีการฝึกฝนโยคะ
 กันตามวิธีการ ซึ่งท่านมหาฤาษีปตัญชลิกกล่าวไว้ในโยค-
 สูตรของท่าน และการฝึกโยคะโดยนัยดังกล่าวแล้วนั้น
 ก็คือการพัฒนาทางวิญญูณนั่นเอง ซึ่งเมื่อวิญญูณได้
 รับการพัฒนาไปจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ความสามารถในการ
 แสดงปาฏิหารีย์ก็จะเกิดขึ้นแก่ผู้ฝึก คือท่านโยคินั้น

อาจารย์ผู้ใหญ่ทางวิญญูณหลายท่าน มีวิธีสอน
 ให้บรรลุถึงความสามารถ ดังกล่าวนั้นต่างๆ กัน ยกตัว
 อย่างเช่น ท่านไส บาบ่า แห่ง เซอร์ดี* ได้สอน ศาสน-

* ท่านผู้นี้ล่วงลับไปแล้ว ที่กล่าวถึงในปัจจุบันคือ ท่านไส บาบ่า
 แห่งปุตตปารตี

ศิษย์ของท่านว่า เมื่อบุคคลตั้งจิตเพ่งถึงท่านครูของตน หรือจะเพ่งถึงพระผู้เป็นเจ้าของเขาในรูปไหน องค์ไหนก็ได้ ด้วยความเลื่อมใสจริง ๆ แล้ว บุคคลนั้นจะได้รับความสงบเยือกเย็นทางจิตยิ่งขึ้นทุกที และโดยมากเมื่อได้ก้าวหน้าไปถึงขั้นหนึ่งแล้ว ก็มักจะเกิดความสามารถ ๒ อย่างขึ้นมาเอง คือการรู้อารมณ์จิตของผู้อื่นและความสามารถในทางดาทิพย์ด้วย

แต่ก็มีปัญหาแทรกเข้ามาด้วยเหมือนกัน คือบุคคล เช่น พวกหมอผีดูดในอาฟริกาก็ดี พวกชามานของชนเผ่าไซบีเรียก็ดี หรือพวกพ่อมดหมอไสยศาสตร์ของชนในสมัยโบราณก็ดี พวกนี้ก็ปรากฏว่าสามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้บ้างเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่เห็นได้ชัดว่า พวกนี้ไม่ได้มีการพัฒนาทางวิญญาณ คือไม่ได้เป็นคนดีมีศีลธรรมอะไรเลย เพราะปรากฏว่าพวกนี้ใช้อำนาจของตนไปในทางหาประโยชน์ส่วนตัว เช่น เพื่อความร่ำรวยบ้าง เพื่อทำร้ายหรือทำลายชีวิตผู้อื่นบ้าง ดังนี้เป็นต้น

ความจริงดังกล่าวแล้ว ทำให้เราได้หลักว่าการแสดงอำนาจในทางปาฏิหาริย์นั้นมิใช่มีอยู่หลายระดับด้วยกัน

คือที่เป็นระดับสูงสุด หรือโลกุตระก็มี ที่เป็นระดับ
 กลาง ๆ ก็มี และที่เป็นฝ่ายต่ำคือแบบพอมดหมอผีหรือ
 ว่าผีบุญก็มี มีความจริงที่น่าสนใจอย่างหนึ่งว่า การ
 แสดงปาฏิหาริย์นั้น ส่วนมากมักจะได้รับการร่วมมือ หรือ
 สนับสนุนจากผู้ที่อยู่ในอกภพหรือภูมิหนึ่งด้วยเหมือนกัน
 คือได้แก่โอปปาติกะผู้ระดับต่าง ๆ กัน นับตั้งแต่ชั้นต่ำ
 ชึ่งมขอเรียกต่าง ๆ กันไปจนถึงวิญญานชั้นสูงซึ่งเรียกว่า
 เทพดาหรือพรหมด้วย ทฤษฎีดังกล่าวนี้รู้สึกว่าจะได้รับ
 การเชื่อถือกันอย่างกว้างขวาง เพราะผู้ที่มีความสามารถ
 ในการแสดงปาฏิหาริย์ทุกคนจะในด้านใดก็ตาม และจะ
 สามารถแสดงได้มากหรือน้อยเพียงใดก็ตาม ต่างก็กล่าว
 สนับสนุนทฤษฎีนี้ทั้งสิ้น พันเอก เอช. เอส. ออลคือท์
 ผู้ซึ่งเป็นประธานและผู้ก่อตั้งสมาคมพรหมวิทยา (The
 osophical Society) ก็ได้กล่าวไว้ว่า สมาชิกของลัทธิ
 นิกายพระหมอในประเทศอาเล็กซานเดรียสมัยโบราณ
 เคยกล่าวว่า ตนเชื่อว่ามีวิญญานซึ่งแฝงตัวอยู่ตามธรรม
 ชาติหรือวัตถุต่าง ๆ ซึ่งตนได้ “ปลุกขึ้นมาและใช้
 ให้ไปทำอะไรต่าง ๆ ได้”

แน่ละ ในการ “ปลูกผี” ดังกล่าวมานั้น จะต้องมีการอันเป็นเคล็ดลับอยู่ด้วย ซึ่งอาจจะมีได้หลายอย่างเช่นการใช้ ตันตระ (พิธีกรรม) มันตระ (คือมนต์) และยันตระ (คือยันต์) ซึ่งหมายความว่า จะต้องมีการประกอบพิธีกรรมเป็นพิเศษ ใช้คำพูด (คือคาถา) โดยเฉพาะ และประกอบด้วยรูปทรงเรขาคณิต และรูปทรงทางคณิตศาสตร์ (คือเป็นรูปยันต์มีตัวเลขต่าง ๆ) ด้วย แต่ทั้งหมดนี้ก็จะต้องมีองค์ประกอบอันสำคัญที่ขาดไม่ได้คือ การมีระเบียบวินัยบางอย่างเป็นการบังคับตนเอง (เช่นต้องทำและต้องไม่ทำอย่างนั้นอย่างนี้) และอีกประการหนึ่งก็ต้องเป็นผู้ได้ฝึกฝนตนเองให้มีกำลังใจกล้าแข็งมาพอแล้วด้วย

กำลังใจของบุคคลยิ่งมากขึ้นเพียงไร พิธีการต่าง ๆ ก็มีความจำเป็นน้อยลงเพียงนั้น ในหนังสือเรื่อง Old Diary Leaves, พันเอก Olcott ผู้ซึ่งใช้เวลาหลายปีคบกันอย่างใกล้ชิดกับมาดามบลาวด์สตักผู้แสดงปาฏิหาริย์ได้นั้น ได้บรรยายถึงเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ คือมาดามบลาวด์สตัก ได้บอกกับพันเอกอออลคือตต์ว่า

บางอย่างเธอก็กระทำได้ด้วยความช่วยเหลือของพวกเขา elemental spirits คือวิญญาณที่รักษา ธาตุ (ดิน น้ำ ลม ไฟ) ของโลก ความสามารถดังกล่าวนี้ เธอมีมากพอจนกระทั่งเธอ คือมาตามบลาวส์ตักจะสามารถแสดงปาฏิหาริย์เช่นนั้นเมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องใช้พิธีกรรมหรือใช้มนต์ หรือยันต์อะไรเลย

สำหรับบางคน ยันต์ (หรือมนตร์) ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่เหมือนกัน มีตัวอย่างอยู่รายหนึ่งเกี่ยวกับนักเวทมนตร์ชาวอิตาลี ผู้หนึ่งชื่อ Signor Bruezzesi ผู้ซึ่งได้มาเยี่ยมมาตามบลาวส์ตัก และพันเอกออลคือตต์ เย็นวันหนึ่งในกรุงนิวยอร์ก เขาได้ใช้ศิลปะแบบวิชาลึกลับนี้ ทำให้เกิดฝนขึ้นในท้องฟ้าที่แจ่มกระจ่างได้ในชั่วเวลาไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง ท่านพันเอกได้สังเกตเห็นว่าบุคคลผู้นั้นมีพลังจิตที่เข้มแข็งมากทีเดียว ในการนี้เขาได้ใช้ยันต์ เป็นรูปทรงแบบเรขาคณิตชนิดหนึ่งบนกระดาษแข็ง ซึ่งเขายกขึ้นไปเหนือศีรษะ แต่เขาก็ไม่ยอมให้ท่านพันเอกแตะต้องกระดาษนี้ หรือตรวจดูยันต์นี้อย่างใกล้ชิดเลย ชาวอิตาลีผู้นั้นกล่าวว่ากา

ฝนตกนี้เกิดขึ้นได้ โดยวิญญาณที่อยู่ในอากาศทำตาม
คำบัญชาของเขา

ปาฏิหาริย์ ๓ ระดับ

สำหรับบุคคลที่มีระดับจิตใจต่ำลงมานั้น ก็
สามารถจะใช้วิญญาณที่เป็นภูตผีต่างๆ ซึ่งอยู่ในภุมิ
ต่างๆ ที่แทรกซ้อนเป็นภูมิลับแลอยู่กับโลกนี้ก็ได้อีก แต่
นั่นแหละเรื่องเช่นนี้ ก็เข้าทำนองว่า สิ่งที่เหมือนกัน
ก็ย่อมดึงดูดกัน ผู้ทำพิธีกรรมไสยศาสตร์ ของขลังต่างๆ
โดยที่มีเจตนาอันชั่วร้าย ก็สามารถดึงวิญญาณที่ชั่วร้าย
เอามาให้สามารถทำตามคำสั่งของตน อำนาจของจิต
ในระดับต่ำนั้นในบางกรณี ก็มีอำนาจเพียงพอที่จะให้
เกิดปาฏิหาริย์ ได้บ้างเหมือนกัน แต่แน่ละมันย่อมมี
อำนาจในขอบเขตจำกัด และก็มีอันตรายแก่ผู้ปฏิบัติด้วย
ซึ่งเขาจะต้องระวังตัวอยู่เสมอ มิฉะนั้นอาวุธทาง
วิทยาคมที่ตัวส่งไปใช้ฆ่าผู้อื่น ก็จะสะท้อนกลับมาฆ่า
ตัวเอง นี่จึงเป็นอันตรายประการหนึ่งในการทำพิธี-
ไสยศาสตร์ต่ำๆ แบบนี้ ซึ่งเรียกว่า “ไสยศาสตร์ดำ”

ยังมีปาฏิหาริย์และไสยศาสตร์ระดับที่สูงขึ้นมาคือ
 มัณมี สีเทา ซึ่งหมายความว่า ยังไม่ขาวที่เดียวแต่ก็ไม่
 เขิงจะดำเสียหมด จะเรียกว่าเป็นชั้นกลางก็ได้ แบบนี้
 เป็นการดึงดูดเอาวิญญาณ หรือสัจวินิกายที่อยู่ในภูมิที่
 กำลังวิวัฒนาการทางจิตคล้าย ๆ กันมาสนองเจตนากรรม
 ของผู้กระทำความพยากรณ์เหล่านี้ อันที่จริงผู้กระทำการ
 แบบนี้ก็ไม่ได้ทำไป เพื่อจะทำร้าย หรือฆ่าใคร
 หรือเพื่อจะทำการผิดศีลธรรม การบังคับขืนใจใคร
 หรือก่อให้เกิดความพินาศแก่ใคร ๆ แต่นั่นแหละก็
 เหมือนกับคนทั่วไปในโลกทุกวันนี้ คือยังมีความเห็น
 แก่ตัวแผลงอยู่บ้างไม่มากก็น้อยตามธรรมดา จะให้มี
 ความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ก็คงยังไม่ได้ ความหยิ่ง ความภูมิใจ
 อยากได้ชื่อเสียง และความโลภต่าง ๆ ก็คงมีแผลงอยู่บ้าง
 ตัวอย่างเช่นมีบุคคลหนึ่งชื่อ โมฮัมหมัดเบ ผู้ซึ่งประวัติ
 ของเขามีอยู่ในหนังสือซึ่งแต่งโดย พอล บรุนตัน เกี่ยว
 กับอินเดีย มีคำกล่าวไว้ว่าเขาเป็นพวกนักมายาการหรือ
 นักไสยศาสตร์ในระดับสีเทาทั่วไป คือระดับกลาง ๆ
 ไม่ใช่เลวร้ายทีเดียว แต่ก็ไม่ใช่ดีวิเศษนัก จุดประสงค์

ของเขา^๕นี้ พุกกันตรง ๆ ก็คือเงินนั่นเอง และความสามารถพิเศษคือปาฏิหาริย์ของเขา ซึ่งโดยมากก็ได้แก่การอ่านข้อความในเอกสาร ซึ่งถูกปิดไว้อย่างมิดชิดนี้ เขาบอกว่าเขาทำได้โดยใช้วิญญาณของผี (หรือน้อง) ชายของเขาที่ลวงลับไปแล้วมาช่วย เรื่องเช่นนี้ว่าไปก็ไม่ได้ผิดศีลธรรมหรือจรรยาอะไร ๆ นักหนา เพราะมันก็เช่นเดียวกับการทำการสืบความลับกันในทางการค้าหรืออุตสาหกรรมตามปกติ^๕นั่นเอง เป็นแต่ว่าแทนที่จะใช้คนเป็นเครื่องมือ เขาก็ใช้วิญญาณของคน^๕ที่ลวงลับไปแล้ว มาทำหน้าที่เป็นจารุบุรุษ^๕นั่นเอง แต่เรื่องเช่นนี้ก็อาจจะยังมีอันตรายอยู่ด้วยเหมือนกัน คืออันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่สุขภาพ และระดับศีลธรรมของบุคคลที่ใช้อำนาจของผู้ที่ลวงลับไปแล้ว^๕มาช่วย นอกจากนั้นอำนาจปาฏิหาริย์เช่นนี้ เมื่อนำมาใช้เพื่อเห็นแก่เงินหรือเพื่อเห็นแก่ตัวเอง^๕ด้วยแล้ว มันจะเสื่อมไปได้โดยง่ายดังที่คนทรงหรือนักวิทยาศาสตร์อาชีพบางคนหรือโยคีปลอม ๆ ทางด้านตะวันออกบางคนได้ประสบมาแล้ว (คือเมื่อมีความโลภเกิดขึ้นมาก ๆ วิชา^๕ก็เสื่อม)

เมื่อได้กล่าวถึงส่วนสุดคือไสยศาสตร์ดำ (black magic) ซึ่งเห็นแก่ตัวอย่างโหดร้าย และไสยศาสตร์สีเทา (grey magic) คือเห็นแก่ตัวบ้างตามวิสัยปุถุชนแล้ว เราก็จะต้องกล่าวถึงไสยศาสตร์ขาว (white magic) ของผู้ที่มีจิตใจสูงส่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่แตกต่างกันมากทีเดียว ทั้งในด้านเจตนา วิธีการ อำนาจและขอบเขต ในบรรดาสิ่งเหล่านั้น ที่สำคัญที่สุด ก็คือเจตนาซึ่งจะต้องบริสุทธิ์ คือไม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องประโยชน์ส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง เหมือนดังชนิดที่แล้งมาแล้วบุคคลประเภทนี้จะต้องเป็นคนที่จิตใจข้ามพ้นแล้ว จากสิ่งอันเป็นธรรมชาติที่เรียกร้องอยู่ภายในหัวใจของคนธรรมดา เงินทองกิตติ ความทะเยอทะยานอยากได้ชื่อเสียงหรืออำนาจ หรือความมั่นคงเกี่ยวกับในทางวัตถุก็ดี ซึ่งเป็นพลังขับเคลื่อนจิตใจของคนทั่วไปนั้น จะต้องไม่มีความหมายสำหรับเขาเลย เขาจะต้องมีเจตนาอยู่เพียงอย่างเดียวคือความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น ความตั้งใจที่จะบรรเทาความทุกข์และความโศกของเพื่อนร่วมโลก และ

เพื่อจะยกระดับจิตใจของคนเหล่านั้น ให้มาสู่ระดับที่สูง
 ขึ้น คือให้มีความเข้าใจชีวิตตน และก็มีความสุข
 ประณีตละเอียดขึ้น บุคคลผู้สามารถกระทำการหรือมี
 จิตใจพัฒนามาถึงระดับนั้นแล้ว ย่อมหมายความว่า เขาได้
 ใช้ชีวิตในโลกนี้บ่อยครั้ง ๆ แล้วครั้งเล่าโดยได้สั่งสมคุณ-
 ธรรมอันเป็นกุศลไว้อย่างมากมาย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่า
 เรามีบาร์มีพอกที่จะแสดงปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้อย่างแน่
 นอน เพราะความสามารถเช่นนั้นย่อมเป็นคุณสมบัติของ
 จิตที่บริสุทธิ์และที่ได้พ้นโลกไปแล้ว ในหนังสือ “ศริมัท-
 ภควตา” (Srimad Bhagavata) กล่าวว่า ไม่มีอำนาจอะไร
 ที่อยู่เหนือขอบเขตของท่านเมธิ หรือนักบุญที่ได้ควบคุม
 จิตใจของตนเองได้แล้ว สามารถควบคุมประสาทสัมผัส
 และอารมณ์ของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ และในอีก
 แห่งหนึ่งก็กล่าวไว้ว่า เมื่อบุคคลมีจิตใจละลายหาย
 กลมกลืนเข้าไปอยู่ร่วมกับพระเจ้าแล้ว อำนาจทั้งปวง
 ความรู้ทั้งปวง ความฉลาดทั้งปวง ความสมบูรณ์ทั้งปวง
 ซึ่งเราเรียกว่า เป็นของทิพย์นั้นก็ส่องแสงออกมาจาก
 ใจของตนเอง อันที่จริงบุคคลทั้งหลายที่ได้เขียนเรื่อง

ราว หรือตำราเรื่องเช่นนี้ ก็มีความเห็นเป็นทำนองเดียวกันหมด บุคคลคนหนึ่งชื่อ Eliphaz Levi ได้กล่าวไว้ว่า “มนุษย์นั้นถ้าเขาจะบังคับบัญชาธรรมชาติได้ เขาก็ต้องทำตน หรือทำใจให้อยู่เหนือธรรมชาติเสียก่อน”

อีกคนหนึ่งคือ Joseph Ennemoser ก็ได้กล่าวไว้ในหนังสือ เรื่อง History of Magic ซึ่งเขาเขียนไว้เมื่อประมาณ ๑๐๐ ปี มาแล้วว่า การแสดงปาฏิหาริย์นั้นจะเป็นไปได้ ก็สำหรับผู้ที่ได้เปลี่ยนชีวิตของเขาทั้งหมดในทางโลกให้เป็นชีวิตในทางธรรมแล้ว คือเป็นผู้ซึ่งไม่ตกเป็นทาสของความปรารถนาในทางสัมผัสใด ๆ แล้วทั้งสิ้น นักเขียนทรูกันดีในวงการของผู้อศาศาสนาหรือผู้สนใจในวิชาลึกลับทั้งหลายว่า นักบวชที่มีชีวิตอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ คือการไม่ตามใจตัวเองในเรื่องสุขสัมผัสต่าง ๆ นั้นเอง ที่จะสามารถแสดงปาฏิหาริย์ชั้นสูงได้

ในระดับสูงสุดนี้เราอาจจะกล่าวว่า ปาฏิหาริย์ก็คือการดำเนินงานของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นโดยผ่านทางบุคคลผู้มีจิตใจอันบริสุทธิ์แล้ว ผู้ซึ่งมาอยู่ในโลกนี้

ในฐานะเป็นสื่อของพระเจ้า พระเยซูไครสต์ได้กล่าวว่า “พระบิดาทรงอาศัยอยู่ในตัวเรา พระองค์กระทำปาฏิหาริย์ก็ด้วยการผ่านตัวเรา เราอยู่ในตัวพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา” ในยุคโรมันในศตวรรษแรกของคริสตศักราช วิชาลึกลับแบบไสยศาสตร์ด้านนี้ได้ทำให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงแก่วิชานี้โดยส่วนรวมมาก ดังนั้นพระเจ้าจักรพรรดิ จึงออกคำสั่งห้ามไม่ให้ใครทำอะไรที่เดียว แต่ว่ามีบุคคลผู้สามารถทำปาฏิหาริย์ได้อย่างดีคนหนึ่งชื่อ Apollonius of Tyana ได้ชี้ให้เห็นว่า ปาฏิหาริย์มีหลายระดับ และมีคุณค่าแตกต่างกันมาก ดังนั้นการที่จะลงความเห็นว่า เป็นสิ่งที่เลวทั้งหมดนั้นย่อมไม่ถูกต้อง เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องทำพิธีบวงสรวงบูชาัญญ์อย่างใด เพราะพระเจ้าอยู่ในตัวข้าพเจ้าตลอดกาลแล้ว ทำให้ความปรารถนาของข้าพเจ้าสำเร็จเสมอ ส่วนพวกที่ทำเล่ห์กลไสยศาสตร์นั้นเป็นพวกนักบุญก็ และพวกนั้นทำอะไรก็เพื่อหวังความร่ำรวย ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นของต่ำมาก”

ดังนั้นผู้ทำปาฏิหาริย์ชั้นสูงนั้น จะไม่ต้องอาศัย
 การทำพิธีบูชาขี้ผึ้ง หรือการท่องบ่นมนตราซึ่งผู้แสดง
 ปาฏิหาริย์ชั้นต่ำต้องใช้มันเลย ด้วยเหตุนี้เราจะเห็นได้ว่า
 พระเยซูคริสต์ หรือพระกฤษณะ หรือท่านไสยาบา
 ไม่ได้ใช้พิธีกรรม หรือมนตร์หรือยันต์แต่อย่างใดเลย
 อำนาจจิตของท่าน เป็นอำนาจที่สร้างสรรค์ได้อย่าง
 เพียงพอ กำลังใจของท่านแม้เป็นกำลังใจของมนุษย์แต่
 ก็มีสถานะเป็นทิพย์ ทว่า เป็นมนุษย์นักคอมมิวนิสต์
 ว่า มนุษย์เราทุกคนก็มีกำลังใจเหล่านี้แฝงอยู่ในตัว
 เราแล้วทุกคน เป็นแต่ว่าพลังเช่นนั้นของพวกเรายังถูก
 อำนาจของตัณหาครอบงำไว้เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งบางครั้ง
 เราเองก็ไม่รู้ตัว เมื่อใดที่ความปรารถนาอันแฝงอยู่ด้วย
 ความเห็นแก่ตัวนั้นถูกขจัดออกไป คือเมื่อใดที่สิ่งอันเปรียบ
 เสมือนมลทินที่พอกพูนดวงจิตได้ถูกขจัดสีเซ็ดล้างออกไป
 แล้ว เราก็จะสามารถเห็นสิ่งที่อยู่ภายในเป็นดวงแก้ว
 ผลึกอันใสบริสุทธิ์ได้ และเมื่อนั้นแหละมนุษย์ก็จะได้รับ
 จักตนเองว่า เขามีสถานะเป็นหนึ่ง หรือว่าเป็นอันเดียว
 กันกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า สถานะดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐ
 มีอำนาจเหนือโลกทุกประการอันเป็นวัตถุ

ความช่วยเหลือจากโอบปาติกะ

แต่นักก็ได้หมายความว่า บุคคลผู้มีจิตใจอันเจริญ
 สูงสุดเหล่านั้นจะไม่ต้องอาศัยผู้อื่น ซึ่งเป็นโอบปาติกะ
 ให้มาช่วยท่านบ้างเป็นบางครั้งบางคราว บุคคลผู้หนึ่ง
 ชื่อ Ennemoser ผู้ซึ่งได้ศึกษาและค้นคว้าในเรื่องปัญหา
 น้อย่างลึกซึ้งได้กล่าวว่า “การกระทำปาฏิหาริย์หรือ
 มายาการชนิดนั้นต้องอาศัย element spirits คือวิญญู
 ญาณที่รักษาธาตุต่าง ๆ ในโลกนี้ แต่ในการแสดง
 ปาฏิหาริย์ชั้นสูงจริง ๆ นั้น มนุษย์ใช้พลังซึ่งส่วนใหญ่
 แฝงอยู่ในจิตใจของเขาตนเองเป็นแรงขับเคลื่อน ส่วนความ
 ช่วยเหลือจากวิญญูญาณที่รักษาธาตุต่าง ๆ นั้น เป็นเรื่อง
 ที่มีความสำคัญรองลงไป”

ส่วนอำนาจหรือพลังของโลกอื่น ซึ่งบุคคลผู้เป็น
 พระเจ้าหรืออวตารใช้ด้วยเจตนารมณ์ที่บริสุทธิ์ของท่าน
 นั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องเป็นชั้นสูงพอ ๆ กัน ไม่ใช่
 เป็นระดับผิพีกาจ หรือบรืวารของพวกใช้เล่ห์กลทาง
 ไสยศาสตร์แต่อย่างใด ดังนั้นจึงไม่มีอันตรายว่า จะมี

โอปปาติกะหรือวิญญูณผีที่โหนมาแทรกแซงท่านหรือ
ปฏิเสธไม่ยอมมาร่วมมือกับท่าน เพราะว่าท่านจะได้รับ
ความเคารพอย่างสูงจากวิญญูณทั่วไป ผู้ซึ่งทรงรักทง-
เคารพทั้งกลัวท่านอยู่เป็นปกติแล้ว ไม่ว่าจะเป็นวินญูณ
ที่ไม่ใช่มนุษย์หรือเป็นวินญูณของมนุษย์ที่ออกไปจาก
ร่างนี้แล้วก็ตาม

อย่างไรก็ตาม การกล่าวว่ามีวิญญูณจากโลกอื่น
ซึ่งจะมีความปริชาสามารถมากบ้างน้อยบ้างมาช่วยเหลือ
ในการแสดงปาฏิหาริย์นั้น ไม่ได้เป็นการละเมิดหรือฝืน
กฎธรรมชาติอย่างใดเลย เพราะการที่สากลจักรวาล
ดำเนินไป หรือตั้งอยู่ได้ตั้งเช่นทุกวันนี้ ก็เพราะมี
“จักรวะ” ของเหตุการณ์ทั้งปวงตลอดจนถึงมีการช่วย
เหลือเกื้อกูลกันด้วยอาศัยการสังเกตุ และหาเหตุผล
ประกอบกัน มนุษย์จึงสามารถทราบและวางหลักเกณฑ์
ซึ่งเรียกว่ากฎแห่งธรรมชาติได้บ้างตามสมควร แต่นั้น
แหละ กฎต่าง ๆ ทางวัตถุเหล่านั้นย่อมไม่สามารถจะนำ
มาใช้อธิบายเหตุผล ในปรากฏการณ์ทางจิตได้เสมอไป
การค้นคว้าต่อมาเรื่อย ๆ จึงได้ทำให้มนุษย์สามารถตั้งสม-

มติฐาน และเข้าใจความจริงในด้านใน คือด้านสูงสุด
ได้มากขึ้น ผลก็คือเขาได้รู้ “กฎธรรมชาติ” ใหม่ ๆ
ซึ่งขยายความหรือเปลี่ยนแปลงกฎธรรมชาติเดิม ซึ่งเขา
คิดว่าเปลี่ยนไม่ได้แล้วนั้นโดยสิ้นเชิง

คำสอนเรื่องวิทยาศาสตร์ในด้านลึกกลับ ดังที่
มาดามบลาวด์สตกเขียนไว้ในเรื่อง Secret Doctrine
และหนังสือเล่มอื่น ๆ นั้น ได้กล่าวว่ามีสัตว์ที่มีชีวิตคือ
วิญญาณ ซึ่งอยู่นอกเหนือขอบเขตแห่งปริมาณทางวัตถุ
(living beings beyond the atom) และเป็นผู้ที่เรามอง
เห็นไม่ได้เหมือนกับที่นัยน์ตาของเราจะมองเห็น ปริมาณ
ไม่ได้ฉะนั้น โอปปาติกะหรือวิญญาณเหล่านี้จึงมี
ส่วนในการดำเนินงานของธรรมชาติด้วยเหมือนกัน แต่
ว่าโอปปาติกะเหล่านี้ ไม่ได้ทำอะไรไปตามเจตนาธรรม
หรือตามอารมณ์ของตัว ทุกอย่างที่เขาทำไปนั้น ก็โดย
เป็นไปคล้อยตามกฎอันสูงสุดของสากลจักรวาล คือช่วย
ให้กฎของสากลจักรวาลเป็นไป โดยราบรื่นนั่นเอง
ผู้ที่ทำปาฏิหาริย์ได้นั้นก็ไม่ได้เอาวิญญาณเหล่านี้
มาช่วยเขาทำลายหรือละเมิดกฎของธรรมชาติแต่อย่างใด

แม้ว่าพลังจิตของเขา จะทำให้เกิดผลอันน่าประหลาดใจ
ขึ้นได้บ้าง ผลเช่นนั้นก็ยังอยู่ในขอบเขตของกฎธรรม-
ชาตินั้นเอง เป็นแต่ความมันเบนกฎธรรมชาติที่เราจะค้นไม่
พบหรือไม่เข้าใจเท่านั้น

โดยนัยนี้ การเปลี่ยนวัตถุอย่างหนึ่งไปเป็นอีก
อย่างหนึ่ง (เช่นเปลี่ยนก้อนหินให้เป็นก้อนน้ำตาลดั่ง
จะกล่าวในบทต่อไป) ซึ่งเราอาจจะคิดว่าเป็นปาฏิหาริย์
ที่น่าตื่นตะลึงอย่างยิ่งนั้น ก็เป็นไปตามกฎธรรมชาติอีก
เหมือนกัน ปัจจุบันนี้เรารู้อยู่แล้วว่า วัตถุทุกอย่างมา
จากพลังงาน และการเปลี่ยนวัตถุให้เป็นพลังงานเป็น
เรื่องที่ทำได้แล้ว ดังนั้นวิธีการเปลี่ยนวัตถุอย่างหนึ่ง
ให้เป็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ ให้วัตถุนั้นสลายตัวกลายเป็น
พลังงานไปก่อน ต่อจากนั้นจึงเปลี่ยนมัน (จากพลังงาน
แบบนั้น) ให้เป็นพลังงาน (คือวัตถุ) อีกอย่างหนึ่ง

การสลายสารวัตถุและสร้างขึ้นมาใหม่

อันที่จริงในปัจจุบันนี้ แม้ในเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยว
กับพลังงานนิวเคลียร์เลย มนุษย์ก็สามารถเปลี่ยนวัตถุ

อย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งได้อยู่แล้ว ยกตัวอย่างเช่น ในโรงงานเคมี เพื่อทำวัตถุสังเคราะห์เพื่อการอุตสาหกรรม เขาก็สลายสารวัตถุเช่นถ่านหิน และเปโตรเลียม ให้เป็นธาตุเดิม (constituent elements) ของมัน และก็จัดการเปลี่ยนสารวัตถุซึ่งสลายตัวแล้วนั้นให้กลายเป็นวัตถุอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เป็นประเภทที่มันชนโดยธรรมชาติเลย เช่น พลาสติกและใยเทียม (synthetic fibres) เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสิ่งซึ่งเคยเป็นถ่านหิน ก้อนหนึ่งหรือเปโตรเลียมก้อนหนึ่งนั้น ได้กลายเป็นเครื่องเสื้อผ้าทำด้วยไนลอนกัม หรือเป็นกล่องพลาสติกสีสวย ๆ สำหรับใส่มีดโกนไฟฟ้าเป็นต้นกัม

ก็เมื่อนุษย์มีปัญญาและฝีมือทำได้ถึงขนาดนี้ ในโรงงานทางวิทยาศาสตร์ที่มนุษย์สร้างขึ้นเองได้แล้ว เหตุใดเล่า จึงจะไม่มีโรงงานแปรธาตุทางวิทยาศาสตร์ของธรรมชาติอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งเรายังค้นไม่พบ และโรงงานทางวิทยาศาสตร์ดังกล่าวนี้ อย่างน้อยก็น่าจะมีความสามารถเท่าเทียมกัน—หรืออันที่จริงอาจจะมากกว่าก็เป็นได้—ในเรื่องการทำให้วัตถุสลายตัว และต่อจาก

๕ ๔ ๕ ให้กลายเป็นวัตถุใหม่ก็อย่างหนึ่งไปเลย ?
 ๖ ๕ ๕ ๕ ๕
 ดึงนันทนาการธรรมดา กลายเป็นแหล่งอุ่นสำหรับเลี้ยง
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ผู้ที่มาร่วมในพิธีแต่งงานในปาลเลสโตน์ * กัด หรือกลายเป็น
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เป็นน้ำมันจุดตะเกียงได้ในประวัติของท่านไฮบาบาแห่ง
 เซอร์ดิ (คือท่านไฮบาบาองค์ก่อนที่ล่วงลับไปแล้ว) กัด
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ โดยหลักเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เหมือนกัน และอันที่จริงนักเคมีที่เรามองไม่เห็นตัว
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ผู้ทำงานในห้องวิทยาศาสตร์ของธรรมชาตินั้น ก็อาศัย
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 หลักหรือกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ (คือทางเคมี) นั้นเอง
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ท่าน (โอปปาทิกะ) เหล่านี้ ก็ไม่สามารถจะละเมิดหรือ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ทำลายกฎธรรมชาติได้ เช่นเดียวกับที่นักวิทยาศาสตร์
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ในสมัยปัจจุบันนี้ ถึงแม้จะมีปัญญาและความสามารถ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 สักเพียงใด ก็ไม่สามารถฝ่าฝืนกฎธรรมชาติได้เช่นเดียว
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 กัน แต่แน่ละ ท่านนักเคมีที่เรามองไม่เห็นตัวเหล่านี้
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ย่อมจะต้องมีความรู้ในหลักการหรือกฎของธรรมชาติ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ลึกซึ้งกว่าที่เรารู้อยู่แล้วเป็นอันมาก ด้วยเหตุนี้สมมติว่า
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ความจำเป็นจริง ๆ และในเมื่อเป็นไปตามเจตนารมณ์

* ตามข้อความในคัมภีร์ไบเบิลของชาวคริสต์

ของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว เหตุไฉนนักเคมีในภูมิภาคนี้เป็น
ทิพย์เหล่านั้น จะสนองความต้องการของท่านไม่ได้
เพราะท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์เห็นปานนั้น ผู้มิได้มีความทะยาน
อยากเพื่อประโยชน์ส่วนตัวเลย ย่อมทำทุกอย่างไปเพื่อ
ประโยชน์ของคนส่วนใหญ่โดยแท้

ปาฏิหาริย์รอบตัวเรา

เมื่อพิจารณาตามเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว เราก็จะ
เห็นได้ว่า ปาฏิหาริย์ของพระเยซูไคร้ศักดิ์สิทธิ์ ของพระ
กฤษณะหรือของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ในศตวรรษหนึ่ง ๆ
ก็ ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ และเป็นเรื่องที่ชอบถือ
ได้ตามหลักเหตุผลโดยแท้ ถ้าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นปาฏิ
หาริย์ ก็คงเป็นปาฏิหาริย์เช่นเดียวกันกับสิ่งอัศจรรย์ทั้ง
หลายที่แวดล้อมตัวเราอยู่ทุกเมื่อเชอวันนั้นเอง สิ่ง
เหล่านั้นก็ได้แก่โลกของเรา ดาวเคราะห์, ดาวฤกษ์
และเทหวัตถุบนฟากฟ้าอันเหลือคณนานับ ที่ปรากฏอยู่
ในกาลและอวกาศ, ตลอดจนจนถึงความเป็นไปแห่งชีวิต
ทั้งปวง เช่นกระบวนการเกิดเจริญเติบโต และการ

สปีพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง อันมีประเภทต่าง ๆ กัน เหลือคณนานับได้เช่นเดียวกัน

จริงอยู่ มนุษย์เราโดยทั่วไปในสมัยปัจจุบันได้ วัฒนาการมาเพียงแค่นี้เท่านั้น สติปัญญาของเขา ยังไม่พอที่จะเข้าใจกระบวนการของปาฐุหารีย์ดังกล่าวได้ โดยแจ่มแจ้ง การที่เราจะหวังให้เขารับรู้และรับเชื่อได้ อย่างสนิทใจหรืออย่างสมบูรณ์หมดทั่วกันนั้น ย่อมเป็น ไปไม่ได้ แต่การทำความพยายามเพื่อหาทางให้เขาได้ รับความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น ก็ย่อมจะเกิดประโยชน์ แก่เขาเองตามสมควร เพราะถึงอย่างไร ๆ ก็ยังดีกว่าที่จะ ไม่อธิบายให้เข้าใจกันเสียเลย

ท่านไสบบาแห่งเซอร์ดิ

ข้าพเจ้าได้รู้จักท่านไสบบาแห่งเซอร์ดิ (องค์ที่ ล่วงลับไปแล้ว) ก็โดยได้อ่านหนังสือที่ชาวอังกฤษผู้หนึ่ง เขียน และได้พิมพ์ที่ในประเทศอังกฤษ หนังสือเล่มนี้เองที่ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับบุคคลผู้แปลกประหลาดมหัศจรรย์ดังกล่าวนี้เป็นคนครั้งแรก ต่อมาข้าพเจ้า

ก็ได้อ่านหนังสือเรื่องเกี่ยวกับบุคคลผู้เป็นเสมือนพระเจ้า
 ในร่างมนุษย์ (God-man) ผู้ซึ่งโดยหนังสือเล่มอื่น ๆ อีก
 หลายเล่มด้วยกัน รวมทั้งชีวประวัติของท่าน ซึ่งท่าน
 B.P. Narasimha Swami เป็นผู้เขียน โดยมีความยาวถึง
 ๔ เล่มจบ เมื่อข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำให้รู้จักท่าน โดย
 ได้เห็นตัวท่านเป็นครั้งแรกนั้น ก็เกิดความรู้สึกที่แปลก
 ประหลาดชนิดที่ตนเองก็อธิบายเหตุผลไม่ได้เลย — เป็น
 ความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง ทำให้มีความรู้สึกคล้ายๆ
 กับว่ามีเส้นเชือกหรือสายใยที่มองไม่เห็น ได้ดึงข้าพเจ้า
 ให้เข้าไปหาท่านด้วยความเลื่อมใสอย่างยิ่ง

ความเป็นมาเกี่ยวกับการเกิดและบิดามารดาของ
 ท่านไอ้ บาบ่า (ผู้ล่วงลับไปแล้ว) นี้ ไม่ค่อยมีใครรู้กัน
 แน่นนอนนัก นอกจากว่าจะสังเกตและจับเค้าจากข้อความ
 ที่ท่านพูดออกมาให้ฟังบ้างนาน ๆ ครั้ง แต่แม้ดังนั้น
 คำกล่าวเช่นนั้น ก็จะต้องเอาเป็นแน่นอนไปทั้งหมดก็ยัง
 ไม่ได้ เพราะปรากฏว่าบ่อยครั้ง มักจะมีเนื้อความเป็น
 อุปมาโวหารเสียมากกว่าที่จะเป็นความจริงตามตัวอักษร
 หรือคำพูดนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ปะติดปะต่อข้อ

ความต่าง ๆ เข้าแล้ว ก็พอจะอนุมานเอาได้ว่า ท่านเกิด
 ในเวลาประมาณตอนกลางของศตวรรษที่แล้ว ในตำบล
 นิซาม ในแคว้นไฮเดอราบด์ ซึ่งอาจจะเป็นที่หมู่บ้าน
 ปาตริกก็ได้ บิดามารดาของท่านคงจะเป็นพราหมณ์ผู้ถ
 ลัทธิฮินดู แต่ท่านได้อยู่ในความปกครองดูแลของนัก
 บวชที่เรียกว่าฟาگیر (Fakir) ผู้ถือศาสนาสุลิมตงแต่ยัง
 เล็ก ๆ บุคคลผู้ดังกล่าวกันว่าเป็นนักบุญ และดูเหมือนจะ
 เป็นฝ่ายนิกายซุฟีด้วย และคนผู้นั้นเองได้เป็นครูคนแรก
 ของท่าน

ต่อมาอีก ๔ หรือ ๕ ปี อาจเป็นด้วยครูคนแรก
 ของท่านได้ถึงแก่กรรมลง หรือเพราะด้วยเหตุอันก็ตาม
 เด็กน้อยไซบามาได้เข้ามาอยู่ในความปกครองของข้า
 ราชการผู้มชอเสียงผู้หนึ่งทเซลู ผู้มชอว่า โคปาล ราว
 บุคคลผู้นอกจากว่าจะเป็นคนมีฐานะมั่งคั่ง และใจคอ
 กว้างขวางแล้ว ยังเป็นผู้มวัฒนธรรมดี มีใจศรัทธา
 และเลื่อมใสในศาสนาอย่างลึกซึ้ง เขาเป็นผู้มคุณ
 ลักษณะทั้งของนักบุญและนักรบอยู่ในตัวพร้อม และ
 เป็นผู้มอำนาจทั้งในทางโลกและทางวิญญาณ

กล่าวกันว่า เมื่อบุคคลผู้หนึ่งเห็นเด็กชายไสบาบา เขาก็จำได้ทันทีว่า เขาคือนักบุญบาเกอร์ (Kabir) * กลับชาติมาเกิด ดังนั้นเขาจึงเต็มใจให้เด็กชายไสบาบาอยู่กับเขา และให้เข้าร่วมศึกษากับเขาถึงเรื่องการทำงานในด้านต่าง ๆ เช่นในศาล ในท้องทุ่งและในวัดพร้อมกันเลยทีเดียว จึงเป็นอันว่า เด็กชายไสบาบา ได้มีโอกาสดีในการศึกษาวิชาด้านต่าง ๆ โดยอาศัยประสบการณ์โดยตรง แม้ว่าจะไม่ได้มีความรู้ในด้านหนังสือมากมายนักก็ตาม

ต่อมาอีกไม่กี่ปี ท่านโคपाल ราว ซึ่งเป็นครูคนที่ ๒ ของเด็กชายไสบาบา ก็รู้ตัวว่าถึงเวลาที่ท่านจะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อถึงเวลาที่ท่านกำหนดไว้ ท่านก็ทำพิธีบูชาตามลัทธิของท่าน และออกจากร่างไปโดยวิชาทางโยคะที่ท่านได้ร่ำเรียนมา แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น ท่านได้ล้มมือไปยังทิศตะวันตก โดยบอกให้เด็กชายไสบาบาเดินทางไปแสวงหาที่อยู่ใหม่ทางทิศนั้น

* เป็นนักบุญในศตวรรษที่ ๑๕ สั่งสอนให้ทุกศาสนาสามัคคีปรองดองกัน ตัวท่านเองไม่ปฏิบัติว่านับถือศาสนาใดโดยเฉพาะ

ไสบาบาได้เดินทางไปทางทิศตะวันตกตามคำบัญชา และได้มาถึงหมู่บ้านเซอร์ดิ ซึ่งในตอนนั้นอยู่ในอาณาเขตของมณฑลบอมเบย์ ในระยะแรก ๆ ไม่ค่อยมีใครยินดีต้อนรับนัก เมื่อมาถึงวัดฮินดูแห่งหนึ่งที่ชายอาณาเขตหมู่บ้าน ท่านก็รู้สึกพึงใจในความเงียบสงบของสถานทีนั้น และคิดว่าจะพักอยู่ที่นั่น แต่พระฮินดูในโบสถ์นั้นคิดว่าท่านเป็นพวกมุสลิม จึงไม่ยอมแม้แต่จะให้ท่านอย่างเหยียบเข้าไปในบริเวณอันศักดิ์สิทธิ์แม้แต่ก้าวเดียว

ดังนั้น ท่านไสบาบาจึงต้องหาที่อยู่ชั่วคราวใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ท่านได้เดินทางออกไปจากหมู่บ้านเซอร์ดิ และก็กลับมาอีกหลายครั้ง จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๘๗๒ จึงได้อยู่ ณ ที่นี้อย่างถาวร ในสุเหร่าร้างที่สลักหักพังไปเกือบหมดแห่งหนึ่ง ณ ที่นี้ท่านได้จุดไฟไว้เป็นประจำ โดยตั้งตะเกียงน้ำมันจุดไฟไว้ภายในสุหร่านั้นตลอดคืน ทั้งนี้เป็นไปตามคติของทั้งศาสนาฮินดูและศาสนาอิสลาม ที่ว่าจะต้องตามประทีปไว้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ตลอดทั้งคืน

จุดประทับใจที่น่า

ในระยณะนี้มีบุคคลสองสามคนที่สามารถเห็นคุณธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ที่แฝงอยู่ในตัวของท่านไอบาบา และได้มาแสดงคารวะท่าน ในจำนวนนี้ก็มืพระฮินดูที่เคยไล่ท่าน ไม่ให้ย่างเหยียบเข้าไปในโบสถ์ของตนด้วย แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่ก็ยังคิดว่า ท่านเป็นนักบวชที่ไม่เต็มเต็งเสียมากกว่า ตามประเพณีของอินเดียนั้น นักบวชหรือผู้ศกดิ์สิทธิ์ยอมเป็นผู้มีชีวิตโดยอาศัยการบริจาคทานของชาวบ้าน ซึ่งจะเป็นผู้จัดหาอาหารและวัตถุอันจำเป็นสำหรับการครองชีพถวายท่านเป็นการบำเพ็ญบุญ แต่สำหรับท่านผู้ศกดิ์สิทธิ์นั้น ท่านก็ต้องการอาหารหรือวัตถุสำหรับครองชีพอย่างอื่น ๆ เป็นปริมาณน้อยมาก ที่ต้องการอยู่เสมอจริง ๆ ก็คือน้ำมันสำหรับจุดประทีปในสถานที่ศกดิ์สิทธิ์นั่นเอง เย็นวันหนึ่งเจ้าของร้านขายน้ำมัน ซึ่งเคยให้น้ำมันแก่ท่านโดยไม่คิดราคา เป็นประจําอันได้พูดปดกับท่านว่าเขาไม่มีน้ำมันเหลืออยู่อีกแล้ว ที่เขาพูดเช่นนั้นอาจเป็นเพราะต้องการพูดเล่น ๆ

ให้เป็นเรื่องขบขันแก่คนที่อยู่แถวนี้ก็ได้ ซึ่งก็ปรากฏ
ว่าคำพูดของเขาได้ผล เพราะเมื่อขอน้ำมันจากคนขายไม่
ได้ ท่านไส บาบาก็เดินออกจากร้านไป โดยมีชาวบ้าน
กลุ่มหนึ่งเดินตามไปด้วย ความประสงค์ก็คงเพื่อต้องการ
จะไปดูว่า นักบวชไม่เต็มเต็งคนนี้จะทำอย่างไร ในเมื่อ
ไม่มีน้ำมันสำหรับจุดประทีป และอาจจะเพื่อต้องการ
หัวเราะเยาะท่านด้วยก็ได้

ที่หน้าสุเหร่าจะมีตุ่มน้ำตั้งไว้สำหรับให้ผู้ที่มาบูชา
ล้างเท้าให้สะอาด ก่อนจะเข้าไปนมัสการพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
เป็นเวลาใกล้ค่ำแล้ว เมื่อชาวบ้านเดินตามท่านไส บาบามา
ไปที่สุเหร่าของท่าน ชาวบ้านเหล่านั้นได้เห็นท่านเทน้ำ
จากตุ่มน้ำล้างเท้าลงไปในที่ใส่น้ำมันสำหรับจุดประทีป
ต่อจากนั้นท่านก็จุดไฟที่ประทีปเหล่านั้นซึ่งมีน้ำเป็นเชื้อ
เพลิง ปรากฏว่าไฟได้ลุกและติดดีเรื่อยมาเป็นเวลานาน
ซึ่งมันก็เป็นเวลานานพอที่จะทำให้เขาเชื่อว่า ประทีป
เหล่านั้นถูกจุดอยู่ได้ โดยมีน้ำล้างเท้าเป็นเชื้อเพลิงจริงๆ
เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนก็ตระหนักว่า ท่านไส บาบาก็ได้
เปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำมันไปได้แล้ว ตอนนั้นชาวบ้านเหล่า

นั้นต่างพากันเกิดความอัศจรรย์ใจจนพองสยองเกล้า เขา
คุกเข่าลงเบื้องหน้าท่านไส บาบา และอ้อนวอนขอย่า
ให้ท่านสาปแช่งเขา เพราะเหตุที่เขาได้ดูถูกและพูดปด
ต่อท่านเลย

อภิญญาและปฏิสัมภิตา

แต่ท่านไสบาบามีได้เป็นคนชนิดที่เขาคิดว่าท่าน
จะเป็น คือท่านไม่ได้เป็นหมอผีหรือหมอไสยศาสตร์ที่
เห็นใครกลัวหรือแสดงความนอบน้อม ก็จะมีโอกาสได้
ที่ซึ่งแพะไล่เอาเลยทีเดียว จิตใจของท่านไสสะอาดเปี่ยม
ไปด้วยความเมตตา ท่านได้ยกโทษให้แก่เขาทั้งปวงและ
ได้เทศนาสั่งสอนเขาด้วย

นี่คือปาฏิหาริย์ครั้งแรกที่ท่านไส บาบา แสดงให้
ปรากฏแก่ประชาชน และมันก็เป็นเสมือนไม้ขีดก้าน
สำคัญที่ไ้จุดไฟ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นประทีปบอกทาง
ให้แก่ผู้คนนับจำนวนพัน ๆ มาจากทั้งที่ใกล้และไกล
มีบุคคลมายอมตนเป็นสาวกของท่านมากขึ้น และท่าน
ก็ได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้เขา โดยอิทธิปาฏิหาริย์ของ
ท่านด้วย นอกจากนี้ ท่านยังได้ให้คำแนะนำแก่

ปัญหาชีวิตประจำวันให้เขา ค้ำครองและช่วยเหลือเขา ให้รอดพ้นจากอันตรายที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะในที่ไหน ๆ เวลาใด ๆ ก็ตาม และในที่สุดก็ชักจูงให้เขาประพฤติธรรมด้วยความเชื่อความเลื่อมใส จนกระทั่งหลายต่อหลายคนได้พบว่า เขาได้เปลี่ยนความคิดความทะยานอยากแต่เดิมเสียได้ ซึ่งมีผลทำให้วิถีชีวิตของเขาเปลี่ยนไปในทางวิวัฒนาการสูงขึ้นเป็นลำดับ บางคนก็ยอมมอบกายถวายชีวิตแก่ท่าน ซึ่งเขาถือว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ โดยอพยพมาอยู่ใกล้ชิดกับท่านที่สุหะร่าที่เซอร์ติเลย์ทีเดียว ซึ่งท่านก็ได้กรุณาสั่งสอนเขาตามพันธสัญญาและบารมีของเขาเป็นราย ๆ ไป แม้พวกนักวิชาการทางด้านดาราศาสตร์ซึ่งแต่ก่อนคิดว่า ท่านเป็นผู้ไม่ประสีประสาในเรื่องคัมภีร์ต่าง ๆ นั้น ก็ต้องอัศจรรย์ใจไปตาม ๆ กัน ในเมื่อปรากฏว่าท่านสามารถสนทนาโต้ตอบกับเขาในเรื่องพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของอินเดียนโดยอธิบายและให้เหตุผลได้ลึกซึ้ง และแจ่มแจ้งยิ่งกว่าใคร ๆ ที่พวกตนเคยเห็นมาแล้วทั้งหมด ในคำสอนของท่านนั้นท่านจะเน้นหนักในเรื่อง “ภักติมรรค” คือความ

เมตตาคอันสูงส่ง การยอมมอบกายตนเองให้แก่พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเลื่อมใส คือจงรักภักดีอย่างหมดชีวิตจิตใจ

ท่านไส บาบาปฏิบัติต่อศิษย์ทุกคนด้วยความรักและเอาใจใส่คือหวังดีต่อเขาจริง ๆ และศิษย์ของท่านหลายต่อหลายคนก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า . ในระหว่างที่เขาอยู่ใกล้ท่านนั้น เขาจะรู้สึกตัวเบาและใจเบา เหมือนกับจะเหาะทะยานขึ้นไปบนอากาศได้ ด้วยความเป็นสุขอย่างเหลือล้น ในระหว่างนั้น พวกเขาจะลืมความทุกข์ยากลำบากแห่งมวลของชีวิตโดยสิ้นเชิง จิตใจที่เอิบอาบไปด้วยปีติและสุขในลักษณะเช่นนั้น จะไม่รู้สึกลงเวลานับเป็นชั่วโมง ๆ ที่ผ่านไปเลย เขาจะรู้แต่ว่าการได้อยู่ใกล้ท่านนั้นมีแต่ความสุขเกษม รอดพ้นจากทุกข์ภัยทั้งปวงอย่างแท้จริง

สาวกของท่านคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหญิงผู้นับถือศาสนาปารซี ได้เขียนบรรยายความรู้สึกของเธอไว้ว่า “ผู้พิเศษคนอื่น ๆ ต้องเข้าสมาธิจนลืมตัวเสียก่อน แล้วจึงถอยจิตกลับมาทำงานในโลกนี้ใหม่ แต่ท่านไส บาบาไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลย ท่านจะให้จิตของท่านทำ

งานในโลกนี้และโลกอื่นไปพร้อมๆ กันก็ได้* นอกจากนี้ผู้
 ผู้พิเศษคนอื่น ๆ ต้องใช้เวลาใช้ความพยายามมากพอ
 จึงจะสามารถรู้วาระจิตและอดีตของผู้อื่นได้ แต่ท่านไส
 บาบานั้น ดูเหมือนจะเป็นสัพพัญญูอยู่ทุกอิริยาบถเลยทีเดียว”

มีเรื่องราวที่น่าสนใจ น่าขบขัน และเป็นคติ
 สอนใจมากมายเกี่ยวกับท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ดิสตัน ซึ่ง
 เรื่องเหล่านี้ได้มีผู้กล่าวไว้แล้ว ในหนังสือที่วาดด้วยชีว-
 ประวัตต์และคำสอนของท่านโดยเฉพาะ ในที่นี้ข้าพเจ้า
 จะขอกกล่าวเพียง ๒-๓ เรื่องเท่านั้น คือ จุดประสงค์
 ประการหนึ่งของการที่ท่านจุดไฟให้ลุกไว้เสมอที่สุดเหว่า
 นนก็คือ เพื่อให้มีมูลเถาเพียงพอแก่ความต้องการ มูล
 เถานั้นท่านเรียกว่า อูธิ ซึ่งเป็นวัตถุที่ท่านใช้เป็นเครื่อง
 ประกอบในการแสดงปาฏิหาริย์หลายอย่าง โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งก็เพื่อใช้ในการรักษาโรค อันที่จริงอิทธิปาฏิ-

* นี่คงเป็นด้วยอำนาจของ วสี คือความคล่องแคล่วชำนาญและรวดเร็ว
 อย่างยิ่ง จนกระทั่งคนอื่นสังเกตเห็นไม่ได้นั่นเอง เพราะตามความ
 จริงแล้ว น่าจะต้องเป็นคนละขณะกัน ก็จะทำให้จิตทำงาน ๒ โลก
 พร้อมกันจริง ๆ ไม่ได้

หาริชย์ที่ท่านแสดงนั้นมีมากมายหลายอย่าง อาจกล่าวได้ว่า ท่านสามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้หมดทุกประการที่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เช่น ศรีมัท ภควดา และโยคสูตรของมหามุนีปตัญชลี เคยมีหลายต่อหลายครั้ง ที่ท่านได้แสดงให้เห็นได้อย่างแน่นอนว่า ทั้ง ๆ ที่เขาเหล่านั้นอยู่ห่างออกไปหลายร้อยไมล์ ท่านก็รู้ว่า เขากำลังทำหรือพูดหรือคิดอะไรอยู่ในตอนนั้น และบ่อยครั้งที่เดี๋ยว เมื่อมีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น ซึ่งเขาต้องการความช่วยเหลือจากท่านเป็นอย่างยิ่ง ท่านก็สามารถไปปรากฏตัว ณ ที่นั้น ๆ ได้ทันที โดยที่บางครั้งก็ไปในรูปร่างของท่านเอง และบางครั้งก็ไปปรากฏตัวในร่างอื่น เช่นเป็นคนขอทาน, เป็นฤาษี, คนงาน และแม้แต่เป็นแมว หรือสุนัข หรือสัตว์อื่น ๆ อีกรู้ได้เรื่องเช่นนี้มีมากมายและบ่อยครั้งจริง ๆ ซึ่งแสดงว่าท่านสามารถเดินทางไปในอวกาศ และปลอมตัวเป็นอะไร ๆ ก็ได้ สานุศิษย์ที่ใกล้ชิดกับท่านซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะจะรู้เรื่องนี้ ได้ดีกว่าผู้อื่น ก็ล้วนแต่แน่วใจในความสามารถดังกล่าวของท่านด้วยกันทุกคน

นอกจากนั้น ท่านไส บาบายังสามารถจะแสดงปาฏิหาริย์ในเรื่องการแปลงรูปได้อีกหลายอย่าง เช่น ครองหนิงพราหมณ์ผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งมาเยี่ยมท่าน แต่แล้วก็เกิดสงสัย คือไม่อยากจะย่างเท้าเข้าไปในสุหระาของมุสลิมซึ่งท่านอาศัยอยู่ ในขณะที่เขามองดูจากภายนอกสุหระา เขาก็เห็นท่านไสบาบาปรากฏเป็นร่างของพระเจ้าที่เขาบูชาอยู่คือท่าน ศรัทธา ภาพที่เขาเห็นชัดเหลือเกิน จนกระทั่งเขาต้องรีบเข้าไปกราบที่แทบเท้าของท่านไสบาบาทันที ส่วนปาฏิหาริย์แบบอื่นก็มี เช่นท่านสามารถจะไปให้การอารักขาแก่ศิษย์ในระยะไกล ป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ ป้องกันเขาเหล่านั้นจากโรคร้าย และจากความตายซึ่งน่ากลัวว่าจะมาถึงผู้นั้นก็เป็นได้ บางที่ท่านก็อวยพรให้คู่สมรสที่ไม่มีลูกให้มีลูกสมความปรารถนา บางทีก็ไปปรากฏแก่บุคคลในความฝัน ให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาของเขาด้วยก็มี และเช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ ท่านไส บาบาสามารถจะขับไล่ผีออกจากบุคคลที่ถูกผีเข้าสิงได้ สามารถจะรักษาโรคที่ร้ายแรงที่สุด เช่นโรคตาบอด

โรคเรื้อนแล้วก็โรคอัมพาตด้วย ตัวอย่างเช่นท่านให้คนหนึ่งชื่อบาโกจิ ซึ่งเป็นโรคเรื้อนอย่างรุนแรงเต็มไปทั้งตัวเข้ามาบิบนวดขาของท่าน แน่ละ ประชาชนก็กลัวว่าท่านไสباب่าอาจจะติดโรคเข้าด้วยก็ได้ แต่ว่าตรงกันข้าม นายบาโกจินวดไปนวดมา ตัวเองก็เลยหายจากโรคเรื้อน โดยต่อมาก็มีเพียงรอยแผลเป็นปรากฏอยู่เท่านั้นเอง

ความไม่ล้มตัวคือประพฤติกวีเสมอค้นเสมอปลาธ

ในตอนปลายของศตวรรษที่แล้วมา ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นการคมนาคมของอินเดียยังไม่เจริญเท่าที่ควร แต่ว่ากิตติศัพท์ของท่านไส บาบ่า ก็แพร่สะพัดไปอย่างมหาศาลกว้างขวางรวดเร็วมาก ในปี ๑๙๑๐ ผู้คนหลั่งไหลมาหาท่านมากมายมหาศาล โดยมาจากขอมเข้บ้าง มาจากแห่งอื่น ๆ บ้าง คนเหล่านั้นต่างก็หลั่งไหลพากันมาเฉลิมฉลองและให้เกียรติเคารพบูชานักบุญผู้ซรา ซึ่งไม่มีความรู้ทางโลกอะไรเลย ผู้ที่มรูปร่างมองดูแล้วเหมือนคนธรรมดาทั่วไปนั่นเอง ในการนี้มีคนเอาเครื่องเพชรพลอยมาประดับให้ท่านกันเต็มไปหมด แล้วก็ให้ท่าน

นั่งในรถม้าลากทำด้วยเงินโดยมีม้าข้างลากไป แล้วก็
นำท่านไปเข้าขบวนแห่แหงกัน อย่างมโหฬารตามถนน
ในเมืองนั้นเลยทีเดียว

กล่าวกันว่า อันที่จริงท่านใส่ บาบาท่านไม่ชอบการ
ให้เกียรติอะไรเอิกเกริกกันแบบนี้เลย แต่ว่าท่านก็ยอม
เพื่อให้ประชาชนเขาดีอกดีใจกันเสียทีหนึ่ง แต่แม่ท่าน
จะได้รับการต้อนรับอย่างกับพระราชา และมีคนเอา
เงินทองมาให้เท่าไรก็ตาม ท่านก็ยังคงยินดีขออาหารเขา
เหมือนอย่างที่เคยมา ^{๕๔} ก็อาจจะเป็นเพราะว่าท่านต้องการ
แสดงถึงคุณธรรมคือความอ่อนน้อมถ่อมตน ความไม่
ลืมน และความไม่ต้องการจะมีเงินทองสมบัติเกียรติยศ
อะไรเลย และก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าสมบัติเกียรติยศ
เงินทองเหล่านั้น มันทำให้วิญญูณของคนตกไปอยู่ใน
ระดับต่ำ ทำให้คนลืมนตัวไปเสียมากต่อมากแล้ว

เมื่อตอนที่ท่านใส่ บาบาองค์นี้ถึงแก่กรรมที่
เซอร์ดิในปี ๑๙๑๘ นั้น ท่านมีเงินเหลือเพียงพอในการ
ที่จะใช้ฝังศพท่านเท่านั้นเอง ไม่ได้มีมากกว่านั้นเลย ใน
อินเดียมีประเพณีว่า คนที่ได้บรรลุถึงความเป็นพระเจ้า
ขนาดนั้นแล้วจะต้องฝัง คือไม่เผา ^{๕๕} เพราะฉะนั้นสาวก

ต่าง ๆ ก็ตกลงกันว่าจะฝังศพท่านไส่ บาบ่าไว้ แต่เสร็จแล้ว ก็ทะเลาะกันว่าจะทำแบบไหนดี เรื่องนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับในกรณีของนักบุญกาเบอริ์ (Kabir) ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าท่านหลายศตวรรษแล้วนั่นเอง คือทั้งสาวกที่เป็นฮินดูและที่เป็นมุสลิมบ้างต่างก็อ้างสิทธิ์ว่า จะนำร่างของท่านไปทำพิธีตามศาสนาของตนเอง ในกรณีดังกล่าวนี้ เนื่องจากสาวกส่วนมากเป็นฮินดู ก็เป็นอันว่าชาวฮินดูได้รับชัยชนะไป คือนำร่างของท่านไปทำพิธีแบบฮินดู แต่ว่าโดยอาศัยการมการทูตและสติปัญญาของมิสเตอร์ H.S. (Kaka) Dixit ก็ ได้มีการผ่อนปรนให้แก่สาวกที่เป็นชาวมุสลิมด้วย ดังนั้นสถานที่ทำสมาธิคือหลุมฝังศพของท่านไส่ บาบ่า ซึ่งได้แก่สุเหร่าที่ท่านได้อาศัยอยู่มาเป็นเวลากว่า ๔๐ ปี และซึ่งเวลานี้ก็ยังมไฟศกดิ์สิทธิ์จุดอยู่ตลอดเวลาทุกคืน และสถานที่อื่น ๆ ก็ดซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านในเซอร์ดินนิกิต ในปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของนักจาริกแสวงบุญนับจำนวนพัน ซึ่งบุคคลเหล่านั้นนับถือศาสนาต่างๆ กันเช่นเป็นฮินดู, มุสลิม, ปาร์ซี, พุทธ และคริสเตียนเป็นต้น

บทที่ ๑

การแสวงหา

มาตร ^๑ แมน	ต ^๒ เจ้า	เฝ้า ^๓ หา
บ ^๔ ัญญา	อย่าง ^๕ เค็ด	เด ^๖ ยวมน
วัน ^๗ หนง	เจ้า ^๘ จก	พบ ^๙ พลัน
ประ ^{๑๐} ทีป	คว ^{๑๑} งน	แน ^{๑๒} นอน

— อนอน

ความเข้าใจผิดของชาวอินเดียบางคน

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาอยู่ในยุโรปมาพักหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็บังกริยาก็คตกลงใจว่าจะหยุดยั้งอยู่ในอินเดียสักชั่วคราว ในระหว่างการเดินทางกลับบ้านของเราในออสเตรเลีย ทั้งนี้เรามีจุดประสงค์อยู่ ๒ ประการ ประการหนึ่งก็เพื่อจะศึกษาลัทธิพรหมวิทยา (Theosophy)

ให้เลิกซึ่งยังชน โดยการไปศึกษาใน School of the Wisdom ซึ่งมีหลักสูตร ๖ เดือนที่สำนักงานใหญ่นานาชาติของสมาคมนี้ ในแอตลา กรงมัดทราสในที่นี้ขอให้ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้สักเล็กน้อย เพื่อกันความเข้าใจผิด คือว่าโรงเรียนหรือสมาคมนี้ก็มิได้มีความมุ่งหมายว่า จะสอนคนให้เป็นคนฉลาดได้ในเวลาสั้น ๆ จุดประสงค์ของสมาคมนี้ก็เพียงแต่ว่า จะให้เราได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้าถึงปัญญาของบุคคลในอดีตกาล ซึ่งยังทันสมัยอยู่เสมอ ซึ่งเราจะพบได้ใน พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ โบราณของชาวตะวันออกนั่นเอง จุดประสงค์ประการที่สองของเราก็คือต้องการจะเดินทางไปในประเทศนี้ เพื่อจะสืบดูว่า จะมีการครองชีพในทางวิญญาณที่เหนือโลกอยู่อีกไหม ในชีวิตอันจุลละหุกสุดสุดของอินเดียในสมัยปัจจุบันนี้ คือว่าสิ่งที่ได้มีบรรยายไว้อย่างสวยงามในหนังสือของ ปอล บรุนตัน กิติ โยคนันทะ, คีพลิง, มาตามบลาวด์สกี ของพันเอกออลคือตต์ และของนักเขียนอื่น ๆ ซึ่งได้วาดภาพอินเดียไว้อย่างสวยงาม ในเรื่องการปฏิบัติธรรมะชั้นสูงนั้นจะมีอยู่จริงหรือเปล่า หรือว่าได้สาปสูญไปจากอิน-

เดี๋ยวนี้ มันจะเป็นไปได้ไหมที่เราจะได้พบอาศรมในป่าที่
โหนสักแห่งหนึ่งแล้วก็มีท่านมหาโยคที่มอทธิฤทธิ์อำนาจ
สามารถจะรู้เรื่องราวความลึกลับของชีวิต และความตาย
ได้เราคิดว่า จะลองอุทิศเวลาให้สักปีหนึ่งในการแสวงหา
เรื่องนี้

อันที่จริงสมาคมพรหมวิทยาก็ทำให้เราได้รับความ
เพลิดเพลินและความรู้ความฉลาดมากเหมือนกัน เรา
เดินทางเข้าไป สู่คำสอนอันชาญฉลาดนับตั้งแต่คัมภีร์
พระเวทสมัยโบราณมาจนถึงหนังสือเรื่อง Secret Doc-
trine ซึ่งพิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๘๘ สิ่งเหล่านี้ทำให้จิตใจ
ของเราพร้อมที่จะได้เดินทางเข้าไปสำรวจสถานที่แห่ง
วิญญานด้วยตัวเองอย่างจริงจังกันเสียที เดียวนี้เราก็มี
ความเข้าใจดีขึ้นแล้วว่าเรากำลังจะหาอะไร แล้วก็รู้สึก
ว่าพร้อมแล้วที่จะเข้าใจได้ ในเมื่อเราพบสิ่งที่เราแสวง
หานั่น

ในการแสวงหาครูทางวิญญานนี้ เราได้เดินทาง
เข้าไปในอาศรมอันเป็นที่รู้จักกันดีหลายต่อหลายแห่งทั่ว
ทั้งอินเดีย ตลอดจนถึงอาศรมที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักอีก
สองสามแห่งด้วย เราได้นั่งสนทนากับฤาษีและนักบวช

ผู้ยิ่งใหญ่ในถิ่นแห่งภูเขาหิมาลัย เราก็ได้พบท่าน
 สารุ และบรรดาบรมครูทางโยคะอีกมากมายหลาย
 แบบหลายคน จากการเดินทางของเราไปสู่อาศรมใน
 แถบเทือกเขาหิมาลัยตามแม่น้ำคงคาอันศักดิ์สิทธิ์ แล้ว
 เราก็กลับมาสู่เมืองนิวเดลีอีก ณ ที่นี้ในสโมสรแห่งหนึ่ง
 เราได้พบกับนักบริหารธุรกิจชั้นยอดผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งใน
 ระหว่างดื่มเบียร์ด้วยกันเขาก็พูดออกมาว่า, “อ้อ นี่คุณ
 ทั้งสองนี่กำลังแสวงหาชีวิตความเป็นอยู่อันศักดิ์สิทธิ์
 ในทางวิญญาณของอินเดียและซี ไม่มีหอรอกคุณสมัยนี้มัน
 หหมดแล้ว เรื่องเช่นนั้นเป็นอดีตไปแล้ว เราทุกคนกำลัง
 แสวงหาสิ่งที่ท่านมีอยู่ในทางตะวันตกคือความเจริญทาง
 วัตถุกันทั้งนั้นแหละ” อีกแห่งหนึ่ง ศาสตราจารย์วิชา
 ประวัติศาสตร์ก็พยายามที่จะให้เราเลิกละความค้นหาของ
 เรา เขาบอกว่า, “เชื่อผมเถอะคุณ ไม่มีเรื่องวิญญาณ
 เหลืออยู่แล้วในประเทศนี้ ในสมัยโบราณอาจจะมีหอรอก
 แต่เดี๋ยวนี้คุณอย่าไปหาเลย มันสูญพันธุ์ไปตั้งหลายพัน
 ปีมาแล้ว”

อย่างไรก็ตาม เรา^{๕๒}รู้ว่าบุคคลทั้งหลายในอดีต
 ปัจจุบัน ^{๕๓}ผู้ซึ่งมีความหิวกระหายอยากจะได้เทคโนโลยี
 ตะวันตกอย่างเหลือเกินนั้น เป็นผู้^{๕๔}เข้าใจผิดอย่างยิ่งเกี่ยว
 กับประเทศของตนเอง เราได้เห็นมามากพอ และก็ได้
 มีความรู้สึกแน่ใจว่า ขุมทรัพย์ทางโยคะในสมัยโบราณ
 นั้น แม้ในปัจจุบัน^{๕๕}นี้ก็ยังคงหาพบได้ แต่เราก็ต้อง
 ในสถานที่อันค่อนข้างจะห่างไกลลึกลับสักหน่อยเท่านั้น
^{๕๖}ทั้งนี้เพราะว่าเราได้สัมผัสกลิ่น หอมของการปฏิบัติธรรม
 อันโชยมาตามสายลมอ่อน ๆ บ้างแล้วพอสมควร เราได้
 เข้าไปในอาศรมทั้งหลาย และได้พบกับความรักความ
 กรุณาเมตตาอันที่พี่น้องกันจริง ๆ เราได้พบบุคคลผู้ซึ่งมี
 ความสุขในอันที่จะสอนความรู้ และปรัชญาของฮินดูอัน
 เป็นสัจธรรมชั้นสูง ^{๕๗}ทั้งหมดนี้แสดงว่าในปัจจุบัน^{๕๘}ยังมี
 คำสอนที่ก่อให้เกิดความประทับใจ จากบุคคลผู้สูงส่ง
 เหล่านั้นอยู่เหมือนกัน เว้นแต่ในตอนนั้นเรายังไม่ได้พบ
 บุคคลผู้สำเร็จหรือศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ เท่านั้น ^{๕๙}คือเรายัง
 ไม่ได้พบบุคคลผู้ที่ปฏิบัติโยคะนานเพียงพอและเข้มข้น
 เพียงพอที่จะสลัดตน ให้หลุดพ้นไปจากพันธะของโลก

วัตถุ^๕ แต่จากการที่เราได้พบร่องรอยบ้างเป็นครั้งคราว
 นี้ เรา^๕ก็เชื่อว่าบุคคลเช่น^๕นี้ น่าจะคงมีอยู่เหมือนกัน
 และเรารู้ว่า ชุมทรัพย์ทางวิญญาณนั้น^๕ไม่มีใครสามารถ
 หาพบหรือเข้าถึงได้โดยง่าย ๆ เลย เราจะต้องใช้ความ
 พยายาม ต้องมีตะบะ ต้องใช้ความอดทน ใช้ธรรมะ
 หลายประการจึงจะหาพบได้ อย่างไรก็ตามในการเดิน
 ทางไปตามทางรถไฟผ่านทุ่งราบของอินเดีย ในระหว่าง
 เดือนมิถุนายนซึ่งมีอากาศร้อนอบอ้าวเหลือประมาณ^๕นั้น
 เราก็คิดว่ามันก็เป็นตะบะพอสมควรเหมือนกัน เพราะเรา
 ต้องใช้ความอดทนกันอย่างหนักทีเดียว เราเดินทาง
 ออกจากกรุงนิวเดลี ซึ่งมีอากาศร้อนระอุเหมือนกับอยู่
 ในเตาผิง มุ่งไปสู่ค่ายาลบาคใกล้เมืองอัครา ซึ่งก็มีความ
 ร้อนพอกับเตาอบเหมือนกัน ณ^๕ที่นั้นเราต้องการอยาก
 เห็นสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนทางศาสนาที่ราชโสมิ
 ซึ่งนักเขียนผู้^๕มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อปอล บรุนตัน ได้กล่าว
 ชมเชยไว้^๕นักหนาเมื่อก่อนหน้านั้นประมาณ ๓๐ ปีมาแล้ว
 เมื่อไปถึงที่นั้นเราก็ได้พบว่า สถาบันในการศึกษาที่นั้น
 ก็ได้ก้าวหน้าไป แล้วก็มีโรงงานมีไร่อะไรต่าง ๆ ดูเจริญดี

แต่ว่าบรรยากาศที่นั่นยังไม่ทำให้เรามีกำลังใจนัก เพราะ
 ว่าไม่มีความเข้มแข็งในทางวิญญาณดังที่ปอล บรุนตัน ได้
 เคยบอกไว้ในที่นั่นเลย มันมีลักษณะเหมือนกับคนแก่
 ที่อ่อนเพลียเต็มทน ผู้ซึ่งกำลังผันถึงชีวิตอันสวยงามใน
 วัยหนุ่มของเขา ซึ่งมันไม่มีโอกาสจะมาเป็นจริงได้อีก
 ต่อไปแล้ว อันนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ท่านผู้นำที่เข้มแข็ง
 มีอำนาจบันดาลใจในสมัยที่ปอล บรุนตันกล่าวไว้ คือท่าน
 สภาจิมหาราชนั้นท่านก็ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว สถานที่นั้น
 จึงเงียบเหงาเชิงไป ก่อนที่ท่านจะสิ้นชีวิตท่านได้มอบ
 ความเป็นผู้นำให้แก่สาวกผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นวิศวกรที่ลาออก
 จากงานคือปลดเกษียณมาแล้วชื่อว่า ฮาซู เมตาจิมหา
 ราช ท่านผู้นี้ บดินชาวเมืองแควนนั้นเขาก็เชื่อกันว่าเป็น
 พระผู้เป็นเจ้าของดาวลงมา แต่ปรากฏว่าท่านผู้นี้ถ้าจะ
 เป็นพระเจ้าจริง ก็พบได้ยากเหลือเกินทีเดียว เราพยายาม
 จะพบท่านผู้นี้ แต่เราก็ไม่ได้รับการสนับสนุนให้พบเลย
 ครั้งหนึ่งเราได้ออกไปตอนเช้าตรู่ กับคนกลุ่มใหญ่กลุ่ม
 หนึ่ง ซึ่งทำงานอยู่ในทุ่งนาก่อนที่จะไปเริ่มทำงานใน
 ออฟฟิศในโรงเรียนหรือในโรงงาน ท่านครูผู้นี้ก็อยู่ใน

กลุ่มนั้นด้วย จึงหวังว่าคงจะได้ติดต่อกับท่าน แต่แล้ว
ก็ปรากฏว่าท่านไม่ยอมติดต่อกับเรา โดยท่านพยายาม
รักษาระยะห่างไว้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามในวันก่อนที่
เราจะออกเดินทางจากที่นั่นไป เลขานุการของชุมชนนั้น
ก็จัดให้เราพบกับท่านได้ในสำนักงานเป็นเวลานานเพียงพอ
ที่จะได้มีโอกาสสัมภาษณ์นั้น เราก็ได้รับการนำทาง
เข้าไปให้เห็นบ้าน ซึ่งท่านผู้นำชุมชนอาศัยอยู่ มันเป็นบ้าน
เล็ก ๆ หลังหนึ่งซึ่งไม่มีความโอ้อ่าหรูหราอะไร ท่าม
กลางเพื่อนบ้านหมู่บ้านอื่น ๆ ทงหลายท่านนั่นเอง ใน
สำนักงานเราได้พบท่านผู้นำซึ่งเป็นคนร่างเล็ก ๆ ท่าทาง
อาย ๆ ท่านคงจะอายว่า มันมีเครื่องปรับอากาศอยู่ใน
ห้องอันง่าย ๆ ไม่มีเครื่องตกแต่งอะไรเลยของท่านก็ได้
ซึ่งเรื่องนั้นก็เป็นเรื่องที่จะหาพบไม่ได้ทั่วไปนักในชุมชน
ชนนั้น ท่านได้อธิบายให้เราทราบว่า สาวกของท่านได้
เคียวเชิญให้ท่านรับเครื่องที่ดูเหมือนจะเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย
อันนี้เพราะว่าสุขภาพของท่านไม่ค่อยจะดี ปรากฏว่าการ
สนทนาก็เป็นไปฉันทมิตรดี แต่เรารู้สึกว่าไม่มีอะไรที่
จะก่อให้เกิดความประทับใจได้ ผลก็คือว่า ถ้าหากว่าพระ

ผู้เป็นเจ้าของลักษณะ ค่อมคุณสมบัติถ่อมตัวอ่อนน้อม
 อย่างยิ่งแล้ว ก็ชายผู้หนึ่งสมควรเป็นพระผู้เป็นเจ้าของ
 ตารลงมาได้แน่ เพราะรู้สึกว่าคุณถ่อมตัวเป็นอย่างยิ่ง
 เหลือเกินทีเดียว แต่นั่นแหละเราก็รู้สึกว่าดูท่านไม่ค่อย
 จะแสดงลักษณะคุณวิเศษของท่าน ให้เราเห็นเสียเลย
 หรืออาจจะเห็นว่าท่านไม่ต้องการให้เราเห็นก็ได้กระมัง

เลขานุการชื่อบาบุ राम ดาจุนได้ให้การต้อนรับ
 เป็นกันเองอย่างเปิดเผย และให้ความช่วยเหลือเป็น
 อย่างดี ทักทายปราศรัยพูดคุยกับเราในห้องรับแขก
 เป็นการชดเชยจากการที่ท่านหัวหน้าไม่ค่อยจะเต็มใจ
 ต้อนรับเรานัก เราได้คุยกันถึงเรื่องศาสนาหรือลัทธิ
 ราชาโสมิและเรื่องศรัทธาโยคะ ซึ่งเป็นการเพ่งสมาธิหรือ
 ฟังเสียงจากภายใน เขาได้เล่าถึงเรื่องเก่า ๆ และเล่าถึง
 เกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับนักเขียนชาวอังกฤษ ๒ คน
 ชื่อยช บราวน์ และ ปอล บรุนตัน ซึ่งครั้งหนึ่งได้อยู่
 ด้วยกันในถิ่นเมื่อดั้นปีราว ๆ ปี ๑๙๓๐ ระยะเวลาสั้น ๆ ข้าพ-
 เจ้าได้รู้ว่าในตอนนั้นก็มีชุมนุมของศาสนาและลัทธิราช-
 โสมิอยู่ด้วยกันประมาณ ๒๐ แห่งในอินเดีย แต่ละแห่ง

ก็มีครูของตนเอง เราได้ไปเยือนชุมชนนี้หลายแห่งด้วยกันรวมทั้งชุมชนใหญ่ที่ชโกล้อมฤตซา ซึ่งมีบุคคลจำนวนมากแสนคนเชื่อว่าผู้นำของเขา คือจรัสสิงห์มหาราชเป็นอวตารที่แท้จริง เราได้พบแต่ละกลุ่มที่เราได้ไปเยือนนั้น มีความคิดอย่างเดียวกับผู้นำของเขา คือแต่ละกลุ่มก็เชื่อว่าผู้นำของเขาเป็นอวตารมาเหมือน ๆ กันทั้งสิ้น

ในตอนเย็นก่อนที่เราจะออกเดินทางจากตาดาลบาก ข้าพเจ้าก็ได้ถามเลขานุการ ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บัญญัติว่า เขามีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความคิด (เรื่องอวตาร) ซึ่งได้กลายมาเป็นลัทธิชนมาแต่ปี ๑๘๖๑ เป็นต้นมา ข้าพเจ้าถามว่า ผู้นำทุก ๆ คนได้รับกระแสทิพย์มาจากสวรรค์ทางนหรือ และท่านคิดหรือว่าผู้นำทุกคนนี้เป็นอวตารมาจากท่าวมหาพรหมผู้ยิ่งใหญ่ เขาหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ตอบว่าไม่เช่นนั้น เพราะว่าครั้งหนึ่ง ๆ ก็จะมีพระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมาแต่เพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าจึงถามว่า ตกลงก็หมายความว่าครูของท่านคนเดียวเท่านั้นใช่ไหมที่เป็นอวตารที่แท้จริง เขาบอกว่า ใช่ ข้าพเจ้า

ได้ถามต่อไปว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น ในเวลาเดียวกันนี้ครู
 อื่นก็เป็นอวตารแก้ไข้ใหม่ เขาก็บอกว่าจะเป็นอย่างนั้น
 คือว่าของเราคนเดียวเท่านั้นที่เป็นอวตารจริง ข้าพเจ้า
 จึงถามว่า เอละท่านก็คงจะต้องมีเหตุผลที่ดีสำหรับ
 การที่จะรู้สึกเช่นนั้นแน่ใจอย่างนั้น แต่สำหรับเราเป็น
 คนภายนอกละ หรือว่าคนอื่น ๆ จะรู้ได้อย่างไรว่าใคร
 เป็นอวตารที่แท้จริง คนไหนเป็นอวตารที่ไม่แท้จริง
 เราจะตัดสินใจอย่างไรว่า อำนาจของพระพรหมอันเป็น
 ทิพย์ที่แท้จริงนั้นไปสิงอยู่ในผู้นำคนไหน เขาหนึ่งคิดอยู่
 ครูหนึ่งก่อนจะตอบว่า เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้วข้าพเจ้าเป็นผู้
 บรรยายวิชาวิศวกรในมหาวิทยาลัยที่หนึ่ง วันหนึ่งข้าพเจ้า
 นั่งอยู่กับคนสองสามคนในที่นี้ โดยกำลังฟังท่านผู้นำ
 ของเราคือสภากิจมหาราชเทศน์อยู่ ท่านปอล บรุนตัน ซึ่ง
 อยู่กับเราก็กถามเขาด้วยปัญหาเดียวกับที่ท่านกำลังถามฉัน
 นี้แหละ ข้าพเจ้าก็ยังจำได้ถึงคำตอบซึ่งครูของเราได้ตอบ
 เขา ภรรยาของข้าพเจ้าคือไอริชจึงถามว่า แล้วท่าน
 ตอบว่าอย่างไรละคะ เขาก็ตอบว่า ครูของเราตอบว่า จง
 สวดอ้อนวอนทุกวันต่อพระเจ้าเพื่อให้พระเจ้านำท่านไป

ผู้บุคคลที่ถูกต้อง คือบุคคลที่พระเจ้าได้อวตารลงมาใน
 ร่างกายของเขาอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอ
 แนะนำเรื่องเดียวกันนี้ต่อท่านทั้งสองในเวลานี้นั้นแหละ
 ถ้าท่านสวดมนต์อ่อนน้อมจริง ๆ ไม่ซ้าก็จะได้รับผล ว่า
 แล้วเขาก็หยุดแล้วยิ้มแล้วบอกว่า นั้นแหละนะ ต่อไป
 ท่านได้รับพรได้พบเขาจริง ๆ แล้วก็โปรดเขียนจดหมาย
 มาให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง ข้าพเจ้านั่งฟังเขาแล้วก็คิดว่า
 การที่เขาพูดเช่นนี้คงจะหมายความว่า ให้ข้าพเจ้าเขียน
 จดหมายมาบอกว่า ข้าพเจ้ายินดีจะกลับมาที่นอกครั้ง
 กระจ่าง แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่า ปอล บรุนตันเองก็ไม่ได้
 กลับมาที่นี่ คือไม่ได้เข้าสังกัดในลัทธิราชโซมิที่ตายาล-
 บาคัน แต่กลับไปนับถือท่านรามะณะมหาฤาษี แห่ง
 ดิรวินณมัลย์แทน

เรื่องทั้งหมดนี้จึงเป็นเรื่องแปลกประหลาดอธิบาย
 ยากมาก ข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจว่าข้าพเจ้าจะเชื่อในเรื่อง
 อวตารมาได้ในสมัยปัจจุบันนี้ ในสมัยโบราณก็อาจจะ
 เป็นจริงได้ดังที่ในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ พระราม
 พระกฤษณะ พระไคร้สต์ และท่านอื่น ๆ ได้อวตารลงมา

เกิดในโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ทราบว่าประชาชนจำนวนมากในอินเดียก็ถือว่า บรมครูของเขาในปัจจุบันนี้เช่น ท่านปรมหังสะ รามกฤษณะ และอื่น ๆ เป็นพระเจ้าอวตารลงมาทางนั้น คือต่างคนต่างก็ถืออาจารย์ของตนว่าเป็นพระเจ้าอวตารลงมา แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยคิดว่าจะพบอวตารจริง ๆ หรือพระเจ้าจริง ๆ มาในระยะปี ๑๙๖๐ นั้นเลย เพราะข้าพเจ้าเพียงแต่คิดว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำานโยคีผู้ยิ่งใหญ่สักคนหนึ่งซึ่งได้บรรลุลความเจริญทางวิญญานชั้นสูงจริง ๆ จนถึงบรรลุลความเป็นพระผู้เป็นเจ้าแล้วเท่านั้น และบุคคล ๒ ประเภทจะมีความแตกต่างกันอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่แม้อย่างนั้นข้าพเจ้าและภริยาก็ยังตัดสินใจว่า ถ้าหากว่าในบรรดาคนหลายร้อยล้านคนในอินเดีย เกิดมีพระเจ้าอวตารลงมาองค์หนึ่งจริง ๆ เราก็คงจะต้องพบท่านเป็นแน่ ดังนั้นถ้าเราจะสวดมนต์อ้อนวอนไว้ ก็คงจะไม่เสียหายอะไร อย่างน้อยก็อาจจะนำเราไปพบท่านบรมครูผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ ก็ได้

อันที่จริงอาจจะไม่ได้สวดวิงวอนโดยวามาก
 มายนัก เพราะความปรารถนาที่จะได้พบบุคคลผู้เข้าถึง
 ความสูงสุดในทางวิญญาณคือถึงพระเจ้า^๕ นั้น มีกำลัง
 รุนแรงอยู่ในใจของเรามา^๕ นานแล้ว ฉะนั้นเราคิดว่า
 ความปรารถนาสูงสุดของเรานั้น ก็คงจะเท่ากับเป็นการ
 สวดอ้อนวอนอยู่ในตัวแล้วเหมือนกัน.

บทที่ ๒

สัตยา ไส บาบ

สิ่ง	ประหลาด	อัศจรรย์
กว่านี้—	ยานน	นะหรือ
เป็นสิ่ง	เราได้	ให้ชื่อ
สิ่ง	กลอ	<u>ความจริง</u>

— ลอร์ด ไบรอน

ครั้งแรกข้าพเจ้าได้ยินชื่อของท่านสัตยาไส บาบ จากท่านโยคีผู้เดินธุดงค์องค์หนึ่ง ท่านบอกว่าอันที่จริง ท่านไม่เคยได้พบท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นเหมือนกัน และก็ยังไม่เคยไปที่อาศรมของท่านสัตยาไส บาบ ซึ่งอยู่ในหมู่บ้านที่มีชื่อว่าปุตตปารตีเลย ท่านบอกว่าหมู่บ้านดังกล่าวนี้เดินทางไปถึงยากเหลือเกิน เพราะอยู่ในท้องที่อันทุรกันดารลึกเข้าไปในประเทศอินเดีย ไปถึงยากมาก

กว่าจะไปถึงตอนท้ายก็ต้องเดินทางไปโดยเวียนเทียนม้วน หรือเดินทำผ่านแดนทรุกันดารไป แต่ท่านก็กล่าวเสริมว่า ถึงจะลำบากเพียงใดการได้เห็นท่านไส บาบาก็คุ้มกับความลำบากนั้น ดังนั้นถ้าหากว่าข้าพเจ้ามีเวลาพอหรือมีความสนใจในเรื่องนี้ก็ควรจะไปหาท่านให้ได้ เพราะท่านไส บาบาคณะเป็นผู้มอทธิฤทธิ์ เรียกว่าเป็นผู้มีปาฏิหาริย์มากมายหลายอย่าง ข้าพเจ้าได้ถามท่านโยคีผู้หนึ่งว่ามีปาฏิหาริย์แบบไหนกันบ้าง ท่านโยคีก็บอกว่ายกตัวอย่างเช่น ท่านผู้นั้นสามารถจะหยิบเอาวัตถุออกมาจากอากาศได้ ก็แน่ละมีคนอื่นอีกเหมือนกันมอทธิฤทธิ์ บางประการได้ เช่นอาจจะทำการปาฏิหาริย์บางอย่างได้เหมือนกัน แต่ว่าจากข้อความที่ท่านโยคีผู้นั้นได้รับมานั้น ท่านบอกว่า ท่านไส บาบามีอิทธิฤทธิ์มากกว่าคนอื่นมากมายเหลือเกิน แล้วท่านก็แสดงปาฏิหาริย์บ่อยครั้งเหลือเกิน ใครอยากไปดูก็ได้ทุกคน

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้นก็เกิดความสนใจเป็นอย่างยิ่ง อันที่จริงย่อมเป็นที่รับรองกันอยู่แล้วว่า อินเดียนี้เป็นดินแดนที่มีผู้กระทำปาฏิหาริย์มหัศจรรย์มากที่สุด ข้าพเจ้าได้เคยอ่านถึงเรื่องผู้วิเศษ ผู้มอานาจทางวิชาลึกลับ

ลับในอดีตซึ่งรุกรานของธรรมชาติอันลึกซึ้งกว่าพวกเรา
 แต่ข้าพเจ้าก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง และแม้ว่าท่านเหล่านี้นั้นจะเคยมีอยู่ในอดีต แต่ปัญหาก็มีว่าเดี๋ยวนี้ท่านยังมีอยู่หรือเปล่านั้นยากที่จะกล่าวได้ เพราะฉะนั้นเมื่อได้ฟังเรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าก็คิดว่าตอนนี้เป็นโอกาสอันดีทีเดียวที่จะได้รู้เสียทีว่า เรื่องราวประหลาดมหัศจรรย์ที่ได้ฟังมานั้นเป็นเรื่องจริงหรืออิงนิยายกันแน่ จึงเป็นอันตกลงใจว่าเราจะต้องไปพบท่านสัตยา ไส บาบาให้ได้ ให้เร็วที่สุดเท่าที่เราสามารถจะกระทำได้ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินว่าสาวกของท่านถือว่าท่านผู้นี้เป็นท่านไสบาบาแห่งเซอร์ติกกลับชาติมาเกิดด้วยแล้ว ข้าพเจ้าก็ยิ่งปรารถนาจะพบท่านยิ่งขึ้น แต่การเดินทางไปโดยวิธีที่เยี่ยมเกวียนเข้าไปในแดนทูกันดาร์ภายในของอินเดียภาคใต้นั้นก็จำเป็นต้องใช้เวลาเตรียมพอสมควร มันเป็นเรื่องที่ต้องลำบากทูกันดาร์มาก และเราก็ได้พบมาแล้วว่าการเดินทางแบบนั้นได้ทำให้เราต้องอ่อนระโหยโรยแรงอย่างยิ่งจากอดีตที่ผ่านมาแล้ว เมื่อเราเดินทางเช่นนั้นก็กลับมาก็ได้เราก็ต้องพักผ่อนกันเป็นเวลานาน ในสถานที่อันเต็ม

ไปด้วยต้นไม้อันเงียบสงบของสมาคมพรหมวิทยา กว่า
จะมีเร็วแรงขนาดดั้งเดิม

วันหนึ่งหลังจากที่เรากลับมาจากการเดินทางครั้ง
ที่แล้วเป็นเวลาหลายเดือน ก็มีหญิงสาวหน้าซีด ๆ คน
หนึ่งสวมเครื่องแต่งกายของนักบวชเป็นสีส้มได้เดินทาง
มาเยี่ยมสมาคมพรหมวิทยา ที่สำนักงานใหญ่ของสมาคม
พรหมวิทยานี้ เราได้รับการแนะนำให้รู้จักกับเธอโดย
เพื่อนคนหนึ่งว่า เธอชื่อว่า นฤมลนันทะ และเราก็พา
กันไปนั่งคุยในห้องรับแขก ในระหว่างการดื่มกาแฟกัน
ในตอนเช้า เธอได้บอกเราว่าเธอเป็นชาวอเมริกันมา
จากฮอลลีวูด ซึ่งเราก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่แปลกประ-
หลาดมาก สำหรับนักบวชแบบฤษีที่จะมาจากเมือง
ฮอลลีวูด เธอได้กล่าวว่า ชื่อนฤมลนันทะนี้เป็นชื่อ
ฮินดู ซึ่งท่านสวามีสวานันทะได้ตั้งชื่อให้เธอเมื่อเธอได้
รับการบวชเข้าไปสู่เพศนักพรต หลังจากที่คุณสวามี
ศิวานันทะได้ถึงแก่กรรมแล้ว เธอก็ออกมาจากอาศรม
ฤษีเกษ แล้วก็มาเป็นสาวกของท่านสัตยาไส บาบาที่
ปุตตปารตี คือท่านสัตยาไส บาบาที่เรากำลังจะไปหาอยู่

นี้ เธอก็ได้เห็นด้วยตนเองว่ามีปาฏิหาริย์อันมหัศจรรย์
หลายประการทีเดียว ปัจจุบันนี้ท่านไสบาบกำลังเดิน
ทางมาเยี่ยมกรุงมัทราส และเธอก็เป็นคนหนึ่งในบรรดา
สาวกกลุ่มเล็ก ๆ ที่ได้ร่วมทางมากับท่านด้วย

๕ การพบครั้งแรก

พอได้ฟังเช่นนั้นเรารู้สึกว่าเป็นโอกาสอันดีของเรา
อย่างยิ่ง แต่ในระยะนั้นภรรยาของข้าพเจ้าคือไอริชก็
กำลังไม่ค่อยสบาย แม้ซินธุมนั้นทะเลจึงนำข้าพเจ้าไปถึง
สถานที่ที่ท่านไส บาบกำลังพักอยู่ บ้านนั้นเป็นบ้าน
ที่นาอยู่มาก ตั้งอยู่เบื้องหลังสนามหญ้าและสวนดอกไม้
ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่ามันเป็นบ้านของ มิสเตอร์ จี.
เวนกตศวร ราว พ่อค้าแร่ไมกาผสมงคงซึ่งเป็นผู้ที่เลื่อม
ใสท่านไสบาบมาก ในบ้านนั้นทั้งสนามหญ้าทั้งหนทาง
ทุกหนทุกแห่งหน้าบ้านเต็มไปด้วยประชาชนที่มานั่งขัด
สมาธิอยู่บนพื้น คนผู้ชายที่สวมเสื้อขาวก็นั่งอยู่ข้างหนึ่ง
ผู้หญิงที่สวม紗สำหรับสูดอากาศก็นั่งอยู่ข้างหนึ่ง ทั้งหมด
เป็นจำนวนมากมายหลายร้อยคน ทุกคนพากันคอย

อยากจะเห็นท่านมหาบุรุษผู้^{๒๕} ~ ผู้^{๒๕} แม่ชินฤมลนั้น-
 ทัះได้พาข้าพเจ้าผู้^{๒๖} ~ ผู้^{๒๖} ฝูงชนเข้าไปสู่เจดีย์งด้านหน้า และ
 แล้วก็แนะนำข้าพเจ้าให้รู้จักกับชาวอเมริกันท่าทางใจดี
 ผมแดงผู้^{๒๗} ~ ผู้^{๒๗} หนึ่งชื่อบ๊อบ เรเมอร์ บ๊อบได้กล่าวว่า เขา
 คิดว่าท่านไอ้ บาบ่าได้เสร็จการสัมภาษณ์ในตอนเช้าแล้ว
 แต่เขาจะไปดูให้แน่ ๆ ว่าแล้วเขาก็นำข้าพเจ้าไปสู่ห้องรับ
 แขกเล็ก ๆ และปล่อยข้าพเจ้าไว้ที่นั่น ส่วนแม่ชินฤมล
 นั้นเธอก็หายออกไปจากห้องเลย ในห้องจึงมีแต่ชาว
 อินเดีย ๒ คน ทั้งคู่^{๒๘} ~ ผู้^{๒๘} น้อยและรู้สึกที่กำลังจะคอยใคร
 คนหนึ่ง ข้าพเจ้าเองก็^{๒๙} ~ ผู้^{๒๙} นคอยอยู่เหมือนกัน

ต่อมาอีกไม่กี่นาทีประตูภายในของห้องก็เปิดออก
 แล้วก็มีชายคนหนึ่งเข้ามาในห้อง ซึ่งเป็นคน^{๓๐} ~ ผู้^{๓๐} ที่ข้าพเจ้า
 ไม่เคยเห็นใครมีลักษณะเหมือนเขามาแต่ก่อนเลยทีเดียว
 เขาเป็นคนค่อนข้างเตี้ยและรูปร่างเล็ก ๆ สวมเสื้อคลุม
 แพรสีแดงยาวลงไปจากไหล่ไปจนถึงพื้น ผมสีดำสนิท
 ของเขาตั้งชันขนคล้าย ๆ เป็นวงกลมใหญ่ ๆ และหยิก
 หยองตั้งแต่โคนผมทีเดียว ลักษณะเหมือนชนแคะและ
 ดูเหมือนว่ามันจะมีประกายแวววาวมีชีวิตชีวาอยู่ด้วย ผิว

หนังของเขาเป็นสีน้ำตาลอ่อน ๆ แต่ดูเหมือนว่ามันจะมีสีแกมเขียวเพราะว่าเขารับน้ำหนัก ซึ่งถึงแม้ว่าเขาจะได้โกนเรียบแล้ว แต่ก็ยังแสดงร่องรอยเป็นทางอยู่ที่ผิวหนังนั้น ดวงตาเขาดำสนิทมีประกายอ่อนโยนและวาวแวว ดวงหน้าของเขามีประกายรุ่งโรจน์แสดงถึงความสุขและความสงบอันฉายรัศมีออกมาจากภายในใจ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นรูปถ่ายของท่านไสบบาบมาก่อนเลย จึงนึกว่าจะเป็นคนนี้ใช่หรือไม่หนอ ข้าพเจ้าเคยฝันว่าจะได้พบใครคนหนึ่งซึ่งสูงสง่ามีเครายาวดำ แล้วก็แต่งตัวด้วยเสื้อคลุมสีขาวเสียมากกว่า ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านมหาโยคีใหญ่ ๆ คนอื่นส่วนมากก็แต่งตัวเช่นนั้น จึงคิดว่าภาพไปเอง ซึ่งทั้งนี้มาจากการบรรยายภาพท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ของสมาคมพรหมวิทยาเป็นส่วนใหญ่

ชายคนนั้นเดินมาอย่างรวดเร็วและสง่าผ่าเผยข้ามพรหมมายังข้าพเจ้า พร้อมกับยิ้มแสดงให้เห็นฟันเรียบสีขาว และแสดงถึงมิตรภาพเป็นอันดี เขาได้ถามข้าพเจ้าว่าคุณเป็นผู้มาจากออสเตรเลียใช่ไหม ข้าพเจ้าก็ตอบว่าใช่ครับ แล้วเขาก็หันไปหาชาวอินเดีย ๒ คนนั้น แล้ว

ก็เริ่มพูดกับชาวอินเดียในภาษาเตเลกู ขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นเขาเอามือโบกไปในอากาศ โดยคว่ำฝ่ามือลงเป็นวงกลมเล็กๆ ทำนองเดียวกับที่เมื่อเด็ก ๆ เราก็กเคยทำเช่นนี้คือเราโบกมือไปมา และทำท่าจะกระทำปาฏิหาริย์อะไรบางอย่างแบบนี้เหมือนกัน แต่พอเขาหงายฝ่ามือขึ้นก็ปรากฏว่ามันเต็มไปด้วยซีเถ่าเป็นฟองที่เดียว แล้วเขาก็เอาซีเถ่าแบ่งให้คน ๒ คนนั้นเท่า ๆ กัน ในบรรดา ๒ คนนั้น คนหนึ่งไม่สามารถจะหักห้ามหรือข่มความรู้สึกของเขาไว้ได้ เขาเริ่มตันสะอื้นด้วยความปีติ ท่านไส บาบาเอามือตบไหล่และลูบหลังของเขาเบา ๆ เป็นเชิงปลอบใจ แล้วก็พูดกับเขาด้วยอาการปลอบโยนคล้าย ๆ กับแม่พูดกับลูกจะนั้น ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจว่านั่นแหละสิ่งที่เขาเรียกว่าน้ำตาแห่งความภักดี คือน้ำตาที่แสดงถึงความดีใจ ความกตัญญูและความรักอย่างสุดซึ้ง ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่าท่านไส บาบาได้รักษาลูกของชายคนนั้นให้หายจากโรคร้ายโรคหนึ่ง แต่สำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้สอบสวนแน่นอนเพียงแค่ฟังมา เพราะฉะนั้นจะยืนยันแน่นอนตอนนี้ก็ยังไม่ได้ ต่อ

มาไม่ช้าเขาก็หันมาทางข้าพเจ้า เขายืนอยู่เบื้องหน้า
 ข้าพเจ้าใกล้ชิดทีเดียว แล้วก็เริ่มต้นทำมือเป็นวงกลมอีก
 ตอนนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นเขาขยับชายเสื้อที่หลวมนั้นให้
 สูงขึ้นไปเกือบถึงข้อศอกเลยทีเดียว คงเพื่อจะแสดง
 ความบริสุทธิ์ให้ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ได้มีอะไรซ่อนเอาไว้
 นั่นเอง เพราะเขาคงรู้ว่าข้าพเจ้าสงสัยว่าเขาจะซ่อน
 อะไรไว้เหมือนกับนักแสดงกลบนเวทีฉะนั้น คืออาจจะ
 แอบเอาขีเถ่าน์ออกมาจากชายเสื้อก็ได้ รู้สึกว่าท่าน
 ไสบบานี่อ่านจิตใจคนออกและรู้ว่าเขาสงสัยอะไร เพราะ
 ฉะนั้นท่านจึงดึงแขนเสื้อขึ้นไปสูงทีเดียว เพื่อให้
 ข้าพเจ้าหายสงสัยเสียทีหนึ่ง

เมื่อขเถาทเป็นผงนั้นปรากฏขึ้นโดยปัจจุบันทัน
 ด่วนในฝ่ามือของท่าน ท่านก็เอาผงนั้นลงมาใส่ในฝ่ามือ
 ของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ายืนงงอยู่ว่าจะเอาไปทำอะไร
 ดี ทันใดนั้นก็มเสียงหนึ่งทางด้านซ้ายของข้าพเจ้ากล่าว
 ว่ากินมันเสียซี มันแหละมันจะทำให้คุณมีความสุขอดข
 เสียงนี้เป็นเสียงของบ๊อบ เรเมอร์ ผู้ซึ่งเพิ่งเข้ามาในห้อง
 ข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่า จะต้องมากินขเถ้า

และจะเออร์ดอรร้อยแค่นั้นก็ยังไม่ออก แต่ว่าเท่าที่ปรากฏในมือนั้น ปรากฏว่ามีกลิ่นหอมหวานน่ากินมาก และเมื่อกินเข้าไปก็อร่อยดีด้วย ท่านไอ้ บาบ่ายินดีดูข้าพเจ้าอยู่ทนเหมือนกัน ข้าพเจ้ากินอาหารประหลาดนั้นไปได้เพียงครึ่งหนึ่งก็บอกแก่ท่านว่า ขออนุญาตให้ข้าพเจ้านำเอาช่เถายานี้ ไปให้ภริยาของข้าพเจ้าหน่อยจะได้ไหมเพราะเธอไม่ค่อยสบาย ท่านไอ้ บาบ่าได้ตอบว่าจงนำเธอมาที่พรุ่งนี้เวลา ๕ นาฬิกาที่แล้วกัน แล้วท่านก็ออกจากห้องไป

บ่ายวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าและไอริชซึ่งเป็นภรรยา ก็มาที่สถานทูตเดนมาร์ก ตอนเข้ามาเราพบกับสตรีผู้หนึ่งชื่อ คาเบรียลา ไสตร์เออร์ ผู้มาจากสวิสเซอร์แลนด์ซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นบรรดากลุ่มบุคคลชาวตะวันตกสองสามคนที่เดินทางมากับท่านไอ้ บาบ่าด้วย สุนัขพาสตอร์ผู้หนึ่งเป็นมิตรภาพเป็นคนมีใจโอบอ้อมอารี เห็นออกเห็นใจเราเป็นอันดี ได้นำเราขึ้นไปยังห้องชั้นบนซึ่งห้องนั้นก็มีผู้หญิงรออยู่แล้วราว ๒๐ คน ส่วนมากก็เป็นคนอินเดีย และคลุมผ้าสำหรับนั่งขัดสมาธิอยู่บนพรม เราได้นั่งลงใกล้

หญิงเหล่านั้น และคาเบรียลก็ได้เริ่มต้นบอกเราถึง ปาฏิหาริย์บางอย่างที่เธอได้เห็นมาที่ปุดตปารตี ข้าพเจ้า จึงหยิบเอาสมุดพกออกมาแล้วก็ถามเธอถึงว่า อาศรมนั้น อยู่ที่ไหน และจะเดินทางไปได้อย่างไร ทันใดนั้นภริยา ของบ็อบ เรเมอร์ ซ่อมาร์เกิ้ลเข้ามาถึง แล้วกล่าวว่า ท่าน ไส บาบากำลังเดินทางมาแล้ว และบอกว่าข้าพเจ้า ควรจะไปนั่งที่อกด้านหนึ่งของห้อง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ พวกผู้ชายเขานั่งอยู่โดยเฉพาะ ขณะนั้นพวกผู้ชายก็นั่ง กันอยู่เต็มแล้ว ข้าพเจ้าหาที่นั่งได้ใกล้กำแพงและสังเกตเห็นว่า บ็อบ เรเมอร์และข้าพเจ้าเป็นเพียงคนผิวขาว สองคนเท่านั้นในกลุ่มของพวกผู้ชายที่อยู่ในที่นั้น

ทันใดนั้น ท่านไส บาบก็ปรากฏเข้ามาทางประตู วนนทานครองผ้าสีทองจาง ๆ แต่ก็เช่นเดียวกับผ้าสีแดง เหมือนกัน คือผ่านนคลุมจากไหล่มาถึงพนักเป็นชั้นเดียวกัน ไม่มีกระเป่า ไม่มีถุงชายและไม่มีพับอะไรเลยสักอย่าง เดียว เสื้อผ้าครองของท่านทั้งหมดนั้นก็ปรากฏว่าเป็น แบบเดียวกันทั้งหมดนั้น คือพับขึ้นมาถึงคอโดยมีกระดุม เช็ดทำด้วยทองคำ ๒ เม็ด ซึ่งก็เป็นเครื่องเพชรพลอยที่

ท่านใช้ยูเท่านเอง แล้วต่อมาเสื้อแขนก็หลวมๆ ยาวลงมาถึงข้อมือหรือถึงข้อศอก ซึ่งสุดแล้วแต่ว่าอุณหภูมิจะเป็นอย่างไร ถ้าอากาศร้อนก็อาจจะพับไปถึงข้อศอกได้ ภายใต้เสื้อคลุมนี้ท่านก็สวมโรติ (เป็นผ้าชุดของอินเดียพันรอบเอวแล้วไปถึงข้อเท้า คล้ายๆ กับสเกิร์ต) และก็ไม่มีกระเป๋าเหมือนกัน ข้าพเจ้ารูเรื่องนี้อย่างแน่นอนก็เพราะว่า ต่อมาเมื่อเราพักอยู่ที่บ้านพักของท่านไส บาบานั้น บางครั้งภรรยาของข้าพเจ้าก็เคยรูดเสื้อของท่านและโรติของท่าน ในห้องของเราเองเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่า ผู้สงสัยโดยไม่ได้ตรวจดูเสื้อผ้าของท่านอาจจะพูดว่า ท่านเอาอะไรซ่อนไว้ในเสื้อผ้าที่ไหนก็ได้ นั่น บัดนี้ข้าพเจ้าก็แน่ใจโดยไม่มี ความสงสัยเลยว่า เรื่องนี้เป็นความเข้าใจผิดจริงๆ เพราะท่านทำไม่ได้แน่นอน

พอมาถึงประตู ท่านไส บาบาก็นวมมายังข้าพเจ้าแล้วถามว่า “คุณพบภรรยาของคุณมาด้วยหรือเปล่า?” ทำให้ข้าพเจ้าดีใจมากที่ท่านยังอุตสาหะจำเรื่องนี้ได้ แล้วท่านก็นำเราทั้งสองเข้าไปในห้องหนึ่ง แล้วก็คุยกับไอริชเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพและโรคภัยไข้เจ็บของเธอ ดูเหมือน

ท่านจะรู้ว่าเธอเป็นอะไรและมีสาเหตุมาจากอะไรอยู่แล้ว
 ท่านได้ให้คำแนะนำแก่เธอหลายอย่างหลายประการ แล้ว
 ก็เอามือโบกไปในอากาศแล้วก็คว้าเนรมิตขี้เถาซึ่งเป็นยา
 จากอากาศเอามาให้เธอกินเช่นเดียวกัน ตอนนั้นข้าพเจ้า
 ยืนอยู่ใกล้ ๆ ที่เดียว และก็พยายามจ้องเขม็งเพื่อจะดูว่า
 ท่านจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังสงสัยอยู่ตามเคยนั้น
 แผลหว่ามันก็คงเป็นการเล่นกลธรรมดาตนเอง ตอนนั้น
 ท่านก็หันมายังข้าพเจ้าพร้อมกับยิ้ม แล้วก็ถลกชายแขน
 เสือขนไปถึงข้อศอก และโบกมือไปมาอยู่เบื้องหน้าข้าพ-
 เจ้าที่เดียว พอท่านหยามมือขนข้าพเจ้าก็หวังว่าคงจะเห็น
 ขี้เถาตามเคย แต่ว่าคราวนี้ผิด เพราะสิ่งที่วางอยู่กลาง
 ใจมือของท่านกลายเป็นภาพถ่ายเล็ก ๆ ของรูปหน้าของ
 ท่าน และก็มืดตำแหน่งที่อยู่อย่างเต็มที่ของอาศรมของท่าน
 ภาพถ่ายนั้นมีท่าทาง ค้อมองดูแล้วแจ่มใสคล้าย ๆ กับว่า
 ได้ถ่ายตรงออกมาจากห้องแล็บของร้านถ่ายรูปเลยทีเดียว
 ท่านได้ยื่นเอารูปถ่ายนั้นมาให้ข้าพเจ้าแล้วบอกว่า “เห็น
 คุณกำลังอยากจะทำอะไรที่อยู่นอกเหนือหรือไม่ใช่หรือ ก็นี่ไง
 ละเก็บไว้ก็แล้วกันนะ” ข้าพเจ้าก็เลยถามตะกุกตะกักว่า

“แล้วถ้าเราอยากจะไปที่นั่นบ้างได้ไหมครับในอนาคตต่อไป?” ท่านก็บอกว่า “อ้าว ก็ได้สิ จะไปเมื่อไรก็ได้ มันก็เป็นบ้านของคุณเหมือนกันนั่นแหละ”

นับตั้งแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าก็ได้เห็นสิ่งที่อัศจรรย์และหายากหลายอย่างที่เกิดขึ้น โดยการโบกมือของท่านผู้ แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีสิ่งหนึ่งพกติดไว้ในกระเป๋าเสื้อเสมอ สิ่งนั้นคือรูปถ่ายเล็กๆ นนซึ่งดูเหมือนว่ามันจะออกมาจากอากาศ ซึ่งคล้ายกับจะเป็นการตอบคำถามที่เกิดขึ้นของข้าพเจ้านั่นเอง อันที่จริงไม่มัวลทางธรรมดาใดๆ เลยที่ท่านจะรู้ได้ว่า ข้าพเจ้าได้ถามคาเบรียลาถึงเรื่องตำบลที่อยู่ของท่าน ทั้งนี้หมายความว่าไม่มีทางใดที่จะรู้ได้เลยตามธรรมดา นอกจากโดยการปาฏิหาริย์เท่านั้น

หลังจากที่ได้พูดคุยกันแล้ว ท่านไส บาบ่าก็ไปเทศน์ ให้ประชาชนที่นั่งฟังอยู่ในห้องฟัง แล้วต่อมาหลังจากที่เรากลับบ้านแล้วก็เห็นท่านเดินไปในระหว่างท่ามกลางบุคคลในสวน มีบุคคลหลายคนที่จะพยายามมาแตะเสื้อผ้าหรือแตะเท้าของท่าน ท่านก็พูดกับคนบาง

คน และบางครั้งก็เนรมิตของจากอากาศมาให้คนบางคน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็นขี้เถ้าตามเคยนั่นแหละ การที่ท่านคว่ำขี้เถ้า หรือที่เขาเรียกว่า วิภูติ ออกมาจากอากาศนั้น รู้สึกว่าจะมีความหมายเป็นพิเศษจริง ๆ มันทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไสบาบา แห่งเซอร์ดิ (ผู้ลวงลับไปแล้ว) และ กองไฟที่ท่านสั่งให้จุดให้ลุกไว้มือ เพื่อที่จะทำให้เกิด อุทริ ซึ่งท่านเอามาให้แก่พวกสานุศิษย์ เพื่อจะให้แก้โรค หรือเพื่อความประสงค์อย่างอื่นด้วย เหตุนี้เอง จึงดูคล้ายกับว่าท่านสัตยาไส บาบาองค์นี้ ซึ่งอาจจะเป็นท่านไส บาบาองค์ก่อนกลับชาติมาเกิดนั้น ก็คงสามารถจะทำให้ เกิดขี้เถ้าจากไฟ ซึ่งลุกไหม้อยู่ในมิตที่อยู่นอกเหนือ อาณาเขตที่ตาของมนุษย์เราจะมองเห็นเช่นนั้นก็เป็นได้

ขี้เถ้ามีสัญลักษณ์ในทางวิญญาณ และศาสนา หลายศาสนามวมทั้งศาสนาคริสต์ด้วย สัญลักษณ์ นั้นก็เช่นเดียวกับสัญลักษณ์อื่น ๆ คือมีความหมายหลาย ระดับด้วยกัน ที่เห็นได้ชัดก็คือเตือนให้เราระลึกถึง สภาวะคือความไม่แน่นอนของสิ่งทั้งหลายที่เป็นทางโลก และความเป็นอนิจจังของร่างกายของมนุษย์ ซึ่งจะต้อง

แตกสลายไปเป็นขี้เถ้าหรือธาตุดิน เป็นธรรมดา มันจึงมีความหมายที่จะเตือนเราให้ก้าวไปสู่สิ่งที่เบญถาวร ซึ่งอยู่เหนือสิ่งที่ไม่ถาวรนี้ คือให้ไปถึงตัวตนของเราที่เป็นอมตะ ซึ่งอยู่เหนืออกองขี้เถ้าหรืออกองขี้ฝุ่นอันเป็นส่วนประกอบของร่างกายของเรานั้นเอง สำหรับผู้นับถือศาสนาฮินดูแล้ว ขี้เถ้านี้มีความหมายศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษต่อพระเจ้า พระศิวะซึ่งถือเป็นปางหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่เกี่ยวกับการทำลายสิ่งที่เป็นวัตถุต่าง ๆ การทำลายนั้นเขาถือว่า เป็นลักษณะอย่างหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าโดยการทำลายเท่านั้นจึงจะมีการหลีกเลี่ยงให้แก่สิ่งที่จะเกิดขึ้นใหม่ ซึ่งมีคุณภาพดีขึ้น สดชื่นขึ้นกว่าเดิม เพราะของใหม่จะเป็นพาหะหรือช่องทางให้ชีวิตใหม่ไหลผ่านไปได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น

ปฎิหาริย์อันเกิดผลที่ใจโดยตรง

ในระยะสองสามวันต่อมา เราได้พูดคุยกันมากเกี่ยวกับประสบการณ์อันแปลกประหลาดดังกล่าวนั้น นอกจากเรื่องปฎิหาริย์ต่าง ๆ นั้นแล้ว ท่านไส บาบา

อำนาจพิเศษอีกด้วย คือรู้สึกว่าคุณมีอำนาจที่จะยกจิตใจของพวกเราไปสู่ระดับซึ่งลอยขึ้นเหนือความวิตกกังวลทั้งปวง ชีวิตของเราในตอนนั้นรู้สึกว่ามีคามหมายยิ่งใหญ่กว่าชีวิตโดยปกติมาก ความกลัดกลุ้มวิตกกังวลต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องทางโลกของเราในตอนนั้น รู้สึกว่ามันห่างออกไปไกลแสนไกล และกลายเป็นของไม่จริงไม่แท้ไปหมด ทำให้เราได้เข้าถึงชีวิตที่สูงกว่าชีวิตที่เราได้เคยมีมา นี่ก็เป็นอำนาจพิเศษอยู่ในตัวท่าน ซึ่งทำให้เรารู้สึกว่า ในตอนนั้นได้มีรังสีแห่งความผาสุกอยู่รอบ ๆ ตัวเราตลอดเวลา ไอริชคือภริยาของข้าพเจ้าได้กล่าวว่า หลังจากที่ท่านไส บาบได้พูดกับเธอแล้ว เธอรู้สึกเป็นสุขและเบิกบานไปหลายชั่วโมงทีเดียว และเมื่อนึกถึงเรื่องนทใดก็เป็นสุขเมื่อนั้น

สำหรับเรื่องปาฏิหาริย์แบบอภินิหารเองนั้น แน่ละเมื่อเวลาล่วงไปข้าพเจ้าก็ถามตัวเองอยู่บ่อย ๆ ว่า เราได้เห็นจริง ๆ หรือเปล่าหนอ ตูมันไม่น่าจะเป็นจริงได้เลยทีเดียวในเมื่อคำนึงถึงหลักเหตุผลธรรมดาทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวันของเรา มันเป็นการยากสำหรับจิตใจของ

เรา ซึ่งได้รับการฝึกมาในแง่ตรรกวิทยาและวิทยาศาสตร์ ฝ่ายวัตถุมานแต่เดิม และก็เชื่อถือในหลักเกณฑ์ของสากลจักรวาลแบบวัตถุนั้นฝังใจเสียแล้ว เป็นการยากอย่างยิ่งที่เราจะยอมรับความจริงของสิ่งที่เป็ปรากฏการณ์ ซึ่งทั้ง ๆ ที่ไม่มีเหตุผลอะไรเสียเลย แต่ก็เป็นไปได้จริง ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ทั้ง ๆ ที่เห็นด้วยตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า ก็ยังเป็นการยากที่เราจะปลงใจเชื่อได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นความสงสัยจึงยังเกาะอยู่ในใจของข้าพเจ้าเป็นเวลานานเหมือนกับเมฆหมอกในเวลาเช้า ซึ่งไม่ค่อยจะจางไปง่าย ๆ เลย ข้าพเจ้าถามตนเองว่า ข้าพเจ้าถูกหลอกให้เห็นภาพลวงตาหรือเปล่า? จะเป็นการใช้การพลิกมือเล่นกลแบบนักเล่นกลได้ไหม? แม้ว่าข้าพเจ้าจะได้พยายามหาเหตุผลดูข้อเท็จจริงทุกประการ แต่แล้วก็รู้สึกว่ไม่สามารถจะหาเหตุผลอะไรมาสนับสนุนว่ การกระทำของท่านเป็นมายากลได้เลย ยิ่งมองดูเท่าไรก็คิดว่ามันเป็นมายากลไปไม่ได้ คือต้องเป็นของจริงแน่ ๆ ซึ่ถ้าเป็นผง ๆ นั้นท่านจะเอาไปซ่อนไว้ในฝ่ามือในขณะที่มือแบ ๆ โบกไปโบกมาเป็นวงกลม แล้วก็คว่ำมือลงไป

ด้วย นี่จะทำได้อย่างไร ? เอาละ สมมติว่าเสื้อของท่านมี
 กระเป่า แต่ท่านจะเอามาจากกระเป่า จากชายแขนเสื้อ
 ได้อย่างไร ? แต่อันที่จริงเราจะเห็นได้ว่าเสื้อของท่านก็
 ไม่มีกระเป่าไม่มีที่หลบซ่อนที่ไหนเลย แม้ว่าบ่อยครั้ง
 ท่านจะสวมเสื้อแขนยาวคลุมลงมาถึงข้อมือก็ตาม แต่นั่น
 แหะละ ท่านอาจจะได้ทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นโดยการเล่น
 ตลกอะไรอย่างมีศิลปะ ซึ่งเราจับไม่ได้ก็เป็นได้กระมัง
 บางทีอาจจะเป็นไปได้ว่า การที่ท่านรู้จักใจของข้าพเจ้า
 นั้น ก็เป็นเพียงเรื่องการที่คนเก่งเขาจะเดาเอาได้อย่าง
 ชาญฉลาดนั่นเอง บางคนเขาอาจจะมีศิลปะในการเดาก็
 ได้ เดาไปเดามากก็ถูกเข้าบ้างเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตามในจิตใจของข้าพเจ้านั้นก็รู้สึกอย่าง
 แน่แน่นอนว่า เวลาท่านมาอยู่ใกล้ ๆ นั้น รู้สึกว่าตนเอง
 มีความเบาสบายใจอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ ซึ่งเรื่องนี้จะ
 เกิดจากการเล่นกลไม่ได้อย่างแน่นอน คิดไปคิดมาก็เกิด
 ไม่น่าใจอีกจนได้ บางทีก็สงสัยว่า นี่เรามาเจอคนที่เป็
 นอกิมนุชย์ผู้มีอภิญญาอย่างแท้จริงหรือเปล่าหนอ แล้วที่
 ท่านทำให้เราดูนั้นเป็นปาฏิหาริย์จริง หรือของลวงตากัน

แน่ ใจมันคอยเถียงตัวเองอยู่ร่ำไปเลยทีเดียวนะ ข้าพเจ้า
 จึงคิดว่าจะต้องขอสงสัยเอาไว้ก่อน จนกว่าจะได้ศึกษาค้น
 คว้าไปให้มากและนานกว่านี้ เป็นอันว่าข้าพเจ้าก็จะต้อง
 พยายามสังเกตปรากฏการณ์นั้นต่อ ๆ ไป ภายใต้อาณัติ
 การณ์ภายใต้สภาวะต่าง ๆ ให้มันแน่นนอนชัดเจนเสียก่อน
 ต้องดูอุปนิสัยของท่านไปนาน ๆ ดูภูมิหลังดูวิถีการครอง
 ชีพและดูว่าบุคคลผู้เป็นสาวกของท่านจะเป็นคนประเภท
 ใด เพราะฉะนั้น แน่ละข้าพเจ้าจะต้องไปเยี่ยมอาศรม
 ของท่านที่ปุตตปารตีสักวันหนึ่งให้จงได้.

บทที่ ๓

อาศรมแห่งสันติและความมหัศจรรย์

ดาวพระเคราะห์	ดวง	ที่เราอยู่
มิใช่ครู	และผู้เป็น	พลแสงหนา
แต่เป็นแหล่ง	เป็นศูนย์กลาง	ทวาร
เป็นท่า	สถิตล้วน	มวลพลัง

— ศรี เอาโรพินโท (จากเรื่อง "สาวศรี")

พบท่านไต่บาราศ์ปุตตปารตีครั้งแรก

ข้าพเจ้าได้เดินทางโดยรถเมล์รถบัสจากมัทราสถึง บังกาลอร์ เพื่อนของเราบางคนได้ให้ข้าพเจ้ายืมรถไป ข้าพเจ้าจึงเดินทางขึ้นเหนือไปตามถนนตามชนบท เพื่อ จะหาแหล่งหรืออาศรมของท่านผู้พิเศษ ที่ชื่อไต่ บาราศ์ แห่งปุตตปารตี ตอนนั้นข้าพเจ้าเดินทางไปตามลำพัง

พร้อมกับคนขับรถชาวอินเดียเท่านั้น ไอร์ชไม่ได้มากับข้าพเจ้าด้วย เพราะเธอไม่สามารถจะละทิ้งหน้าที่ที่สำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยาไปได้ หนทางนั้นนำเราออกจากรัฐไมซอร์ ไปสู่แคว้นอันตรประเทศ ส่วนใหญ่ก็เป็นภูมิประเทศที่โล่งแจ้ง นาน ๆ ก็มีหินก้อนกลม ๆ โผล่มาให้เห็นสักครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นข้ออุปตติปรากฏไว้บนป้ายที่ไหนเลย จนกระทั่งเราได้มาถึงเกือบจะสิ้นสุดหนทางในช่วงการเดินทางซึ่งเป็นระยะยาวประมาณ ๑๐๐ ไมล์ ต่อแต่นั้นเราก็เข้าสู่ถนนซึ่งเต็มไปด้วยหินหักก้อนเล็ก ๆ แล้วก็ทรายเป็นวงซึ่งก็คงเป็นถนนสำหรับเกวียนในชนบทนั่นเอง ที่แห่งหนึ่งมันกลายเป็นตรอกเล็กแคบ ๆ อยู่ระหว่างตึกอาคารหรือบ้านเรือนที่พังลงมาแล้วของหมู่บ้านอันเปล่าเปลี่ยวแห่งหนึ่ง ในบางแห่งถนนก็พาเราผ่านไปตามท้องแม่น้ำ ซึ่งเคยวันก็เหลือแต่เป็นหาดทรายเป็นส่วนมากแล้ว การข้ามแม่น้ำดังกล่าวมานั้นเราทำได้ในฤดูแล้งเท่านั้น เพราะถ้าถึงฤดูฝน ๆ ตกหนักก็คงจะทำไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าได้รับคำบอกแล้วว่า ถ้าพวกอันธพาลที่อยู่

ใกล้ ๆ แถวนั้นกำลังอยากจะได้เงิน มันก็มักจะแอบมา
ขุดคุ้ยตามที่ที่มันได้อยู่นั่น ๆ แล้วมันก็รออยู่ให้รถที่
ผ่านไปมาติดหล่ม ต่อจากนั้นก็มาต่อรองราคาโดยเรียก
ราคาเสียสูงทีเดียว เพื่อจะให้พวกเราจำมันจนรถให้
ชนจากหล่ม แต่เดี๋ยวนี้ยุคที่คนมาจากต่างแดนจะต้อง
เดินทางมายังปุตตปารตีโดยเกวียนเทียมวัวนั้นก็ไม่ค่อย
มีใครทำกันแล้ว หรือแม้จะเป็นการเดินทางข้ามทุ่งนามาก็
ไม่ค่อยมีใครทำกันเหมือนกัน แม้ว่าในปี ๑๙๖๖ ถนน
ที่ข้าพเจ้าเดินทางไปพบมันจะขรุขระปานใดก็ตาม ก็ยังมี
รถยนต์แล้วก็รถเมล์คันใหญ่ ๆ มาให้เราเลือกกว่าจ้างไป
ได้ ซึ่งเราสามารถพาเราไปได้ถึงประตูของอาศรมเลย
ทีเดียว แหล่งอาศรมของท่านไส่ บาบาชันอยู่ในหมู่บ้าน
ปุตตปารตี ซึ่งอยู่ในหุบเขาของชาวไร่ เป็นหุบเขา
แคบ ๆ ระหว่างเขาหัวโล้นสีจาง ๆ มอ ๆ หุบเขานั้นถ้า
ในฤดูที่มีพืชไร่ขึ้นใหม่ ก็จะปรากฏเป็นสีเขียวอ่อนน่าดู
เป็นหุบเขาที่ตั้งอยู่ในที่ไกลจากความเจริญมากและเงียบ
มาก ไม่ได้มีอารยธรรมของศตวรรษที่ ๒๐ เข้าไปแตะ
ต้องสัมผัสเลย ในขณะที่ข้าพเจ้าขับรถผ่านประตู

อาศรมเข้าไปในนั้นก็เป็นเวลาเย็น พระอาทิตย์กำลังตกแล้ว สาดแสงสีทองลงมาทั่วบริเวณอาคารทั่วไป ส่วนมากของเรือนหรืออาคารนั้น ก่ตงอยู่ทวงขอบนอกของอาณาบริเวณใหญ่ผืนหนึ่ง หันหน้าเข้าสู่ข้างในคือไปสู่อาคารกลางซึ่งเป็นที่สีขาวหลังหนึ่ง

ตอนนั้นเป็นเวลาที่เขาจะกระทำพิธีภักษันในตอนเย็น คือคล้าย ๆ กับเป็นการสวดมนต์ตอนเย็นนั่นเอง ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่าท่านไส บาบ่า ก็กำลังอยู่กับฝูงชนในห้องโถงใหญ่ ซึ่งมีอาณาเขตครอบคลุมพื้นที่ชั้นล่างของอาคารหลังกลางนั้น และเนื่องจากว่าท่านเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถจะตัดสินใจได้ว่า ข้าพเจ้าควรจะพักผ่อนตรงไหนในคืนนั้น ข้าพเจ้าจึงนั่งอยู่บนที่นั่งที่เตรียมไปด้วยข้างนอกห้องแล้วก็รออยู่ที่นั่น เสียงสวดมนต์อันต่ำ ๆ ทุ่ม ๆ ในบรรยากาศอันสงบเยียบเช่นนั้น ทำให้ความสงบในยามเย็นของสถานทีนั้นวังเวงมากขึ้น พร้อมกับมีความมืดก็โรยตัวลงมาปกคลุมบริเวณโดยทั่วไป แต่เสียงเพลงท่วงเวงนั้นก็ยังคงวาลมาเรื่อย ๆ รู้สึกว่าเสียงนั้นจะได้แล่นเข้ามาชิมซาบอยู่ในอณูแห่งร่างกาย

ของข้าพเจ้า ทำให้ร่างกายที่เหนื่อยอ่อนนั้นสดชื่นขึ้นได้อย่างประหลาด พร้อมกันนั้นจิตใจของข้าพเจ้าก็สงบและหลุดพ้นจากความวิตกกังวลทั้งปวงไปได้โดยอัตโนมัติ

ทันใดนั้นก็มิชายคนหนึ่งออกมาและนำข้าพเจ้าไปสู่ห้องซึ่งท่านไฮ บาบ่า ได้จัดไว้ให้ข้าพเจ้าอยู่อันเป็นบ้านเล็กๆ สำหรับรับแขกหลังหนึ่ง มีเครื่องประดับประดาดีพอสมควร ก็มีห้องน้ำเป็นส่วนตัว และมีสวนชนิดที่ชักโครกด้วย ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ตกกว่าที่ข้าพเจ้าเคยหวังไว้หรือกลัวที่จะหวังไว้มาแต่ก่อนเลย คือไม่เคยนึกฝันว่าจะเป็นห้องดีขนาดนี้

คนหนึ่งในบรรดาคนกลุ่มแรกที่ข้าพเจ้าพบที่อาศรมได้แก่มิสเตอร์เอ็น คิสตุร์ ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ประวัติศาสตร์ซึ่งปลดเกษียณอายุแล้ว และเคยเป็นอาจารย์ใหญ่ที่มหาวิทยาลัยไมซอร์ บัดนี้เขาได้เป็นเลขานุการของอาศรม และเป็นบรรณาธิการของวารสารรายเดือนชื่อ สันชนสารถิ และเป็นผู้เขียนหนังสือเรื่องชีวประวัติของท่านไฮ บาบ่าด้วย ท่านผู้นี้ได้แปลการสนทนาในที่สาธารณะของท่านไฮ บาบ่า เป็นภาษาอังกฤษ

กฤษมาแล้วหลายแห่งหลายเรื่อง ซึ่งเวลาที่ท่านไส บาบา พุดนั้นท่านพุดในภาษาเตเลกู คำแปลเหล่านั้น ได้มีผู้พิมพ์ มาแล้วเป็นหนังสือหลายเล่มทีเดียว ซึ่งมีข้อความเกี่ยวกับคำสอนในทางวิญญาณของท่านผู้มีปาฏิหาริย์นี้ และ แสดงให้เห็นถึงว่า ท่านได้มีท่านได้รับการมอบหมายมา ให้ทำอย่างไร และท่านเองมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

เช้าวันรุ่งขึ้น มร. เอ็น คัสตอร์ ได้มาถึงบ้านที่รับ แยกพร้อมด้วยหนังสือทั้งหมด ซึ่งได้พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษแล้ว เขาได้อธิบายว่าหนังสือนี้เป็นของขวัญ สำหรับข้าพเจ้าจากท่านไส บาบา มิสเตอร์คัสตอร์ไม่ได้ เป็นเพียงนักปราชญ์เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ถือศาสนาอย่าง เคร่งครัด ซึ่งเราจะเห็นได้จากดวงหน้าของท่านซึ่งฉาย แสงแห่งความกรุณาความศรัทธาออกมาตลอดเวลา เขา ได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบถึงบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับอาศรม นี้ อาศรมนี้ชื่อว่า “ประคันติ นิลยัม” หมายความว่า ที่อยู่แห่งความสงบอันยิ่งใหญ่ มีคนประมาณ ๗๐๐ คน อาศัยอยู่กันอย่างถาวรเลยทีเดียว คนอีกหลายร้อยคนก็ มาบ้างไปบ้างตลอดเวลา ผู้ที่อาศัยอยู่ก็อยู่กันตามบ้าน

ที่ปลูกไว้เป็นชั้น ๆ ลดหล่นกันลงมา หันหน้าเข้าหา
อาคารกลางดงที่กล่าวมาแล้ว ส่วนผู้มาเยือนก็เลือกเอา
ตอนไหนที่ว่างก็เลือกเอาได้ พักผ่อนตามใจชอบ อาจ
จะเป็นในห้องของอาคารใหญ่หลังใดหลังหนึ่งก็ได้ หรือ
บางที่ที่ไหนก็ได้ บนพื้นนั่นเอง หรือบางที่ก็เป็นมุม
หนึ่งของเฉลียงของที่ทำการไปรษณีย์ หรือบางที่ใน
เวลาที่ผู้คนมาประชุมกัน ทำพิธีฉลองอะไรกันมาก ๆ
ก็พักกันบนดินสีเทาโล่ง ๆ ใต้ต้นไม้ที่นั่นเอง ส่วนบุคคล
บางคนเช่นข้าพเจ้าเองผู้ซึ่งอ่อนแอหน่อย เพราะเป็น
สัตว์ที่ได้รับความสะดวกมาจากอารยธรรมตะวันตกมา
ก่อนแล้ว ท่านใส บาบาก็อนุญาตให้พักผ่อนได้ในห้อง
รับแขกที่มีเครื่องเฟอร์นิเจอร์อำนวยความสะดวกเป็น
อย่างดี ท่านคงเห็นว่า เรานี้เป็นคนอ่อนแอกว่าพวก
ชาวเมืองนั้น ในตอนเช้าตรู่ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงแปลก
ประหลาดซึ่งฟังแล้วทำให้เกิดความสงบเยือกเย็นใจอย่าง
ยิ่ง คือเป็นเสียงสวดคาถาเป็นภาษาสันสกฤต ต่อมา
ข้าพเจ้าก็ได้รู้ว่า เสียงนั้นมาจากโรงเรียนซึ่งมีเด็กชาย
แล้วก็พวกหนุ่มสาวที่กำลังเรียนพระเวทกัน พวกนี้ไม่
ได้เรียนเพียงเพื่อจะอ่านสันสกฤตเท่านั้น แต่ว่าเขาเรียน

เพื่อจะท่องให้จำขึ้นใจเลยทีเดียว เด็กพวกนี้มันทาน
 บัณฑิตเป็นผู้สอนให้สวดมนต์ตามคัมภีร์นั้น โดยให้ออก
 เสียงขึ้นลงให้ถูกต้อง และอย่าให้ถูกต้องด้วยตามพิธีที่เขา
 ได้กระทำกันในอินเดียโบราณสมัยก่อนนั้น สำหรับ
 เหตุผลในการกระทำครั้งนี้เขาอธิบายว่า ผลดีที่จะเกิด
 แก่วิญญาณนั้นมา ๒ ทางคือ มาจากความหมายของคำ
 นั้นด้วยประการหนึ่ง คือการออกเสียงให้ถูก เสียงทุ้ม
 เสียงแหลม หรือหนักเบาให้ถูกนั้นย่อมมีผลกระทบบถึง
 จิตใจด้วย นี่คือนี่ที่ท่านผู้รจนาคัมภีร์โบราณได้บอกกับ
 เราไว้ว่าอย่างนั้น และหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ลองสวดมนต์
 บทเหล่านั้นบางบทด้วยตนเองแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ามัน
 น่าจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ในอินเดียสมัยปัจจุบันนี้ ไม่
 ค่อยจะมีโรงเรียนแบบนี้ออกต่อไปแล้ว ทั้งนี้เพราะว่าตาม
 ปกติจะต้องใช้เวลาประมาณตั้ง ๗ ปีกว่าจะเรียนพระเวท
 ได้คัมภีร์หนึ่ง ดังที่สมเด็จพระคัสตุรได้บอกข้าพเจ้า และ
 พระเวทหนักมถถึง ๔ คัมภีร์ทีเดียว คัมภีร์หนึ่งใช้เวลาตั้ง
 ๗ ปี เพราะฉะนั้นการที่ต้องใช้เวลาถึง ๒๐ กว่าปีกว่าที่

จะเรียนให้หมด โดยที่ไม่มีช่องทางที่จะได้รับรางวัลในทางวัตถุ ไม่มีผลในทางการค้าหรือเป็นเงินทองหลังจากที่ได้เรียนจบแล้ว เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่ใครๆ จะทำได้ แต่ท่านไส บาบาก็เป็นผู้มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องต่อต้านกระแสวัตถุแห่งนิยมในอินเดียสมัยปัจจุบันให้ได้ เพื่อจะได้ฟื้นฟูวัฒนธรรมในทางวิญญูณ ของอินเดียโบราณ ให้เจริญรุ่งเรืองมาอีกครั้งหนึ่ง

อาศรมนี้มีโรงเลี้ยงของตนเองซึ่งข้าพเจ้าก็ได้รับเชิญให้ไปรับประทานอาหารที่นั่น ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า เนื่องจากเป็นแขกของท่านไส บาบา เพราะฉะนั้นก็ไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ค่าที่อยู่อาศัยก็ให้ฟรี และหนังสือที่ข้าพเจ้าได้รับก็เป็นการให้ฟรี ตกลงก็เป็นอันว่าข้าพเจ้าไม่ต้องจ่ายอะไรสักอย่างเดียว ข้าพเจ้าจึงนึกว่า บางทีข้าพเจ้าอาจบริจาคอะไรให้ตอนหลังก็ได้กระมัง เพราะในอาศรมอื่น ๆ ก็เป็นแบบนี้ ข้าพเจ้าก็เลยถาม มิสเตอร์คัสตุร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ มิสเตอร์คัสตุร์ได้พูดอย่างหนักแน่นว่า “ไม่ได้ ท่านไส บาบามีขอมรับการบริจาคอะไรเลย ท่านไม่ต้องการรับเงินจากใครเลย”

ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า อ้อท่านคงมีสาวกที่รารวยบางคนช่วยเหลืออยู่ อาจจะเป็นได้ว่าสาวกผู้รารวยเหล่านั้นคงจะให้เงินปัจจัยเกือหมื่นอาศรมของท่านกรรมัง” มิสเตอร์คัสตूरุกยัมแล้วบอกว่า “ไม่มีเลย แต่ก็นั้นแหละนะคุณอย่าเพิ่งเชื่อคำพูดของผมนักได้ คุณลองถามเขาด้วยตนเองก็แล้วกัน หลายคนคงมาถึงในสองสามวันนั้นแหละเพื่อมาทำพิธีศิวาราตรี” “อะไรกันนะ พิธีศิวาราตรี?” ข้าพเจ้าถาม เขาก็บอกว่าเป็นพิธีกรรมซึ่งมีประจำปีเป็นพิธีใหญ่อุทิศแก่พระศิวะ และจะมีหลายคนมาที่ประศันนิลยัมเพื่อมาทำพิธี และในระหว่างพิธีที่ท่านไส บาบายก็จะทำปาฏิหาริย์ ๒ อย่างต่อหน้าในที่สาธารณะเลยทีเดียว ข้าพเจ้าจึงตกสนใจว่าเออละ จะต้องรอคอยดูพิธีศิวาราตรีสักที แล้วก็จะได้เห็นท่านไส บาบาทำปาฏิหาริย์ด้วย ระหว่างนี้ข้าพเจ้าก็จะอ่านหนังสือของท่านไส บาบาซึ่งมีมิสเตอร์คัสตूरูได้แปลไปพลางๆก่อนแล้วก็จะพยายามสนทนากับสาวกของท่าน และพยายามเข้าใกล้ชิดกับบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ด้วยตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ มิสเตอร์คัสตूरูได้ให้ความหวังแก่ข้าพเจ้าว่า

บทที่ ๓ อาศรมแห่งสันติและความมหัศจรรย์ ๕๗

ข้าพเจ้าอาจจะถูกเรียกไปสัมภาษณ์ได้ในเร็ว ๆ นี้ ถึงแม้ท่านใส บาบาทอนนั้นท่านกำลังมีธุระยุ่งมากก็ตาม

การเข้าพบเป็นส่วนตัวครั้งแรก ปาฏิหาริย์เนรมิตของจากอากาศ

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน ข้าพเจ้าก็มีโชคได้รับเชิญไปให้สัมภาษณ์โดยให้มีการสัมภาษณ์กันเป็นกลุ่ม ๆ คือมีบุคคลเป็นจำนวนประมาณ ๑๒ คน ได้ไปประชุมกันในห้องส่วนตัวซึ่งอยู่ท่ามุมใดมุมหนึ่งของห้อง “ภซัน” หรือห้องโถงที่สวดมนต์กัน ท่านใส บาบาบางครั้งก็นั่งบนเก้าอวดหนังหรือบางทีก็นั่งบนพื้น ก็สุดแต่อัธยาศัยของท่านในตอนนั้น ส่วนคนที่ไปหาก็จะนั่งขัดสมาธิกันบนพื้นกระจายออกไปเป็นวงกลมรอบ ๆ ท่าน ทุก ๆ ครั้งข้าพเจ้าก็พยายามจะเข้าไปใกล้ท่านที่สุดเท่าที่จะใกล้ได้ และก็นั่งอยู่ทางขวาของท่านในระยะสองสามฟุต คือพยายามจะไม่ให้ไกลจากมือของท่านที่ทำปาฏิหาริย์ เพื่อจะได้เห็นชัด ๆ การสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม ๆ นี้ปกติก็เริ่มต้นด้วยการสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องทางวิญญาณ ท่าน

ไส บาบาก็เชื่อเชิญให้ใครคนหนึ่งได้ตามปัญหา และ
 ในคำตอบท่านก็ได้อธิบายถึงเรื่องนั้น ๆ และอธิบายถึง
 ความหมายและความประสงค์ของชีวิตที่เราเกิดมา สภาวะ
 อันแท้จริงของมนุษย์เป็นอย่างไร และเราควรจะทำ
 อย่างไรจึงจะได้บรรลุจุดหมายปลายทางนั้น คำสั่งสอน
 ของท่านเป็นคำสั่งสอนที่แจ่มชัด แล้วก็เข้าไปในทาง
 ปฏิบัติด้วยตัวเองที่เดียว ตอนท้าย ๆ ของการประชุมนี้ถ้า
 หากว่าบุคคลใดมีปัญหาส่วนตัว ท่านก็จะนำเข้าไปในอีก
 ห้องหนึ่งทีละคน หรือบางทีก็เป็นกลุ่ม ๆ ถ้าเป็นครอบครัว
 เดียวกัน แต่ว่าเกือบทุกครั้งทีเดียวอย่างน้อยท่านก็
 จะให้ "วิญติ" คือมูลเกาศักตีสัทธออกมาให้ โดยการโบก
 มือในอากาศของท่าน และก็จะมผลออกมาจากอากาศทุก
 คราวไป นอกจากนั้น บางครั้งข้าพเจ้ายังเคยเห็นท่าน
 หยิบเอาวัตถุต่าง ๆ มาจากอากาศโดยวิธีเดียวกัน วัตถุ
 นั้นก็มีหลายอย่างเช่น สายสร้อย แหวน และเครื่อง
 ประดับที่ห้อยอะไรอีกหลายอย่าง สิ่งเหล่านั้นท่านเนรมิต
 หรือคว่าออกมาจากอากาศแล้วก็ให้แก่คนบางคนไป ซึ่ง
 ทุกคนก็ปรากฏว่าดีอกดีใจเป็นอย่างมาก ดูที่ท่านคง

จะรู้ว่า ความสงสัยของข้าพเจ้าคงยังไม่หายไปเสียทีเดียว เพราะว่าคุณยังมักจะดึงแขนเสื้อหลวม ๆ นั้นขึ้นไปก่อนที่จะนำวัตถุอะไรออกมาจากอากาศ แต่มื่อยุครุ่งหนึ่งท่านไม่จำเป็นจะต้องไปยกแขนเสื้อขึ้นมาก็ได้ เพราะวันนั้นอากาศร้อนมาก และท่านก็สวมเสื้อคลุมที่มิดชิดขึ้นเพียงไหล่แค่นั้นเอง ในตอนนั้น คล้าย ๆ กับที่ท่านต้องการจะขบไล่ความสงสัยของข้าพเจ้าออกไปให้หมดโดยสิ้นเชิง ท่านได้แบมือขวาหงายขึ้น และวางไว้บนที่เท้าแขนของเก้าอี้ภายในระยะห่างจากสายตาข้าพเจ้าไม่กี่นิ้ว ในระยะขนาดนี้ถ้าข้าพเจ้าเป็นหมอดูลายมือ รับรองว่าต้องอ่านเส้นและอ่านเนินบนลายมือออกอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็แน่ใจได้อย่างเด็ดขาดว่า ไม่มีวัตถุอะไรเลยไม่ว่าจะเล็กสักแค่ไหน สามารถจะไปซ่อนตัวอยู่ในมือหรือในฝ่ามือที่แบออกมาใกล้ ๆ ข้าพเจ้าอย่างนั้นได้ ครั้นแล้วท่านก็ยกมือของท่านออกมาจากที่ที่ท่านวางไว้แล้วก็เริ่มหมุนเป็นวงกลมในอากาศ ห่างจากหน้าข้าพเจ้าประมาณ ๑๘ นิ้ว ช่วงขณะแฉับเดียวที่มือท่านว่างเปล่า ในขณะนั้น พอดูต่อมาอีกขณะหนึ่งอีกแฉับเดียว ก็ปรากฏ

ว่ามือนั้นมีอะไรบางอย่างซึ่งตุงออกมาอย่างเห็นได้ชัดทีเดียว ทางด้านที่ท่านกำเอาไว้ ท่านก็แบมือออกมาแล้วก็เผยให้เห็นสายสร้อยคอยาวซึ่งทำด้วยหินสีต่าง ๆ เป็นพวกชนิดที่อินเดียเขาเรียกว่า “ซัปปมาลา” ซึ่งคล้ายกับลูกปัดของพวกคริสเตียนนั่นเอง คือเขาใช้สำหรับการสวดมนต์อันวอน ตามปกติก็จะมี ๑๐๘ ลูก เห็นได้ชัดว่าถ้าเราดูกันในอวกาศสามมิตินี้ มันไม่มีทางอะไรที่นักเล่นกลจะสามารถซ่อนของที่มีขนาดอย่างนั้นไว้ในฝ่ามือได้ แล้วก็คว่ำออกมาจากอวกาศในลักษณะอย่างนั้นได้เลยทีเดียว ท่านไอ้ บาบ่า ได้มอบสายสร้อยนี้ให้แก่สุภาพสตรีผสมสีเทาผู้หญิงซึ่งนั่งอยู่ข้างซ้ายของท่าน เมื่อท่านเอามันไปใส่รอบคอเธอ ปรากฏว่าหญิงผู้นั้นเต็มตื้นไปด้วยความปลื้ม จนกระทั่งน้ำตาไหลออกมาแล้วก็คุกเข่าลงเพื่อจะตะแคงหัวของท่าน

ในเมื่อวันล่วงไป ๆ ผู้คนก็พากันมามากขึ้น ๆ ตัวอาคารก็เต็มไปด้วยผู้คน แล้วก็เริ่มจะมีการวางเตียงไว้ตามใต้ต้นไม้กันมากขึ้น ในที่ประชุมของชาวอินเดียซึ่งสวมเสื้อครุยขาวหน้าตาสีคลาน ขำพเจ้าเป็นคนเดียว

ที่เบนผู้ชายชาวตะวันตก เพราะในระหว่างนั้นบอบ เร-
เมอร์ ได้กลับไปที่บ้านของเขาที่แคลิฟอร์เนียแล้ว ใน
บรรดาสภาพสตรีก็มีเพียงผู้หญิงหน้าขาวสองคนเหลืออยู่
คือ นฤมลันันตะ ซึ่งสวมเสื้อคล้ายเป็นสีกรัก แล้วก็
คาเบรียลา สไตรเออร์ เท่านั้นเอง แต่แม้อย่างนั้นข้าพ-
เจ้าก็ไม่รู้สึกว่ ตัวเองเป็นคนแปลกหน้าแปลกตาแต่
อย่างใด เพราะมีแต่ความรู้สึกว่าได้มาอยู่ในระหว่างพื
น้องกันทั้งสี่ และข้าพเจ้าก็รู้สึกว่มีความสุขมาก ทุก
หนทุกแห่งเราจะพบดวงหน้าที่ยิ้มแย้ม และความรู้สึกที่
เป็นเหมือนพี่น้องกันตลอดเวลา ใครก็ตามที่ไม่รู้จัก
หน้ากันมาแต่ก่อนก็สามารถคุ้นเคยกันได้เพียงในเวลาไม่
กี่นาทีหรือภายในชั่วโมงเดียว แล้วเขาก็พร้อมที่จะช่วย
เหลือท่านในทุกวิถีทาง และก็จะเล่าให้ท่านฟังถึงปาฏิ-
หารีย์ต่าง ๆ ที่ท่านใส่ บาบาก็กระทำสำหรับเขาหรือให้
แก่สมาชิกอื่น ๆ ของครอบครัวของเขา

ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็พบว่า สาวกของท่านมาจากทุก
ส่วนของอินเดีย มีคนมาจากสังคมทุกชั้น ตั้งแต่เจ้าชาย
นักธุรกิจ แพทย์ ทนายความ ผู้พิพากษา ข้าราชการ

นักวิทยาศาสตร์ ทหาร เสมียน และพ่อค้า ที่นั่งกันอยู่
 เต็มในห้องรับแขกนั้น ในฝ่ายสตรีก็มีมหาหรานีแห่งชั้น-
 ดุระ ธิดาของเธอ และนั่นแหละผู้เป็นเจ้าของห้องแห่งแคว้น
 กุช สำหรับพวกฝ่ายชายที่สำคัญก็ได้แก่เจ้าชายแห่ง
 วังกัตคริ, เจ้าชายแห่งชั้นดู, มิสเตอร์ จี เวนกเตศวร-
 ราว ซึ่งเป็นพ่อค้าแร่ไมก้า และข้าพเจ้าเอง บุคคลที่
 กล่าวนำแล้วนั้นก็เรียกว่าเป็นผู้ทราวยามากทีเดียว เพราะ
 ฉะนั้นเมื่อระลึกถึงคำทำของมิสเตอร์คัสตูรี ข้าพเจ้าก็
 ถามเขาและคนอื่น ๆ ว่า เขาได้เคยเอาเงินมาบริจาคให้
 ท่านไส บาบ่าไหม จากคนทั้งหมดนั้นและต่อมาก็จากอีก
 หลายคน ข้าพเจ้าก็ได้รับคำตอบอันเดียวกัน คือเขา
 บอกว่า เขาอยากจะทำเงินมาให้ท่านไส บาบ่า เพื่อช่วย
 ในเรื่องอาศรมของท่านอย่างเหลือเกิน แต่ท่านไม่เคย
 ยอมรับเงินของใครสักคนเดียว และเท่าที่รู้ท่านก็ไม่
 เคยยอมให้ใครบริจาคเงินให้ท่านแม้สักคนเดียวเสียด้วย
 ข้าพเจ้าจึงคิดว่านั่นเป็นเรื่องวิเศษทีเดียว สำหรับหัว
 หนาหรือผู้นำ หรือองค์การทางฝ่ายศาสนาที่มุ่งความ
 คิดที่จะหาเงินทุนอยู่เรื่อย ๆ ทุนเป็นทงชุมชนผู้มั่งคั่ง

หลายคน ซึ่งแต่ละคนก็กระหายเหลือเกินที่อยากจะเอาเงินมาให้ และก็มีคนอื่นอีกมากมายที่มาพึ่งเทศน์ของท่านไส บาบา บางทีก็ถึงสองแสนคนเลยทีเดียว ถ้าหากท่านจะขอเงินโดยขอเรียไรบ้าง ก็คงจะได้ไม่น้อยทีเดียว แต่ท่านไส บาบาก็ไม่ยอมรับเงินเลยแม้แต่สักสตางค์แดงเดียว ปัญหาจึงมีว่า แล้วท่านเอาเงินมาจากไหน สำหรับคำถามนี้เมื่อข้าพเจ้าถามไป ทุกคนก็ตอบพร้อมกันยิ้มโดยบอกว่า “ก็ที่ท่านแสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นั้นท่านทำได้อย่างไร? ท่านเองเป็นคนลึกลับซึ่งเราไม่มีทางที่จะเข้าใจท่านได้ เพราะฉะนั้นเมื่อท่านทำปาฏิหาริย์ขนาดนั้นได้ ท่านก็เอาเงินมาจากไหนก็ย่อมได้ถ้าท่านต้องการ” ดังนั้นต่อมาก็เป็นอันแจ่มแจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า ในการทำปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบานั้น ท่านจะมีเจตนาอะไรเราก็ไม่ทราบ แต่ที่แน่ ๆ คือท่านไม่ต้องการเงินอย่างแน่นอน ทุกคนที่ข้าพเจ้าพูดด้วยอย่างน้อยก็ได้ประสบพบปาฏิหาริย์มาแล้วครั้งหนึ่ง หรือโดยมากก็หลายครั้ง แล้วก็มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นสมมุติบันทึกของข้าพเจ้าก็เริ่มใหญ่ ๆ ขึ้น เพราะ

ข้าพเจ้าได้จดบันทึกกันใหญ่เลยทีเดียว เป็นนิทานมหัศจรรย์มากมาย ซึ่งส่วนมากข้าพเจ้าก็เห็นจะหาเหตุผลไม่ได้เลย แต่ก็มีบางเรื่องที่สามารถจะพิสูจน์ โดยการไปสอบถามกันได้จากผู้ที่เคยประสบมา นอกจากปาฏิหาริย์เกี่ยวกับการเอาของมาจากอากาศที่ว่างเปล่า คือเป็นปาฏิหาริย์ประเภทที่ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว ก็ยังมีเรื่องราวที่เกี่ยวกับปาฏิหาริย์อื่น ๆ ที่เราอ่านพบในคัมภีร์โบราณเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในทางวิญญานนั้นทุกอย่างเหมือนกัน ตัวอย่างเช่นมีการปาฏิหาริย์ ในการรักษาโรคหลายอย่างหลายชนิด ซึ่งบางที่เป็นโรคเรื้อรังมากจนกระทั่งแพทย์สมัยใหม่ก็บอกว่ารักษาไม่หายแล้ว ท่านก็ยังรักษาให้หายได้เป็นต้น

ที่อาศรมนั้นก็มีโรงพยาบาลเล็ก ๆ อยู่เหมือนกัน โดยมีหมอ ๒ คนอยู่เป็นประจำ บางครั้งก็มีผู้ช่วยมาจากภายนอกบ้างเป็นครั้งคราว ทั้งสองคนนั้นทำงานกันเต็มเวลาเลยทีเดียว มีคนทำงานกันเต็มเวลา ๒ คน ได้แก่ ผู้ดูแลในทางแพทย์ คือดอกเตอร์สตาราเมียและผู้ช่วยคือดอกเตอร์เอน ชัยลักษมิ ซึ่งคนหลังนี้เป็นแพทย์หญิง

ท่านผู้ดูแลซึ่งเป็นหัวหน้าได้บอกข้าพเจ้าว่า เมื่อท่านใส่
บาบาขอร้องให้ท่านมาเมื่อสองสามปีมาแล้ว ให้ท่านมา
ดูแลรับผิดชอบเรื่องโรงพยาบาลนั้น ท่านได้ปลดเกษียณ
แล้ว ตอนแรกท่านก็ไม่อยากมารับผิดชอบหน้าที่อย่างนี้
เลย ท่านใส่ บาบาบอกว่าที่ท่านเอาหมอมานักเอาชอมา
ไว้ท่านนั่นเอง เพราะว่าตัวท่านจะเป็นผู้รักษาคนไข้เอง
(เพราะมิฉะนั้นจะเป็นการผิดกฎหมาย) ท่านดอกเตอร์
ผู้ซึ่งเป็นสาวกของท่านอยู่ด้วยก็เลยยอมทำตาม โดย
ท่านบอกว่าท่านไม่มีความห่วงเกรงในการเข้ามารับหน้า
ที่นี้เลย แล้วตลอดมาก็ไม่เคยมีอันตรายไม่เคยมีข้อบก-
พร่องมาให้ท่านต้องลำบากใจเลย เขาได้บอกแก่ข้าพเจ้า
ว่า นอกจากการปฏิบัติงานประจำวันอย่างทีกล่าวมา
แล้ว ข้าพเจ้าก็เคยได้รับคำแนะนำว่าท่านใส่ บาบาได้
รักษาคนไข้หลายคนที่เป็นโรค ซึ่งแพทย์สมัยใหม่บอก
ว่ารักษายังไงก็ไม่หาย แต่แล้วท่านก็รักษาให้หายได้
จริงๆ อย่างไม่มีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์เลย เพื่อให้
ข้าพเจ้าแน่ใจ ท่านผู้ซึ่งก็ไปค้นคว้าเอาประวัติกรณีต่างๆ
หลายกรณีมาให้ดูมีรายละเอียดมากมาย แสดงให้เห็น

ภาพถ่ายเอ็กซเรย์ บันทึกประวัติการค้นหาสมูฏฐานโรค และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันมาให้ข้าพเจ้าดู เพราะรายการกรณีต่าง ๆ เป็นตัวอย่างแสดงถึงโรคบางโรคซึ่งท่านไส บาบาได้รักษาที่อาศรมนี้ และปรากฏว่าท่านก็ได้บอกว่าสำหรับโรคภัยไข้เจ็บนั้นนี้มีโรคต่าง ๆ กัน ซึ่งท่านก็ให้ยาต่าง ๆ กันไปตามโรคของคนไข้แต่ละราย

ตัวอย่างการรักษาโรครายที่ ๑ : วัณโรค

สาวกผู้หญิงของท่านคนหนึ่ง ซึ่งมาจากบังกลอร์ กำลังได้รับความทุกข์ทรมานจากวัณโรค ได้มีการไอเป็นเลือดออกมา และรูปถ่ายเอ็กซเรย์ก็แสดงว่ามีช่องที่ปอดข้างขวา การแพทย์สมัยใหม่ก็บอกว่าโรคนานนี้ก็พอจะรักษาให้หายได้เหมือนกัน แต่ว่าต้องใช้เวลานานมากประมาณ ๒ ปี คนไข้รายนี้เมื่อได้รับคำพิพากษาจากหมอแล้ว แทนที่จะไปรักษาแบบสมัยใหม่ ก็มาหาท่านไส บาบาที่ประคันดินิลย์มเลย์ทีเดียว ท่านไส บาบาก็ว่าเอาซีเถาวิภูติมาให้เธอ และนำเธอไปไว้ในโรงพยาบาลของท่าน ต่อมาประมาณอีกหนึ่งสัปดาห์เมื่อ

ข้าพเจ้าไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลนั้นด้วยตนเอง ก็ปรากฏว่าเธอกำลังพักฟื้นอยู่แล้ว อาการต่าง ๆ ของวัณโรคหายไปหมดสิ้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ทราบจากนายแพทย์ที่นั่น เป็นอันว่า เธอได้รับการรักษาให้หายจากโรคนี้ในเวลา ๑ สัปดาห์ แทนที่จะเป็น ๒ ปีตามคำวินิจฉัยโรคของหมอสมัยใหม่นั้น

ตัวอย่างการรักษาโรคราษที่ ๒ : มะเร็ง

อีกรายหนึ่ง ชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบอมเบย์ แต่ว่าตอนหลังเขาได้กลับมาจากสวิตเซอร์แลนด์ เป็นโรคซึ่งหมอต้งในยุโรปและบอมเบย์ก็สันนิษฐานว่าเป็นมะเร็งแล้ว อันที่จริงเขาไม่ได้เป็นสาวกของท่านไสบบา แต่เมื่อเพื่อนของเขาบอกให้เขาไปหาท่าน เขาก็ได้ไป แต่ยังไม่เข้าไปอยู่ที่โรงพยาบาลทันที เพราะเขาได้เข้าไปอยู่ในบ้านหลังหนึ่งที่ใกล้กับโรงเลี้ยงอาหารนั้น เนื่องจากหมดหวังจากการรักษาแผนปัจจุบันแล้ว เขาก็สวดมนต์วิงวอนให้ท่านไสบบามารักษาเขา คืนหนึ่งเขาฝันว่ามีชายคนหนึ่งมาเยี่ยมเขา ถอมัดซึ่งส่องแสง

แหววาวมาด้วยเลมหนึ่ง เมื่อเขาตื่นขึ้นมาก็จำได้เพียง
 แค่นั้นเองแล้วเขาก็บอกท่าน ดร. สิตาราเมียและคนอื่นให้
 ฟัง แต่เขาก็บอกว่าบางทีอาจจะไม่ใช่ฝันก็ได้ เพราะว่า
 เขาได้ชี้ให้ดูรอยเบือนเลือดอันลึกลับบนผ้าปูที่นอนของ
 เขาให้แก่ผู้จัดการฝ่ายโรงเลี้ยง ซึ่งนำอาหารเข้าไปให้เขา
 ในตอนเช้า ถ้าฝันจริง ทำไมถึงมีเลือดปรากฏอยู่บนผ้า
 ปูที่นอนด้วย? ปัญหาจึงมีว่าท่านไส บาบ่าได้กระทำ
 การผ่าตัดระหว่างเขาหลับนั้นใช่ไหม? เรื่องแปลก ๆ
 เช่นนี้เคยมีมาบ่อยทีเดียว อย่างไรก็ตามอาการต่าง ๆ
 ของโรคมะเร็งที่เขามีอยู่นั้นก็ได้หายไปโดยสิ้นเชิง ต่อ
 มาหลังจากนั้นประมาณ ๑ ปี ข้าพเจ้าก็ได้เขียนจดหมาย
 ไปถึงชายหนุ่มคนนี้ ถามเขาว่าโรคมะเร็งนั้นหายเรียบ-
 ร้อยจริงหรือเปล่า เขาได้ส่งคำตอบมาจากสวีตเซอร์แลนด์
 ซึ่งเขาได้กลับไปทำงานโดยบอกว่า เขามีสุขภาพดีมาก
 และเขาก็คิดถึงท่านไส บาบ่าทุกวัน เขาก็ได้สวดมนต์
 อ้อนวอนด้วยความกตัญญูในการที่ท่านมาช่วยรักษาเขา
 ให้หายจากโรคนี

ตัวอย่างการรักษาโรครายที่ ๓ : ไช้บิต

ต่อมาอีกกรณีหนึ่ง ชายคนหนึ่งอายุ ๕๘ ปีได้
รับความทุกข์ทรมานจากโรคตัวร้อน มีอาการเป็นไข้สูง
อยู่ตลอดเวลา ได้ถูกนำตัวมายังโรงพยาบาล เขาได้รับการ
การตรวจจากหมอว่าเป็นไข้แล้วก็เป็นโรคบิดมาเป็นเวลา
๒ เดือนโดยไม่มีอาการค่อยยังชั่วขึ้นเลย ที่อาศรมนี้
แพทย์ก็ได้พยายามรักษาโรคโดยใช้วิธีการต่าง ๆ กัน โดย
ใช้ยาควินิน เพนนิซิลินและคลอโรไมเซติน แต่ก็
ไม่ได้ผล อุณหภูมิของคนไข้ก็ยังขึ้นอยู่เหนือ ๑๐๓ ดีกรี
เสมอ และเขาก็ชักจะคลั่งขึ้นมาแล้ว อาการทั่วไปของ
เขาก็รุนแรงหนักขึ้น ในที่สุดเขาก็หมดสติ และฝ่าย
แพทย์รู้สึกจะไม่มีหวังว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาได้อีกแล้ว ทัน
ใดนั้น ท่านใส่ บาบาก็มาที่โรงพยาบาลเพื่อมาดูเขา
ท่านเอาวิญญูติออกมาจากอากาศ ตามแบบฉบับของท่าน
และก็ทำไปบนหน้าผากของคนไข้ และเอาอีกบางส่วน
อัดเข้าไปในปากของคนไข้ที่กำลังหมดสติอยู่นั่นเอง ภาย
ในเวลาไม่ช้าอุณหภูมิของคนไข้ก็เริ่มลดลง ต่อมาเขาก็
ฟื้นและอาการของเขาก็ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ในที่สุดเขาก็

หายเป็นปกติได้โดยไม่มีอาการของโรคบิดเลย เมื่อเขา
แข็งแรงพอแล้วก็ออกจากโรงพยาบาลไป

ตัวอย่างการรักษาโรครายที่ ๔ : อัมพาต

ต่อมาอีกรายหนึ่ง คือคนเป็นโรคอัมพาตคนหนึ่ง
พิการเดินไม่ได้ ยืนก็ไม่ได้ แม้ นั่งก็ไม่ได้ เสียด้วย เขาถูก
นำมายังอาศรมของท่าน ชายคนนี้เป็นเจ้าของโรงงาน
ปลูกกาแพที่มั่งคั่งจากรัฐไมซอร์อายุประมาณ ๕๐ ปี เขา
ก็ได้รับความทรมานจากโรค Rheumatoid arthritis มา
๒๐ ปีแล้วได้ไปให้หมอรักษามามากมายก็ไม่มีประโยชน์
อะไร นอกจากนั้นก็ยังเกิดมีโรคแทรกเข้ามาอีก คือไต
ของเขาก็อับเสบทำให้ไม่สามารถทำงานเป็นปกติ อุณห
ภูมิของเขาก็สูงขึ้นประมาณ ๑๐๓ ถึง ๑๐๔ องศาเซลเซียส
เมื่อมาที่โรงพยาบาลประศันตินิถัมย์ เขาก็ไม่ยอมให้
รักษาโดยใช้ยาตามธรรมดาอีกต่อไป เพราะว่าเขามีความ
เชื่อมั่นอย่างแท้จริงในอำนาจของท่านไส บาบ่า ที่จะ
รักษาเขาให้หายได้ ในโอกาสนี้ท่านไส บาบ่า ก็เอามือ
โบกไปข้างหน้าเขา แล้วก็เอาชวดยาเหลวออกมาชวด

บทที่ ๓ อาศรมแห่งสันติและความมหัศจรรย์ ๑๑๑

หนึ่ง และบอกให้เขากินวันละ ๒ หยดโดยผสมน้ำกิน ต่อมาอีก ๑๕ วัน หลังจากนั้นก็ปรากฏว่าเขาเดินได้โดย อาศัยไม้เท้าช่วยยัน ท่านใส บาบาก็ให้มนต์แก่เขาบท หนึ่งให้เขาท่องไปในขณะที่เขาเดินไปเดินมาทุกวัน โดย กำหนดให้ท่องไปมาซ้ำ ๆ ไปในระหว่างที่เขาเดินรอบ ๆ ห้องสวดมนต์ของท่าน ภายในเวลา ๑ เดือนเขาก็ สามารถเดินได้โดยไม่ต้องอาศัยไม้ยัน นอกจากนั้นก็ยัง ไม่มีอาการของโรคใดอีกด้วย เพราะปรากฏว่าสามารถ ทำงานได้ตามปกติเหมือนเดิม

ก่อนที่จะกลับไปยังไร่ของเขา เขาพยายามที่จะ แสดงการขอบคุณอย่างลึกซึ้งต่อท่านใส บาบอ แต่ ท่านใส บาบอ กล่าวว่า “อย่ามาขอบคุณเราเลย ที่ท่าน หายนี้^{๕๔} เพราะศรัทธาของท่านเอง” ข้าพเจ้าได้ถามดอกเตอร์สีตาราเมียว่า การหายนี้เป็น การหายอย่างถาวร หรือว่าไม่ซ้ำอาการของโรคจะกลับมาอีก หมอก็บอกว่า ดูจะเป็นการถาวร เพราะหลังจากนั้นมาเป็นเวลานานก็ยังได้ยินว่าเขาแข็งแรงสบายดีเหมือนเดิม ใน ระยะเวลาหลายเดือนต่อมาข้าพเจ้าก็ยังได้พบคนอื่นหลาย

คน ซึ่งได้มีประสบการณ์เคยเห็นเรื่องการรักษาโรคหาย
แบบประหลาดพิสดารนั้นมาด้วยกันทั้งนั้น บางคนก็เป็น
โรคที่น่ากลัวอันตรายว่าจะต้องตายอย่างแน่ ๆ และก็มี
หลายคนที่สามารถจะมาเป็นพยานเกี่ยวกับการรักษาโรค
อย่างวิเศษพิสดารให้แก่ครอบครัวของเขาและเพื่อนของ
เขาได้อีกด้วย ส่วนมากบุคคลเหล่านั้นก็เป็นพลเมืองชั้น
นำทมช่อเสียงรู้จักดีในสังคมนั้น ๆ ของเขาทั้งนั้น ทุก
คนก็ยอมให้ข้าพเจ้าใช้ชื่อจริงของเขา เพราะฉะนั้น
กรณีต่าง ๆ ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะบรรยายโดยใช้ชื่อจริงใน
บทต่อไป

ในระยะนี้ที่ประเทศอินเดียมีนั้น ดอกเตอร์
สิตาราเมียได้บอกข้าพเจ้าว่า อุณหภูมิของท่านไส่ บาบ่า
เองนั้นเวลานั้นขึ้นไปเหนือกว่าร้อยละ หมอได้เช็ค
อุณหภูมิของท่านทุก ๆ ชั่วโมง ในขณะที่ท่านทำเช่นนั้น
ระยะเวลาของปีนั้น โดยท่านไส่ บาบ่าท่านยอมให้เช็คตัว
ของท่านได้ การที่ท่านมีอุณหภูมิสูงนั้นแสดงว่าเป็นเครื่อง
หมายว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น ซึ่งก็จะเกิดขึ้นเป็นประจำ

ทุกปีในเมื่อถึงฤดูกาลสิวารাত্রี นั้นเป็นคำอธิบายของ แพทย์บอกให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจึงคอยดูเหตุการณ์ นี้ด้วยความกระตือรือร้น หลังจากที่ได้อ่านคำบรรยาย จากสาวกของท่าน ถึงปาฏิหาริย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในโอกาส ต่าง ๆ กัน แม้อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ยังอดสงสัยอยู่บ้างไม่ ได้ว่าจะเป็นจริงได้เพียงใด เพราะบางอย่างก็เป็นเรื่อง ปาฏิหาริย์อัศจรรย์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย.

บทที่ ๔

โลกที่มองไม่เห็น

โลกใด ๆ	ที่คนไม่	มองเห็นได้
โลกนั้นไซ้	เราได้มอง	และได้เห็น
โลกใด ๆ	ที่คนไม่	สัมผัสเป็น
เราได้เห็น	ได้สัมผัส	แน่ชัดจริง

— ฟรานซิส ทอมสัน

พิธี "ศิวาราตรี"

ในปี ๑๙๖๖ พิธีมหาศิวาราตรีซึ่งเรียกกันสั้น ๆ ว่า "ศิวาราตรี" นั้นเกิดขึ้นในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินกลับมาจากการรับประทานอาหารเช้าวันนั้น ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเดินอย่างระมัดระวัง โดยลัดเลาะไปตามกลุ่มของผู้ที่มาเยี่ยม ซึ่งกำลังนั่ง ๆ นอน ๆ

กันอยู่บนพื้นดินทั่วไปหมดทั่วทั้งบริเวณ ไม่ว่าจะเป็
 ในสนามหญ้าหรือใต้ต้นไม้ ก็มีผู้คนพากันมาทำที่อยู่ชั
 คราวเต็มไปหมด ในตอนนั้สำหรับชาวอินเดียไม่มีใคร
 คิดถึงความสะดวกสบายกันอีกต่อไป เขาถือว่าการได้มา
 ร่วมพิธีก็เป็นการพอใจแล้ว

ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ไปร่วมกับฝูงชนที่อยู่นอูข้าง
 หน้ามณฑลซึ่งเป็นอาคารหลังใหญ่ มีผู้คนจำนวนนับ
 หลายพันกำลังคอยท่านไอ้ บาบ่า มาปรากฏตัวที่เฉลียง
 เพื่อที่ท่านจะได้ให้พรแก่เขาในตอนเช้า ในทันใดนั้น
 มีบุคคลรูปร่างเล็ก ๆ ผิวสีดำแดง พร้อมด้วยผมดำเป็น
 กระเชิงบนศีรษะก็ปรากฏตัวขึ้น เขาผู้นั้นคือท่านไอ้
 บาบ่านั่นเอง ท่านได้ยกแขนขึ้นในท่าอวยพรซึ่งข้าพเจ้ารู
 สึกว่าท่านออกจะยกขึ้นอย่างไม่ค่อยจะมีเรี่ยวแรงเท่าไร
 นั้ แล้วท่านก็รีบกลับเข้าไปในห้องของท่านตามเดิม
 ข้าพเจ้าอดรู้สึกไม่ได้ว่า ท่านคงจะไม่ค่อยสบายเสียมาก
 กว่า ทันใดนั้นดอกเตอร์สีตาราเมีย ผู้ซึ่งได้ลงมาจาก
 การเข้าไปหาท่านก็บอกข้าพเจ้าให้ทราบว่ อุณหภูมิของ
 ท่านไอ้ บาบ่าตอนนั้นจนถึง ๑๐๔ ดีกรีฟาเรนไฮ ท่าน

ผู้เป็นหมอกก็บอกว่า เขาคิดว่ามันน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับ
 กับศิวาลิงคัมซึ่งเกิดขึ้นภายในตัวท่าน ซึ่งดูจะเป็นเรื่อง
 แปลกประหลาดลึกลับมากที่สุดทีเดียว อย่างไรก็ตามท่านใส
 บาบาก็ปฏิบัติภารกิจไปตามเดิมตลอดทั้งวัน คล้าย ๆ กับ
 ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นแก่ท่านจะนั้น ข้าพเจ้าเห็นท่านเดิน
 ไปรอบ ๆ บริเวณพร้อมกับแจกกลองซึ่งมีขเถาศักดิ์สิทธิ์
 ให้แก่ฝูงชน ซึ่งนั่งอยู่บนพนรอกคอยที่จะรับจากท่าน
 และรอกคอยโอกาสที่จะแตะชายเสื้อคลุมของท่านอีกด้วย
 ครั้นแล้วในระหว่างตอนเช้านั้นเอง ก็ได้มีปาฏิหาริย์
 มหัศจรรย์ซึ่งแสดงต่อหน้าประชาชนเกิดขึ้น ปาฏิหาริย์
 นี้เกิดขึ้นในห้องโถงซึ่งเปิดโล่งทั้งสี่ด้าน ในห้องนั้นก็มี
 ผู้คนสามารถจะไปนั่งกันได้บนพนักงหลายพันคน ซึ่ง
 ต่างเข้ามานั่งกันเต็มหมด เรียกว่าแน่นกันเหมือนปลา
 ซาคินอัดกระป๋องจะนั้น ซึ่งคนชาติอื่นก็คงจะทำได้
 อย่างนี้ แต่ว่าชาวอินเดียเขาทำกันได้เพราะเขาสามารถ
 ทนกันได้ สำหรับข้าพเจ้านั้นเคราะห์ดีหน่อยที่ได้นั่ง
 อยู่ที่ใกล้ ๆ เวที ระหว่างกลุ่มของนักถ่ายรูปซึ่งพอจะมี
 ที่ว่างให้กระดิกตัวไปมาได้บ้าง ดังนั้นข้าพเจ้าก็จะขอเริ่ม
 บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเช้าวันนั้นไว้ดังต่อไปนี้ :—

ปาฏิหาริย์วิภูติ

บนเวทีมีรูปปั้นทำด้วยเงินขนาดใหญ่เป็นรูปของท่านไอ้ บาบ่าแห่งเซอร์ดี (ผู้ล่วงลับไปแล้ว และรูปปั้นนั้นก็อยู่ในท่านั่งซึ่งเป็นลักษณะประจำของท่าน ในเวลาเดียวกันนี้มีสเตอร์คัสตุร์ก็ได้เอาผอบไม้เล็ก ๆ มาอันหนึ่ง ส่งประมาณ ๑ ฟุตเต็มไปด้วยวิภูติ ผอบนี้ท่านถือไว้เหนือศีรษะของรูปปั้นเงินดังกล่าวแล้วนั้น แล้วก็ปล่อยให้วิภูติโปรยลงมาเหนือรูปปั้นนั้น จนกระทั่งผอบนั้นว่างเปล่า ต่อจากนั้นท่านก็สั่นมันให้เห็นชัด ๆ เพื่อให้ทุกคนแน่ใจว่าไม่มีอะไรอยู่ข้างในเลย ครั้นแล้วก็ถือผอบนั้นไว้เหนือรูปปั้น โดยคว่ำลงให้ส่วนปากของมันอยู่ด้านล่าง ต่อจากนั้นท่านไอ้ บาบ่าก็เอามือล้วงลงไป ในภาชนะนั้นซึ่งลึกแค่ข้อศอก และทำท่าคน ๆ ในนั้นคล้ายกับที่ผู้หญิงเขาทำในเวลากวนเนยกันในสมัยก่อน ฉะนั้น ทันใดนั้นวิภูติก็เริ่มไหลลงมาอีกจากผอบนี้และก็ไหลลงมาเรื่อย ๆ ไม่ขาดสาย จนกระทั่งท่านเอามือของท่านออกมาจึงได้หยุด ต่อมาท่านก็เอาแขนอีกข้างหนึ่งล้วงเข้าไปในผอบนั้น แล้วก็หมุนผอบไปรอบ ๆ

ครั้นแล้วก็ปรากฏว่า ชีเก๊าศักดิ์สิทธิ์วิ่งพรูออกมาจาก ผอบนั้น ลงมาบนรูปปั้นหรืออนุสาวรีย์นั้นต่อไปอีก เรื่องนี้ก็ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ท่านใส บาบ่าใช้แขนโน้น บ้างใช้แขนนี้บ้าง ปรากฏว่าชีเก๊าก็ยังวิ่งพรูออกมาจาก ภาชนะเปล่านั้นไม่ขาดสายในขณะที่ท่านเอามือล้วงลงไป แต่พอท่านเอามือออกก็หยุดทันทีเหมือนกัน ในที่สุด รูปปั้นของท่านใส บาบ่าแห่งเซอร์ดิ ก็ปรากฏว่ามีกองชี เก๊าสูงปกคลุมไว้ชนิดที่เรียกว่าฝังรูปปั้นนั้นไว้เลยทีเดียว ซึ่งจะเห็นว่าชีเก๊าที่วิ่งพรูออกมาจนฝังรูปปั้นนั้น มันมากมายเกินกว่าที่ภาชนะเล็ก ๆ นั้นจะบรรจุไว้ได้ ซึ่ง มันออกมาได้อย่างไรก็ไม่มีใครทราบ ครั้นแล้วท่านก็เอา ภาชนะผอบเล็ก ๆ นั้นวางไว้บนพื้นดิน เป็นอันว่าพิธี อาบน้ำคืออาบโดยชีเก๊าอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ก็เป็นอันผ่าน พันไปตอนหนึ่ง

ในระหว่างนี้ทุกคนที่นั่งอยู่โดยรอบ ก็มีท่าทาง แสดงความรื่นเริงซาบซึ้งประทับใจมาก ดวงหน้าของ มิสเตอร์คัสตอร์ ก็รู้สึกเป็นประกายเปล่งปลั่งยิ่งกว่าเคย การเคลื่อนไหวและอากัปกริยาของท่านใส บาบ่าในตอน

นี้ก็เต็มไปด้วยความสง่าผ่าเผย ไม่มีท่าทีกริยาตกประหม่า หรือหวาดกลัวอะไรเลยแม้แต่น้อย มันเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเองเคยเห็นท่านคว้าเอาซี่เกาออกมาจากอากาศว่าง ๆ ก็หลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังไม่เคยได้รับความประหลาดใจมากมาย เท่ากับเห็นท่านเอามือคนซี่เกามากมายเหลือเกิน เป็นจำนวนมหาศาลออกมาจากหม้อเปล่า ๆ เหมือนควรวนเลยทีเดียว

சிவ லிங்கம்

แต่ว่าเรื่องมหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นยังจะต้องมีอีกในวันนั้น ซึ่งหลายคนก็พูดกับข้าพเจ้าถึงเรื่องนั้น เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า ทุก ๆ ปี จะมีศิवा லிங்கம் (Siva Lingum) หนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งลูกที่ปรากฏกายขึ้นในร่างกายของท่านไส่ บาบ่า ในระยะเวลาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น ท่านจะพ่นลึงค์ออกมาจากปากให้ทุกคนดู ลึงค์นั้นเป็นของแข็ง ๆ ทำด้วยหินซึ่งไส่แจ่วทีเดียว หรือไม่ก็เป็นหินสีต่าง ๆ กัน บางครั้งก็ทำด้วยโลหะ เช่น ทองหรือเงินก็มี ข้าพเจ้าก็ถามว่าแล้วท่านแน่ใจหรือว่าท่านไส่

บาบานี้ไม่ได้เอาของนี้ไว้ในปากก่อนที่จะท่านจะขึ้นไปบนเวทีแล้วก็พ่นมันออกมา อาจจะเป็นอย่างนี้ได้ใช่ไหม เมื่อข้าพเจ้าถามเช่นนั้น ปราบกฏว่าผู้พ่นหันมาทางข้าพเจ้าเป็นตาเดียว และมีท่าทางแสดงความขบขันและสงสารเป็นอย่างยิ่ง คน ๆ หนึ่งพูดว่า ก็ท่านใส่ บาบาท่านพูดแล้วก็ร้องเพลงเป็นเวลานาน ก่อนที่ลิ้งค์มันจะออกมาจากปากท่าน แล้วลิ้งค์มันนั้นทุกครั้งก็จะใหญ่เกินกว่าที่ท่านจะไปอมไว้ในปากในระหว่างพูดได้ อย่างเมื่อปีกลายนั้นอันใหญ่เหลือเกิน จนกระทั่งท่านต้องใช้นิ้วถึงถึงจะออกมาได้จากริมฝีปาก แล้วก็ยาวเหยียดจนกระทั่งด้านข้างของปากท่านนั้นต้องเล็ดออกเลยทีเดียว เพราะมันแหวกปากออกมา อีกคนหนึ่งก็บอกว่า “ปีหนึ่งมีออกมาตั้ง ๕ ชั้นนะ ชั้นหนึ่งก็สูงประมาณ ๑ นิ้วครึ่ง แล้วคุณลองคิดดูซิว่า คุณจะเอาของขนาดนี้เก็บไว้ในปากได้อย่างไร ในขณะที่คุณพูดเป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง คุณจะซ่อนไว้ในปากได้อย่างไร” ข้าพเจ้าฟังแล้วก็คิดว่าเอาละถึงแม้ท่านจะทำได้จริงแล้ว มันก็จะมีประโยชน์อะไร มันอาจจะเป็นปาฏิหาริย์ที่น่ามหัศจรรย์จริง ๆ แต่

มันจะมีความสำคัญอะไร และศิวาลิงคัมนี้เป็นอะไรก็ยังไม่รู้เหมือนกัน เมื่อข้าพเจ้าถามคำถามกับบุคคลหลายคนตอบ และบุคคลที่อาสาหลายคนก็ตอบมาต่าง ๆ กัน แต่สำหรับข้าพเจ้ารู้สึกว่าการอธิบายที่น่าพอใจที่สุดนี้น่าจะเป็นคำอธิบายที่ดอกเตอร์ไทมน์ (Taimni) แห่งสมาคมพรหมเวทย์ที่แอเดย์อาร์ได้บอกข้าพเจ้านั่นเอง ข้าพเจ้าจำได้เพียงเลา ๆ แต่ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงแอเดย์อาร์ได้อ่านดูที่ข้าพเจ้าโน้ตเอาไว้แล้ว ก็ปรากฏข้อความดังนี้ที่เป็นคำอธิบายที่เขาได้ให้ข้าพเจ้ามา คือเขาบอกว่าศิวาลิงคัมเป็นสัญลักษณ์ของฮินดูเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติ ("natural" Hindu Symbol) นั่นเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปทรงเรขาคณิต (mathematical form) สัญลักษณ์นี้เรียกว่าเป็นของธรรมชาติ ก็เพราะว่า นอกจากว่าจะแสดงถึงความจริงแล้วยังแสดงถึงความเป็นสื่อ ซึ่งทำให้เกิดอำนาจซึ่งแฝงอยู่ในความจริงนั้นอีกด้วย ลิงคัมมีลักษณะเป็นรูปพื้นโค้งหรือทรงกลม เป็นสัญลักษณ์ของศิวะศักดิ์ คือหลักการเบื้องต้นของพลังซึ่งเป็นฝ่ายขুবวกและขวลบผสมกัน สากลจักรวาลทั้งปวงที่ดงชน

และมีอยู่ได้ ก็เพราะหลักการตรงกันข้ามดังกล่าวมาแล้ว
 นี้เอง สำหรับเหตุผลที่ว่าทำไมจึงใช้รูปโค้งหรือรูปทรง
 กลมนี้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการเกี่ยวกับตัวของ
 สากลจักรวาลนั้น ดร. ไทโมนี อธิบายในทำนองนี้ว่า
 ปรมัตถสัจจะ ซึ่งเราจะเรียกว่าเป็นพรหมหรือพระเจ้า
 หรือเราจะเรียกอะไรก็ตามนั้น เป็นสภาพที่ไม่มีชว
 บวกและลบ คือไม่มีคู่แข่งความตรงข้าม หลักการณ
 ึ่งหมดนี้ อยู่ในภาวะสมดุลย์และกลมกลืนกันได้ภายใน
 ตัวมันเอง เพราะฉะนั้นปรมัตถสัจจะนี้เมื่อเราจะหา
 อะไรแทน ก็ต้องใช้รูปทางคณิตศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุด
 ซึ่งก็คือรูปทรงกลมนั่นเอง สมมติว่าที่จุดศูนย์กลางบน
 รูปทรงกลมนี้แบ่งออกเป็น ๒ เรวกัไดรูป ellipsoid
 (คือครึ่งวงรี) เพราะฉะนั้นรูปนี้ก็เป็นสัญลักษณ์ตัว
 แทนของคุณแห่งสิ่งที่ตรงข้ามดั้งเดิมของสิ่งที่เดิมมีภาวะ
 กลมกลืนกันคือไม่ได้เป็นคู่ จากทิวภาวะ (duality) นี้ก็
 จะเกิดปรากฏการณ์มีการสร้างสรรค์ กลายเป็นสังขาร
 แล้วก็มีสิ่งต่าง ๆ ปรากฏขึ้นมามากมายหลายหลากใน
 สากลจักรวาล เพราะฉะนั้นลึกลับจึงเป็นรูปร่างอันเป็น

พื้นฐาน (basic form) ซึ่งอยู่เบื้องหลังการสร้างสรรค
 ท่วงปวง เช่นเดียวกับคำว่า "โอม" ซึ่งเป็นเสียงที่เป็น
 มूलฐานของเสียงท่วงปวงฉะนั้น

ถ้าพูดกันในแง่ของฝ่ายฮินดู เขาก็บอกว่าจาก
 พรหมที่เป็นหนึ่งนกกเกิดเป็นสัตว์ศักดิ์ คือพ่อและแม่ของ
 สิ่งทั้งหมดที่มอยเป็นอยู่ เราจะต้องจำไว้ในที่นี้ด้วยว่า
 ศิวะนั้นไม่ได้เป็นเพียงแง่หนึ่งของพระเจ้าที่มองค์ ๓ คือ
 การทำลายและการสร้างสรรคขึ้นมาใหม่เท่านั้น แต่
 ท่านยังเป็นพระเจ้าที่สูงที่สุด คือเป็นบิดาของพระเจ้าท่วง
 ปวง เป็นคอสมิกโลกอส (Cosmic Logos) คือเป็น
 โลกอสของสากลจักรวาลท่วงปวงอีกด้วย และเรื่องนัก
 เช่นเดียวกันกับเทวดา หรือพระเจ้าในความคิดของฮินดู
 นั้นแหละ ศิวะเองก็มีคครอง คือศักดิ์คือแง่ที่เป็นสตรี
 อยู่เหมือนกัน แง่ที่เป็นผู้ชายหรือฝ่ายบวกนั้นเป็นเครื่องหมาย
 ของ Consciousness คือวิญญาณ ส่วนแง่ที่เป็น
 ฝ่ายหญิงหรือฝ่ายลบนั้น ก็เป็นเครื่องหมายของอำนาจ
 ท่วงปวงนั้นมีความจำเป็นสำหรับการสร้างสรรค หรือการ
 เกิดปรากฏการณ์ขึ้นในภูมิแห่งวัตถุ

เรื่องสำคัญที่ควรระวังถึงก็คือลักษณะของลิงคัม ซึ่งเป็นรูปร่างรี (ellipsoid) อันเป็นสัญลักษณ์ของศิวะ ศักติ นั้น ก็เป็นหลักการมูลฐานของโครงสร้างทั้งปวง ในการทำงานของสากลจักรวาลเหมือนกัน คือมัน เป็น base หรือสารที่เป็นมูลฐานของสสารทั้งปวงภายใน ปริมาณ ซึ่งในปริมาณนั้นจะมีอิเล็กตรอนเคลื่อน อยู่เป็นรูปโค้งวงรีรอบ ๆ นิวเคลียสซึ่งอยู่เป็นแกนกลาง นอกจากนั้นในระดับที่ใหญ่ออกไปเป็น สूर्यจักรวาลนั้น เราก็มองเห็นว่าดาวเคราะห์หมุนรอบอยู่ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นรูป วงกลม แต่มันเป็นรูปไข่หรือวงรีรอบ ๆ ดวงอาทิตย์

บุคคลบางคนถือว่าลิงคัมนี้เป็นเพียงสัญลักษณ์ ทางเพศเท่านั้นเอง เรื่องเพศนั้นก็เพียงปรากฏการณ์ หนึ่งในการดาปรากฏการณ์หลายอย่างในศิวะ ศักติ ซึ่ง แฝงอยู่ในลิงคัม อาการนั้นก็แสดงอยู่ในเรื่องของคู่แห่ง สิ่งตรงกันข้าม และไม่มีอะไรสามารถอยู่ในสากลจักรวาล ที่เต็มไปด้วยปรากฏการณ์นี้ได้โดยไม่มีสิ่งตรงข้าม อัน ที่จริงนโยบาย หรือแนวความคิดเรื่องสิ่งตรงข้ามนั้นก็ เป็น มูลฐานของความคิดของเราทุกอย่างในระดับของ Con-

consciousness คือจิตสำนึกนี้ เช่นถ้าไม่มีความมืดเราจะ
 รู้จักความสว่างไม่ได้เลยเป็นต้น เพราะฉะนั้นการที่ม
 บางคนกล่าวว่า ที่เราบูชาสัญลักษณ์ลึงคัมภีร์กัมค้ำเท่า
 กับคนบูชาอวัยวะเพศนั้น เป็นเรื่องที่เกิดจากความ
 เข้าใจผิด ลึงคัมภีร์มีความหมายลึกซึ้ง และมีความหมาย
 ที่สำคัญมากกว่านั้นมาก คำนี้เองในภาษาสันสกฤตก็มี
 ความหมายเพียงแค่ว่าเป็นสัญลักษณ์แทนตนเอง ซึ่งก็
 หมายความว่า เป็นแนวความคิดขั้นมูลฐานดั้งเดิมนั่นเอง
 อันที่จริงในเมื่อสิ่งนี้เป็นเครื่องแสดงถึงหลักการอันเป็น
 มูลฐาน และอำนาจของการสร้างสรรค์ในภูมิของวัตถุ
 เราถือได้ว่ามันก็ควรจะเป็นวัตถุที่สามารถจะบูชาเคารพ
 ได้อย่างสูงสุดในภูมิของวัตถุ และรูปนั้นก็มีความสัมพันธ์
 ทางคณิตศาสตร์และสัจธรรม ซึ่งมันเป็นเครื่องบ่งถึง
 และโดยนัยนี้ก็สามารถจะทำให้ผู้ที่บูชาเข้ามาติดต่อกัน
 มีความสัมพันธ์กันได้กับสัจธรรมนั้นอีกด้วย การที่เร
 นั้นมันเป็นไปได้อย่างไรนั้น ดร. ไทโมนิกก็บอกว่ามันเป็น
 ความลึกลับ ซึ่งเราจะหาเหตุผลหรือเข้าใจได้ก็ในเมื่อเรา
 เข้าใจความจริงภายในเสียก่อนแล้วเท่านั้น การอธิบาย

ความจริงด้วยเหตุผลภายนอกนั้น จะอธิบายกันให้เข้าใจ
ชัดเจนไม่ได้ อย่างไรก็ตามก็มีผู้กล่าวว่ารูปลึกลับ ซึ่งจะ
ทำด้วยหินก็ตามด้วยโลหะก็ตามนี้ มีอำนาจลึกลับที่ก่อให้เกิด
เกิดการติดต่อขึ้นระหว่างมนุษย์และอำนาจทิพย์ หรือ
ในภุมิภายในซึ่งลึกลับหรือสัญลักษณ์เป็นตัวแทนนั้น
เอง โดยอาศัยการติดต่อหรืออาศัยสื่อดังกล่าวนี้ คำอวย
พรต่าง ๆ ประโยชน์ต่าง ๆ และสิ่งอันเป็นมงคลต่าง ๆ
ก็จะไหลเข้ามาสู่ผู้ที่บูชาสัญลักษณ์ แต่ทั้งหมดนั้นก็
ต้องมีห่วงต่อเชื่อมที่สำคัญ คือต้องมีบุคคลที่สามารถเข้าใจ
หลักการและพิธีการต่อเนื่องในการนี้ด้วย

ทนายปัญหากล่าวว่า คนตั้งสามหมื่นคนที่เดินทาง
มาเป็นระยะไกลเหลือเกินเพียงเพื่อจะมาดูท่านใส่ บาบา
กายก่อนหินธรรมดา ๆ ที่ออกมาจากปากของท่านเท่านั้น
หรือ ถึงแม้จะเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ก็ตาม แต่เขามาดู
เพียงแค่นั้นหรอ ? ข้าพเจ้ายังสงสัยว่าน่าจะมี
อะไรนอกเหนือจากนี้เสียมากกว่า แต่ว่าก่อนหินที่ผู้คน
คาดกันในเย็นวันนี้คือลึกลับนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่
ใช่ลึกลับธรรมดา คงจะเป็นอะไรสักอันหนึ่งซึ่งอยู่เป็น

แกนกลางของวัฒนธรรมทางวิญญาณ สมัยโบราณของ
อินเดียเลยทีเดียว ในตอนนั้นเงาของตะวันก็ยาวมากขึ้น
ทุกที แต่ว่าถึงแม้จะบ่ายอย่างไรอากาศยังคงร้อน เมื่อ
ตอนที่ข้าพเจ้าออกเดินจากบ้านพักรับรองแขกไปยังห้อง
โถงกลมเล็ก ๆ ซึ่งเรียกว่า “สันติเวทิกะ” ณ ที่นั้นจะมี
มัทกรรรมอันจะมีปรากฏการณ์มหัศจรรย์เกิดขึ้น อาคาร
หลังนี้ตั้งอยู่หน้ามัสยิด ห่างออกไปเล็กน้อย และมี
ลักษณะคล้าย ๆ กับเวทีสำหรับวงดนตรีกลางแจ้งในสวน
ของเมืองใหญ่ในประเทศทางตะวันตกนั่นเอง รูปร่างเป็น
ทรงกลมและมียกพื้น มีราวต่ำ ๆ ล้อมรอบและมีเสาเล็ก ๆ
สำหรับหนุนหลังคาเอาไว้ ในตอนนั้นมีผู้คนล้นหลามเต็ม
ไปหมด อัดกันแน่นจะหาที่เดินไม่ได้ทีเดียว ทั้งบน
พื้นดินแล้วก็ทุกหนทุกแห่งมีแต่คนนั่งกันแน่นชนิดทุก
ตารางนิ้ว ตอนนั้นมีผู้นำข้าพเจ้าเดินผ่านผู้คน ซึ่ง
มองเห็นแต่หัวขยับไปหมด โดยที่เขามีทางว่างไว้กลาง
เพื่อให้ผู้หญิงนั่งทางหนึ่งผู้ชายนั่งทางหนึ่ง ตลอดทาง
ข้าพเจ้าก็นึกสงสัยว่า จะมีที่ให้เรานั่งพอบ้างไหมหนอ
เพราะดูไปทางไหนมันก็นั่งไปหมดเลยทีเดียว แต่ที่

ศันติเวทิกะนี่ที่วางเขาสำรองไว้สำหรับเจ้าหน้าที่ และ
 พวกสาวกที่ใกล้ชิดที่สุด แล้วก็พวกนักถ่ายรูป และ
 บุคคลอีกสองสามคนที่มเครื่องบันทึกเสียง. เนื่องจาก
 ข้าพเจ้าเป็นชาวต่างประเทศที่มีหน้าขาวกว่าเขา ข้าพเจ้า
 ก็ได้รับความเอื้อเฟื้อให้ไปนั่งอยู่ในบริเวณแถวนี้ ซึ่ง
 สะดวกสบายหน่อย แต่แม้กระนั้นภายในบริเวณซึ่งเป็น
 ที่บุคคลผู้มีอภิสิทธิ์นั่ง ก็ยังแน่นเหลือเกินจนกระทั่ง
 ข้าพเจ้าชักประหลาดใจว่า เรานั่ง ๆ ไปนี้จะมีโอกาสผลัด
 เปลี่ยนอิริยาบถบ้างไหมหนอ เพราะว่าแทบจะไม่มีที่
 เคลื่อนไหวหรือกระดุกกระดิกขาได้เลย ข้าพเจ้าคิดกลัว
 ตัวเราเองนั่งอยู่ไปสักสองสามชั่วโมง โดยขัดสมาธิแบบ
 นาคแล้วจะยืดขาไม่ออก. หมดเวลาแล้วก็นาคแล้วจะต้องว่า
 ให้คนเขานั่งไปแน่ เพราะขาแข้งหมดเลยทีเดียว. ต่อ
 มาถึงเวลา ๖ โมงเย็น ท่านใส บาบาก็เข้ามาในศันติ-
 เวทิกะนี่ มีกลุ่มสาวกเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งติดตามมาด้วย. หลัง
 จากนั้นก็มีการกล่าวคำปราศรัยกัน โดยมีหลายคนได้ขึ้น
 มาพูด แต่ข้าพเจ้าจำได้ดีที่สุดก็คือคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนัก
 ปราชญ์ทางสันสกฤตของอินเดียตอนใต้ ชื่อ สุริยะประ-

กาศศาสตร์ ที่จำได้นั้นก็ไม่ใช่ข้าพเจ้าฟังเขาพูดรู้เรื่อง แต่อย่างใด เพราะคำพูดนั้นเป็นคำพูดภาษาโบราณ ใช้สำนวนพระเวท แต่ที่ทำให้จำได้ก็เพราะมีอะไรบางอย่างที่เร้าใจอยู่ภายใต้ดวงหน้าอันมีรอยยิ้ม และลักษณะเป็นนักปราชญ์ที่เต็มไปด้วยความกรุณาของเขา เสือคลุมของเขาก็มสนาเงินแลดูทำให้ศกตสัทธมากชน

เวรมหิ “ คาสีวา ลิงคัม ”

ตอนนักประมาณ ๒ ทุ่มครึ่งแล้ว บนยกพนักมไฟฟ้าส่องสว่างไปทั่วเมื่อตอนที่ท่านไส บาบ่า ลูกขยับยืนตอนแรกท่านก็ร้องเพลงอันศกตสัทธ โดยเสียงที่ฟังไพเราะเหมือนกับเสียงสวรรค์ ซึ่งเป็นที่จับใจของคนทุกคนในที่นั้น ต่อจากนั้นท่านก็เริ่มปาฐกถาธรรมโดยพูดภาษาเตเลกุซึ่งเป็นภาษาที่ท่านใช้เสมอในโอกาสที่มาพูดในที่สาธารณะเช่นนั้น ในขณะที่ประชาชนจำนวนสามหมื่นคนก็คล้าย ๆ มีใจเป็นดวงเดียวกัน นั่งฟังด้วยใจจดจ่อและเงียบกริบทีเดียว นอกจากบางครั้งซึ่งท่านไส บาบ่าเล่าถึงเรื่องขำ ๆ ให้ฟังเท่านั้น เมื่อถึงตอนนั้น

ก็จะมีเสียงหัวเราะออกมาจากดวงหน้า ซึ่งเบิกบานแจ่มใส แลสลอนไปทั่วบริเวณ ส่วนบนยกพนันนั้น มร. คัสตร ก็กำลังขมกเขม้นจดข้อความในคำปราศัยของท่าน ซึ่ง ต่อมาก็จะได้มีการจัดพิมพ์ขึ้นทั้งเป็นภาษาเตเลกูและเป็น ภาษาอังกฤษด้วย

ท่านไซ บาบาก็ได้พูดอย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัดเป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ในที่สุดเสียงของท่านก็เริ่มสั้นหรือว่าแตก ท่านพยายามพูดอีกแต่ก็ออกมาเพียง อ้อเท่านั้นเอง ผู้นำการสวดภาชนะซึ่งอยู่ในระหว่างสาวกทั้งหลายซึ่งรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ก็เริ่มสั่งให้ทุกคนร้องเพลงอันศักดิ์สิทธิ์คือสวดภาชนะ และต่อมาฝูงคนที่อยู่ในที่นั้นทั้งหมดก็ร่วมกันร้องเพลงพร้อม ๆ กัน ท่านไซ บาบานิ่งลงแล้วก็ตมหน้าจากกระตักหน้า หลายต่อหลายครั้ง ท่านพยายามจะร้องเพลงบ้างแต่ก็ไม่สำเร็จ ในตอนนั้น ท่านเริ่มแสดงกิริยาอาการเจ็บปวดอย่างมากทีเดียว ร่างกายของท่านบิดและหมุนไปมา พอท่านเอามือกุมหน้าอกแล้วก็ชบศีรษะลงกับมือแล้วกอดผมของท่าน ในที่สุดท่านก็ตมหน้าอก แล้วก็พยายามจะยิ้มเพื่อเปลอบใจประชา-

คนที่อยู่ในที่นั้น ในระหว่างนี้การร้องเพลงก็ดำเนินไป
 เรียกว่าอย่างเข้มแข็ง คล้าย ๆ กับเพื่อจะสนับสนุนและ
 ให้กำลังใจกับท่านไส บาบ่า ให้รอดพ้นไปจากภาวะคือ
 ความเจ็บปวดนี้ คนบางคนซึ่งนั่งอยู่รอบ ๆ ตัวข้าพเจ้า
 ก็ร้องให้ออกมาอย่างไม่ต้องละอายและไม่ต้องกลั่นกันละ
 แม้ข้าพเจ้าเองก็รู้สึก ว่า จิตใจเต็มตันไปด้วยความสงสาร
 ในความทุกข์ยากของท่านไส บาบ่า ซึ่งกำลังทนทุกข์
 ทรมานให้เราเห็นอยู่ต่อหน้าเรา นี้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ
 ว่ามีเหตุการณ์อะไร จึงทำให้ท่านต้องได้รับความทุกข์
 ทรมานเจ็บปวดถึงขนาดนี้ และก็รู้สึกว่าส่วนมากของ
 ผุ้ชนก็คงจะไม่เข้าใจเหตุผลเหมือนกัน แต่ฉันแหละ
 การที่เราจะเข้าใจสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยเหตุผลนั้นก็เป็นเรื่อง
 หนึ่ง ส่วนการที่จะเข้าใจความหมายซึ่งหลังไหลออกมา
 จากกระดูกและเลือดเนื้อ คือออกมาจากจิตได้สำนึกนั้นก็
 เป็นอีกอย่างหนึ่ง บางทีเราอาจจะไม่เข้าใจโดยเหตุผล
 แต่รู้สึกโดยเกิดจากอารมณ์ส่วนลึกออกมาก็คงได้ ความ
 รู้สึกในส่วนลึกของข้าพเจ้าก็บอกว่า ข้าพเจ้ากำลังที่จะ
 ประสบหรือเข้าใกล้สิ่งที่มีความสำคัญอันยิ่งยวดต่อมนุษย์-

บทที่ ๔ โลกที่มองไม่เห็น

๑๓๓

ชาติทองมวลทีเดียว แต่ว่าจิตใจส่วนเหตุผลที่มักชอบให้
ข้าพเจ้าระมัดระวังอยู่เสมอ ก็ยังไม่ยอมเชื่อว่า
ปาฏิหาริย์ที่แท้จริงนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งนี้ไม่ต้อง
กล่าวถึงเรื่องราวศักดิ์สิทธิ์ในทางวิญญาณซึ่งในตอนนั้น
ข้าพเจ้าก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะ
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงพยายามไม่ให้น้ำตาไหลมาทางดวงตา
เพื่อจะได้มีโอกาสจ้องดูท่านให้เต็มตาโดยไม่ต้องกระพริบ
เลยทีเดียว ตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังจ้องอยู่ที่ปากของท่านใส
บาวาว่าจะมีอะไรออกมาเมื่อไรกันแน่ ทั้งนี้ข้าพเจ้า
ต้องการจะไม่ให้พลาดสายตาวาลิงคัมที่คายออกมา นั้นจะ
ออกมาในตอนไหนเมื่อไรหรือไม่ หลังจากที่ข้าพเจ้า
เฝ้าดูปากท่านใส บาวา มาเป็นเวลาประมาณ ๒๐ นาที
ซึ่งเวลานั้นท่านก็บิดตัวไปมา และยิ้มไปพลางด้วย และ
พยายามที่จะร้องเพลงแต่ก็ร้องไม่ได้นั้น ข้าพเจ้าก็ได้
ประสบความสำเร็จสมประสงค์ เพราะทันใดนั้นเอง
ข้าพเจ้าก็เห็นประกายแสงสีเขียวพุ่งพรวดออกมาจากปาก
ของท่านอย่างรวดเร็ว พร้อมกับมีวัตถุอย่างหนึ่งซึ่ง
ท่านเอามืออุ้มรับเอาไว้ ต่อจากนั้นท่านกย่นวัตถุนั้นชู

ชั้นสูงระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ เพื่อให้คนทุกคนได้
เห็นวัตถุนั้นอย่างชัดเจน ทันใดนั้นก็ก็มีเสียงโห่ร้อง
ตะโกนด้วยความยินดีอย่างลึกลับซึ่งออกมาจากฝูงชนทั่ว ๆ
ไป วัตถุนั้นคือลึงค์ไม้เขี้ยวสวยมากทีเดียว และก็
แน่นอนเหลือเกินมีขนาดใหญ่มาก ใหญ่เกินกว่าที่คน
ธรรมดาทั่ว ๆ ไปจะนำออกมาจากปากของตนได้ ท่านไอ้
باب่าได้วางลึงค์ไม้เขี้ยวสวยงามนั้น ไว้เหนือใต้ดวงใหญ่
เพื่อว่า แสงสว่างก็จะส่องให้ทุกคนเห็นอย่างชัดแจ้ง
ปรากฏว่าเป็นลึงค์ไม้เขี้ยวมรกตบริสุทธิ์ใสจริง ๆ หลัง
จากนั้นเมื่อก่อนวางลึงค์ไม้เขี้ยวไว้นั้นแล้ว ท่านก็ออกไป
จากที่นั้น

ตอนนั้น บุคคลผู้หนึ่งชื่อซันเตอร์เรย์ลคานธี ซึ่ง
เป็นอาสาสมัครหนุ่มเป็นผู้นำของข้าพเจ้าในพิธี ซึ่งได้
เป็นเพื่อนของข้าพเจ้ามาแล้ว ก็นำข้าพเจ้าออกไปจาก
ฝูงชน ขณะนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจเป็นเห็นบลุก
แทบไม่สนใจเลยทีเดียว แต่เขาก็พยายามลากบ้างอ้อมบ้าง
พาข้าพเจ้าไปจนถึงเรือนพักรับแขกจนได้ จากนั้นทุก
คราวที่ข้าพเจ้าตื่นขึ้นในตอนกลางคืนนั้น ก็ยังได้ยินเสียง

ฝูงชนยังสวดมนต์บ้าง ยักร้องเพลงอยู่บ้างรอบๆ ศิวาลิงค์ม
ซึ่งมีไฟจุดสว่างไสวนั้น เมื่อข้าพเจ้าลงมาตอนเช้า
ก็เพิ่งได้เห็นประชาชนเพิ่งจะแยกย้ายกันไป ระหว่างนั้น
ข้าพเจ้าก็พบกับคาเบรียลลา สไตเออร์ ผู้ซึ่งบอกข้าพเจ้า
ว่าฝูงชนส่วนใหญ่ได้ยั้สวดมนต์กันตลอดคืน เพื่อ
บูชาสัญญาลักษณณ์อันมีความศักดิ์สิทธิ์สูงสุดนี้ ซึ่งได้เกิด
ขึ้นมาอย่างมหัศจรรย์ภายในตัวของผู้นำของเขา คือท่าน
ไฮ บาบ

พระคิจะเป็นพระเจ้าของพวกโยคีทั้งหลาย เป็น
พระเจ้าที่ช่วยคนให้เอาชนะอำนาจฝ่ายต่ำของเขา และ
ก้าวเหนืออำนาจต่ำนั้นเข้าไปสู่สภาวะอันศักดิ์สิทธิ์
อันแท้จริง เพื่อจะให้เรื่องนี้เป็นไปได้ บุคคลจะต้อง
เอาชนะจิตใจของเขา ก่อน กล่าวกันว่าจิตของคนเรามี
ความสัมพันธ์อยู่บางประการกับดวงจันทร์ และก็เชื่
กันว่า ในทางโหราศาสตร์ก็มีเวลาที่เบ็นฤกษ์ดีบางตอน
ซึ่งดวงจันทร์นั้นจะอยู่ในสภาวะที่จะอำนวยความสะดวกให้
แก่ความพยายามของบุคคล ทำให้เขาก้าวล่วงพ้นอำนาจ
ฝ่ายต่ำของจิตใจของเขาได้ เวลาที่ฤกษ์ดีที่สุดอยู่ในเดือน

กมภาพันธุ์เองที่ท่านได้จัดให้มีพิธีวารารัตรอันยิ่งใหญ่
 นชน แต่ที่ประศันดินลยมนนพธอนศกตสทฐนมความ
 ศกตสทฐตงสองชน คือนอกจากว่าสภาวะทางดวงจันทร์
 ทางโหราศาสตร์นี้เป็นสภาวะที่อำนาจโชคดีเกือกกลที่สุด
 แล้ว สัญญลักษณ์ของศิวะยังถูกผลิตขึ้นมาอย่างปาฏิ-
 หารย์ให้เป็นที่เห็นประจักษ์กันเบื้องหน้าคนทุกคน น
 เป็นเครื่องแสดงถึงความศกตสทฐ หรืออำนาจอันสูงสุด
 ของสมาธิได้เป็นอย่างดี ในที่นี้ผมเรื่องที่น่าสนใจที่จะ
 ขอบันทึกไว้ที่นี้สักหน่อยว่า ในคัมภีร์อุตตรคิตะนั้นท่าน
 พระกฤษณะได้กล่าวว่า ลิงคัมนี้มาจากคำว่า "ลินะ" ซึ่ง
 หมายความว่าถึงการเชื่อมโยงหรือการสามัคคีกัน คือลิงคัม
 นี้ทำให้มีการเชื่อมโยงกัน คือเป็นตัวกลางทำให้อำนาจ
 ฝ่ายต่ำของบุคคลเข้าถึงอำนาจฝ่ายสูง และเข้าถึงพระเจ้า
 ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ลิงคัมนี้สามารถจะเชื่อมโยง
 ชีวตมะให้เข้ากับปรมาตมะได้นั่นเอง

การสลายตัวของ "ชีวา ลิงคัม"

ต่อมาราชาของเวนกตะครซึ่งเป็นสาวกที่เลื่อมใส
 ท่านไส บาบาмаกคนหนึ่ง ซึ่งมีความรู้ในเรื่องลัทธิฮินดู

บทที่ ๔ โลกที่มองไม่เห็น

๑๓๗

เป็นอย่างดี ก็ได้บอกข้าพเจ้าว่า เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องมีพิธีการบูชาโดยสม่ำเสมอและถูกต้อง เพื่อจะบูชาสัญญาลักษณอันศักดิ์สิทธิ์ลงขนาดนี้ เนื่องจากว่าโดยมากก็มีไม่กี่คนที่จะนำเอาสัญญาลักษณอันศักดิ์สิทธิ์นี้ออกมาได้ ดังนั้นส่วนมากของสังคมของท่านไซ่ บาบานี้ก็จะถูกทำให้สลายตัวไป คือละลายกลับไปสู่มิอันเป็นที่มาของสัญญาลักษณนั้นนั่นเอง แนวคิดนี้ก็ได้รับการสนับสนุนจากสาวกของท่านหลายคน ส่วนมากก็เชื่อว่าได้หายกลับไปเป็นอากาศจริง ๆ

ในบรรดาเพื่อนของข้าพเจ้าที่ได้อู้งักกันใหม่ในบริเวณนี้หลายคน ก็ได้เห็นสังคมนี้อย่างใกล้ชิดในตอนเช้าภายหลังที่ออกมาจากปากท่านไซ่ บาบแล้ว ได้มีการพูดคุยกันมากถึงเรื่องนี้ และก็ได้มีการเปรียบเทียบกันถึงสิ่งที่ได้ออกมาในบัพที่แล้ว ๆ มา ข้าพเจ้าได้ถามว่าชั้นเหล่านั้นไปไหนเสีย ก็ได้รับคำตอบว่าบางชั้นท่านก็ให้แก่สาวกที่มีความศรัทธาจริง ๆ ไป แต่ที่เหลือนอกนั้นก็ไม่มีใครรู้เหมือนกันว่าไปไหนแน่ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ได้รู้ความจริงข้อหนึ่งว่า บางส่วนที่ไม่ได้หาย

ไป ท่านก็ให้แก่สาวกที่เลื่อมใสที่มศรัทธามากของท่าน
 ไป ต่อมาหลังจากนั้นประมาณกว่าปีก็มีสาวกที่เลื่อมใส
 ท่านไอ บาบา มากคนหนึ่ง ได้ให้ข้าพเจ้าดูศิลา lingam อัน
 สวยงามซึ่งออกมาจากร่างกายของท่านไอ บาบา และ
 เป็นชิ้นที่ท่านไอ บาบาได้ให้เธอไว้ เธอได้นำ lingam นั้น
 ดัดตัวไปไหนมาไหนด้วยเสมอ โดยห่อไว้อย่างระมัด
 ระวังในผ้าและไม่ให้ใครแตะต้องเลย ข้าพเจ้าจึงถามเธอ
 ว่า แล้วคุณได้บูชาวัตถุอย่างถูกต้องสม่าเสมอหรือเปล่า
 เธอก็ตอบว่าใช่แล้ว ท่านไอ บาบาบอกดิฉันว่า ควร
 จะทำอย่างไร และดิฉันก็ทำตามเสมอ ดิฉันก็ไม่รู้
 เหมือนกันว่าทำไมท่านจึงให้ดิฉัน . ดู ๆ ไปดิฉันก็ยังไม่
 เห็นมีค่าสมควรที่ท่านจะให้เลย แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ฟัง
 เช่นนี้กรูคิดว่าเธอผู้นั้นเป็นผู้มีคุณค่าในตัวมากทีเดียว และ
 ท่านไอ บาบา ผู้ซึ่งสามารถจะเห็นในส่วนลึกแห่งหัวใจ
 ของสาวกทุกคนนั้น ก็คงรู้อยู่แล้วว่าเธอผู้นั้นเป็นคนที่มีความ
 ควรที่จะได้รับวัตถุอันจริง ๆ

ได้รับแหวนปัญญาโลหะ

ข้าพเจ้าได้สังเกตดูคิวาลิงคัมของปี ๑๙๖๖ (พ.ศ. ๒๕๐๙) อย่างใกล้ชิด สองสามวันหลังจากที่ได้ออกมาจากปากของท่านไส บาบ่า ข้าพเจ้าได้ไปที่ประศันดินิลยัมพร้อมกับกลุ่มประชาชนเล็ก ๆ เราได้เข้าไปในมนัทรืเพื่อได้มีโอกาสสัมภาษณ์ หรือเข้าไปหาท่านไส บาบ่าเป็นส่วนตัว ซึ่งโอกาสนี้หาได้ยากและทุกคนก็อยากจะเข้าไปอย่างเหลือเกิน เราได้รับการเชิญให้เข้าไปในห้องซึ่งอยู่ทางชั้นล่าง หลังจากนั้นสองสามนาที่ท่านไส บาบ่าก็เข้ามา และวางลิงคัมนั้นไว้บนขอบหน้าต่าง เพื่อให้ทุกคนที่อยู่ในห้องนั้นตรวจดูอย่างใกล้ชิด ปรากฏว่าลิงคัมนี้เป็นสีเขียวมรกต ดังที่เราทุกคนได้เห็นแล้วในคืนวันที่ออกมาจากปากท่านไส บาบ่านั้น มร. กัสตุรซึ่งได้อยู่บนชานชลาที่ศันติเวทิกะในตอนทีลิงคัมนั้นออกมา ต่อมาก็ได้บรรยายลักษณะของลิงคัมไว้ โดยพิมพ์ไว้ในหนังสือว่า ลิงคัมนี้เป็นสีเขียวมรกตสูงสามนิ้วและมีแท่นกว้าง ๕ นิ้วรองรับอยู่ด้วย ทั้งหมดนี้ได้ตั้งขึ้นคือได้ถูกสร้างขึ้นในตัวของท่านไส บาบ่า และออกมาจาก

ปากของท่านต่อหน้าประชาชน ซึ่งมีความปีติปลื้มโลดอย่างเหลือล้น ทุกคนจำนวนมหาศาลที่ชุมนุมอยู่ก็ให้เห็นโดยทั่วกัน เมื่อข้าพเจ้าไปสำรวจดูอย่างใกล้ชิดในขณะที่วางอยู่บนขอบหน้าต่างนั้น ข้าพเจ้าก็นึกไม่ออกว่า ตอนที่มันออกมา นั้น จะต้องมีการรองรับอันใหญ่ขนาดนี้ ออกมาจากปากของท่านไส บาบาคด้วย แต่ข้าพเจ้าก็กะดูขนาดก็คงจะใกล้เคียงกับที่ มร. คัสตุรี ได้กล่าวไว้แล้ว หลังจากที่เรารู้อะไรได้ดูสิ่งนั้นอย่างใกล้ชิดจนพอใจแล้วโดยไม่ได้สัมผัส ท่านไส บาบาก็นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วพวกเราก็นั่งลงบนพื้นห้องรอบ ๆ กำแพงนั้น ข้าพเจ้านั่งอยู่บนพื้นทางด้านขวาของท่านพยายามให้ ใกล้ที่สุดที่จะใกล้ได้

ชั่วขณะหนึ่งท่านก็ได้พูดอย่างเสียงเบา ๆ และด้วยท่าทางเป็นกันเองอย่างยิ่ง ท่านถามคนที่นั่งเป็นรายตัวทุกคนว่า เขาจะต้องการอะไรจากท่าน แล้วก็หัวเราะในเมื่อบางคนตอบท่านว่า เขาอยากได้โน่นอยากได้นี้ ดูท่าทางท่านเหมือนกับจะเป็นแม่ซึ่งกำลังพูดอยู่กับลูก ๆ จริง ๆ ที่เดียว รู้สึกว่าท่านมีความยินดีมีความสุขที่จะ

ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาปรารถนา และมีความกระหาย
 อยากจะให้เขามีความสุขกัน แต่พร้อมกันนั้นก็หวังว่า
 เขาควรจะหัดขอสิ่งที่มีค่าสำคัญแก่ชีวิตมาก ๆ กว่านี้
 คือควรจะขอสิ่งที่จะเป็นขุมทรัพย์ของวิญญูณโดยแท้จริง
 ทันใดนั้นเองท่านก็หันมาทางข้าพเจ้า แล้วก็ถามด้วยน้ำ
 เสียงยั่ว ๆ ว่า นี่ถ้าฉันให้อะไรเธอไป เธอก็คงจะทำ
 หายเสียมันแหละใช่ใหม่มละ ข้าพเจ้าก็คัดค้านทันทีว่า
 ไอ้ไม่ใช่ครับท่านใส บาบ่า รับรองผมไม่ทำลายเลยเป็น
 อันขาด เมื่อได้ยินดังนั้นท่านก็ยกชายเสื้อขึ้นมาแล้วก็
 หมุนมือไปรอบ ๆ อากาศ ในระดับสายตาศ้าพเจ้าเลยทีเดียว
 เดียว ทั้งนี้ข้าพเจ้าก็สามารถจะเห็นทั้งบนฝ่ามือและใต้
 ฝ่ามือได้อย่างชัดเจน ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นได้อย่างถนัดว่า
 ไม่มีอะไรอยู่ใต้ท้องมือหรือบนฝ่ามือเลย เสร็จแล้วพอ
 ท่านหงายมือขึ้นมา พลันก็มีแหวนอันสุกใสวงใหญ่วง
 หนึ่งปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของท่านในทันใด ดูเหมือนว่า
 มันจะทำด้วยเงินและทอง แต่ท่านก็บอกข้าพเจ้าในเวลา
 ต่อมาว่า โลหะที่มองดูเหมือนเงินนี้เป็นปัญญาโลหะ คือเป็น
 ส่วนผสมอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเขานำมาใช้ทำรูปเคารพใน

โปสถ์วิหารต่าง ๆ นั้นเอง ด้วยอาการตื่นตะลึง ข้าพเจ้า
 ยืนมือของข้าพเจ้าออกไปเพื่อจะรับของขวัญนั้น แต่
 ท่านหัวเราะแล้วก็เบนมือไปเสียทางตรงข้าม และยื่น
 ไปให้แก่คนอื่นซึ่งนั่งอยู่รอบ ๆ เป็นวงกลมนั้น เพื่อให้
 แต่ละคนตรวจดู ซึ่งส่วนมากแต่ละคนเมื่อได้รับไว้ก็
 จับไว้อย่างนับถือ เอาไปแต่หน้าผากของเขาด้วยกิริยา
 อาการแสดงความเคารพบูชา ก่อนที่จะผ่านไปให้คนอื่น
 เมื่อแหวนวงนั้นกลับมาถึงท่านไส บาบ่าแล้ว ท่าน
 ก็สวมแหวนวงนั้นบนนิ้วกลางของข้าพเจ้า ซึ่งก็ปรากฏ
 ว่ามันเข้ากันได้อย่างเหมาะเจาะ โดยไม่คับไม่หลวมเลย
 ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจอย่างเหลือล้น และยิ่งดีใจหนักขึ้นเมื่อ
 ข้าพเจ้าเห็นว่า แหวนวงนั้นมีหนังสือประทับเป็นตัวทอง
 เป็นชื่อของท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ดี คือท่านไส บาบ่า
 องค์ก่อนที่ล่วงลับไปแล้ว อันที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่เคยบอก
 ท่านสัตยาไส บาบ่าหรือสาวกองค์ใดเลยว่า ข้าพเจ้ามี
 ความนับถืออย่างลึกซึ้งต่อบุญผู้ชราคือท่านไส บาบ่า
 แห่งเซอร์ดีองค์ที่แล้วมานั้น เพราะฉะนั้นจะเป็นไปได้
 ไหมที่ท่านไส บาบ่า แห่งปุตตปารตีผู้นั้นอาจจะอ่านจิตใจ

ของข้าพเจ้าออกก็ได้ ดังนั้นท่านจึงเอาแหวนทมซ้อ
ท่านใส่ บาบ่าแห่งเซอร์ดิสลักไว้มาให้ข้าพเจ้าโดยเฉพาะ

กระแด้แห่งเมตตา : อำนาจที่เหนือปาฏิหาริย์ทั้งปวง

หลังจากนั้นท่านก็เริ่มนำเราไปที่ละคนเข้าไปในห้องหนึ่ง เพื่อว่าเราจะได้สามารถถามปัญหาส่วนตัวกับท่านได้ และเมื่อถึงคราวที่ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปพบ ท่านก็ถามข้าพเจ้าถึงเรื่องชีวิตและสุขภาพส่วนตัว ดูเหมือนว่าท่านจะเป็นไม่ใช่แต่พ่อและแม่เท่านั้น แต่เป็นผู้สวมวิญญาณของความเป็นพ่อแม่ของทุกคนไว้ ซึ่งในคุณธรรมที่อยู่เหนือความเป็นพ่อแม่ของแต่ละคนตามธรรมดาไปก็คล้ายกับว่า กระแด้แห่งความรักอันอบอุ่นไหลออกมาจากท่านอย่างไม่ขาดสาย และไหลเข้าไปสู่ส่วนลึกของดวงใจข้าพเจ้า ทำให้เกิดความซาบซึ้งไปทั่วทุกซอกซอกเลยทีเดียว ทั้งนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจะเป็นกระแด้แห่งความรักอันบริสุทธิ์และอันสูงยิ่ง ซึ่งในภาษาสันสกฤตมีคำเรียกว่า “เปรมะ” หมายถึงความรักที่ไม่มีเจตนาอันเห็นแก่ตัวซ่อนเร้นอยู่เลย แต่เป็นความรักที่เกิดมาจากใจจริงของอำนาจอันสูงสุด คือเป็นอำนาจทิพย์ในจิตของ

มนุษย์^๕เอง ประสบการณ์ภายในอันมหัศจรรย์^๖ของความ
 รุส^๗กอบอุ้มและเป็นสุขอย่างลึกซึ้ง^๘ เมื่อข้าพเจ้าถามคน
 อื่นก็ปรากฏว่าได้รับคำตอบเหมือนกันหมดทุกคน เพราะ
 ทุกคนกล่าวว่า เขามีความอบอุ่น^๙ลึกซึ้งและเป็นสุขอย่าง
 พุดไม่ถูก ชนิดที่ซึมซาบอยู่ทุกอณูแห่งร่างกายในขณะที่
 เราเข้าไปหาท่าน นี่แสดงว่าอำนาจของเปรมะของท่าน
 นิมพลังมากมายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจะด้วยเหตุใดก็
 ตาม เมื่อหลังจากข้าพเจ้าได้ไปที่ประคันดินิลยัม^{๑๐}นี้ ข้าพ
 เจ้าก็เริ่มเข้าใจอย่างแท้จริงทีเดียว ข้าพเจ้าอาจจะยังไม่
 เข้าใจว่า มนุษย์ที่เต็มไปด้วยปาฏิหาริย์คือ ท่านไส
 บาบ่าน^{๑๑}เป็นอะไร แต่ได้รับรองได้อย่างหนึ่งว่า ท่านไม่ได้
 เป็นนักเล่นกล^{๑๒}ผู้ชาญฉลาด หรือผู้มเล่ห์กลอย่างแน่นอน
 ท่านไม่ใช่^{๑๓}นักเล่นกลตามท้องถนน ที่เราเคยเห็นผู้ซึ่งมี
 วิชาเล่นกลหลายอย่าง และพร้อมจะขอเงินรูปีเพียงไม่
 กี่รูปีจากคนที่มามุงดูอยู่ แต่ท่านไส บาบ่าไม่ต้องการ
 อะไรเลยจากใคร ๆ เราไม่สามารถจะจัดท่านเข้าในนัก
 เล่นกลประเภทใด ๆ ที่เราเคยเห็นมาได้เลยเป็นอันขาด
 ในเมื่อเป็นเช่นนั้นท่านจะเป็นอะไรเล่า นี่เป็นเรื่องลึก
 ลับที่เราคาดไม่ถึง และทำทาสติปัญญาของเราอย่างยิ่ง

บทที่ ๕

กำเนิด และ ปฐมวัย

ตามร่องรอย	แห่งเมฆฟ้า	นภาภาค
เราก้อจ	จะเข้าถึง	ซึ่งแดนสว่าง
พบพระผู้	เป็นเจ้า	ซึ่งเป็นดวง
อยู่ในห้วง	หทัยบ้าน	วิญญาณเรา
— คับเบิลยู. เอ็ม. เวดส์เวิร์ธ		

คันตระกูลท่านไส บาบา

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าไปเยือนประเทศอินเดียเมื่อไม่นาน
ข้าพเจ้าสามารถจะสำรวจตรวจตราหมู่บ้าน ที่เป็นแดน
เกิดของท่านสัตยาไส บาบา และพบเจรจากับสมาชิกใน
ครอบครัวของท่านซึ่งยังอาศัยอยู่ที่นี่ หมู่บ้านที่ชื่อ
ว่า “ปุตตปารตี” นี้ อยู่ห่างจากตัวอาศรมประมาณหนึ่ง

ส่วนสี่ของไมล์ เป็นสถานที่เล็ก ๆ ซึ่งมีแดดแผดเผาอยู่ตลอดเวลา เป็นหมู่บ้านที่มีฝาผนังปูนขาว มีถนนแคบ ๆ เต็มไปด้วยทราย บ้านที่แท้จริงที่ท่านไส บาบ่าเกิดมานั้น เดียวกับฟังกหลายลงกลายเป็นกำแพงอิฐหัก ๆ เหลือเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้นเอง แต่พี่สาวของท่านสองคนและน้องชายของท่านอีกคนหนึ่ง ก็ยังอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้ ในบ้านของตนเอง พี่ชายของท่านตอนนี้อยู่อีกเมืองหนึ่ง มารดาของท่านก็อาศัยอยู่ในอาศรม แต่บิดาของท่านนั้นถึงแก่กรรมไปแล้ว อย่างไรก็ตามแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้พบ และได้พูดคุยกับสมาชิกของครอบครัวของท่าน และเพื่อนเก่า ๆ บางคนก็ตาม ที่ข้าพเจ้าสามารถจะรู้ข้อเท็จจริงส่วนใหญ่เกี่ยวกับชีวิตของท่านไส บาบ่า และตอนที่ท่านเกิดและในวัยเด็กนั้น ก็ได้รู้มาจากนักประวัติศาสตร์คือดอกเตอร์คัสตอร์นั่นเอง บุคคลที่เด่นที่สุดในสกุลของท่านได้แก่ปู่ของท่าน คือกอนดามะราช สุภาพบุรุษผู้ดูเหมือนว่าจะได้เคยเป็นเจ้าของที่ดินผืนเล็ก ๆ มีทุ่งนาอยู่ห่างจากปุดตปารตีไปเล็กน้อย ท่านไม่ใช่คนร่ำรวย

อะไรนัก เป็นแต่ว่าก็มีฐานะพอสมควร สามารถจะอุทิศ
 วัตต์หนึ่งให้แก่พระเทวีสัตยาภามะ ซึ่งเป็นพระชายาของ
 ท่านพระกฤษณะได้ ท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านที่เป็น
 ผู้ทรมศรัทธามั่นคงในศาสนาและมีชีวิตอย่างเคร่งครัดใน
 ศาสนาด้วย ท่านเป็นนักดนตรีและนักแสดงที่เด่น ได้
 แสดงเป็นตัวนำในบทธละครทางศาสนาของหมู่บ้านนั้น
 ซึ่งแสดงกันที่หมู่บ้านปุตตปารตี และที่ศูนย์อื่น ๆ ที่
 ใกล้เคียงนั่นเอง ในสมัยนั้นการแสดงเช่นว่านี้ก็จัดเป็น
 การบันเทิงอย่างเดียวของหมู่บ้านในแถบนั้น บทธละคร
 ต่าง ๆ นั้นก็มาจากร่องมาจากบทธละครทางศาสนาหรือทาง
 วิทยุญาณของอินเดียเช่นเรื่องรามายณะ เป็นต้น ได้มีการ
 บรรยายเป็นบทเพลงอันยืดยาวซึ่งท่านคอนดามะราชู ปู่
 ของท่านไส่ บาบานก็จำได้หมดอย่างคล่องแคล่ว ต่อมา
 เมื่อปู่ของท่านมีอายุมากขึ้น ท่านก็มีหลาน ๆ หลายคน
 ท่านมักจะเอาหลาน ๆ มานั่งล้อมวงในกระท่อม ซึ่งท่าน
 อาศัยอยู่ตามลำพัง แล้วท่านก็เล่าเรื่องรามายณะอัน
 มหัศจรรย์ให้ลูก ๆ หลาน ๆ ฟัง ในบรรดาผู้ฟังที่เรียกว่า
 ฟังอย่างตงอกตงใจอย่างยิ่งนั้น ก็คือเด็กน้อยคนหนึ่งชื่อ

สัตยะรามายณะ ซึ่งปัจจุบันนี้ก็คือท่านสัตยา ใส่ บาบ่า
 นั้นเอง ท่านผู้เฒ่าผู้แก่ได้อบรมสั่งสอนหลาน ๆ ของ
 ท่านในเรื่องวรรณคดีโบราณ ตลอดจนถึงเรื่องใน
 คัมภีร์ปุราณะด้วยเป็นเวลาหลายปี ท่านผู้เฒ่าได้อยู่จน
 กระทั่งอายุถึง ๑๑๐ ปี ได้ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๐
 ณ ที่หมู่บ้านปุตตปารตี โดยก่อนจะถึงแก่กรรมท่านก็
 ท่องบทเกี่ยวกับเรื่องพระรามกระทั่งสิ้นใจ ก่อนหน้านั้น
 ๒๔ ปี คือในปี ๑๙๒๖ ที่บ้านของลูกชายคนโตของท่าน
 คือนายเฟ็ดดาราซ ก็มีสัญญาณแสดงว่าจะมีเหตุการณ์
 พิเศษเกิดขึ้น ลูก ๆ ของนายเฟ็ดดาในตอนนั้นก็มีลูกสาว
 สองคนและลูกชายหนึ่งคน หลังจากที่นี้ก็หวังอยากได้
 ลูกชายอีกคนหนึ่งมานาน ได้พยายามสวดมนต์และได้
 บำเพ็ญบูชาต่อเทวดาที่รักษาบ้านนั้นแล้ว ภรรยาของ
 เขาก็มีครรภ์อีกครั้งหนึ่ง เมื่อเวลาใกล้เข้ามาเธอก็มีความ
 หวังมาก แต่ในเวลาเดียวกันเธอก็มีความประหลาดใจ
 ด้วยเหมือนกัน ในเมื่อได้เกิดสิ่งที่แปลกประหลาดซึ่ง
 ไม่เคยเห็นเลยมาเกิดขึ้นในบ้านของเธอ ก็อยู่ดี ๆ สาย
 ซอ tamboura คั่นใหญ่ซึ่งวางพิงไว้ข้างฝาผนังก็เกิดดัง

ตั้ง ๆ ขึ้นมาเองในตอนดึกสงัดตอนกลางคืน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครเล่นมันเลย และกลองมัตตระที่วางอยู่บนพื้นก็มักจะปรากฏดังเป็นเสียงตม—ตม ๆ ขึ้นมาในความมืด คล้าย ๆ กับว่ามีมือของคนผู้ชำนาญมาตีมัน. อันที่จริงก็ไม่มีใครมาตีมันเลย มันดังเองจริง ๆ จึงเป็นที่น่าสงสัยว่าจะเป็นความหมายของอะไรกันแน่ ฝ่ายพระองค์หนึ่งซึ่งเรียกว่า เป็นผู้มีความรู้ชาชองในเรื่องราวแปลกประหลาดซึ่งอยู่ในหมู่บ้านนั้น ก็บอกกับเขาว่าเหตุการณ์ที่กล่าวมานั้นเป็นเครื่องหมายแสดงว่า จะมีผู้ทมอานาจในทางที่ดมาเกิดเป็นลูกของเขา

กำเนิดเค็ดบาศศยา ใต้ บาบ

ในปี ๑๙๒๖ นั้นถือว่าเป็นปีอักษยะ ซึ่งหมายความว่าในปีที่จะมีความเจริญตลอดกาลอย่างเต็มที่ ไม่มีความเสื่อมเลย ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายนนั้นตามปฏิทินสมัยก่อนก็ถือว่าเป็นวันที่จะต้องอุทิศตัวเป็นพิเศษในการบูชาพระเจ้า ซึ่งสามารถจะอวยพรยิ่งใหญ่ให้ คือ พระศิวะ นอกจากนั้นในปีนั้นเนื่องจากดวงดาวมาตั้งอยู่ใน

ตำแหน่งที่เป็นมงคล จึงเป็นโอกาสพิเศษที่จะบูชาพระ
 ศิวะอีกด้วย ดังนั้น ชาวบ้านทั้งหลายก็ออกมาท่องบ่น
 พระนามของพระศิวะต่อนกก่อนดวงอาทิตย์จะขึ้น และ
 ในระหว่างที่ดวงอาทิตย์กำลังจะส่องแสงโผล่ขึ้นมาเหนือ
 ขอบฟ้านั่นเอง ที่ในชายคากระท่อมของนายเพ็ด-
 ดาราช เด็กน้อยที่ชื่อสัตยานารายณะก็เกิดขึ้น เด็กน้อย
 นั้นได้มีผู้ให้ชื่อนี้ ก็เพราะว่ามารดาของเขาได้ทำการบูชา
 และสวดมนต์อ้อนวอนต่อพระเจ้า ผู้มีนามดังกล่าวนั้น
 ความจริงแล้ว นารายณะนี้ ก็เป็นฉายาอีกนามหนึ่งของ
 พระวิษณุ ซึ่งเป็นพระเจ้าลำดับสองในบรรดาพระเจ้ามี
 องค์ ๓ ของฮินดูนั่นเอง ส่วน "สัตยา" นั้นเป็นคำ
 สันสกฤตหมายความว่า "ความจริง" ดังนั้น สัตยา นา-
 รายณะก็รวมกันแปลได้ความว่า พระเจ้าผู้แทรกซึมอยู่
 ในที่ทั้งปวงซึ่งเป็นความจริง นี้เป็นเรื่องธรรมดาในการ
 ที่ชาวอินเดียมีประเพณีตั้งชื่อลูกเขาเป็นชื่อของพระเจ้า
 แบบนี้ เพราะว่าชาวอินเดียส่วนมากจะเป็นหญิงก็ตาม
 ชายก็ตามมักจะมิช่อใดช่อหนึ่งในบรรดาพระเจ้าของเขา
 ซึ่งล้วนแต่มีชื่อหลายพันชื่อทั้งสิ้น

ต่อมาหลังจากที่เด็กน้อยนี้เกิดได้ไม่นาน ก็มีคนนำมาวางไว้บนผ้าอ้อมบนพื้น ทันใดนั้นพวกผู้หญิงในห้องนั้นก็เห็นว่า มีอะไรระดุกระดิกอยู่ใต้ผ้ารองเด็กนั้นในลักษณะที่แปลกประหลาด คล้ายกับว่าจะมีอะไรมีชีวิตอยู่ใต้นั้นจะนั้น เมื่อเปิดดูก็ปรากฏว่ามีจริง ๆ สิ่งนั้นคืองูเห่าตัวหนึ่ง แต่งูตัวนั้นก็ไม่ได้ทำอันตรายแต่อย่างไรต่อเด็กเลย สำหรับบุคคลในสมัยปัจจุบันจะคิดเรื่องนี้อย่างไรก็ไม่ทราบ แต่ว่าสำหรับบุคคลสมัยนั้น การที่มึงเห่ามานอนอยู่ในลักษณะอย่างนั้นก็เด็กนั้น ถือว่ามีความหมายสำคัญมากทีเดียว เพราะว่างูเห่าเป็นสัญลักษณ์หนึ่งในบรรดาสัญญลักษณ์ทั้งหลายของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าที่ชื่อว่าพระศิวะ และก็มีผู้กล่าวว่าท่านใส่ บาบาแห่งเซอดซึ่งลวงลับไปแล้วนั้น มีหลายครั้งที่เคยที่ท่านได้มาปรากฏแก่สาวกของท่านในรูปร่างเห่า

นิสัยเสียดีและกรรม

นับตั้งแต่เด็กนั้นเกิดเป็นต้นมา ก็เป็นที่รักใคร่ของทุกคนในหมู่บ้านนั้น เพราะความเป็นผู้มีรูปร่างงาม ยิ้มง่ายและก็มีลักษณะอ่อนโยน เมื่อเด็กน้อยสัตยาเริ่ม

ดันวิ่งได้ในถนนอันเต็มไปด้วยขี้ฝุ่น แล้วก็ข้ามถนนไป
 ยังกุ้งนาและข้ามไปยังที่ภูเขาคืออยู่เบื้องหน้าโน้น ตอนนั้น
 มีลักษณะบางประการที่ทำให้เด็กน้อยนั้นเด่นกว่าเด็กอื่นๆ
 รุ่นเดียวกัน คือเด็กผู้นั้นมีลักษณะไม่เหมือนเด็กอื่น คือ
 มีหัวใจอ่อนโยน มีความกรุณาต่อสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวง
 ไม่ว่าจะเป็มนุษย์หรือสัตว์ดิรัจฉานก็ตาม เขาไม่สามารถ
 จะทนเห็นใครได้รับความเจ็บปวด หรือทำให้ใครได้รับ
 ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานได้เลย เด็กน้อยผู้นั้นเป็นนัก
 เสพผักโดยธรรมชาติมาตั้งแต่ระยะต้น ๆ แล้ว ทั้งที่
 รอบ ๆ เขาชนคนหมู่มากเนื้อสัตว์กันทั้งนั้น มร. คัสตอร์
 ได้กล่าวว่า เด็กน้อยสัตยานั้นมักจะไม่ค่อยไปเกี่ยวข้องกับ
 สถานที่ที่เขาเลี้ยงหรือฆ่าแกะหรือหมูกันเลยทีเดียว แม้
 ในสถานที่ที่มีการจับปลากันเขาก็ไม่เข้าไป และก็มักจะ
 หลีกเลี้ยงควัวหรือภาชนะที่ใช้ในการต้มเนื้อหรือเปิดไก่
 เมื่อใดที่หมู่นานมากกำลังเตรียมการจะทำเป็นอาหารเด็ก
 น้อยสัตยา นารายณะนั้นก็มักจะวิ่งไปหาสัตว์ตัวนั้น แล้ว
 กอดมันไว้ประคบกับอก พร้อมกับลูกลมมันด้วยความ
 รัก คล้ายกับว่าจะขอร้องให้ผู้ใหญ่ปล่อยสัตว์ตัวนั้นไป

บทที่ ๕ กำเนิดและปฐมวัย

๑๕๓

เสียเกิด เนื่องด้วยเหตุดังกล่าวมา เด็กผู้ซึ่งได้ฉายา
จากเพื่อนบ้านว่า **พรมมณเฑาะ** เพราะเหตุที่เป็นผู้
ความรักต่อสิ่งที่มีชีวิตทั่ว ๆ ไป นอกจากนั้นแม้ว่าเด็ก
นี้จะเป็นคนวิ่งเร็วแล้วก็ชอบกีฬากลางแจ้งต่าง ๆ ก็ตาม
แต่ก็ไม่ยอมเกี่ยวข้องกับกีฬาซึ่งเป็นการทรมาณสัตว์
เลย เช่นการชนไก่ เอาเหยื่อไปล่อหมี หรือการแข่ง
เกวียนเทียมวัว ซึ่งบางครั้งก็มีการแข่งกันในกลางทุ่ง
ทรายในแผ่นดินที่เป็นทรายอ่อน ซึ่งเป็นท้องน้ำของ
แม่น้ำ แต่เวลานั้นมันแห้งหมดแล้วเป็นต้น เป็นอันว่า
กีฬาอะไรที่เกี่ยวข้องกับการทรมาณสัตว์ เขาจะไม่ยอม
เกี่ยวข้องกับเลย บางครั้งมีขอทานมาปรากฏที่หน้า
ประตูกระท่อม หากเด็กน้อยสัตยาผู้น้อยผู้กรับรองว่าจะ
ต้องไม่กลับไปอย่างผิดหวังเลย คือเขาจะต้องหาอะไร
ให้กินจนได้ที่เดียว นอกจากนั้นเมื่อใดที่เด็กน้อยผู้
พบคนพิการคนตาบอดในถนน ก็จะนำกลับมาบ้าน
แล้วอ้อนวอนให้แม่และพี่สาวหาอาหารให้เขาบ้าง บาง
ครั้งครอบครัวก็ชักจะไม่ค่อยพอใจในการที่เด็กน้อยผู้
ทำแบบนั้นบ่อย ๆ เข้าทุกที ครั้งหนึ่งมารดาของท่าน

ก็กล่าวว่า “นี่แน่ ไอ้หนูถ้าเราชินให้ขอทานอย่างนี้เรื่อยๆ ไป เจ้าเองก็ต้องอดไม่มีอะไรกินล่ะ” แต่ปรากฏว่าคำขู่ เชิญครั้นนี้ ไม่ทำให้เด็กน้อยหมดกำลังใจเลย เขายอมรับ ทันทันที่ว่าเขาจะอดอาหารกลางวันในวันนั้น และปรากฏ ว่าเขาก็ทำได้จริง ๆ ไม่มีอะไรสามารถจะมาอ้อนวอนเขา ให้กลับมากินข้าวได้เลย ในเมื่อเขาตั้งใจว่าจะอดแล้ว เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งที่เดียว ในที่สุดก็ทำให้ สมาชิกในครอบครัวเดียวกันรู้สึกว่าจะต้องมีอะไร แปลกประหลาดเกิดขึ้นเกี่ยวกับตัวเด็กคนนี้อย่างแน่นอน ในวันหนึ่งเมื่อเขาเอาอาหารของครอบครัวมาเลี้ยง ขอทานจากตู้อาหารในครัว เขาก็ตัดสินใจว่าเขา จะอดอาหารเสียเองเป็นเวลาหลาย ๆ วันเลยทีเดียว ต่อมาเขาก็ทำได้จริง ๆ โดยไม่ปรากฏว่าจะมีอาการหิว โหยอะไรอย่างใดเลย และเขาก็สามารถทำภารกิจของเขาได้ปกติโดยไม่มีอาการอ่อนเพลียแต่อย่างใด เมื่อมารดา ของเขาชักไม่สบายใจ อ้อนวอนเขาให้กินอาหารเสียเถอะ เขาก็บอกว่ากระเพาะของเขาเต็มแล้วด้วยก้อน ข้าวคลุกด้วยนม มารดาของเขาจึงถามว่าแล้วเจ้าเอา

อาหารนี้มาจากไหนล่ะ เขาก็ตอบว่ามีผู้ชายแก่คนหนึ่ง
 ชื่อตาต้าได้ให้แก่เขา อันที่จริงก็ไม่มีใครในหมู่บ้านนั้น
 ได้เห็นหรือได้ยินชื่อคนที่ชื่อตาต้าอย่างนั้นเลย มารดา
 ของเขาก็ไม่ยอมเชื่อคำพูดของเด็กน้อย แต่เด็กน้อยก็
 ยืนยันขอวาของตนออกให้แม่ดมกลิ่นดู ที่นั่นเป็นเช่นนี้
 เพราะชาวอินเดียนส่วนมากมักจะกินอาหารด้วยมือโดย
 ไม่ใช่ช้อนส้อม เมื่อมารดาของเด็กนั้นดมมือเด็กดู ก็
 ปรากฏว่ามีกลิ่นหอมแสดงถึงว่ามีข้าวมีนมมีอะไรอย่างดี
 ที่เดียว ซึ่งเป็นกลิ่นที่มีคุณภาพดี ชนิดที่เธอก็ไม่เคย
 ได้ลิ้มรสมาแต่ก่อนเลย จึงเป็นอันว่าเด็กชายผู้ซึ่งมีความ
 กรุณาต่อผู้ที่หิวโหยมาโดยไม่เลือกหน้าและยอมอดอาหาร
 เสียเองนี้ ก็ปรากฏว่าได้รับการทูลบารุงตลอดมาโดย
 ใครคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนที่ลึกลับไม่มีใครเห็นตัวเลย น่า
 คิดว่าเรื่องนี้หมายความว่าอย่างไรกันแน่?

การศึกษาในปฐมวัย

เด็กน้อยสัตยาภิได้เริ่มการศึกษาตามประเพณีที่
 โรงเรียนของหมู่บ้านนั้น ซึ่งเขาก็ได้แสดงตนเองว่าเป็น
 คนที่ฉลาดเรียนได้เร็วมาก ความสามารถพิเศษของเขา

ก็เช่นเดียวกับปู่ของเขา คือเก่งในด้านบทละครดนตรี คำโคลงฉันทกาพย์กลอนและการแสดงละครด้วย เขายังเคยเขียนบทเพลงสำหรับในหมู่บ้านนั้นแสดงละครเสียด้วยซ้ำ ในเมื่อตอนนั้นอายุได้แปดขวบเท่านั้นเอง

เด็กชายสัตยาได้ไปเข้าโรงเรียนประถมชั้นสูงที่ทุกกะบัตตนม ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒ ไมล์ครึ่ง ครูคนหนึ่งซึ่งรู้จักเขาดีและจำเขาได้ กล่าวว่าเขาเป็นเด็กที่ไม่โอ้อวด ซื่อสัตย์ และมีความประพฤติดีมาก อีกคนหนึ่งได้เขียนลงในหนังสือซึ่งพิมพ์ขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๔ ว่า สัตยามักจะไปโรงเรียนตอนเช้าตรู่ก่อนใคร ๆ นิดหน่อย แล้วก็มาชวนเด็ก ๆ เพื่อน ๆ ให้ไปทำการบูชา โดยเอารูปบ้างเอาดอกไม้บ้าง ที่เขาได้เก็บมาเป็นเครื่องประกอบในการบูชา นั้น แม้ว่าเด็กอื่น ๆ จะไม่ค่อยชอบการทำพิธีทางศาสนาเท่าใดนัก แต่เด็กน้อยสัตยาก็สามารถจะหาเพื่อนมารวมกลุ่มกับเขาได้โดยไม่ลำบาก ทั้งนี้ก็เพราะว่าบางครั้งเขาก็สามารถจะผลิตสิ่งของอะไรออกมาให้พวกนั้นได้รับความสำราญกันได้เหมือนกัน คือจากถุงเปล่า ๆ ที่ไม่มีอะไร เขามักจะหยิบเอาขนมหวาน

ออกมาได้ และถ้าหากว่าเพื่อนของเขาทำดินสอหรือยางลบหาย เขาก็จะหยิบเอาดินสอหรือยางลบนั้นออกมาจากถุงซึ่งไม่มีอะไรก็ได้ ถ้ามีใครคนหนึ่งไม่สบายเขาก็มักจะหยิบเอายาสมุนไพรจากภูเขามาให้มาลัยออกมาจากถุงนั้นแล้วก็ให้เด็กนั้นไปกินก็หายได้ เมื่อเด็ก ๆ ถามว่าเขาทำสิ่งมหัศจรรย์นี้ได้อย่างไร เขาก็บอกว่ามี “กรามะศักดิ์” (Grama Sakti) ชนิดหนึ่งทำตามที่เขาสั่ง เขาต้องการอะไรกรามะศักดิ์นี้ก็นำมาให้เขาทุกอย่าง พวกเด็ก ๆ เมื่อเห็นดังนั้นก็เชื่อกันหมดทุกคน และยอมรับนับถือสัตยาว่ามีผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็นตัวจริง ๆ ทำไปทำมาสัตยานี้ก็กลายเป็นผู้นำของเด็กทั้งหมดในกิจการส่วนมาก เช่นในการเล่นละคร ในการศึกษา และในการวิชาการวิชาลูกเสือ และเด็กบางคนก็เรียกสัตยาว่าเป็นคุรุของตนเสียด้วยซ้ำไป ดังนั้นเมื่อสัตยาไปเรียนต่อที่โรงเรียนไฮสคูลที่อูระวะกอนดา ก็ปรากฏว่าชื่อเสียงของเขาได้แผ่ไปล่วงหน้าคือลั่นไปก่อนตัวเขาแล้ว มร. คัสตูรี ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ประวัติของท่านไฮ บาบาวัวตอนนี้ว่า เด็ก ๆ มักจะเล่าให้กันและกันฟังว่านาย

สัตยานเป็นนักเรียนที่เก่งในภาษาเตเลกู เป็นนักดนตรี
 เก่ง เต็มร่ำเก่ง แล้วก็ฉลาดกว่าครู คือสามารถจะรู้อ
 อดีตอนาคตได้ เป็นอันว่าทุกคนรู้เรื่องดีทีเดียวว่า เด็ก
 น้อยคนมีความสามารถพิเศษ เหมือนคนอื่นอย่างไรบ้าง
 ดังนั้นครูทุกคนในโรงเรียนก็กระหายเหลือเกิน อยาก
 จะให้ได้รับมอบหมายให้มาทำหน้าที่สอนเด็กชายสัตยาน
 ซึ่งบางคนก็มีความอยากรู้อยากเห็น ส่วนบางคนก็เกิด
 จากความนับถือ บางคนก็เกิดจากเจตนาร้ายอยากจะ
 มาแกล้งว่า ชาวเล้าลือนั้นเป็นของโกหกเท่านั้นเอง
 เป็นอันว่าเด็กชายสัตยานในไม่ช้าก็กลายเป็นที่ชื่นชอบ
 ของบุคคลทั้งโรงเรียน เขาได้เป็นหัวหน้านักเรียน
 ทั้งหมดในการสวดมนต์ และเขาก็ได้ขึ้นไปบนแท่นทุก
 วันในเมื่อเด็กนักเรียนทั้งหมดกำลังประชุมกัน เพื่อจะ
 สวดมนต์ก่อนที่จะเริ่มทำการงาน เสียงของเขาน่าฟัง
 ทำให้เกิดความประทับใจแก่บรรดาครูเป็นอันมาก ตลอด
 จนถึงแก่นักเรียนทั้งหลายด้วย ทำให้พวกเขามีความ
 กระตือรือร้น กระหายตั้งใจจะทำงานอันเป็นหน้าที่ของ
 ตัวให้ดีที่สุด

หัวเลี้ยวหัวต่อแห่งชีวิต

พี่ชายของสัตยาชื่อเสศมะ เป็นครูในโรงเรียนไฮสกูลแห่งหนึ่ง ก็พยายามอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้สัตยาน้องชายของเขาได้รับการศึกษา ได้มีตำแหน่งดี ได้เป็นข้าราชการในวงงานรัฐบาล แต่นั่นแหละเหตุการณ์ทั้งหลายกำลังดำเนินไปอย่างที่เรียกว่า ไม่มีใครคาดฝันเป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตทางโลกของเด็กน้อยสัตยาโดยสิ้นเชิง เรื่องเช่นนี้ก็มักจะเกิดขึ้นเสมอสำหรับบุคคลผู้ซึ่งวิถีชีวิตหรือชะตาของท่านได้ลิขิตมาให้ จะต้องเป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ในทางวิญญาณของมนุษยชาติ คือในวันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๐ ในตอนค่ำประมาณหนึ่งทุ่ม เด็กชายสัตยากำลังเดินทางโดยเท้าเปล่ากลับบ้าน ผ่านทุ่งโล่งแจ้งแห่งหนึ่ง ในทันใดนั้นเขาก็กระโดดขึ้นไปในอากาศแล้วก็ร้องเสียงแหลมด้วยความเจ็บปวด แล้วก็เอามือกุมนิ้วเท้าขวานิ้วหนึ่งไว้ คือในบริเวณนั้นปรากฏว่ามีแมลงบึ้งยักษ์สีดำอยู่เป็นอันมาก เมื่อเพื่อนฝูงของเขาเห็นเช่นนั้นก็นึกว่า เขาคงจะต้องถูกแมลงบึ้งตอมตัวหนึ่งตัวใดตอมเอาแล้วอย่างแน่นอน แต่ในยามค่ำเช่น

นั้นก็หาตัวแมลงบึ้งที่กัดไม่พบ ทุก ๆ คนก็พากันวิตกกังวล เพราะคนในแถบนั้นมีความเชื่อว่าแมลงบึ้งหรืองูที่อูรวากอนดานพิษมาก ใครถูกกัดเข้าไปก็มักจะไม่รอดชีวิตกันไปได้ ความเชื่อเช่นนั้นก็มีเหตุผลมาจากความจริงที่ว่าตำบลอูรวากอนดานนั้น มีภูเขาสูงหนึ่งซึ่งบนยอดนั้นมีก้อนหินก้อนใหญ่ รูปร่างคล้าย ๆ กบุงกำลังแผ่พังพานอยู่ หินก้อนนี้สูงใหญ่ประมาณ ๑๐๐ ฟุต เพราะฉะนั้นสถานที่นั้นก็ได้ชื่อว่า "อูระกอนดา" แปลว่า "เนินงู" หรือภูเขาสูงนั่นเอง

อย่างไรก็ตามเด็กชายสัตยาคินนั้นก็นอนหลับไปเป็นปกติ ไม่ได้แสดงอาการเจ็บปวดหรือว่าป่วยไข้อะไรเลย แล้วก็ดูเหมือนว่าจะเป็นปกติไปตลอดถึงวันรุ่งขึ้น ทำให้ทุกคนพากันโล่งใจไปมาก ทันใดนั้นเมื่อถึงเวลา ๑ ทุ่มคือประมาณ ๒๔ ชั่วโมง หลังจากที่เขาถูกแมลงบึ้งยักษ์กัดแล้วนั้น เด็กชายสัตยาซึ่งตอนนั้นอายุ ๑๓ ปี ก็ล้มลงหมดสติ ร่างกายของเขาเริ่มแข็งทื่อและลมหายใจก็อ่อนลงทุกที พี่ชายของเขาชื่อเศศมะก็นำเอาหมอมัจฉิยาให้แล้วก็ให้ยาไว้กิน บอกว่าให้กินได้ในเมื่อเด็ก

๕ ๕ ๕
 นนพนชนมาแล้ว แต่เด็กชายสัตย์ยากี่สลบไสลอยู่^{๕๕}ทงคน
 ไม่ยอม^{๕๕}พิน ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมอพนชนมาแล้ว เด็กชาย
 สัตย์ยากี่ปรากฏว่าเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ^{๕๕}รู้สึกว่าจะไม่
 เหมือนคนเดิมเลยในด้านความประพฤติและอะไรต่าง ๆ
 คือเขาไม่ค่อยจะตอบในเมื่อมีใครพูดด้วย และเขามีความ
 สนใจในเรื่องอาหารน้อยมาก ไม่ค่อยจะอยากกินอาหาร
 เลย เขามักจะพูดโพล่งออกมาเป็นเพลงหรือเป็นบทกวี
 บางครั้ง^{๕๕๖}ก็อ้างเอาคัมภีร์หรือข้อความสั้นสกฤตยาว ๆ ^{๕๕}ซึ่ง
 ไม่มีใครในตำบลนั้น^{๕๕}ได้สั่งสอนเขามาแต่ก่อนเลย เพราะ
 การศึกษาในถิ่นนั้น^{๕๕}ก็ไม่สูงขนาดนั้น บางครั้ง^{๕๕}บางคราว
 ก็ปรากฏว่าเขามีร่างกายแข็งแรง^{๕๕} คล้าย ๆ กับว่าวิญญูณ
 จะออกจากร่างไปสู่อัน^{๕๕}จะนั้น บางครั้ง^{๕๕๗}ก็กำลังมาก
 มายเท่ากับคน ๑๐ คน และบางทีก็อ่อนแอเหลือเกิน
 จนกระทั่งหมดเรี่ยวหมดแรง ไม่มีแรงเหลืออยู่ในตัวเลย
 ระหว่าง^{๕๕๘}นั้นก็มีการหัวเราะแล้วร้องไห้สลับกันไป บางครั้ง^{๕๕}
 ก็ทำท่าทางเป็นคนเอาจริงเอาจัง สามารถเทศนาสั่งสอน
 ถึงปรัชญาของเวทानตะอัน^{๕๕}สูงสุดก็ได้ บางครั้ง^{๕๕}ก็พูด
 เรื่องพระเจ้า แล้วก็บรรยายถึงการชุดงค์ไปในที่อันห่าง

ไกล ซึ่งแน่นอนเหลือเกินในระหว่างที่เขาเกิดมา เขาก็ไม่เคยไปถึงสถานที่เหล่านั้นเลย

การขับไล่จากเด็กชายส์คยา

บรรดาผู้ปกครองของเขาก็เดินทางมาจากปุตต-
ปารตี และได้ปรึกษาหารือหลายคน ต่างคนต่างก็รักษา
ด้วยวิธีของตนต่าง ๆ กัน แต่อาการของสัตว์ก็ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลงดขึ้นเลย หลายคนคิดว่าเขาคงถูกผีร้ายเข้า
สิงเสียแล้ว ก็อาจเป็นผลของไสยศาสตร์ของคนบาง
คนกระทำเขาก็ได้ ดังนั้นหมอผีจำนวนหนึ่งต่างก็มาทดลอง
วิชาของตัวเพื่อจะขับไล่ผีในตัวสัตว์ออกไปแล้วให้
ไปอยู่ในร่างกายของแกะหรือเป็ดไก่เสีย แต่ก็ไม่มีประ-
โยชน์

ในที่สุดพ่อแม่ของเด็กชายส์คยาก็นำเขาไปยัง
สถานที่แห่งหนึ่งไกลกาดรี ซึ่งมีหมอผีทมิฬชื่อเสียง
เชี่ยวชาญมาก คนผู้นั้นเป็นหมอผีบูชาเทพเจ้าศักดิ์
ซึ่งเขากล่าวว่า ลงเขาทำงานของเขาแล้วละก็ ไม่มีผีร้าย
ที่ไหน สามารถจะมาอวดดีมาเบ่งกับเขาได้เลยทีเดียว

เพราะว่า เพียงแต่ท่าทางของเขาก็หน้ากลัวพออยู่แล้ว
 สามารถจะทำให้ผีก็งอแง ผีคืนโรงคืนศาลหนีไปได้โดย
 เขาไม่ต้องทำอะไรเลย เขาเป็นคนรูปร่างใหญ่โตบึกบึน
 มีนัยน์ตาแดงเหมือนเลือด ท่าทางดูร้ายป่าเถื่อน การ
 ไล่ผีของเขามีหลักอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้าเขาทำให้ร่างกาย
 ของคนไข้ได้รับความทุกข์ทรมานเพียงพอแล้ว ผีที่มา
 สิงนั้นคงจะได้รับความทุกข์ทรมานไปด้วย แล้วก็ต้อง
 ออกไปจากร่างกายของคนไข้เอง ชั้นแรกทีเดียวเขาก็
 เอาเบ็ดไก่อเอาแกะมาฆ่าบูชาญ และให้เด็กชายน้อยสัตยา
 นั่งตรงกลางเลือดที่เขาเอาป้ายเป็นวงกลม เขาได้เสกคาถา
 ต่าง ๆ มากมาย แล้วเขาก็โกนหัวเด็กชายสัตยาและ
 เอาเม็ดโกนมากเป็นกากบาดสามแห่งบนหนังศีรษะ โดย
 ชูกลงไปลึกจนกระทั่งเลือดไหลออกมา พอเปิดแผล
 ออกมาแล้ว เขาก็เอามะนาวกระเทียมและผลไม้ที่มีรส
 เปรี้ยว ๆ ใส่ลงไปในบาดแผล เพื่อให้เกิดการแสบอย่าง
 แสบสาหัสขนาดดินพรวด ๆ เลยทีเดียว

ฝ่ายผู้ปกครองซึ่งเฝ้าดูอยู่ด้วยพากันตกอกตกใจ
 เมื่อรู้ว่าลูกชายของตัวถูกทรมานอย่างแสบสาหัสถึงขนาด

นั้น แต่ก็แปลกอีกนั่นแหละที่เด็กชายสัตยาไม่ได้แสดงอาการเจ็บปวด ไม่ได้ควรรูปร่างไม่ได้บ่นอะไรเลย คือแสดงท่าทางเกี่ยวกับว่าไม่มีความรู้สึกอะไรเลย ฉะนั้น ^๕ นแสดงว่าถ้าเขาถูกผีร้ายเข้าสิงจริง ผิดวันนั้นก็คงจะมีอำนาจแข็งแกร่ง ไม่ยอมรับรู้ความเจ็บปวดทรมานของร่างกายนั้นเลย และในเวลาเดียวกันเจ้าผีร้ายนั้นก็ไม่ยอมออกไปเสียด้วย ฝ่ายหมอผีก็แสดงอาการทารุณต่อไปอีกเขาบอกว่า ทุกวันในตอนเช้าให้เอาน้ำเย็น ๑๐๘ หม้อเทลงไปบนรอยที่เขาบากเป็นแผลไว้บนหนังศีรษะนั้น และก็ต้องทำไปเป็นเวลาหลายวันที่เดียว ต่อจากนั้น ^๕ ก็มีการหยาบ ๆ รุนแรงอย่างอื่นติดตามากอีก เช่น การเอาไม้ใหญ่หนัก ๆ ตีเด็กชายสัตยาที่ตามข้อต่อให้เจ็บปวด แต่แล้วก็ไม่สำเร็จอีกเช่นเคย หนักเข้าหมอผีผู้บูชาพระศกตินี้ ก็ตัดสินใจใช้อาวุธที่รุนแรงที่สุดที่เขาสงวนไว้สำหรับผีร้ายที่รุนแรงที่สุดเท่านั้น อันนั้นเขาเรียกว่า “กาลิกัม” คือเอาสมุนไพรรชนิดที่รุนแรงที่สุด มีกรดมากที่สุด ใส่ไปเพื่อให้เจ็บปวดรุนแรงเหลือเกิน แทบจะต้องกระโดดโลดเต้นเป็นบ้าตายเลยทีเดียว เขา

เอาใส่ลงไปที่ดวงตาของเด็กชายสัตยา พอใส่ลงปวาร
 ภายของเด็กชายสัตยาก็สิ้นเทมไปทั่วทั้งตัว เพราะความ
 แรงของยามหาโหดนี้

ดวงหน้าของเขาแดงกำ และบวมขึ้นมาจน
 กระทั่งจำไม่ได้เลย นัยน์ตาของเขาก็บวมเป่งขึ้นมาจน
 กระทั่งเหลือเป็นรูเห็นดวงตานิดเดียวเท่านั้น และมี
 น้ำตาไหลออกมาตลอดเวลา ตอนนั้นพวกพ่อแม่และพี่
 สาวซึ่งมานั่งฟังอยู่ด้วย ก็พากันร้องไห้โฮออกมาอย่าง
 กลั้นไม่ไหว เพราะสงสารแทน แต่เด็กชายสัตยาก็ไม่
 พุดเลย เป็นแต่ว่าทำท่าทางโบกมือให้ผู้ที่เข้ามาดูนี้ให้
 ไปรอเขาข้างนอก เมื่อเขาออกมาเขาก็ขอร้องให้พวก
 นั้นไปเอายามาอย่างหนึ่งซึ่งเขารู้จัก เมื่อมีผู้นำยาขนาน
 นั้นมาแล้วเขาก็เอาใส่เข้าไปในนัยน์ตาของเขา ก็ปรากฏ
 ว่าอาการบวมยุบลงทันที และนัยน์ตาของเขาก็เปิดออก
 มาเหมือนธรรมดา โดยไม่มีอาการผิดปกติอะไรเลย เมื่อ
 เห็นเช่นนี้หมอศีก์โกรธใหญ่ หาวว่ามีคนอื่นมายุ่งและ
 ขัดคอในพิธีรักษาของเขา เขาบอกว่าเขาไล่ผีเกือบจะ
 ออกอยู่แล้ว ไม่น่าจะมาทำอย่างนี้เลย แต่พ่อแม่ก็รู้สึก

ว่าตัวได้เห็นมาเพียงพอแล้ว ไม่อยากให้ลูกชายทรมาณ
 ต่อไปอีก ก็เลยให้เงินไปเรียบบร้อย แล้วก็ปลอบหมอผี
 ว่าเป็นไร จะเอาเด็กไปบำรุงให้มีเรี่ยวแรงสักหน่อย
 แล้ววันหลังจะนำกลับมาให้รักษาอีก ว่าแล้วก็นำเอาเด็ก
 น้อยสัตยาไป ซึ่งเขาก็เชื่อว่ายังมีผีร้ายสิงอยู่ในร่างกาย
 ยังไม่ออก

อย่างไรก็ตาม เด็กคนนี้ก็สามรถจะพูดอ้างคำ
 สันสกฤตลึกลับ ๆ ยาว ๆ ได้ อภิปรายปัญหาลึกลับ ๆ ในปรัชญา
 ของเวทानตะได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนั้นก็ยัง
 สามารถร้องเพลงได้อย่างไพเราะเหลือเกิน และเขายัง
 สามารถจะทำพิธีบูชาแบบอารตี ซึ่งเป็นการบูชาศักดิ์
 สิทธิ์พิเศษพิธีหนึ่งได้ ซึ่งเขาบอกแก่ใคร ๆ ว่าตอนนั้น
 เทวดากำลังผ่านมานบนท้องฟ้าแล้ว

ต่อจากนั้นบิดามารดาของสัตยาก็นำลูกชายไปหา
 แพทย์คนโน้นแพทย์คนนี้ ไม่รู้จักหยุด แต่ก็ไม่ปรากฏว่า
 ได้ผลดีขึ้นแต่อย่างใด เวลาผ่านไปสองเดือน เด็กชายผู้นี้
 ก็ปรากฏว่ายังไม่สามารถกลับมาสู่สภาวะเดิม ตอนนั้น
 เขาไม่ได้ไปโรงเรียนไฮสกูลแล้ว โดยยังอยู่ที่บ้านเกิด
 ที่ปุตตปารตีตามเดิม

การแสดงคนให้บุคคลในครอบครัวทราบ

ในตอนเช้าของวันที่ ๒๓ พฤษภาคม สัตย์ก็เรียกสมาชิกที่อยู่ในบ้านมานั่งรอบ ๆ ตัวเขา ซึ่งก็มากันทุกคน ยกเว้นบิดาของเขาซึ่งขณะนั้นยังทำงานอยู่ทั่ววันค้าของเขา เด็กน้อยได้โบกมือแล้วก็เอาขนมหวานน้ำตาลออกมาจากอากาศ และก็เอาดอกไม้ ออกมาจากอากาศด้วย ครั้นแล้วเขาก็แจกให้บุคคลผู้ที่นั่งอยู่ในที่นั้นโดยทั่วกัน ไม่ช้าพวกเพื่อนบ้านก็มารุมล้อมกันใหญ่ สัตย์ในตอนนั้นก็ทำทางแสดงความรื่นเริง เอาลูกกวาดและดอกไม้ ออกมาจากอากาศได้ตลอดเวลา มีหน้าซำยังเอาข้าวก้อน ๆ ที่หุงด้วยนมมาแจกจ่ายทุกคนอีกด้วย

ในขณะนั้นเอง ชาวที่ว่าลูกชายของเขากำลังแสดงฤทธิ์ต่อหน้าประชาชนนั้น ในที่สุดก็ไปถึงหูของผู้เป็นพ่อเข้าจนได้ ตอนนั้นนายเพ็ดดาโกรธมาก บอกว่าลูกชายคนนั้นทำให้แกกลุ้มใจมาตั้งสองเดือนแล้วยังไม่พออีกหรือ ที่นี่ยังจะมาแสดงทำทางเล่นกลบ้า ๆ แบบนี้อีก มันจะมีอะไรนอกจากเอาของซ่อนไว้ในแขน แล้วมันก็เอามาจากแขนนั้นเอง แต่เขาก็ไม่เคยคิดเลยว่าลูก

ชายของเขาถ้าทำได้จริง เด็กจะไปเรียนวิชานี้มาจากไหน เพราะที่นั่นก็ไม่มีใครสอนวิชานี้กันเลย แต่แกก็ไม่คิด คือแกคิดแต่ว่าลูกชายคงเป็นพวกหมอมผีไสยศาสตร์อะไร ทำนองนั้น ซึ่งแกไม่มีความเชื่อเลย ในที่สุดแกก็กระหืดกระหอบมากกว่าไม่เรียวยันใหญ่ ตรงรีมาที่บ้านทันที พอแหวกฝูงคนเข้าไปถึงบ้าน ก็มีใครคนหนึ่งบอกเขาให้ไปชำระล้างตัวเองให้สะอาดเสีย ก่อนที่จะมาปรากฏกาย เบื้องหน้าผู้ที่จะให้พรให้บุญแก่ประชาชนทั่วไปแบบนั้น เรื่องนี่ยังทำให้เขาโกรธมากจน เขายืนอยู่เบื้องหน้าลูกชายอายุ ๑๓ ขวบของเขา แล้วก็แกว่งไม้ไปมาทำท่าคุกคามว่าจะตี พร้อมกับตะโกนว่า “เฮ้ยนี้มันมากไปแล้ว ้วยหยุดเสียที แกเป็นใครนะไอ้เจ้านี่ ? เป็นผี ? เป็นเทวดาหรือเป็นคนบ้าที่ไหนมา ?” เด็กชายสตัยยาไม่ได้แสดงท่าทางโกรธเคืองอะไร เขาก็ได้บอกแก่พ่ออย่างสงบ และด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า “ฉันคือไอ้ บาบ่า”

พ่อได้ยินเช่นนั้นผู้พ่อก็ยืนจ้องอยู่พูดไม่ออก ในขณะเดียวกันไม้เรียวก็กหล่นลงจากมือ สตัยาก็พูดปราศรัยแก่บุคคลในที่นั้นต่อไปว่า “เรามาเพื่อจะช่วยแก

ความทุกข์ยากของท่านทั้งหลาย ขอให้ท่านทั้งหลายจง
รักษาบ้านให้สะอาดและบริสุทธิ์ไว้เถิด” ตอนนั้นสมาชิก
ของครอบครัวของเขาเข้ามาใกล้แล้วถามว่า “ที่เธอว่า
เธอชื่อ ไส่ บาบานี้ หมายความว่าอะไร?”

เด็กชายสัตยาได้ตอบเป็นทำนองปริศนาว่า ก็
เวนกวฐตะของท่านอ้อนวอนว่า ให้ฉันมาเกิดในครอบครัว
ของท่าน ฉันก็มาแล้วนี่ไงละ”

ในครอบครัวราชุนั้น มีประเพณีที่นับถือนัก
ปราชญ์นักบุญผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งชื่อว่าเวนกวฐตะ ซึ่ง
เป็นผู้ได้รับความนับถือเป็นครูผู้ยิ่งใหญ่โดยบุคคล
หลายร้อยคนรอบบริเวณนั้น แต่ก็มีไม่กี่คนที่จะยอมรับ
ว่าตัวเองเคยได้ยินชื่อ ไส่ บาบานี้ ถึงแม้คนที่ได้ยิน
ชื่อก็ไม่รู้ว่าจะหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เพราะเท่าที่
รู้เขาถือว่า บาบานี้เป็นคำมุสลิม ฉะนั้นนายเพ็ดดาผู้
เป็นพ่อจึงคิดว่า บางทีน่ากลัวลูกชายของเขาจะถูกผีชาว
มุสลิมมาเข้าสิงเสียแล้วก็ดี แต่ชาวบ้านที่ได้ยินเช่นนั้น
ก็รู้สึกตื้นตันและอัศจรรย์ใจมาก เขาคิดว่าคงจะมีอะไร

บางสิ่งบางอย่างเป็นพิเศษอยู่ในตัวเด็กชายสัตยาคุณอย่าง
 แน่นนอน ไม่เช่นนั้นเด็กจะทำปาฏิหาริย์ขนาดนั้นได้
 อย่างไม่รู้ และนับตั้งแต่เขาเจ็บป่วยเป็นต้นมาเขาก็มักจะ
 พุดจาว่างทำเป็นนักบุญ หรือผู้หยั่งรู้อินพามหาสมุทรใน
 สมัยก่อนจะนั้น แต่ที่นั่นคำมสลิมาว่า “ไส บาบ่า” นี้จะ
 หมายถึงใครกันแน่ ? แล้วมันจะมาเกี่ยวข้องกับเด็กชาย
 สัตยาคุณ ซึ่งเขาได้รู้จักคุ้นเคยและได้ชอบพอและรักใคร่
 มาเป็นเวลาตั้งเกือบ ๑๔ ปี ได้อย่างไร ?

บทที่ ๒

เปรียบเทียบ ท่านได้ บาบาทององค์

อันความจริง	มิใช่สิ่ง	สัมผัสได้
หรือมิใช่	ต้องอาศัย	ประคิษฐ์เห็น
สิ่งใดที่	หนีไม่ได้	ไม่มีวัน
นั้นแหละเป็น	ความจริง	ยังอนาค

— เซนต์ อีซัคเพอร์

การตายแล้วเกิดเป็นหลักการพื้นฐาน

มีบุคคลเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในตำบลนั้นที่เคยได้ยินชื่อของนักบุญที่แสดงปาฏิหาริย์ได้ ผู้ชื่อว่า ไซ บาบ (แห่งเซอร์ติ) บางคนคิดว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ แต่บางคนก็กล่าวว่า ท่านได้ล่องลับไปหลายปีแล้ว บ้างก็กล่าวว่า ท่านเป็นมุสลิม บางคนก็บอกว่าท่านเป็นนักบวชชาว

ฮินดูซึ่งมีลูกศิษย์ลูกหามาก แต่ในกรณีใดก็ตามรู้สึกว่ามันก็
 บุญท่านนี่ก็ไม่น่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับบุคคลในตระกูล
 ราชูในหมู่บ้านปุตตปารตีเลย ครั้นแล้วก็มีเพื่อนบางคน
 ได้บอกแก่ครอบครัวของตระกูลราชูว่า ในเปนุกอนดา
 ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ห่างออกไป ๒๕ ไมล์นั้นมีข้าราชการคน
 หนึ่งมาเยี่ยม ข้าราชการคนนี้เป็นสาวกที่เลื่อมใสศรัทธา
 ในท่านไส บาบ่า (หมายถึงท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ตี)
 มาก ดังนั้นจึงเป็นที่ตกลงกันว่าเขาจะเอาสัตยา ราชู
 ไปหาข้าราชการผู้นี้ เพื่อให้ดูซิว่าท่านจะได้แก้ไขความ
 ลึกลับนี้เสียที คืออาจจะได้เป็นผู้ตัดสินว่าความประพฤติ
 อันแปลกประหลาดของเด็กชายผู้นี้จะเป็นอย่างไรกันแน่
 เด็กชายสัตยาเองก็ยินดีที่จะไป และข้าราชการผู้นั้นก็
 ที่จะยอมมาหาเด็กชายผู้นี้ แต่เมื่อสองคนได้พบกันเข้า
 แล้ว ข้าราชการก็ไม่สามารถจะยอมรับความคิดที่ว่าเด็ก
 ผู้นี้เป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ของเขาซึ่งตายไปที่เซอร์ตีในปี ๑๕๑๘
 และได้มาเกิดเป็นเด็กชาย ผู้พูดจาอะไรไม่ค่อยจะเข้าท่า
 คนนี้ ได้เลย คือเขาไม่เชื่อว่าเด็กชายคนนี้จะ เป็นครู
 ของเขาซึ่งตายไปเมื่อปี ๑๕๑๘ แล้ว เขาบอกแก่คนอื่น

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๑๗๓

ว่าเป็นเรื่องของจิตใจผิดปกตินั้นแหละ ท่านควรจะเอาเด็กคนนั้นไปไว้ในโรงพยาบาลโรคประสาทเสียดีกว่า เมื่อได้ยินเช่นนั้นเด็กชายสัตยาภิโสอดขึ้นมาว่า “ใช่ มันเป็นเรื่องโรคเส้นประสาทจิตใจผิดปกติแน่ แต่ของใครกันล่ะ เจ้าเป็นเพียงผู้นับถือไปอย่างนั้นเอง เจ้าไม่สามารถจะจำท่านไสยาบาท ซึ่งเจ้าบูชาได้” ว่าแล้วเขาก็คว้าเอาขี้เถ้าออกมาจากอากาศ แล้วก็ไปรยไปทั่วทุกทิศ และเดินออกจากห้องไป

แนวความคิดเรื่องการเกิดใหม่นั้นเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาฮินดู ซึ่งทุกคนก็ยอมรับกันไม่ถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไร แต่การที่เขาจะยอมรับคำยืนยันของเด็กผู้นั้นว่าเป็นท่านไสยาบาท แห่งเชอร์ดีมาเกิดใหม่นั้น มันเป็นเรื่องที่เรียกว่าออกจะยากอยู่เหมือนกัน เขาจะเชื่อได้อย่างไร ? ข้าราชการผู้นั้นก็ไม่ได้ทำให้เรื่องนั้นกระจ่างแจ้งขึ้นเลย แน่ละเมื่อคำนึงถึงอำนาจมหัศจรรย์ของเด็กชายสัตยาภิโสแล้ว ก็มท่าทางสมควรว่าน่าจะเป็นได้เหมือนกัน แต่นั่นแหละเขาก็ต้องการจะได้ข้อเท็จจริงที่เป็นข้อพิสูจน์ยืนยันที่ตกวาน ให้เป็นหลักฐานแน่นอนกันเสียที

การพิสูจน์ตนด้วยการขว้างดอกไม้เป็นรูปตัวอักษร

วันนั้นเป็นวันพฤหัสบดี ในอินเดียเขาถือว่าเป็นวันครู ฉะนั้นในวันพฤหัสบดีแต่ละครั้งก็จะมีบุคคลมาเวดล้อมครูคนใหม่ของเขา คือเด็กชายสัตยา นารายณะ ราชู ครึ่งหนึ่งหลังจากได้ไปเยี่ยมเบงกอลแล้ว มีใครคนหนึ่งซึ่งได้มาประชุมกันในวันพฤหัสบดีวันใดวันหนึ่งนั้นก็พูดขึ้นมาอย่างทีทุกคนอยากจะพูดอยู่แล้วคือเขาบอกกับเด็กชายนั้นว่า “ถ้าเธอเป็นท่านไส บาบามาเกิดใหม่จริงก็ลองแสดงอะไรให้ปรากฏให้เราแน่ใจสักอย่างหนึ่งซิ” เมื่อได้ยินเช่นนั้นเด็กชายสัตยาก็เห็นความจำเป็นของเรื่องนี้ เขาจึงเข้าไปยังช่อดอกไม้ช่อใหญ่ในห้องซึ่งเป็นช่อดอกมะลิ พร้อมกับบอกว่า “เอาช่อดอกไม้นั้นมาให้เราซิ” เมื่อมีผู้เอาช่อดอกไม้นั้นมาใส่ไว้ในมือเขาแล้ว เด็กชายสัตยาก็คว้าด้ามอย่างรวดเร็ว แล้วขว้างดอกไม้เหล่านั้นลงไปยังพื้นดินทันที ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นก็มองดูดอกไม้ที่ขว้างลงไปยังพื้นดินแล้วก็ต้องประหลาดใจถึงกับตกตลิ่ง เพราะปรากฏว่าช่อดอกไม้ที่ตกลงไปที่พื้นดินนั้น ได้จัดเรียงตัวเองเป็นระเบียบเรียบร้อยทีเดียว และปรากฏเป็น

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๑๗๕

คำว่า “ไส บาบ่า” ขึ้นมาบนพื้นดินนั่นเอง เป็นคำไส บาบ่า ในภาษาเตเลกู ซึ่งเป็นภาษาที่เขาพูดกันในหมู่บ้านนั้นดอกไม้ที่ถูกจัดเป็นคำที่เด่นชัด มีโค้ง มีงอมีเส้นอะไรต่ออะไรเป็นเครื่องหมายอย่างชัดเจน คือดูแล้วก็ไม่ผิดแน่ว่าต้องเป็นคำว่า “ไส บาบ่า” อย่างแน่นอน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งประการหนึ่ง

เมื่อวันเวลาได้ผ่านไป มีเครื่องหมายภายนอกหลายประการซึ่งเด็กชายผู้นี้ได้แสดงให้เห็นอยู่บ่อยๆ ซึ่งแสดงว่ามันไม่ใช่เรื่องของสมองของเด็กที่จะพูดเพื่อฝันออกมาอย่างนั้นได้ และเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ว่าเด็กผู้ที่สามารถพูดได้ขนาดนี้จะเป็นเด็กที่มีจิตใจผิดปกติถึงขนาดต้องเอาไปเข้าโรงพยาบาลประสาท อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีเหตุการณ์ปรากฏขึ้นอย่างขนาดนี้ เด็กชายสัตยาภิยอมรับต่อคำรบเร้าของสมาชิกในครอบครัวว่า เขาควรจะไปยังโรงเรียนไฮสกูลในอูระวะกอนดาเสีย เขาได้กลับไปทีนั้นในเดือนมิถุนายนซึ่งเป็นเวลา ๖ เดือน หลังจากที่เขาได้ถูกแมลงบึ้งดักกัดทันท่วงทีซึ่งคล้ายๆ จะเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดวิกฤติการณ์ทางวิญ-

ญาณซึ่งนำไปสู่ชีวิตใหม่ ทำให้เขามีชีวิตในทางวิญญาน
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และทำให้เขาได้มีโอกาสประกาศข้อความ
อันน่าระทึกใจว่าเขาเป็นท่านไส บาบ่าจากเซอร์ดิม่าเกิด
ใหม่

ในวันพฤหัสบดีต่อมาทุก ๆ ครั้ง ก็กลายเป็น
วันสำคัญทีเดียวที่อูรวะกอนดา เพราะบุคคลทั่วไปก็จะ
มานั่งล้อมรอบสตัยาไส บาบ่า แล้วเขาก็จะโบกมือเล็ก ๆ
ของเขาไปมาในอากาศ แล้วก็หยิบเอาอะไรต่ออะไรออก
มาจากในอากาศ ซึ่งของที่หยิบมานั้นต่างก็มีส่วนเกี่ยว
ข้องกับท่านนักบุญแห่งเซอร์ดิม่าลวงลับไปแล้วทั้งสิ้น สิ่ง
ของนมรูปถ่ายบ้าง ผ้าเย็บบ้างซึ่งเขาบอกว่า เป็นผ้าที่มาจาก
กัมมิ เป็นผ้าซึ่งท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ดิม่าเคยสวมใส่
อยู่ นอกจากนั้นก็มีลูกอินทผลัมและดอกไม้ซึ่งเด็กน้อย
ผู้นักบอกว่ามาโดยตรงจากแท่นบูชาที่หลุมฝังศพของท่าน
เซอร์ดิม่า นั้น ซึ่งดอกไม้ที่บูชาก็ได้เอาไปบูชาไว้

รู้สึกว่ปรากฏการณ์ที่น่าสนใจที่สุดนั้นคงจะเป็น
การสามารถหยิบขี้เถ้าออกมาจากอากาศได้เรื่อย ๆ โดย
ไม่ขาดสาย คือท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ดิม่าได้จุดไฟบูชา

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๑๗๗

ไว้เสมอ ทงนเพื่อจะโตมชเถาศกตสททนนอยุเวอย ๆ ซึ่ง
ชเถาศกตสททนนทานเรียกวา "อุทฐิ" แต่เด็กชายสัตยา
ไส บาบา ผู้นักจะสามารถนำมันมาจากกองไฟที่มอง
ไม่เห็นคือจากอากาศ - ซึ่งดูเหมือนจะอยู่ในมิติแห่ง
อวกาศที่ซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่งที่เรามองไม่เห็น นี่เป็นปรา
กฏการณ์ที่เขาไม่ได้ทำให้ดูมาก่อน จนกระทั่งหลังจาก
การประกาศว่า เขาเป็นคนเดียวกับท่านไส บาบาคองค์ที่
ล่องลับไปแล้วนั่นเอง การประกาศนั้นก็เป็นเครื่องหมาย
ของการเริ่มต้นแสดงปาฏิหาริย์อย่างลึกลับ โดยมีสิ่งของ
ของท่านไส บาบาคองค์ก่อนมาให้ดู เช่นเป็นรูปถ่ายบ้าง
รูปวาดบ้าง ภาพเขียนบ้างของท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ
งค้ก่อน ทงหมดนเขาได้คว้ามมาจากอากาศทงสน ซึ่ง
ข้าพเจ้าก็ได้ประสบมาด้วยตนเองในหลายต่อหลายครั้ง
ด้วยกัน

ให้ภาพแก่พิศาว

มีเรื่องหนึ่งซึ่งโตมผูกลาวกันถึงภาพพิมพ์ เป็น
ภาพสีของท่านเซอร์ดิไส (คือองค์ที่ล่องลับไปแล้ว) เรื่อง
นี้เกิดขึ้นในสมัยแรก ๆ ของการแสดงปาฏิหาริย์ของเด็ก-

ชายสัตยา คือ ก่อนที่เด็กชายสัตยาจะกลับมาอรวระกอนดา คือกลับมาที่ปุตตปารตนี้ พี่สาวคนโตของท่านคือ เวนกัมมะ ได้ขอร้องให้เขาเอารูปของท่านเซอร์ติโสองค์ก่อน มาให้เธอเห็นสักรูป ทั้งนี้เพราะเธอเห็นว่าเด็กชายสัตยาพูดถึงและร้องเพลงสรรเสริญอยู่เรื่อย ๆ เด็กชายสัตยาก็สัญญาว่าจะเอาและจะนำมาให้ในวันพฤหัสบดีวันใดวันหนึ่งข้างหน้าต่อไป แต่ในวันก่อนวันพฤหัสบดีนั้น ปรากฏว่าเด็กชายสัตยาได้กลับไปโรงเรียนไฮสกูล เสียแล้ว เวนกัมมะ ซึ่งเป็นพี่สาวก็คิดว่าไม่เป็นไร เขาคงลืมไปเสียแล้ว วันหลังเขาก็คงให้อยู่ดี แต่พอถึงวันพฤหัสบดีที่เด็กชายสัตยาสัญญาว่าจะให้ ในตอนกลางคืนนั้นพี่สาวก็ต้องตื่นขึ้นโดยได้ยินเสียงแปลกประหลาด คล้ายกับมีใครมาเรียกนอกประตู เธอก็กลุกขึ้นนั่ง แต่ทุกอย่างก็เงียบ เธอจึงนอนลงไปใหม่อีก ทันใดนั้นก็มีเสียงดังขึ้นที่หลังตู้โจวในห้อง เธอก็คิดว่ามันอาจจะ เป็นหนูหรืองูก็ได้ จึงได้จุดตะเกียงขึ้นแล้วก็ลองหาดู แต่ปรากฏว่าได้พบอะไรอย่างหนึ่งขาว ๆ โผล่ออกมาจากข้างหลังตู้นั้น ซึ่งเมื่อหยิบออกดูก็กลายเป็นม้วนกระดาษ

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๑๗๕

หนา ๆ แผ่นหนึ่ง เธอแก้มันออก เมื่อเอาไปติดกับแสง
ตะเกียงก็ปรากฏว่าเป็นรูปชายชราคนหนึ่ง ซึ่งนั่งโดย
เอาเท้าขวาทับเท้าซ้ายหัวเข้าขวาทับหัวเข้าซ้าย ชายผู้นี้
มีนัยน์ตาที่อ่อนโยนแต่ว่ามีแววมมาก มองออกมาจาก
รูปนั้นมาที่เธอ จากศีรษะที่สวมผ้าผูกเป็นปมเอาไว้
เวนกัมมะพิสาวจึงได้รู้ว่าใช่แล้ว นี่คงจะเป็นรูปซึ่งสัตยา
น้องชายของเราสัญญาว่า จะให้มันเอง เขาก็คงจะส่ง
มาให้เรา โดยฝากผู้ส่งที่มองไม่เห็นตัวมาส่งให้เรานั่นเอง
เป็นอันว่าเวนกัมมะพิสาวของเด็กชายสัตยา ก็ได้เก็บรูป
นี้ไว้จนกระทั่งข้าพเจ้าเองก็ยังได้ดูรูปนี้ด้วยตาตนเอง ใน
เมื่อข้าพเจ้าได้ไปพบเธอครึ่งหนึ่งที่ปุตตปารตี

ปาฏิหาริย์รูปถ่าย

แต่โรงเรียนก็เป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะกับเด็กชาย
อย่างสัตยาเลย เด็กชายผู้นี้ก็เหมือน ๆ กับพระเยซู-
คริสต์ในโบสถ์นั่นแหละ คือเขาสามารถจะสอนครูได้
เสียอีกด้วย เพราะมีครูหลายคนทีเดียวรวมทั้งครูใหญ่
ด้วย ซึ่งมักจะต้องก้มศีรษะให้เด็กชายสัตยาผู้นี้ บุคคล

เหล่านี้อาจใจได้ว่า เขาเป็นเด็กแต่ร่างกายเท่านั้น ส่วน
 จิตใจของเขามีความเจริญสูงกว่าร่างกายซึ่งเป็นเพียงภาพ
 มายาเท่านั้นเอง ครูเหล่านี้นจึงยินดีฟังคำสอนของเขา
 ด้วยความเคารพและรู้สึกประทับใจเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุด
 สัตย์ก็ออกจากโรงเรียนโดยเด็ดขาดในวันที่ ๒๐ ตุลาคม
 ค.ศ. ๑๙๕๐ วันนั้นที่บ้านของพี่ชายของเขานั่งเป็นทัก
 เขากำลังพักอาศัยอยู่นั้น เด็กชายสัตย์ก็หยิบหนังสือ
 ทิ้งไป แล้วก็บอกว่าเขาไม่อยู่ จะไปละ ลูกศิษย์ของเขา
 กำลังเรียกเขาแล้ว เขาจะต้องทำงานของเขาละ พี่สะใภ้
 ของเขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้นเธอก็เห็นรัศมี
 เป็นแสงสว่างอย่างมากทีเดียว รอบ ๆ ศีรษะเด็กชายผู้นั้น
 ซึ่งทำให้เธอตาฟางไปชั่วขณะ เธอต้องเอามือปิดตาแล้ว
 ร้องออกมาอย่างตกใจเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามเธอและ
 พี่ชายของเขาก็พยายามอ้อนวอนเด็กชายสัตย์ให้อยู่ก่อน
 และก็เรียนต่อไปเรื่อย ๆ แต่เขาก็ไม่ฟังเสียงได้เดินออกไป
 ไปที่บ้านของนายตรวจภาษีศุลกากรคนหนึ่ง ซึ่งเคารพ
 เขามากในฐานะเป็นบาบ่าน้อยเป็นศาสตราจารย์น้อย

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาทั้งสององค์ ๔๘๑

ณ ทนุเด็กชายผู้ได้อาศัยอยู่เป็นเวลา ๓ วัน ส่วนมากก็
อยู่ภายใต้ต้นไม้ในสวน ในเวลาเดียวกันก็มีบุคคลมาชุมนุม
นุรอบ ๆ เขา บางคนก็นำเอาธูปเทียนการบูชาถวาย
มาบูชาตามประเพณีของตน บางคนก็มาเพื่อจะศึกษา
วิชาหาความรู้ ส่วนบางคนก็เหมือนกันที่แอบมาดูเพียง
เพราะความสนใจเท่านั้นเอง นอกจากนั้นบางคนมาดู
เพื่อจะจับผิดและหัวเราะเยาะออกกิมด้วยเหมือนกัน สัตยา
ได้นำผู้คนที่มาหาเขาร้องเพลงภักษันเป็นเวลาหลายชั่วโมง

ในสวนนั้นก็ปรากฏการณ์อีกแห่งหนึ่งซึ่งทำให้คน
รู้ว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไสยา บาบ่าแห่งเซอร์ดิ
ผล่วงลับไปแล้วคือ มีช่างถ่ายรูปของท่านศาสตราจารย์
ซึ่งเขาเห็นว่าสมควรจะเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เป็น
อย่างยิ่ง ในการถ่ายเขาวางมุมได้มุมหนึ่งซึ่งเป็นมุมที่
เหมาะ แต่บังเอิญมีหินก้อนใหญ่ตั้งอยู่ซึ่งเขาเห็นว่า ถ้า
ถ่ายไปแล้วมันจะทำให้ภาพนั้นไม่เด่น เพราะหินบังอยู่
เขาจึงร้องบอกขอให้เด็กชายสัตยาเปลี่ยนไปนั่งที่อื่นเสีย
เพื่อจะได้มุมดี ๆ ภาพออกมาจะได้สวยงามไม่มีหินบัง แต่
ว่าเด็กชายสัตยาไม่ปรากฏว่ายอมทำตามอย่างนั้น ดังนั้น

ช่างถ่ายรูปก็ถ่ายไปตามที่จะถ่ายได้ คงจะคิดว่าได้แค่นี้
ก็เอาแค่นี้แหละ แต่ผลปรากฏว่าดีกว่าที่เขาจะนึกถึง
เสียอีก คือเมื่อเอาฟิล์มนั้นไปล้างและอัดแล้ว ก็ปรากฏ
ว่าหนักอึ้งใหญ่ที่เขาคิดว่าบัง ทำให้มุมไม่สวยเกะกะนั้น
หายไปไม่มีอยู่ในฟิล์มเลย แต่กลายเป็นภาพของท่าน
ไอ้ บาบ่าแห่งเซอร์ดองค์ที่ลวงลับไปแล้วเกิดขึ้นแทน
ก็แปลว่าในรูปนั้นมีท่านไอ้ บาบ่าสองท่านอยู่ในรูปเดียว
กัน ทั้ง ๆ ที่ความจริงในตอนนั้นก็มิมีท่านไอ้ บาบ่าน้อย
องค์เดียวเท่านั้น ซึ่งทุกคนก็รู้เพราะเห็นอยู่ที่นั่น ส่วน
ท่านไอ้ บาบ่าองค์ก่อนไม่มี แต่เวลาล้างฟิล์มแล้วกลับ
ปรากฏว่ามีขึ้นมาได้อย่างแปลกประหลาด ในระหว่าง
เวลา ๓ วันที่เด็กชายสัตยาอยู่ในสวนนั้น บิดามารดา
ของเขาก็มาถึงที่อูระกอนดาอีก ปรากฏว่าพ่อแม่ก็เห็น
แล้วว่า ชินให้เด็กชายสัตยาเข้าโรงเรียนก็คงจะไม่เป็น
ผลแน่ จึงขอร้องให้กลับไปบ้านเสีย แต่สัตยาก็ไม่ยอม
พ่อแม่ก็อ้อนวอนอีก ในที่สุดพ่อแม่ก็ให้คำมั่นสัญญา
ว่าต่อไปนี้จะไม่รบกวณ ไม่ขัดขวางในเรื่องการกระทำ
ของเขาเกี่ยวกับศาสนาอีกต่อไป เมื่อเป็นเช่นนั้นเด็กชาย

สัตยาภิยอมตกลงว่า จะกลับไปปุตตปารตีตามเดิม ตอน
นี้ปรากฏว่าเขาได้มีสาวกมากขึ้น พวกแรกก็เป็นพวกที่
อยู่ในบ้านพ่อของเขา ต่อมาก็เป็นพวกที่อยู่ในบ้านอัน
กว้างขวางของสานุศิษย์คนที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง

อันที่จริงนับตั้งแต่เกิดมามีเหตุการณ์ที่น่าสนใจหลาย
อย่าง ที่สนับสนุนข้ออ้างของเด็กชายที่มีอายุเพียง ๑๔
ปีซึ่งมาจากหมู่บ้านซึ่งไม่มีใครรู้จักเลยในปุตตปารตี และ
ได้เป็นเครื่องสนับสนุนอย่างดีว่า เขาน่าจะเป็นนักบุญ
ในสมัยปัจจุบัน ทลกลับและมีอำนาจมากที่สุดของอินเดีย
กลับมาเกิดใหม่ได้จริง ๆ

การทดสอบของรานีแห่งชินโคลี

มีเรื่องหนึ่งได้เล่าไว้โดยละเอียดอยู่ในหนังสือของ
มร. คัสตุร์เกี่ยวกับชีวิตของท่านสัตยา ไส บาบา องค์นี้
คือเล่ากันมาว่า ประมาณ ๑ ปีหลังจากเด็กชายสัตยาได้
ประกาศว่า ตัวเองเป็นไส บาบาแห่งเซอร์ดิกกลับมาเกิด
ใหม่แล้วนั้น ตอนนั้นเด็กชายสัตยาไส อายุ ๑๕ ปี ได้
มีรานีแห่งชินโคลีมาเยี่ยม สามิของเธอผู้ล่วงลับไปแล้ว

คือท่านราชานี่ เป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านไส บาบ่า แห่ง
 เซอร์ดิ (คือองค์ก่อน) มาก และเคยใช้เวลามาอยู่กับท่าน
 ที่เซอร์ดิบหนึ่ง ๆ ก็เป็นเวลาสองสามเดือนทุกปี ราชานี้ก็
 กิด และคนใช้เก่า ๆ บางคนในวังที่ท่านเซอร์ดิบบาบ่าได้
 มาพักอยู่ก็โดยนัยนัยขึ้น เขาเหล่านั้นกล่าวกันว่าท่าน
 เซอร์ดิ บาบ่ามักจะขนรถออกไปกับท่านราชาออกไปใน
 เมืองไกลทีเดียว คือขนรถซึ่งลากด้วยวัวออกไปนอก
 เมือง และก็เป็นการบังเอิญที่รถเทียมวัวคันนั้นนักมมผู้
 ออกจากซินโคลี มาถึงประตูปาร์ตีแล้วก็ทิ้งไว้ที่นั่นใน
 ระหว่างที่ท่านราชานี้มาเยี่ยมเพื่อจะมาดูว่า อาจารย์เก่า
 ของเธอมาเกิดใหม่ในเด็กคนนั้นจริงหรือไม่นั้น ท่านราชานี้
 ก็ขอร้องอ้อนวอนให้เด็กชายผู้นั้น ร่วมทางไปซินโคลีกับ
 เธอด้วย บางทีราชานี้ผู้นั้นอาจจะแอบทดลองทดสอบเด็ก
 ชายผู้นั้นก็ได้ ทั้งนี้เพราะว่าได้มีการเปลี่ยนแปลง
 หลายอย่างในวังของท่านราชานี้ นับตั้งแต่ที่ท่านเซอร์ดิ
 บาบ่าองค์ก่อนได้เคยมาเยี่ยมมานานมาแล้ว

อันที่จริงในทางทฤษฎี ท่านราชานี้ก็พอจะยอมรับ
 อยู่เหมือนกันว่า เด็กชายผู้นั้นน่าจะเป็นท่านนักบุญองค์

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไซ บาบาทังสององค์ ๑๘๕

ก่อนกลับมาเกิดได้ แต่เมื่อนั้นท่านรานก็ยังคงตกลง
อดต้นตาคใจไม่ได้ ในเมื่อปรากฏว่า เด็กชายผู้
สามารถจะให้คำวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งได้ถูกว่า สิ่งไหนได้
เปลี่ยนแปลงมาจากของเดิมอย่างไร เช่นตัวอย่างเด็ก
ชายสัตย์ได้ถามว่า ต้นมาโกซ่าซึ่งครั้งหนึ่งได้อยู่ที่นั่น
เดี๋ยวนี้ไปไหนเสียแล้ว และยังได้พูดถึงว่า แต่ก่อนนั้น
มีบ่อน้ำบ่อหนึ่งซึ่งมีคนถมให้เต็ม อยู่ตรงนั้นไซ้ใหม่
แล้วทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มี แล้วเขาก็ชี้ไปที่ตึกแถวแห่งหนึ่ง
และพูดว่า “ตอนที่ฉันยังอยู่ในชาติก่อน ตึกนี้มันไม่
มีนะ” ซึ่งทั้งหมดนั้นก็ปรากฏว่าเป็นความจริงซึ่งพิสูจน์
ได้ทั้งนั้น ต่อมาเขาก็ยังได้บอกท่านรานว่า ในวังนั้น
จะมีก้อนหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง ซึ่งเป็นรูปอะไรสักอย่าง
หนึ่งซึ่งเขา (ท่านเซอร์ดิบบา) ได้ให้แก่ท่านราชาไว้
นานมาแล้ว ทำไมตอนนั้นมันไปไหนเสียล่ะ ท่านราน
เองไม่รู้เรื่องนี่เลย แต่หลังจากการค้นหากันอย่างถ
ถ้วนแล้วก็ปรากฏว่า ได้รูปที่เด็กชายคนนั้นระบุถึงจนได้
สิ่งเหล่านี้เป็นตัวอย่างของเหตุการณ์หลายประการ ซึ่งจะ
เห็นได้ว่า เด็กคนนั้นไม่สามารถจะรู้ได้ด้วยวิธีการอัน

ธรรมดา และก็เป็นที่เครื่องแสดงถึงความจริงว่า เขา
จะมาก่อเกิดใหม่ได้จริง ๆ

การพิสูจน์อย่างอื่น ๆ

นอกจากนั้น ยังมีเรื่องที่น่าสนใจที่สำคัญมากอีก
เรื่องหนึ่งเป็นประสบการณ์ของท่านคยาทริสวามี ซึ่ง
เป็นสาวกของท่านสังกราจารย์ แห่งสรีนเคอริปัตม์
เรื่องที่เกิดขึ้นในเมื่อเขาคือสวามีไปเยี่ยมพระศันดินิลัม
หลังจากที่เด็กชายสัตยา ใส่ บาบ่า ได้ย้ายมาที่นั่นจาก
หมู่บ้านเดิมของเขาแล้ว ครั้งหนึ่งท่านสวามีผู้นี้ได้มา
ใช้เวลาอยู่ที่นั่นตลอดปีกับท่านเซอร์ดิ บาบ่า เมื่อสมัยปี
๑๙๐๖ นั้น แล้วต่อมาก็ได้มาเยี่ยมท่านเซอร์ดิ บาบ่า
เสมอ ในระยะหลัง ๆ มาท่านก็รู้สึกว่าจะมีความเชื่อ
อยู่บ้าง บางส่วนก็ไม่แน่นัก แต่ก็เชื่อว่าอาจจะเป็นไปได้
ที่ว่า เด็กชายผู้นี้อาจจะเป็นครูของท่านกลับมาเกิดใหม่
ก่อนที่สวามีผู้นี้จะออกเดินทางจากพระศันดินิลัมไปนั้น
ก็ได้เห็นภาพนิมิตชนภาพหนึ่ง ในภาพนิมิตนั้นปรากฏ
ว่าท่านเซอร์ดิ บาบ่าได้มาหาเขา และบอกว่าท่านได้กลับ

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทั้งสององค์ ๑๘๗

มาแล้วจากภาวะมหาสมาธิ คือหมายความว่า จากมรณกรรมของท่านโยคีผู้ยิ่งใหญ่หลังจาก ๘ ปี และว่าท่านได้นำเอาคุณสมบัติทั้งหมดนี้ติดตัวมาด้วยหลังจาก ๑๕ ปี ล่วงมาแล้ว ซึ่งทำให้ท่านสวามีประหลาดใจว่าภาพนิมิตนี้หมายความว่าอย่างไร แต่ท่านก็เข้าใจความหมายนี้ในวันรุ่งขึ้น คือในขณะที่กำลังคุยกันถึงเรื่องภาพนิมิตนี้กับสาวกองค์อื่นนั้น ท่านก็ได้รับคำบอกเล่าว่า สัตยาไสบาบาได้เกิดเมื่อ ๘ ปีล่วงมาแล้ว หลังจากท่านเซอร์ดิบาบาถึงแก่กรรมไป และมีสาวกบอกว่าเด็กชายผู้นี้ได้ตั้งชื่อตนเองว่าเป็นไส บาบา ก็ในเมื่อตอนที่เขามีอายุ ๑๔ ปี และได้แสดงอำนาจต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับท่านเซอร์ดิ บาบาองค์ก่อนในปีที่เขามีอายุ ๑๕ ปี นั้นเอง ท่านสวามีรู้สึกว่อำนาจหรือปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องเป็นสิ่งที่ท่านครูของเขาหมายถึงเมื่อท่านพูดถึงคุณสมบัตินี้เอง ภาพนิมิตนั้นได้มาปรากฏแก่ท่านก็เพื่อจะได้ยืนยันว่าพระผู้เป็นเจ้าของท่านนั้น บัดนี้กำลังลงมาเดินท่องเที่ยวอยู่ในโลกร่วมกับท่านอีกครั้งหนึ่งแล้ว

ท่านไอ บาบา แห่งปุตตปารตีได้ทำให้บุคคลจํานวนมากเห็นภาพนิมิตของท่านไอ บาบาแห่งเซอร์ดิในเมื่อมีคนขอร้องให้ท่านแสดงให้ดู แต่บางครั้งแม้ไม่มีคนขอร้อง เมื่อมีเหตุท่านก็แสดงให้ดูเองด้วยเหมือนกัน

วิธีหนึ่งที่จะทำคือ การแบมือ ๒ ข้างให้ลูกศิษย์ดู บนฝ่ามือข้างหนึ่งก็เป็นรูปที่ส่องแสงสุกสกาวทีเดียว ของท่านไอ บาบาแห่งเซอร์ดิ และอีกข้างหนึ่งก็เป็นรูปของท่านเองคือ ท่านไอ บาบาแห่งปุตตปารตี รูปและฝ่ามือ เป็นรูปที่สุกสกาวสวยงามส่องแสงสดใสมากที่สุดทีเดียว

อีกวิธีหนึ่งคือการนำเอาบุคคลที่ท่านต้องการจะให้เห็นภาพนิมิตนั้นเข้าไปในห้องอันสงบแห่งหนึ่ง ซึ่งจะเป็นห้องของผู้ใดก็ได้ที่ท่านบังเอิญไปอยู่ในตอนนั้น คือท่านไปอยู่ที่ไหน ท่านก็นำเอาสาวกเข้าไปในห้องที่สงบเงียบของบ้านนั่นเอง และในมุมห้องแห่งหนึ่งที่ท่านเลือกเอา ท่านก็สามารถทำให้คนคนนั้นเห็นภาพสามมิติเลยทีเดียว คือเป็นภาพตัวจริงมีความกว้าง ความสูงมีความหนาของท่านไอ บาบา แห่งเซอร์ดิองค์ก่อนภาพเช่นนี้ท่านต้องการจะให้ใครเห็นที่ไหนก็ได้ทั้งสิ้น

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทองสององค์ ๑๘๕

มีสตรีผู้หนึ่งผู้ซึ่งได้เคยเห็นภาพนิมิตแบบนี้ ได้บรรยายไว้ดังต่อไปนี้ เธอบอกว่าฉันได้เห็นท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ นั่งอยู่บนพนตามท่านั่งที่ท่านเคยชอบนั่งมาแต่เดิมแต่ว่าหลับตา และก็มีมุลเถ่าปรากฏอยู่บนหน้าผาก และแขนของท่าน รูปซึ่งอยู่เบื้องหน้าท่านนั้นก็มีไฟจุดอยู่ มีเปลวควันลอยเป็นกลุ่มขึ้นไปบนอากาศเห็นได้อย่างชัดเจน ร่างกายของท่านก็มีรังสีสุกสกาวแปลกประหลาดอย่างยิ่ง และรอบ ๆ กายก็มีกลิ่นหอมประพรมไปทั่วบริเวณ

ในตอนนี้อาจจะมีผู้อ่างเหตุผลซึ่งก็อาจจะพอฟังได้อยู่บ้างว่า อำนาจแบบนี้เป็นอำนาจแบบคล้ายกับสะกดจิตทำให้บุคคลเห็นภาพลวงตานั้นเอง ถึงแม้จะมีรูปของท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิมาปรากฏตัวจริง ยังไม่น่าจะเป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างเพียงพอว่า เด็กชายสัตยานี้จะได้เคยเกิดเป็นท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิมาก่อน แต่นั่นแหละยังมีประจักษ์พยานข้อพิสูจน์อื่น ๆ อีกหลายอย่างหลายแบบเหลือเกิน ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วก็น่าจะเชื่อได้อย่างจริงใจว่าทั้งสองคนนี้เป็นคนคนเดียวกัน คือ

เป็นวิญญานคนเดียวกัน แม้จะอยู่ในร่างที่ต่างกันก็ตาม มีบุคคลอีกหลายคนผู้ซึ่งมีอายุมากแล้วและเคยเป็นสาวกที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบาองค์ก่อน คือ ไส บาบาแห่งเซอร์ดิ เป็นธรรมดาที่คนเหล่านั้นก็อาจจะได้ล่วงลับดับขันธไปแล้ว แต่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังพอหาได้บ้าง ในจำนวนนักมัสสุภาพบุรุษชราสองสามคนผู้ซึ่งในสมัยเป็นเด็กก็เคยไปหาท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ เมื่อตอนนั้นท่านก็อายุมากแล้ว บุคคลเหล่านั้นท่านไส บาบาองค์ใหม่ก็สามารถจำได้ดี ทั้ง ๆ ที่บางทีผู้เป็นมารดาของเขาเหล่านั้น ถ้าให้จากลูกของตนเองไปนาน ๆ แล้วมาเห็นเมื่อตอนโตหรือแก่ทีเดียว ก็อาจจะจำลูกของตนเองไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

การปวดีรชะของมิดเคอร์ติกชิต

คนหนึ่ง ในจำนวนคนที่กล่าวแล้วนี้ได้แก่มิสเตอร์ เอ็มเอสติกชิต ผู้ซึ่งเดิวนักได้ลาออกจากราชการแล้ว ปัจจุบันนี้ได้อาศัยอยู่ที่ที่พักฤดูร้อนของท่านไส บาบาองค์ใหม่ ณ ไร่ฟลด์ใกล้บังกาลอร์ ในขณะที่ข้าพเจ้า

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทังสององค์ ๑๕๑

อยู่ที่นั่นกับท่านไส บาบาในฤดูร้อนในปีหนึ่งนั้น ข้าพเจ้า
ก็ได้คุยสนทนากับมิสเตอร์ดิกชิต ผู้หลายครั้งเกี่ยว
กับประสบการณ์ของเขาที่เกี่ยวข้องกับท่านไส บาบาสอง
ท่านที่กล่าวมานี้ มิสเตอร์เอ็มเอสดิกชิตผู้เกิดในปี
๑๘๙๗ เป็นลูกของท่าน สาดาซีฟ ดิกชิต ผู้ซึ่งเป็น
ทนายความซึ่งในตอนนั้นก็เป็นไดวานา ไดนาวาเป็นยศ
เท่ากับนายกรัฐมนตรี ของแคว้นกุช พี่ชายคนใหญ่ของ
มร. สาดาซีฟ คือ มร. แฮร์ เอส ดิกชิต ก็เป็นทนาย
ความในบอมเบย์และเป็นสมาชิกของสภานิติบัญญัติอีก
ด้วย นายแฮร์ ดิกชิตซึ่งเป็นพี่ชายคนใหญ่ของนาย
สาดาซีฟ ดิกชิตนั่นเอง ต่อมาก็ได้กลายเป็นสาวกที่ใกล้ชิด
ชิดของท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ วันหนึ่งท่านมร. เอ็ม
เอส ดิกชิตได้บอกข้าพเจ้าว่า วันหนึ่งลูกของเขา คือ มร.
แฮร์ ดิกชิตได้ไปเยี่ยมท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ ครั้ง
แรกได้ไปหาในปี ๑๙๐๙ ต่อมาอีกครั้งหนึ่งในปี ๑๙๑๒
ก่อนที่จะไปเยี่ยมเยียนหรือนมัสการครั้งที่ ๒ นี้ ท่านก็
ได้บอกว่าท่านมีโรคประจำตัวอยู่โรคหนึ่ง คือโรคปวด
ศีรษะครึ่งหัวหรือครึ่งร่างกาย คือตอนพระอาทิตย์ขึ้น

หัวของเขาครึ่งหนึ่งมันจะเริ่มปวดอย่างรุนแรงเหลือเกิน แล้วต่อมาก่อนที่พระอาทิตย์จะตกอากาศก็จะหายไป เป็นอย่างนี้ทุกวัน ๆ เป็นเวลาเกือบ ๒ เดือน ซึ่งทำให้เขาไม่สบายใจ รู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายกลุ่มใจเป็นอย่างมากยิ่ง ลุงของเขาจึงนำเขาไปพบท่านไส บาบ่า (แห่งเซอร์ดี) หวังจะให้ท่านรักษาโรคปวดหัวอันแปลกประหลาดนี้ให้ด้วย

มร. ดิก ชิตได้บอกว่า เขายังจำได้ชัดเจนว่า ตอนนั้นเขานั่งอยู่หน้าท่านไส บาบ่า (แห่งเซอร์ดี) แล้วท่านไส บาบ่าก็พูดกับเขาออกมาโดยตรงทีเดียวว่า อ้าวมานั่งอยู่ทำไม กลับไปเสียเถอะ มร. ดิกชิตบอกว่าเขากำลังปวดหัวแทบแย่ แต่ไอความร้อนของไฟซึ่งเขานั่งอยู่ใกล้ ๆ ทำให้เขาเกิดความบรรเทาขึ้นมาบ้าง แต่ท่านไส บาบ่า (องค์ก่อน) ก็บอกว่ากลับไปเถอะ ที่นี้ก่อนจะกลับเขาก็มึ่ประเพณีว่าใครไปหาท่าน ก็ต้องเอามูลเถ้าจากที่กองไฟเอามาฉีดหน่อย แล้วก็นำไปใส่ในมือของท่านไส บาบ่า เพื่อที่จะให้ท่านเสกและให้พรเวลาจะจากไป เด็กชายดิกชิตตอนนั้นอายุ ๑๔ ปีก็ทำเช่นนั้นเหมือนกัน ท่านบาบ่าเอาอุททิ (ถอมูลเถ้า) หยิบไว้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสบาบาทงสององค์ ๑๕๓

เอามาเจิมหรือป้ายที่หน้าผากของเด็กเรียกว่าค่อนข้างจะ
รุนแรงสักหน่อย ตอนนั้นเด็กชายดิกชิตูรู้สึกว่คล้ายกับ
ว่าถูกตบที่ศีรษะ แล้วในเวลาเดียวกันก็ถูกไล่ให้ไปให้
พ้น ๆ โดนเข้าแบบนี้ก็บอกลุงว่าไม่ไหวแล้ว ต่อไปนี้
จะไม่มาหาท่านไส บาบาก็ต่อไปละ แต่นายแฮร์ ดิกชิต
ผู้เป็นลุงก็บอกว่า “อ้าว แกมันโง่จริง ๆ ที่ท่านตบที่หัว
นั้นหมายความว่าความปวดหัวของเจ้าจะไม่กลับมาอีก
คือมันจะหายไปเลย” คำกล่าวของมิสเตอร์ดิกชิตผู้เป็นลุง
ก็ปรากฏว่าเป็นความจริงเสียด้วย คืออาการปวดหัวอย่าง
แปลกประหลาดและรุนแรงนั้นก็หายไป และไม่กลับมา
อีกเลยนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เด็กชายดิกชิตจึงรู้ว่า
ที่ท่านไส บาบาคิดออกคำสั่งอย่างแปลกประหลาดว่าให้
ไปเสียนั้นนะ คือท่านไม่ได้สั่งให้ตนไป ท่านสั่งให้
โรคปวดหัวไปเสียให้พ้นต่างหาก และมันก็ไปเลยจริง ๆ
เสียด้วย

ต่อมาอีก ๖ ปีในเดือนกรกฎาคม ๑๙๑๘ มร. เอ็ม
เอส ดิกชิต ก็ปรากฏว่ารู้สึกเจ็บป่วยอีก ครังนี้เขามีกา
ดกเลือดอย่างรุนแรงเกี่ยวกับโรคทวาร หมอในบอมเบย์

ซึ่งเขาอาศัยอยู่กับบอกว่าเขาต้องผ่าตัด เขารู้สึกไม่สบายใจเลย เขากลัวมากเรื่องการผ่าตัด จึงไม่อยากจะผ่าตัดเลย แต่เขาก็กำลังทนทุกข์ทรมานอย่างเหลือเกินและมีเลือดออกมากมาย เขารู้สึกว่าอาการหนักมาก ทำให้ใจคอไม่ดีเลย

ในระหว่างการประชุมวันพฤหัสบดี ซึ่งมีเป็นประจำในกลุ่มสาวกของท่านไส บาบ่าแห่งเซอร์ดินนั้น ปรากฏว่าในวันนั้น มร. เอ็มเอส ดิกชิตมีความเลื่อมใสประทับใจเป็นพิเศษ ทั้งที่ตัวเองก็มีอาการของโรคทนต์หนักอยู่ ตอนนั้นเขาก็เป็นคนหนุ่มมีอายุ ๒๐ ปีเท่านั้นเอง ปรากฏว่าเขาอดทนไม่ได้ ต้องร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ เลยทีเดียว ในคืนนั้นเองเขาฝันไป ในความฝันเขาเห็นท่านเซอร์ดิบาบ่ามาหาเขาและดูเขาว่า ร้องไห้เป็นเด็กผู้หญิงไปได้ แล้วท่านนักบุญชวาก็บอกเขาว่า จะบอกตัวยาสักขนานหนึ่ง เพื่อเป็นยาแก้โรคของเขา หลังจากนั้น มร. ดิกชิตก็จำได้ทุกอย่าง เว้นแต่ชื่อสมุนไพรที่ท่านไส บาบ่าบอกมาอย่างหนึ่ง เขาก็ลุ่มใจมาก จึงตั้งใจว่าจะไปที่เซอร์ดินให้เร็วที่สุด เพื่อจะได้ถาม

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสบาบาทองสององค์ ๑๕๕

ท่านเองว่า ซ้อยาท่านบอกนั้นเป็นยาอะไร เป็นสมุนไพร
ชื่ออะไรกันแน่ แต่ก่อนที่เขาจะไปเขาก็ได้ทราบ
ข่าวว่าท่านไสบาบาได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ตอนนั้นเขาก็
หมดหวังและเลยทอดอาลัย เพราะคิดว่าท่านตายแล้ว
แบบนี้เราไม่มีทางที่จะรู้แล้ว คงจะต้องทนทุกข์ทรมาน
ต่อไปจนตายเป็นแน่ ต่อมาในการประชุมวันพฤหัสบดี
หลังจากข่าวว่าท่านไสบาบาได้มรณภาพไปแล้วนั้น เขา
รู้สึกตัวว่า เขามีความรู้สึกเศร้าโศกเสียใจอย่างเหลือเกิน
จนต้องร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง คินนุนเขาก็เกิดความฝันอย่าง
เห็นชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง และในความฝันนั้นเขาเห็นท่าน
ไสบาบายืนอยู่เบื้องหน้า แต่งตัวแบบเก่านั่นเองและ
บอกว่า “อะไรนะ เจ้าร้องไห้เป็นเด็กผู้หญิงอีกแล้ว”
แล้วท่านก็บอกให้หนุ่มดิกซิทคนนี้ นำพริกไทยมาเจ็ด
เม็ด บดให้เป็นผง แล้วแต่ละวันก็เอาผงนี้เล็กน้อยผสม
กับอุทริเพื่อเป็นยารักษาโรค ทั้งนี้เพราะเป็นธรรมดา
ที่สาวกของท่านไสบาบานั้น ทุกคนก็จะต้องมีอุทริของ
ท่านเก็บไว้ในบ้านของตัวมากบ้างน้อยบ้างเสมอ ที่น
มร. เอ็ม เอส ดิกซิทก็จำความฝันนี้ได้อย่างแจ่มชัด และ

ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นเป็นอย่างดี ในวันที่ ๓ จากการ
 รักษา ก็ปรากฏว่าอาการป่วยหายไป และในวันที่ ๗
 อาการตกเลือดก็หยุดลง ต่อมาก็หายเป็นปกติและโรค
 นั้นไม่ได้กลับมาอีกเลย

หลายปีได้ผ่านไปชีวิตของ มร. ดิกชิต มีเหตุ
 การณ์อะไรเกิดขึ้นหลายต่อหลายอย่างด้วยกัน ปัจจุบัน
 นี้เขากำลังทำธุรกิจ แต่งงานแล้ว และมียศเป็นนาย
 พันตรีของหน่วยของเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาของกองทัพ
 ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ และยังได้ดำรงตำแหน่ง
 นอกหลายปี หลังจากนั้นในปี ๑๙๕๙ เขาก็กลับมาทำ
 ธุรกิจในการค้าอึกในเมืองชายฝั่งทะเลภาคตะวันตก คือ
 เมืองบังกาลอร์ ระหว่างเวลาว่างเขาก็อ่านหนังสือ
 ศาสนาฮินดูที่มีชื่อเสียงเล่มหนึ่งซึ่งชื่อว่า “คุรุจิต” มี
 ผู้เชื่อกันว่าถ้าใครอ่านเรื่องนี้จบภายใน ๗ วันติดต่อกัน
 เขาจะได้รับประโยชน์ในทางวิญญาณอย่างมากทีเดียว
 ในตอนเย็นของวันที่ ๖ ที่เขาอ่าน เขาเกิดฝันไปว่า
 เขาเดินไปตามถนนกว้างที่เดียว สองข้างทางมีต้นไม้ขึ้น
 และรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งตามเขามาเรื่อย ๆ เขาหันกลับ

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๔๕๗

มาก็ปรากฏว่า เป็นคนคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะเด่นชัดมาก ยืนอยู่ใกล้ซิดเซา มร. ดิกชิตก็ถามว่าคุณเป็นใคร แล้วตามผมมาทำไม แต่ก็ไม่มีคำตอบ บุคคลนั้นก็ยังตามเขามาเรื่อย ๆ อย่างเงิบ ๆ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่งดิกชิตมองกลับมามาก ก็เห็นคนนั้นยังกำลังตามเขามาอีกเช่นเดิม ในระหว่างนี้ไม่มีใครพูดอะไรกันเลย ในไม่ช้าเสียงฝีเท้าก็เข้ามาใกล้ และดิกชิตก็รู้สึกว่าจะมีอะไรบางสิ่งบางอย่างถูกทดลองมาเหนือศีรษะเขาจากข้างหลัง เขาพูดคนเดียวว่า มันเป็นมุลเถาศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

ความคลิวิจารณ์ว่าเป็นคาราภาพยนตร์

นี่คือเหตุการณ์ในความฝันเท่าที่เขาคงจะจำได้ในเวลาต้น แต่ว่ามันเป็นความฝันที่แจ่มแจ้งอย่างยิ่ง และเขาก็จำหน้าตาของบุคคลที่ตามเขามาได้อย่างเด่นชัดเลยทีเดียว ต่อมาอีกสองสามเดือนก็มีเหตุการณ์อะไรแปลกประหลาดเกิดขึ้นติดต่อกันหลายอย่าง ซึ่งทำให้เขาได้ยืนยันว่าท่านเซอร์ดิบาบาได้ไปเกิดใหม่แล้ว แต่เขายังไม่เชื่อทีเดียว ต่อมาเขาก็ได้ยืนยันว่าวนอกจากอีก

หลายคน และได้มีผู้นำเอารูปของท่านสัตยา ไส บาบามาให้เขาดู พอเห็นเขาก็จำได้ทีเดียวว่าบุคคลผู้ซึ่งเขาเห็นในความฝัน ตอนนั้นเขารู้สึกสนใจมากจนแล้ว เขายังจำได้อย่างดีถึงเรื่องราวของลุงของเขา ซึ่งบอกว่าท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดครั้งหนึ่งได้บอกว่า ท่านจะมาปรากฏตัวอีกโดยเป็นเด็กมีอายุ ๘ ขวบ เขาคิดว่าจะเป็นเด็กคนนั้นใช่ไหมหนอ ซึ่งเดี๋ยวนี้ ได้โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาก็ตกลงใจว่าเอาละจะต้องไปที่ปุตตปารตีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้และจะได้รู้เรื่องกันเสียที

ในต้นปี ๑๙๖๑ เขาพยายามหาทางที่จะไปยังปุตตปารตีให้ได้ โดยเป็นสมาชิกคนหนึ่งในบรรดากลุ่มคน ๓๐ คนที่เดินทางไปหาท่าน ตอนนั้นที่อาศรมของท่านไส บาบามีคนที่มาทำพิธีวารัตริกันหลายพันทีเดียว และดิกชิตก็ยืนอยู่ในระหว่างคนเหล่านั้นคอยสังเกตเห็นภาพท่านไส บาบา ซึ่งจะมาปรากฏที่เจดีย์ และเมื่อท่านมาปรากฏตัวเข้าจริง โดยมีผมเป็นกระเชงเต็มไปทั้งศีรษะ และมีดวงหน้าซึ่งอ่อนหวานเต็มไปด้วยความเมตตากรุณานั่น มร. ดิกชิตก็รู้แน่ที่เดียวว่าบุคคล

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาททั้งสององค์ ๑๕๕

นี่เองเป็นคนที่เขาเห็นในความฝันโดยไม่มีข้อสงสัยเลย แต่เขายังอดคิดไม่ได้ว่า จะเป็นไปได้อย่างไรที่บุคคลผู้หนึ่งจะเป็นท่านไสยาบาทแห่งเซอร์ดิคนเก่า ในเมื่อคนผู้หนึ่งสวมเสื้อคลุมแพรสี มีผมคล้ายกับผู้หญิง และก็มีผู้คนมากมายแวดล้อมท่านอยู่ เขาคิดว่าคนคนนั้นดู ๆ ไปท่าทางน่าจะเป็นดารารายานตร์เสียมากกว่า ทั้งนี้เพราะว่าท่านไสยาบาทแห่งเซอร์ดิคนก่อนนั้นรูปร่างไม่น่าดู เป็นคนคล้ายกับว่าเซย ๆ และได้มีชีวิตอยู่อย่างง่าย ๆ ดังนั้นสองคนนี้จะเป็นคนเดียวกันไปได้อย่างไร ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ อยากจะกลับไปบ้านเสียดีกว่า แต่ก็ยังอยากอยู่ต่อไปเพื่อจะดูท่านสัตยาไสยาบาทไปรัชชมูลเถื่อนศักดิ์สิทธิ์ ที่มีจำนวนมากมายมหาศาลเหลือเกิน ออกมาจากขามเล็ก ๆ โดยไปรยลงไปเหนือรูปปั้นของท่านไสยาบาทแห่งเซอร์ดิคนก่อน

ในตอนเย็นวันเดียวกันท่านได้เอาลิ้งค์ม ๙ ชิ้น ออกมาจากปากของท่าน ต่อจากนั้นในระหว่างที่มีการสนทนากับประชาชนในวันรุ่งขึ้น ท่านไสยาบาท ได้กล่าวขนมาลอย ๆ ว่า “นี่มีใครคนหนึ่งทนนึกคิด

ว่า ข้าพเจ้านี้ดูท่าทางจะเป็นดารารายานตร์เสียมากกว่า
 เขาไม่เห็นด้วยกับการที่ข้าพเจ้าสวมเสื้อคลุมสีแดง สีนุ
 ฉาด และกับแบบผมของข้าพเจ้า” เมื่อได้ฟังเช่น
 นายดิทชิตถึงกับตกตลิ่งทันที เพราะท่านใส่ บาบ่าพูด
 ออกมาได้ตรงกับใจเขาเลยทีเดียว ครั้นแล้วท่านใส่
 บาบ่าได้อธิบายต่อไปถึงเหตุผล ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่คิดว่า
 ดีทีเดียวว่า ทำไมท่านจึงใส่เสื้อคลุมสีนุฉาด และไว้
 ผมแบบที่ไม่ซ้ำแบบใคร และทำไมเวลาเกิดมาใหม่จึงมี
 รูปร่างแปลก ๆ ไม่เหมือนเดิมอย่างนี้ เมื่อดิทชิตได้ยิน
 อย่างนี้ก็ตกตลิ่งใจว่า มันเป็นเหตุผลดีพอสมควรทีเดียว
 แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมร่างสองร่างนี้จึงแตกต่าง
 กันมากมายเหลือเกิน อย่างนี้จะป็นวิญญานของคน
 คนเดียวกันได้ทีเดียวหรือ

ในการไปเยี่ยมที่ประศันดินิลัมครั้งที่ ๒ เมื่อ ๓
 เดือนต่อมานั้น เขาได้ถูกเรียกเข้าไปในห้องพร้อมกับ
 กลุ่มคนอีกประมาณ ๖ คนเพื่อไปสนทนาหรือสัมภาษณ์
 กันโดยเฉพาะตัวเลยทีเดียว ท่านใส่ บาบ่าได้เข้ามาพูด
 กับคนสองสามคน แล้วเดินเข้ามาที่ มร. เอ็ม เอส ดิทชิต

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทองสององค์ ๒๐๑

ผู้ซึ่งกำลังถูกรูปถ่ายเล็กๆ ของลุงของเขา คือ มร. เอช เอส ดิกชิตอยู่ในมือ ท่านไส บาบาก็ได้เอารูปถ่ายนั้นจากเขามามองดูแล้วบอกว่า “อ้าวนี่ มร. เอช เอส ดิกชิต ลุงของเธอไงล่ะ เขาเคยเป็นสาวกเก่าแก่ของฉันที่เซอร์ดี้ เดียวนี้คุณยังสงสัยอะไรอีกบ้างหรือเปล่า” เป็นอันว่า เดียวนี้ความสงสัยของเขารู้สึกลดน้อยลงทุกที เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านไส บาบาก็ได้พูดนั้นเป็นความจริง และดิกชิตก็ไม่เคยบอกใครในอาศรมว่า เขาชื่ออะไรมาแต่ก่อนเลย คือเขามาที่นั่นอย่างคนปลอมตัวมาไม่ให้ใครรู้จัก โดยเป็นแต่เพียงคนธรรมดาคนหนึ่งในกลุ่มคนผู้มานมัสการท่านซึ่งมีมากมายเหลือขนาดทีเดียว แต่ท่านไส บาบาก็จำหน้าลุงของเขาได้ในรูปถ่ายแม้ในเมื่อเห็นครั้งแรก

หลังจากนั้นดิกชิตก็มักจะไปที่อาศรมบ่อยๆ และตลอดเวลาหลายปีต่อมาก็ได้เห็นการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาสลับหลายครั้งด้วยกัน ทั้งยังได้รับความกรุณาจากท่าน คือได้รับคำสอนจากท่านมากมายครั้งหนึ่งท่านไส บาบาก็ได้กล่าวถึงคำของท่านเซอร์ดี้พูด

กับลุงของเขาเกี่ยวกับภารกิจที่ท่านจะกลับมา คือบอกว่า
 เป็นเด็กชายอายุ ๘ ขวบนั้น ท่านใส่ บาบ่าได้พูดกับ
 ดิกซีทว่า สิ่งที่เขาได้ยินบอกว่าจะกลับมาเป็นเด็กอายุ ๘
 ขวบนั้น อันที่จริงก็มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง คือ
 หมายความว่า จะกลับมา ๘ ปี หลังจากที่ท่านถึงแก่มรณ
 กรรมแล้ว ซึ่งอันที่จริงก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ท่านใส่
 บาบ่าบอกว่าบางทีดิกซีทคงจะจำมาผิดเสียมากกว่า คือที่
 ว่ากลับมาเป็นเด็กอายุ ๘ ขวบนั้น ก็คือกลับมาหลังจาก
 ตายไปแล้ว ๘ ปีนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีเรื่องอะไรเล็ก ๆ
 น้อย ๆ มากมายหลายอย่าง ซึ่งในที่สุดก็ทำให้ดิกซีทแน
 ใจว่า ท่านใส่ บาบ่าทั้งสององค์เป็นคนคนเดียวกัน
 อย่างแน่นอน

นี่เป็นเรื่องที่ดิกซีทบอกแก่ข้าพเจ้า และเขาได้
 กล่าวต่อไป โดยบรรยายถึงสิ่งที่สำคัญเล็กน้อยอีกหลาย
 ประการ เช่นการแสดงฤทธิ์นั้นสามารถแสดงได้เหมือน
 กัน คำสอนเหมือนกัน วิธีการสอนเหมือนกัน ตลอด
 จนท่าทาง วลี การใช้คำ ทักษะคติต่างๆ ก็เหมือนกัน
 ทั้งหมด เขายังบอกข้าพเจ้าผู้แต่งเรื่องนอกจาก "บางครั้ง

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทังสององค์ ๒๐๓

ผมเห็นรอยยิ้มบนดวงหน้าของท่านเซอร์ดิบบาที่ตายไป แล้วนั้นมาปรากฏบนดวงหน้าของท่านไส บาบาคันได้ เสียด้วยซ้ำไป” แน่ละเขายอมรับว่าความแตกต่างอย่างมากมายที่เคยมีอยู่ระหว่างกันกับท่านไส บาบาทังสองนั้นก็ยังคงมีอยู่เป็นธรรมดา แต่นั่นแหละเมื่อเป็นร่างกายคนละร่างกัน และก็อยู่ในภาวะที่ต่างกัน สถานที่ต่างกัน ทุกอย่างคงเป็นไปได้

อุปมา ๒ ข้อ

ส่วนในด้านภารกิจนั้นถึงแม้ว่าโดยหลักการแล้วจะเหมือนกัน แต่ในรูปแบบภายนอกบางอย่างก็ย่อมมีแตกต่างกันบ้าง โดยที่ร่างกายอันเป็นที่อาศัยของวิญญาณที่สั่งสอนมนุษย์ต่อมานั้น ย่อมจะต้องมีแตกต่างกันบ้างเป็นธรรมดา ท่านไส บาบาคันใหม่บอกว่ายาวนี้ท่านไม่ค่อยมีความเคร่งเครียดหรือโกรธเหมือนกับสมัยที่ท่านเคยเป็นมาตอนเกิดในชาติก่อนอีกต่อไปแล้ว ท่านมีความใจกว้างและสุภาพมากขึ้น ท่านได้

อธิบายถึงความแตกต่างนี้ โดยยกเรื่องเปรียบเทียบดังต่อไปนี้ คือว่าผู้เป็นแม่นั้นเวลาทำครัวอยู่ ถ้าเด็กเข้าไปยุ่งเกะกะ แม่ก็ต้องดุต้องไม่พอใจอย่างแน่นอน เพราะเมื่อเด็กเข้ามายุ่งหยิบของโน่นหยิบของนี่ยุ่งไปหมด ทำครัวไม่ได้ต้องดูกันนั้นแหละ แต่เมื่อทำครัวเสร็จแล้วไปเสิร์ฟอาหาร ตอนนั้นแม่ก็ต้องมีการยิ้มและมีความอดทน ไม่ดุเหมือนแต่ก่อน ท่านได้บอกว่าเวลานี้เปรียบเหมือนท่านกำลังจะเสิร์ฟอาหาร ซึ่งได้ปรุงมาเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นเธอทั้งหลายจะเป็นใครก็ตามเมื่อเธอหิวมา ก็จะพบว่ามิอาหารเรียบร้อยแล้ว เราจะเสิร์ฟอาหารนี้ให้แก่เธอ เพื่อจะให้รับประทานกันอย่างเต็มอิ่มเลยทีเดียว

อีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ได้เอียงกันมากกว่า ท่านจะเป็นไส บาบาองค์เดียวกันหรือไม่กับองค์ก่อนนั้น ท่านก็ได้กล่าวว่า เมื่อใดที่มีขนม ๒ ก้อน ก้อนหนึ่ง เหลี่ยมก้อนหนึ่งกลม ก้อนหนึ่งสี่เหลี่ยม ก้อนหนึ่งสี่มุม เราจะเชื่อได้อย่างไรว่า ขนมที่มีรูปร่างภายนอกแตกต่างกัน มีรสเหมือนกันหรือเปล่า มีทางเดียวคือต้องชิมดู

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไส บาบาทังสององค์ ๒๐๕

แล้วจะได้รูรสและความจริงได้เอง การลองชิมดูก็คือ
การมาหาประสบการณ์ดูเพื่อจะได้ตัดสินใจว่า ขนมเหล่านี้นั้น
จะมีรสอย่างเดียวกันหรือไม่ จะดูที่รูปร่างภายนอก
นั้นยังตัดสินใจได้ไม่แน่นอน

สาวกในชาติก่อน

อีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้พบท่านเซอร์ดิบบาใน
สมัยก่อนนั้นเป็นสุภาพสตรีมีอายุซึ่งปัจจุบันอาศัยอยู่
ที่ประเทศอินเดีย มร. เอ็น คัสตุรี ได้เขียนขึ้นในภาค
๒ ของหนังสือเรื่อง Life of Satya Sai Baba ว่า สุภาพ
สตรีผู้นี้เมื่อตอนเป็นเด็กนั้น ได้ถูกนำไปที่ตำบลเซอร์ดิ
โดยบิดาของเธอ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ศุลกากรในอาณาจักร
ของท่านนิซาม ต่อมาหลังจากที่ลูกทั้ง ๔ คนของเธอได้
ตายหมดแล้ว เธอได้ไปที่เซอร์ดิอีกครั้งหนึ่งในปี ๑๙๑๗
ได้ขอให้ท่านไส บาบาแห่งเซอร์ดิ ให้อนุญาตให้อยู่กับ
ท่านเพื่อจะได้ปฏิบัติธรรมต่อไป แต่ท่านไส บาบองค์
ก่อนได้กล่าวว่ายังเดี๋ยวนี้ยังไม่ได้ เราจะกลับมาอีกใน
อันธระ เจ้าจะได้พบเราที่นั่น และจะอยู่กับเราที่นั่นได้

เมื่อไดยินเช่นนี้ เธอก็กลับมายังบริเวณของท่านนิชามตามเดิม และได้ใช้ชีวิตทำงานการกุศลช่วยสังคมสงเคราะห์ตลอดมา ในระหว่างนั้นเธอได้รวบรวมเงินและได้รับความสนับสนุนจากผู้คนให้เธอได้มีบ้านไว้เลี้ยงเด็กกำพร้าด้วย ซึ่งบ้านสำหรับเด็กผู้หญิงที่เป็นกำพร้า เธอได้เรียกว่า “ไส สาดัน” (Sai Sadan)

ในระหว่างนั้นเธอไดยินข่าวว่ามีเด็กคนหนึ่งในอูระกอนดา ผู้ซึ่งได้ประกาศตนเองว่าเป็นท่านไส บาบาเมื่อไดยินเช่นนี้ เธอก็นึกขึ้นมาได้ทีเดียวว่า “อ้อ บาบาองค์เก่าได้บอกเราไว้ว่าในปี ๑๙๑๗ นี้ท่านจะไปเกิดใหม่ในอันธระ” เธอจึงรีบไปที่อูระกอนดาเลยทีเดียว ไปถึงที่นั่นวันพฤหัสบดี เธอก็ได้ไปร่วมวงกับประชาชนซึ่งได้ไปคอยนมัสการท่านไส บาบาองค์ใหม่ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ในวันนั้นด้วย เธอได้กล่าวว่าท่านไส บาบาได้พูดกับเธอด้วยเสียงต่ำๆ ในภาษาฮินดี เช่นเดียวกับที่ท่านเคยพูดกับเธอที่เซอร์ดิวา “เป็นไงในที่สุดเจ้าก็มาแล้วซินะลูกเอ๋ย” ท่านไส บาบาองค์ใหม่นี้ได้บอกแก่เธอว่า เธอยังเป็นหนี้ท่านอยู่ ๑๖ รูปีนะ โดยเดือน

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านใส บาบาทังสององค์ ๒๐๗

ให้เธอระลึกว่ามีเงินอยู่ ๔๐ รูปีซึ่งเธอได้รวบรวมมาเพื่อ
ทำบุญที่เซอร์ดินัน แต่ในจำนวน ๔๐ รูปีนั้นมเพื่อนของเธอ
ขอขอยืมไปเสีย ๑๖ รูปีไซ่ใหม่ ครั้นแล้วท่านก็ยกมาแล้ว
กระซิบบว่า นี้นะเราบอกเจ้าเพื่อให้เจ้าแน่ใจในเรื่องนี้ว่า
เราเป็นใส บาบาแห่งเซอร์ดิจริง ๆ เราไม่ได้คิดจะเอา
คืนหรอก

สุภาพสตรีผู้นั้นปัจจุบันก็ยังอยู่กับท่านสตัยา ใส
บาบาที่ประศันตินิลยัมในแคว้นอันธรประเทศแล้วอย่าง
มีความสุข ในเมื่อเธอรู้ว่าสิ่งที่ท่านใส บาบาคงก่อน
ได้บอกกับเธอเมื่อ ๕๐ ปีมาแล้วที่เซอร์ดินัน บัดนี้ก็ได
กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว อันที่จริงสิ่งที่ทำให้เธอ
แน่ใจอย่างนั้นไม่ใช่สิ่งภายนอกเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้
หรอก แต่เป็นสิ่งที่ภายในที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นอย่าง
แท้จริง บุคคลที่ได้อยู่กับท่านใส บาบามาเป็นเวลา
นานและก็ได้รู้จักกับท่านเซอร์ดิ บาบามา จะเป็นโดย
ตรงหรือโดยคนอื่นเขาเขียนไว้ก็ตาม ต่างก็ไม่มีใครสงสัย
เลยว่าสองคนนี้จะไม่ใช่คนคนเดียวกัน คือทุกคนก็แน
ใจอย่างนั้นว่าเป็นคนคนเดียวกันอย่างแน่นอน

มีหนังสือหลายเล่มที่เดยวนกันได้พิมพ์แล้วเกี่ยวกับท่านไส่ บาบ่าแห่งเซอร์ดิ รวมเป็นหนังสือ ๔ เล่มจบ ซึ่งบรรยายไว้อย่างดีพิเศษ เป็นหนังสือที่เขียนโดยท่านนราสิงหะ สวามี ข้าพเจ้าเองรู้สึกตัวว่าเมื่อใดที่ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเหล่านี้อย่างดูดุดมนั้น ก็อดคิดไม่ได้ว่า ข้าพเจ้ากำลังอ่านเรื่องของท่านไส่ บาบ่าแห่งปุตตปารตีนั่นเอง สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นยิ่งขึ้นก็คือเมื่อใดข้าพเจ้าฟังคำสอนของท่านไส่ บาบ่าแห่งปุตตปารตี ก็คิดเสมอว่า นี่คือคำสอนของท่านไส่ บาบ่าแห่งเซอร์ดิองค์ก่อนนั่นเอง หาใช่คำสอนของท่านสัตยา ไส่ บาบ่าคนใหม่ไม่ ทั้งนี้เพราะคำสอนของท่านทั้ง ๒ นั้นมีความเหมือนกันอย่างลึกซึ้งเหลือเกิน

การดำเนินงานใน ๒ ระยะของชีวิต

ก่อนที่จะบรรยายถึงประสบการณ์อันเป็นส่วนตัวของข้าพเจ้าต่อไปกับท่านสัตยา ไส่ บาบ่าองค์ปัจจุบันนี้ จะต้องขอย้อนกลับไปเล็กน้อย ถึงสมัยที่ยังเป็นเด็กอยู่ที่ปุตตปารตีนั้น ท่านสัตยา ไส่ บาบ่าเองก็ได้กล่าวว่าใน

บทที่ ๖ เปรียบเทียบท่านไสยาบาทั้งสององค์ ๒๐๕

ระยะ ๓๒ ปีแรกของการเกิดใหม่ของท่านนั้น ส่วนใหญ่
ก็จะใช้เวลาไปในการแสดงปาฏิหาริย์ ส่วน ๓๒ ปีหลัง
ต่อมาก็จะใช้เวลาไปในการสนทนาในการเทศน์เรื่องคำ
สอนต่าง ๆ แต่ท่านบอกว่าเป็นเรื่องเพียงเปรียบเทียบ
เท่านั้น เพราะความจริงทั้ง ๒ ระยะนั้นก็มีทั้งคำสอนทั้ง
ปาฏิหาริย์ปะปนกันไปตลอดเวลา เป็นแต่ว่าในระยะ
แรกนั้น ต้องเน้นหนักทางปาฏิหาริย์ให้มากเป็นพิเศษ
ต่อมาก็ใช้คำสอนให้มากขึ้นกว่าเดิม เกี่ยวกับปาฏิหาริย์
หลายอย่างที่ได้เห็นมาในระยะหลัง ๆ คือเกี่ยวกับเรื่อง
คำสอนของท่านนั้น ข้าพเจ้านึกประหลาดใจว่าใน
ระหว่างยุคแรกที่ท่านแสดงปาฏิหาริย์นั้น คำสอนของ
ท่านจะเป็นเช่นไรหนอ ข้าพเจ้าจึงพยายามเสาะแสวง
หา และสนทนากับชายหญิงซึ่งได้รู้จักท่านสัตยา ไส
ยาบาในยุคนั้นมาก่อน ในบรรดาคนเหล่านั้นมีคนที่
เรียกว่าเป็นคนสมัยใหม่ คือไม่ใช่คนเพื่อฝัน แต่เป็น
คนที่ทำงานจริง ๆ เป็นพวกนักธุรกิจ เป็นนักเดินทาง
ที่เคยเดินทางมาแล้วเป็นจำนวนมากมาย ขนาดเป็นผู้มี
ชื่อเสียงของโลกทีเดียว บางคนก็เป็นข้าราชการ

ตำแหน่งสูง เป็นผู้มีการศึกษาสูง มีการทำงานในระดับ
 ที่สูงด้วย คนเหล่านี้ไม่ใช่คนที่นั่งและเพื่อผ่นเอาเอง
 แบบไม่ได้มีการศึกษามาเลย และทุกคนเหล่านี้ก็มีความ
 ยินดีที่จะเล่าให้ข้าพเจ้าทราบถึงเรื่องราวที่มันแปลกประ-
 หลาดและมหัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ดังที่ข้าพเจ้าจะได้
 บรรยายในบทต่อ ๆ ไป.

บทที่ ๗

เสียงสะท้อนจากปฐมวัย

อาศัย	จิดจ้อง	เห็นโลกได้
ไม่มีใจ	กาสจะมอง	เห็นละหรือ
กายนันไรรู้	เป็นเครื่องหมา	และเครื่องมือ
ไหวหรือ	รูราคา	และท่าทาง
ของวิญญาณ	หมา	อิงอาศัย
ว่าเป็นใคร	มาจากไหน	ที่ต่าง ๆ
ว่าละเอียด	หยาบช้า	หนาหรือบาง
หลาย ๆ อย่าง	ให้เราดู	รู้เรื่องใจ

— ศรี เภาโรพินโท

ป้าหริย์ทำอาหารให้พ่อกับคน

เมื่อตอนที่ท่านสัตยา ไอ้ บาบ่า ได้กลับมาที่หมู่บ้านของท่าน โดยกลับจากโรงเรียนไฮสคูลเป็นครั้งสุดท้าย และมาอยู่ที่หมู่บ้านปุดตปาร์ตก่อนที่อายุจะครบ ๑๕ ปี นั้น ตอนแรกท่านได้ไปอาศัยอยู่ที่บ้านบิดาของท่าน แต่ต่อมาไม่ช้าก็ย้ายไปอยู่ที่บ้านของพราหมณ์ผู้หนึ่งชื่อว่ากัมมันน์ เป็นสถานที่ดีงามเมื่อตอนท่านเป็นเด็กได้วิ่งไปที่บ้านนี้เสมอ เพื่อจะไปกินอาหารมังสวิรัต ในเมื่อบ้านของตนเองมีแต่อาหารเนื้อล้วน ๆ หาอาหารมังสวิรัตกินไม่ได้ แม่บ้านของบ้านนี้ชื่อว่านางสุกัมมะ ได้พยายามดูแลเอาใจใส่ท่านด้วยความรักและความห่วงใย และพร้อมกันนั้นก็ยินดีต้อนรับสาวกของท่านที่มาสู่บ้านของตนมากชน ๆ ทุกที เนื่องจากบ้านนี้กว้างขวางมากพอ จึงเป็นที่เหมาะสมที่ท่านสัตยา ไอ้ บาบ่าจะอยู่ยิ่งกว่าอยู่บ้านของตนซึ่งคับแคบมาก บ้านพราหมณ์ชื่อ กัมมันน์ เดียวนี้ยังคงอยู่ที่ถนนใหญ่ที่ไปสู่ปุดตปาร์ตที่บ้านนี้แหละที่ภารกิจครั้งแรกของท่านไอ้ บาบ่า ได้ตั้งหลักได้ในปี ๑๙๔๑

ผู้^{๒๒}ที่มาประชุมกันนั้นตอนแรกได้ประชุมกันอยู่ในห้อง แต่ต่อมาก็สิ้นออกไปถึงถนนข้างนอก จึงได้มีการสร้างโรงเพิงหมาแหงนขึ้นเพิ่มเติม ต่อมาอีกหลายเดือนก็ต้องขยายออกไปเรื่อย ต้องสร้างเต็นท์ขึ้นไปอีก ครั้นแล้วจำนวนผู้คนที่ยังหลังไหลมามากขึ้น จนกระทั่งจะรับไม่ไหวอยู่แล้ว นอกจากนั้นท่านใส บาบายังบอกว่าผู้^{๒๓}ที่เดินทางมาหาจากที่ไกล ๆ นั้น ต้องได้รับการเลี้ยงอาหารเสมอ ดังนั้นบ่อยครั้งที่เดียวจำนวนอาหารที่เตรียมไว้จะไม่พอกับจำนวนผู้คนที่หลังไหลมา ตอนนั้นแหละ ท่านใส บาบาก็ได้แสดงอำนาจเหมือนพระเยซูคริสต์ คือสามารถจะเพิ่มจำนวนอาหารจนกระทั่งพอกับความต้องการได้ทุกครั้ง สุภาพสตรี^{๒๔}ผู้หนึ่งซึ่งเคยช่วยนางสุกัมมะในสมัยแรกนั้น ได้บรรยายถึงพิธีกรรมที่ท่านใส บาบ่า ใช้เพื่อความประสงค์อันนี้ คือเพื่อเพิ่มอาหารให้พอกับความต้องการ คือ เมื่อมีผู้^{๒๕}มาบอกว่าอาหารจะไม่พอแล้ว ท่านจะเรียกเอาลูกมะพร้าวมา ๒ ลูก มะพร้าว^{๒๖}นั้นเป็นของจำเป็นสำหรับพิธีกรรมทางศาสนาในอินเดีย แล้วท่านจะเอามะพร้าวสองลูกนี้มาไขก่^{๒๗}เข้าด้วยกันจนกระทั่งแตกออกเป็น ๒ ซีก ต่อจากนั้นก็เอา

น้ำมะพร้าว^๕นี้ ไปโปรยลงบนกองข้าวและภาชนะที่ใส่กับ
อาหารอื่น ๆ อีก แล้วจึงให้สัญญา^๕ให้ทำอาหารต่อไป
พร้อมกับกล่าวว่า ถึงอย่างไร ๆ ก็ต้องเลี้ยงกันพอจนได้
ครั้นเสร็จแล้วก็ปรากฏว่า มีอาหารพอสำหรับทุกคน
จริง ๆ เหมือนกัน

ตอนที่^๕เนื้อที่ขยายออกไปเท่าไร ๆ ก็ไม่พอนั้น
ท่านก็เริ่มนำสาว^๕กไปนั่งบนหาดทรายของแม่น้ำจืดราวดี
แม่น้ำ^๕ทกวันนี้เป็นแม่น้ำทรายไปแล้ว กว้างประมาณ
สี่ถึงห้าร้อยหลา อยู่ใกล้หมู่บ้าน^๕นั้นเอง เป็นแม่น้ำ
ที่แห้งขอด ยกเว้นในเวลาหน้าฝนเท่านั้น ในระยะ
ประมาณปี ๑๙๔๐ นั้น ส่วนใหญ่เป็นดังที่กล่าวมาแล้ว
นอกจากว่าจะมีลำธารแคบ ๆ ไหลเซาะมาตามแนวร่อง
ทรายเท่านั้นเอง ณ ^๕ที่นั้นเด็กชายใส่^๕ฝืนจะนั่งลงพร้อม
กับประชาชนที่มาล้อมรอบเขา แล้วบนหาดทราย^๕นั้นเอง
เขาจะนำพวก^๕นั้นร้องเพลงภซัน และแนะนำวิธีแก้
ปัญหาส่วนตัวของแต่ละคนให้ แล้วก็สอน^๕วิธีครอง
ชีวิตอยู่อย่าง^๕ไรจึงจะมีความสุข และให้สร้างศรัทธา
ความ^๕เชื่อมั่นในปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ต่าง ๆ

ต้นกล้วยพฤษ์

ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำมีโขดหินอยู่ ท่านจะนั่งบนโขดหินแห่งนี้ ซึ่งห่างจากหมู่บ้านประมาณครึ่งไมล์ บนโขดหินแห่งนี้มีต้นมะขามโตโตเดียวขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง ในสมัยแรก ๆ นั้น ต้นมะขามต้นนี้ประชาชนเขาตั้งชื่อว่า "กล้วยตาร" คือเป็นต้นไม้ซึ่งคล้ายกับต้นกล้วยพฤษ์นั่นเอง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าท่านใส บาบ่า มักจะนำเอาสาวกของท่านไปที่ต้นไม้นี้ สำหรับผู้สามารถจะปีนต้นไม้ได้ ท่านจะบอกให้ปีนขึ้นไปแล้วก็ให้บอกว่าอยากกินอะไรก็บอกมา พอพวกนั้นบอกมา ผลไม้นั้นจะไหลผลุดออกมาแขวนอยู่บนกิ่งของต้นไม้นั้นทันที ไม่ว่าจะเป็นลูกแอปเปิ้ล ลูกแพร์ ลูกมะม่วง ลูกส้ม ลูกมะเดื่อหรืออะไรก็ตาม ถึงแม้จะเป็นผลไม้ที่ออกนอกฤดูกาลก็ได้ ขอให้บอกมาเถิดว่าอยากกินอะไร ผลไม้นั้นจะไหลออกมาให้ได้กินทันที ทั้งผลไม้ซึ่งมีอยู่ในตำบลนั้นหรือไม่มีอยู่ก็ได้ จะไหลผลุดออกมาให้เห็นบนต้นมะขามป่าทันใด เขาจึงเรียกต้นไม้นี้ว่าเป็นต้นกล้วยพฤษ์ คืออยากกินผลไม้อะไรก็บอกมาแล้วจะได้กินเสมอ

ปาฏิหาริย์รัศมี

ที่ต้นไม้นั้นมีปรากฏการณ์ซึ่งแปลกประหลาด และมหัศจรรย์ทำให้เกิดความประทับใจอีกด้วย คือบางครั้งท่านไส บาบา จะทดลองทำทายเด็กหนุ่ม ๆ ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันให้วิ่งแข่งขึ้นเนินไปจากหาดทรายนี้ ซึ่งถ้ามองแหงนขึ้นไปจะมองเห็นต้นไม้เป็นเงาดำทาบกับท้องฟ้าอย่างชัดเจน ระยะสูงก็เห็นจะสูงราว ๆ ๑๕๐ ฟุต แนวทวนไปเป็นแนวชันมีโขดหินอยู่ระกระระกะ และบางแห่งชันเกือบ ๆ จะเป็นตงดงเลยทีเดียว ในเวลาวิ่งแข่งกัน พ่อพวกหนุ่ม ๆ วิ่งได้ไม่กี่ก้าวท่านไส บาบาจะขึ้นไปถึงสุดยอดแล้ว ตอนนั้นท่านจะร้องเรียกให้เด็กหนุ่มเหล่านั้นตามท่านขึ้นไป เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็วิ่งตามกันไปหลายกิโลเมตร แล้วก็แหงนมองขึ้นไปจากเบื้องล่าง ตอนนั้นเองเขาได้เห็นบางสิ่งบางอย่างซึ่งมหัศจรรย์เหลือที่จะคณนา มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเคยวิ่งแข่งขึ้นกันมาในตอนนั้นซึ่งเดี๋ยวนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแล้ว ได้เล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

“ขณะนั้นเป็นเวลาเลย ๑ทุ่มไปแล้วนิดหน่อย
 อากาศครมขมุกขมัว ทันใดนั้นปรากฏว่ามีลูกไฟดวง
 ใหญ่เป็นดวงสว่างโพล่ออกมาจากความมืด ล้อมรอบ
 เด็กหนุ่มใส่ บาบาคู้น้อยบนยอดเขานั้นเอง แสงสว่าง
 นั้นสุกใสแรงกล้าเหลือเกิน จนกระทั่งเด็กหนุ่มทั้งหลาย
 ไม่สามารถจะลืมตาอยู่ได้ ต้องหลับตาลงพร้อมกัน ใน
 บรรดาพวกนั้นมีบางคนสามสี่คนที่เฝ้าดูอยู่นั้น ถึงกับ
 เป็นลมสลบล้มลงไปทันที เพราะความตกใจที่แสงสว่าง
 นั้นกระจ่างจ้ามาก”

มีผู้กล่าวว่าได้เห็นปรากฏการณ์อื่นในโอกาสต่าง
 ต่างกัน บางครั้งเป็นลูกไฟใหญ่มหึมา หรือบางทีก็เป็น
 รูปพระจันทร์เต็มดวงล้อมรอบส่วนศีรษะของท่านใส่ บาบาคู
 ้นไว้ บางครั้งเป็นลำแสงสว่างซึ่งแรงกล้าเหลือเกินพวยพุ่ง
 ออกมาจากศีรษะของท่าน คือจากนัยน์ตาที่ ๓ ที่อยู่ตรง
 กลางหน้าผากนั้น บางครั้งเป็นประกายไฟพวยพุ่งออก
 มากมี ข้าพเจ้าได้พุดถึงเรื่องนี้กับคนอื่นอีกหลายคน ซึ่งเข
 าก็ยืนยันว่า เขาได้เห็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์เกี่ยวกับแสง
 สว่างन्दวดยตนเองเลยทีเดียวเพราะฉะนั้นจึงไม่น่าแปลก

ประหลาดใจอะไรเลย ที่เรื่องมหัศจรรย์ของหมู่บ้านเล็กๆ
 ที่เกิดขึ้นนี้ ในที่สุดก็แพร่หลายไปถึงมัทราสและแหล่งที่
 ไกลออกไปมาก จากนั้นผู้คนก็หลั่งไหลพากันมานับ
 ไม่นับที่หมู่บ้านนี้ และมากขึ้นมากขึ้น ๆ ทุกที อันที่จริง
 ถ้าสมมติว่า ในสมัยนั้นการเดินทางสะดวกเช่นในสมัยนี้
 รับรองว่า ผู้คนคงจะหลั่งไหลมามากกว่านี้ ไม่รู้อีกเท่าที่
 เดียว แต่สมัยนั้นคนที่เดินทางมาต้องมีใจป้ำจริง ๆ จึงจะ
 สามารถเดินทางไปถึงได้ เพราะกว่าจะไปถึงหมู่บ้านที่ท่าน
 ไส บาบาอยู่นี้ก็ต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างแสนสาหัส คือต้อง
 เดินทางโดยเกวียน แล้วต่อไปต้องเดินทางเท้าไปด้วยจึง
 จะถึงหมู่บ้านนี้ได้ แม้อย่างนั้นในปี ๑๘๔๔ ก็มีประชา-
 ชนหลั่งไหลไปกันหนาแน่นมากขึ้น ดังนั้นจึงได้มีการ
 สร้างสถานที่พักซึ่งในปัจจุบันนี้เรียกว่า “มันทีร์เกา”
 ขึ้นเพื่อรับรองผู้คนที่มากันไม่ขาดสาย ที่ว่าเป็นมันทีร์
 เกานอนที่จริงเป็นยุ้งข้าวแฝดชนิดหนึ่งซึ่งเขาเอาสังกะสี
 มุงเป็นหลังคา มีทิวางเพียงพอที่จะรับรองฝูงชนที่มี
 ขนาดไม่มากเกินไป ตอนหลังมีห้องสำหรับนอนสำหรับ
 กินอาหาร และห้องสำหรับผู้มาเยี่ยมที่จะพักอยู่ที่นั่น

หรือที่แคมป์ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นั้น ปัจจุบันนี้สถานที่นั้นได้กลายเป็นประวัติศาสตร์ไปแล้ว เพราะมีท่อนใหญ่กว่านั้นมาก ผู้ที่มาเยี่ยมประศันตินิลยัม เมื่อมาถึงแล้วก็สามารถจะเดินท่างไปประมาณสัก ๔๐๐ เมตร ตามถนนที่ขรุขระ สายหนึ่ง แล้วจะได้เห็นโอลด์มันทีร์หรือมันทีร์เกาน์ตงอยู่ ตามกำแพงของมันทีร์เกาน์ยังมีรูปมั่ว ๆ ของท่านใส่ บาบาเมื่อยังเป็นเด็ก และกลุ่มของสาวกของท่านที่เขาถ่ายเอาไว้ ซึ่งแสดงว่าในสมัยก่อนได้มีการถ่ายรูปกันแล้ว แต่ฝีมือถ่ายยังเลวมาก

คุณสมบัติของผู้เป็นพยานหรือผู้เกยวข้อง

สำหรับโลกภายนอกระยะนี้เป็นระยะที่มีเหตุการณ์อันสำคัญเกิดขึ้น คือได้เกิดสงครามโลกครั้งที่สอง และอินเดียก็เริ่มได้เอกราชขึ้นมาในระยะนี้ แต่สำหรับบุคคลส่วนมากที่มากในทันทีถือว่า เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดที่น่าตื่นเต้นที่สุด คือเหตุการณ์ที่หมู่บ้านปตตปารดินันท์เอง และศาลาหรือยงขาวมันทีร์เกาน์ซักจะเลิกไปอีกแล้ว ผู้คนมากมายจนบรรจผู้คนไม่พอ ดังนั้นจึง

มักจะพากันไปชุมนุมกันที่หาดทรายของแม่น้ำจิดราวดี
กันเสียมากกว่า สำหรับบุคคลที่มาเยี่ยมโดยยอมลำบาก
ยากเข็ญนี้ บางคนเกิดความเลื่อมใสมาก และได้กลับไป
กลับไปมาหลายต่อหลายครั้งก็มี บางคนก็มาจากที่ไกล
ออกไป โดยขอร้องให้เด็กชายใส่ผ้าให้ไปเยี่ยมเมือง
ของเขา และอยู่ในบ้านของเขาเพื่อเพื่อนฝูงเขาจะได้
พบท่านด้วย สาวกของท่านในยุคแรก ๆ นั้นซึ่งเคย
นับถือกันมาตั้ง ๒๐ ปีกว่ามาแล้วนั้น บัดนี้ได้มาอยู่ใน
อาศรมเพื่อจะได้มาพบเห็นท่าน อยู่ใกล้ชิดท่านที่สุดที่จะ
ทำได้ และบ่อยครั้งมักจะขอร้องท่านให้เข้าไปในบ้าน
ของตนเอง เพื่อเป็นเกียรติเป็นศรีหรือเป็นมงคลแก่
บ้านของเขา

สาวกที่นับถือกันมานานคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าพบ
ปรากฏว่าเป็นผู้มีความเลื่อมใสท่านมาก และเป็นผู้ที่
ทำให้เกิดประโยชน์แก่งานคันคว่ำของข้าพเจ้าครั้งนั้นมาก
เหมือนกัน บุคคลพวกนี้ขอให้ท่านผู้อ่านได้ทราบไว้ด้วย
ว่าเขาไม่ใช่เป็นคนที่ไม่มีการศึกษา ไม่ใช่เป็นคนที่
สมองเพื่อฝันหรือบ้าคลั่ง ชอบเห็นภาพหลอกลวงตาอะไร

เช่นนั้น ตรงข้ามเขาเป็นผู้มีการศึกษาดี เรียกว่าเป็นผู้
 มีเหตุผล เป็นผู้ดำเนินการธุรกิจกันอย่างจริงจัง ไม่ใช่
 พวกที่นั่งหลับตาชอบวาดมโนภาพ เขามีความซื่อสัตย์
 ตรงไปตรงมาพอที่จะไว้วางใจได้ หากว่าเขาจะเป็นพยาน
 ในศาลที่ไหน รับรองว่าศาลจะต้องไว้วางใจเขาในความซื่อ
 สัตย์เที่ยงตรง และมีฐานะดีพอสมควรทีเดียว เรื่อง
 นี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องให้ได้ข้อมูลมา
 อย่างนี้ ในการค้นคว้าข้าพเจ้าขอให้ความมั่นใจแก่ท่าน
 ผู้อ่านด้วยว่า ในระหว่างเวลาที่ข้าพเจ้าได้แต่งหนังสือ
 เล่มนี้ในยุคแรก ๆ นั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้ประสบปรากฏ
 การณ์อัศจรรย์เรื่องมากมายนักเท่าที่เขาระบายกัน
 ไว้ แต่บัดนี้เมื่อข้าพเจ้าได้พบเห็นมากพอแล้ว รู้สึก
 ว่าข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนทัศนคติใหม่โดยสิ้นเชิง เพราะ
 ได้เห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์มากมายเพียงพอ จน
 กระทั่งต้องรับรองว่าเป็นจริงอย่างแน่นอน ส่วนมาก
 ของสาวกเหล่านั้น ได้ยอมให้ข้าพเจ้าใช้ชื่อจริงสถานที่
 จริง เพื่อให้เห็นความจริงเป็นประจักษ์พยานยืนยันได้
 ยิ่งขึ้นว่า ท่านใส บาบามีอำนาจมหัศจรรย์เพียงใด ใน

บทนี้จะมตวอย่างของเรื่องบางเรื่องจากบุคคลเหล่านั้นซึ่งมีทั้งชายและหญิง ผู้ซึ่งได้รู้จักท่านสัตยา ไส บาบามาตั้งแต่ปี ๑๙๔๐ เป็นต้นมา ในบรรดาเรื่องเหล่านั้น ข้าพเจ้าจะขอคัดนำมาลงเป็นบางเรื่องดังต่อไปนี้

ปาฏิหาริย์เบ็ดเตล็ดและรัศมีรอบศีรษะ

รายที่หนึ่ง ได้แก่ มร. พี ปารตสรตี ซึ่งเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของเมืองมัทราส และเป็นผู้นำส่วนคนหนึ่งของบริษัท ซึ่งมีกิจการเกี่ยวกับการเดินเรือในจังหวัดนั้น เขาบอกข้าพเจ้าว่าครั้งแรกเขาได้พบท่านไส บาบาในปี ๑๙๔๒ เมื่อท่านไส บาบามาที่มัทราส เพื่อจะมาพักอยู่ที่บ้านของเพื่อนบ้านของเขา หลังจากนั้นเขาเองและสมาชิกของครอบครัวของเขาได้ไปที่ปุตตปารตี เขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลา ๑ เดือนเต็มและได้เห็นท่านไส บาบาเหาะขึ้นไปบนภูเขาคัตตักลปพฤกษ์นั้น และยังเห็นรังสีแสงสว่างเป็นประกาย เป็นเปลวไฟสกสกาวรอบหัวเด็กชายท่านไส บาบานั้น พร้อมกับนั้นก็มีลำแสงพุ่งออกมาจากศีรษะระหว่างนั้นอีกด้วย เขา

ได้บอกว่า ตลอดเวลานี้เด็กชายบ๊อบบี้ยังเต็มไปด้วย
อุปนิสัยที่ร่าเริงชอบสนุกชอบหัวเราะเหมือนคนอื่นทั่ว
ไป บางครั้งจะร้องเพลง และบางทีก็แสดงปาฏิหาริย์
อย่างใดอย่างหนึ่งด้วยอารมณ์สนุก เช่นทำให้หน้าพิก้า
เดินกลับตอยหลังเสียบ้าง หรือไม่กี่ครั้งบุคคลให้อยู่ใน
ที่นั่งโดยอาศัยพลังอันพิเศษของตนเอง บังคับให้เขาลุก
ไม่ขึ้นบ้าง

ในเวลาไปปีนคิกกัน ท่านมักจะเอามือแตะที่งาน
เปล่า ซึ่งเขามีฝาปิดไว้ พอเวลาเปิดฝาขึ้นมาในงานนั้น
ก็มักกับข้าวเต็มทีเดียว บางครั้งก็ร้อน ๆ มีควันพวยพุ่ง
คล้ายกับว่าเพิ่งหุงสุกมาใหม่ ๆ มาจากในครัวจะนั้น เขา
กล่าวต่อไปว่า เขาได้เคยเห็นสัตยาสูนทำอาหารจำนวน
น้อย ๆ ให้มากมายมโหฬาร สามารถจะเลี้ยงกลุ่มชนหมู
ใหญ่ได้ด้วยตาตนเองเหมือนกัน การที่ออกไปนอก
สถานที่นั้นเป็นเหตุการณ์ที่น่าความสุขมาให้แก่ทุกคน
เพราะบ่อยครั้งที่เดียว ท่านใส่ บ๊อบบี้เห็นต้นไม้ป่าได้ขึ้น
อยู่ที่ไหน ท่านก็ทำให้ต้นไม้ นั้น เป็นต้นกัลปพฤกษ์ได้

ทั้งสี่ โดยบอกท่านว่าใครอยากจะกินผลไม้อะไร ให้นำ
เอา แล้วผลไม้นั้นก็จะมีผลออกให้ปลิดได้ดังที่นึกไว้ทันที

รักษาโรคหืดและตาบอด

มร. ปารตสรวตผู้เป็นหืดมานานหลายปี ใน
ไม่ช้าหลังจากที่กลับมาที่ปุตตปารตีแล้ว ท่านไส บาบ่า
ก็หยิบเอาลูกแอปเปิ้ลลูกหนึ่งออกมาจากอากาศ โดยการ
โบกมอตามเคย แล้วก็บอกให้เขากินเสียจะได้หาย พอ
เขากินแล้วปรากฏว่าต่อแต่นั้นเขาก็หายจากโรคหืดเด็ด
ขาด ไม่ได้เป็นหืดมาอีกเลยนับตั้งแต่วันนั้นมาจนบัดนี้
ก็เป็นเวลา ๒๕ ปีแล้ว แต่เขากล่าวว่าปาฏิหาริย์ที่สำคัญ
ที่สุดครั้งหนึ่งในตอนยุคแรก ๆ ที่เขาทราบนั้น เห็นจะ
เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับคุณแม่ของเขานั้นเอง คือคุณแม่ของ
เขาเป็นโรคจิตสีดวงตา ตาบอดสนิทเลยทีเดียว ใน
ตอนที่ครอบครัวของเขาพบ ท่านไส บาบ่าในครั้งแรก
นั้น ท่านไส บาบ่าได้รักษาตาคุณแม่ของเขาโดยวิธีง่าย ๆ
แบบที่พระเยซูคริสต์รักษาคนตาบอดโดยวิธีใช้ดิน
เหนียวบ้างใช้น้ำลายของตนเองบ้าง ส่วนท่านไส บาบ่า

ใช้วิธีเอากลี้นดอกมะลิ ไปปิดไว้ที่ดวงตาของคุณแม่ของเขา แล้วก็ครึ่งให้มันอยู่กับที่โดยใช้ผ้าพันแผลปิดไว้ ในวันรุ่งขึ้นท่านก็เปลี่ยนกลีบดอกมะลิเอากลีบใหม่ปิดแทนแบบนั้นเป็นเวลา ๑๐ วัน และบอกให้คุณแม่ของเขาไปร้องเพลงภซันทุก ๆ วัน พอหลังจากครบกำหนดวันที่ ๑๐ เมื่อท่านเอาผ้าพันแผลออก และเอากลีบมะลิออกในวันสุดท้าย ก็ปรากฏว่าตาของมารดาของเขาหายบอด และสามารถกลับมาเห็นได้แจ่มชัดเลยทีเดียว มร. ปารตสรตีบอกข้าพเจ้าว่า หลังจากนั้นคุณแม่ของเขาก็ตาดีตลอดมา จนกระทั่งถึงมรณกรรมซึ่งเป็นเวลา ๑๐ ปีหลังจากนั้น

ต่อมาได้แก่ มร. จี เวนกตมุนี บุคคลผู้^{๒๕๔} เป็นบุคคลสำคัญในวงการอุตสาหกรรมปุ๋ยในมัทราส ข้าพเจ้าได้คุยกับเขาเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขากับท่านไส บาบาในระยะแรก ๆ ต่อมาเมื่อเขาได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว ลูกชายของเขาชื่ออิศวระ ซึ่งเป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านไส บาบามากเหมือนกัน ก็ได้ดำเนินธุรกิจของครอบครัวของเขาต่อไป ท่านไส บาบาชึ่งในตอนนั้นยังอยู่ในมัท-

ราสมักจะใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่ที่บ้านของนายเวนกตมุนนี่ เป็นประจำบ่อย ๆ มร. เวนกตมุนนี่เป็นคนทีซื่อสัตย์และเป็นคนที่พูดอย่างตรงไปตรงมา ข้าพเจ้าสังเกตว่าโดยมากเขาไม่ค่อยขยายเกินความจริง และโดยมากมักจะพูดน้อยกว่าความจริงเสียด้วยซ้ำไป ข้าพเจ้าได้พบหลักฐานแน่นอนเมื่อข้าพเจ้าตรวจสอบหรือเช็คเรื่องราวที่เขาเล่ากับคนอื่นเล่า ก็รู้สึกว่าเขาเป็นคนที่สงวนคำพูดและพูดไม่เกินความจริงเลย เขาเป็นคนที่ระมัดระวังในคำพูดมาก คือไม่ค่อยขยายความให้เกินความจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังถึงสักเรื่องหนึ่งหรือสองเรื่อง ในบรรดาเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยเกี่ยวกับท่านไอ้ บาบ่า ซึ่งเขาได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบดังต่อไปนี้

หยิบของจากทรายและวงจักรที่ต้นเท้า

ในปี ๑๙๔๔ เขาเริ่มได้ยินข่าวแปลกประหลาดเกี่ยวกับเด็กมหัศจรรย์ผู้หนึ่ง ในหมู่บ้านอันทรประเทศ ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของบรรพบุรุษของเขา เขาจึงตกใจว่าจะไปดูด้วยตนเองว่า ชาวบ้านนั้นจะมีความจริงมากน้อย

แค่ไหน ในวันแรกที่ มร. เวนกตมุนี ไปถึงที่ปุดตปารตี
นั้น ท่านสัตยาไส บาบา ตอนนั้นอายุเพียง ๑๗ ปี
เท่านั้น ได้นำเขาพร้อมกับคณะอีกไม่กี่คนไปที่หาดทราย
ของแม่น้ำจิตราวดี ในขณะที่กำลังนั่งคุยกันอยู่นั้น
ท่านไส บาบาก็เอามือล้วงไปในทราย และหยิบขนม
หวานออกมาส่งให้พวกลูกศิษย์กำมือหนึ่ง และบอก
เขาเอาไปแบ่งกันกิน มร. เวนกตมุนีบอกว่า ขนมนี้
ยังร้อน ๆ อยู่ คล้ายกับว่าเพิ่งเอาออกมาจากเตาไฟ
ฉะนั้น เขาบอกว่าเขาต้องถือไว้ในมือชั่วคราวเพื่อให้
เย็นก่อนที่จะกินได้ นับจากนั้นเขาก็รู้ว่าสิ่งที่เขาเห็นนี้
ไม่ใช่เป็นเรื่องการเล่นกลอะไรต่อไปอีกแล้ว เขาได้อยู่ที่
หมู่บ้านนั้นต่อไป หวังว่าจะได้เห็นปาฏิหาริย์อื่น ๆ นอก
จากนั้นบ้าง ซึ่งเขาก็ได้เห็นสมตามความประสงค์ เขา
บอกว่า “ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ มันเป็นเรื่อง
ที่สนุกกันมากที่สุดทีเดียว ข้าพเจ้าเคยไปว่ายนํ้ากับท่าน
ไส บาบาและคนหนุ่มอื่น ๆ อีกด้วยหลายคน และตอน
นั้นเอง ข้าพเจ้าได้เห็นสังกัจจรัง บนสันเท้าทั้งสองของ
ท่าน” ข้าพเจ้า (ผู้เขียน) จึงถามว่า สังกัจจรัง คืออะไร

เขาได้อธิบายว่า สิ่งนี้^{๕๗}เป็นรูปกลม ๆ เป็นวงจักรซึ่งมีมา
พร้อมตั้งแต่เกิดมาทีเดียว ชาวฮินดูเชื่อว่าเป็นเครื่อง
หมายของบุคคลผู้อวตารลงมาจากสวรรค์ คือแบ่งภาค
มาเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า บุคคลเช่นนี้จึงจะมีสังกัจจรัญ
อยู่ที่สันเท่างาทั้งสองข้าง

เข็ลหายในปารีส

มร. เวนกตมุนี และภริยาของเขาต่อมาได้เป็น
สาวกที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบ่า และได้ไป ๆ มา ๆ ที่
อาศรมนี้เป็นประจำ บางทีเขาก็เชิญท่านให้ไปอยู่กับ
เขาที่บ้านในมัทราสเป็นเวลาหลายวัน พอมาถึงในระย
ปี ๑๙๕๓ ซึ่งเป็นเวลา ๙ ปีหลังจากที่ได้พบกันครั
งแรกนั่นเอง เขาก็ได้เห็นปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบ่า ซึ่ง
เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ไม่ซ้ำแบบใครเลย ตอนนั้นเขา
ได้ออกเดินทางไปที่ท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งจะเริ่มต้นไปพัก
ที่ยุโรปก่อน ต่อไปก็จะไปที่ตะวันออกไกล ตอนนั้นเขา
ได้เดินทางโดยเรือบินไปหยุดพักที่ปารีส และได้วาง
แผนว่าจะไปท่องเที่ยวปารีสให้หลายสัปดาห์

ในขณะที่เดินไปตามถนนในปารีสในวันแรกที่มาถึงนั้น เขาตั้งใจว่าจะหาเงินน้อยสักหน่อยจากเช็คเดินทาง เพื่อจะได้ไปซื้อของตามตลาดได้สะดวก นางเวนกตมุนีซึ่งเป็นภรรยาของเขา ตอนนั้นมีเช็คไปด้วยบีกหนึ่งในกระเป๋าถือ เธอจึงคิดว่าเช็คเหล่านั้นคงต้องอยู่ในกระเป๋าถืออย่างแน่นอน แต่พอเปิดออกดูปรากฏว่าหาเช็คบีกนั้นไม่พบเสียแล้ว ทั้งสองคิดว่าคงจะลืมเอาไว้ในกระเป๋าเดินทางก็ได้ ดังนั้นจึงกลับมาที่โฮเต็ล แต่พยายามค้นหาที่กระเป๋าเดินทางก็ใบ ๆ ก็ไม่พบ ค้นกันไปทุกแห่งจนอ่อนใจ ไม่ว่าที่ไหน ๆ ในสิ่งของที่เอามาทุกชิ้นก็ไม่พบเลย จึงเป็นอันรู้แน่นอนว่าบีกเช็คที่มีค่านั้นได้หายไปเสียแล้ว มันจะหายไปที่ไหนอย่างไร เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน

ในที่สุดนางเวนกตมุนี ก็ระลึกขึ้นมาได้ว่าตอนสุดท้ายในตอนก่อนจะออกจากบอมเบย์ เธอได้เก็บไว้ในกระเป๋าถือแน่นอน อย่างไรก็ตามทั้งสองคนอยู่ในสภาวะที่เรียกได้ว่า “แยะ” มาก เพราะมาอยู่ในดินแดนต่างประเทศซึ่งไม่มีใครรู้จักเลย ทั้งสองคนเพียงจะ

เริ่มต้นเดินทางทั่วโลกก็เกิดไม่มีเงินพอที่จะจ่ายค่าโฮเต็ลเสียแล้ว จึงต้องนั่งหดหู่หมดหวังอยู่ในห้องนอนของตนเอง นึกไม่ออกว่าจะทำอย่างไรดี เมื่อหมดท่าเข้าเขาก็อทำอะไรอย่างหนึ่งซึ่งคนทั่วไป นอกจากสาวกของท่านไส บาบ่า ต้องคิดว่าเป็นบ้าอย่างแน่นอน แต่สำหรับเขาเองเขาคิดว่า เป็นหนทางที่มีเหตุผลอย่างเดียวกันเท่านั้นที่เขาจะทำได้ ดังนั้นเขาจึงเอาเงินจำนวนเล็กน้อยที่เหลืออยู่ จ่ายเป็นค่าส่งโทรเลขไปถึงท่านไส บาบ่า ขอร้องให้ท่านช่วยด้วย หลังจากนั้นรู้สึกว่่าค่อยโล่งใจไปบ้าง นึกว่าท่านคงจะให้ความช่วยเหลือมาในเวลาไม่ช้า แต่จะมาแบบไหนเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

ในระหว่างสองสามวันที่รอคอยอยู่นั้นเขาได้ออกไปเดินเล่นตามร้าน โดยเดินดูของตามตู้โชว์ไปเรื่อย ๆ นางเวนกตมุนิคิดว่า เห็นอะไรชอบใจหลายอย่างอยากจะซื้อ แต่ตอนนั้นยังไม่มีเงินก็คิดจะจดบันทึกเอาไว้ก่อน ต่อไปเวลามีเงินจะได้มาซื้อภายหลัง คิดแล้วก็เปิดกระเป๋าเงินออกเพื่อจะเอาดินสอและสมุดพกออกมาจดรายการสิ่งของต่าง ๆ แต่พอเปิดกระเป๋าออกมาเท่า

นั่นเธอต้องสะดุ้งโหยง พร้อมกับใจมาเป็นกอง เพราะ
ปรากฏว่าบิกเซ็คที่ทำลายนั้นวางอยู่บนของอื่น ๆ คือ
เปิดกระเป๋าก็เห็นทันที เมื่อตรวจดูปรากฏว่าเป็นเซ็ค
เก่าของตัวที่หายไป คือเป็นบิกเซ็คที่คิดว่าเขาคงจะได้
ลิ้มไว้ในอินเดียนั่นเอง มร. เวนกตมุณีบอกข้าพเจ้าว่า
ความจริงกระเป๋าภริยาของเขานั้นเป็นกระเป๋าขนาดกลาง
ธรรมดา ไม่ใหญ่โตอะไรนักหนา หาแล้วหาอีกจนกระ-
ทั่งไม่รู้ว่่าใคร ขนาคที่เรียกว่าเทออกมา ดึงใส่กระเป๋า
ออกมาหมดทุกอย่าง ยังไม่เห็นแม้แต่เงา เพราะฉะนั้น
จึงไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ว่า เขาจะเผลอหรือมองไม่เห็น
ในระหว่างที่ค้นกันก่อนหน้านั้น ถ้าหากว่ามันอยู่ในกระ-
เป้านั้นมาก่อนจริง เขาต้องมองเห็นอย่างแน่นอน เป็น
อันว่าเขาเชื่อแน่แล้วว่า ท่านใส บาบ่า ได้ส่งเซ็คคนนั้นมา
ให้เขาโดยทาง “โทรคมนาคม” โดยแท้ เขาบอกว่า
ปาฏิหาริย์คราวนี้เป็นปาฏิหาริย์ที่มีประโยชน์จริง ๆ คือ
ไม่ได้ดูแล้วสักแต่ว่าต้นตอ แต่ว่ามีประโยชน์มากที่สุด
แก่เขาจริง ๆ เขาจึงส่งโทรเลขอีกฉบับหนึ่งจากปารีส
เป็นโทรเลขขอบคุณท่านใส บาบ่า ต่อมาเมื่อเขากลับมา

จากการท่องเที่ยวทั่วโลกซึ่งเป็นไปด้วยความสนุกสนาน
 เรียบร้อยแล้ว เขาก็มาบอกให้ท่านใส่ บาบ่าทราบโดย
 ส่วนตัวว่า เขามีความชอบคุณอย่างเหลือล้นที่ท่านได้
 ช่วยเขาในเวลาจำเป็น โดยวิธีพิศดารมหัสจรรย์เหนือ
 มนุษย์ธรรมดา ท่านใส่ บาบ่ายิ้มแล้วก็ไม่พูดอะไรเลย
 เขาจึงไม่กล้าถามถึงรายละเอียดต่อไปอีก เรื่องก็เลยจบ
 กันแค่นั้นเอง เพราะเมื่อท่านไม่พูดเขาก็ไม่กล้าจะซัก
 ไซ้ถามมากซน

เนรมิตขาม ขนมห และรูปพระกฤษณะ .

เรื่องที่สามเกี่ยวกับบุคคลคนหนึ่งอยู่ในมัทราส
 เป็นคนที่มีชื่อเสียงรู้จักกันดีและมีเกียรติในวงสังคม ผู้
 ซึ่งยืนยันถึงเรื่องที่เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ในยุคแรก ๆ นี้เอง
 คนผู้นั้นชื่อ มร. ว. หุมมานถะราว บุคคลผู้นั้นซึ่งเคยวนออก
 จากราชการแล้วเคยเป็นข้าหลวงใหญ่แผนกการขนส่ง
 ของมัทราส ซึ่งตอนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของรัฐอันธร
 ประเทศในปัจจุบัน เขาได้พบท่านใส่ บาบ่าครั้งแรก
 ในปี ๑๙๔๖ ความสัมพันธ์ระหว่างท่านใส่ บาบ่าและ

บุคคลผู้กับภรรยาของเขานั่น เป็นเรื่องที่น่าประทับใจมาก แสดงว่าท่านใส บาบามาไม่ใช่เป็นเด็กที่ชอบสนุก ชอบปาฏิหาริย์หรือชอบทำอะไรแปลก ๆ อย่างเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังเรื่องนั้นในต่อไปอีกบทหนึ่งในเมื่อเกี่ยวกับเรื่องนั้นโดยเฉพาะ ในที่นี้จะขอระบุแต่เพียงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่น่าสนใจซึ่งอาจจะแสดงถึงวิธีการที่อย่างน้อยท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ของท่านได้โดยวิธีใด ทั้งสองสามีภรรยาคุณได้บอกแก่ข้าพเจ้าบ่อยๆถึงคุณสมบัติอันเป็นสิ่งมหัศจรรย์คล้าย ๆ กับมาจากสวรรค์ของท่านใส บาบามาในตอนแรก คือเมื่อท่านเคยเดินทางไปกับเขาในรถยนต์ ท่านมักจะร้องเพลงที่ไพเราะเหลือเกิน แล้วให้เขาบอกท่านว่าเขาอยากจะกินอะไรก็บอกมา จะเป็นผลไม้อะไรแม้ที่อยู่นอกฤดูก็ทำได้ แล้วท่านจะหาให้ และด้วยอาการพลิกมือเพียงนิดเดียวท่านก็สามารถเนรมิตสิ่งที่เราขอร้องออกมาได้ให้เห็น กินได้ในปัจจุบันทันด่วนเดี๋ยวนั้นเลยทีเดียว ในระหว่างที่ท่านอยู่ในบ้านของเขา ท่านดูท่าทางเป็นเด็ก ๆ ราวเรียงเหมือนเด็กอื่น ๆ นั่นเอง ไม่มีอะไรเป็นพิเศษกับเด็กคน

อันเลย คือชอบสนุกสนานตามธรรมดาเด็ก ๆ ทั่วหลาย
ทั่วไป แต่ท่านก็มีอำนาจมหัศจรรย์ซึ่งสามารถจะนำพลัง
ต่าง ๆ ในโลกทั้ง ๓ โลกมาใช้ได้ตามความปรารถนา

ครั้งหนึ่งในวันเกิดของท่านพระกฤษณะ ท่านไส
บาบากำลังเดินท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ ในห้องนั่งเล่นของเขา
ในบ้านในมัทราส ทันใดนั้นท่านได้หันกลับมาที่มิสซิส
หณฺมานะระราว แล้วกล่าวว่า “นี่มีเทวดาอยู่นะ เขาต้อง
การจะเอาของหวานมาให้ฉันสักชามหนึ่ง” มิสซิสหณ
มานะระราวมองไปรอบ ๆ แต่ไม่เห็นอะไรสักอย่างหนึ่ง
ทันใดนั้นท่านไส บาบาก็ยื่นมือทั้งสองออกไป แล้วคว้า
เอาชามแก้วใหญ่จิ๋วในอย่างดี ขนาดมโหฬารมาให้
เห็นทันที ชามนั้นรู้สึกว่าจะไพล่ออกจากอากาศไปบอ
กมาเฉย ๆ เลยทีเดียว แล้วท่านไส บาบาก็ส่งชามนั้นให้
แก่มิสซิสหณฺมานะระราว ปรากฏว่าชามนั้นเต็มไปด้วย
ของหวานซึ่งมีรสชาดหอมหวาน เรียกได้ว่าเป็นอาหาร
ทิพย์มีหลายชนิด และดูเหมือนว่าจะเป็นของหวานซึ่ง
มาจากส่วนต่าง ๆ ของอินเดียนั้น ปรากฏขึ้นมาในฉบับปล้น
ให้เห็นกับตาต่อหน้า

หลังจากเหตุการณ์นี้แล้วท่านสัตยาไส บาบาก็ได้ขอ ร้องให้เอาผ้ากันเบอนมาให้ผืนหนึ่ง เมื่อมีผู้นำมาให้ท่าน ก็เริ่มต้นร้องเพลงขับกล่อมอย่างไพเราะ ท่านทำหน้าที่ เป็นเสมือนหนึ่งเป็นเพลงกำลังกล่อมเด็กกฤษณะ และ คล้าย ๆ กับว่าจะให้เด็กชายกฤษณะ ซึ่งเป็นพระเจ้าอว- ตารมานนหลับจะนน ครั้นแล้วจากรอยพับของผ้ากัน เบอนนั่นเอง ท่านได้เอารูปพระกฤษณะซึ่งแกะสลัก เป็นอย่างดีทำด้วยไม้จันทร์หอมออกมา ซึ่งแต่ก่อนนี้ ไม่เคยมีอะไรอยู่ที่นั่นเลย และไม่เคยมีในที่แห่งไหนเลย ในบ้านนั้นออกมาด้วย เมื่อข้าพเจ้าผู้เขียนไปเยี่ยมคน ทงสองคนทงสองคือมิสเตอร์และมิสซิสหลุมานณะราว ก็ยังชี้ให้ข้าพเจ้าดูขามอ่างแก้วใหญ่ และรูปพระกฤษณะ ตกกล่าวถึงข้างต้นนั้น ซึ่งเป็นของที่ถูกคว่ำเอามาจากอา- กาศโดยวิธีการอันลึกลับบางอย่าง ซึ่งท่านไส บาบาก็ทำ นั้นสามารถจะทำได้ และตามที่ท่านไส บาบากล่าวนั้น เป็นอันรู้ได้แน่ว่าสองอย่างนี้มาจากภูมิอกภูมิหนึ่ง ซึ่งไม่ ใช่ภูมิมนุษย์ แต่เป็นภูมิที่ท่านสามารถจะเรียกเอาของ อะไรก็ได้มาใช้ตามความปรารถนาของท่านเมื่อไรก็ได้

รูปเคารพจากใต้ทราย

รายต่อมาก็คือมิสซิส นาคมณี ปุณนิยะ ผู้ซึ่งอยู่ในบังกลอร์ เธอเป็นภรรยาหม้ายของเจ้าหน้าที่ฝ่ายการขนส่งประจำตำบลของรัฐบาลตำบลนั้น และเป็นมารดาของนักเขียนนวนิยายที่มคนรู้จักดีชื่อว่า “กมลตา เทเลอร์” ผู้ซึ่งได้แต่งงานกับชาวอังกฤษผู้หนึ่งและปัจจุบันอาศัยอยู่ในอังกฤษ นาคมณีครั้งแรกได้พบท่านไอ บาบาในปีค.ศ. ๑๙๔๕ และได้ใช้เวลาานหลายครั้งที่อาศรมนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะมีความสุขมากเมื่อพูดถึงท่านไอ บาบา และข้อความที่เธอเล่าให้ข้าพเจ้าได้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตในตอนแรกของท่านไอ บาบา ดยงชน เป็นการยืนยันข้อความเรื่องที่ได้ฟังมาแล้ว และทั้งได้มีเรื่องใหม่ ๆ เพิ่มเข้ามาด้วย เธอได้เขียนหนังสือไว้เล่มหนึ่งเกี่ยวกับท่านไอ บาบา แต่ว่ามีประสบการณ์ของเธอบางอย่างซึ่งสมควรจะได้นำมากล่าวไว้ในที่นี้ด้วย มีหลายคนได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่าท่านไอ บาบา มีอำนาจพิเศษในการเอารูปปั้นนี้ออกมาจากที่ใดที่หนึ่งก็ได้ โดยมากมักจะเป็นรูปปั้นเล็ก ๆ ของเทพเจ้าของ

ฮินดูและอื่น ๆ ด้วย เป็นการเอาออกมาจากทรายเลย
 ที่เดียว และข้าพเจ้า (ผู้แต่ง) ก็ได้เห็นมาด้วยตาของ
 ตนเองเหมือนกัน เธอบอกข้าพเจ้าว่าในครั้งหนึ่งเมื่อ
 คณะของเธอไปกับท่านใส บาบมาถึงหาดทรายของแม่น้ำ
 จิตราวดี เธอก็เห็นรูปเคารพโคลนมาเองจากหาดทราย
 ท่านใส บาบจึงเกลี้ยทรายออกไปนิดหน่อย เพื่อให้เห็น
 ยอดของรูปเคารพนั้น ส่วนรูปเคารพนั้นรูปร่างว่าค่อย ๆ
 โคลนมาเองคล้าย ๆ กับว่ามีพลังอะไรอย่างหนึ่งช่วยดัน
 มาจากใต้ดินฉะนั้น เธอกล่าวว่าครั้งแรกมีรูปของพระ
 ศิวะ ต่อมาก็เป็นรูปชายาของพระศิวะ ที่ชื่อปารวตีแล้ว
 ต่อมาก็เป็นลิงคัม ในขณะที่แต่ละรูปที่โคลนมาเหนือ
 หาดทรายสองสามนิ้ว ท่านใส บาบรีบดึงออกแล้วก็
 ขว้างออกไปข้างหนึ่งอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะว่าสิ่งเหล่านี้นั้น
 ทำด้วยโลหะและก้อนมากที่เดียว คือร้อนเกินกว่า
 ที่ใครจะจับไว้ได้เกินกว่า ๑ วินาที หลังจากรูปนั้นเย็น
 แล้วท่านได้นำกลับมาที่มันตร์เก่าเพื่อเก็บไว้บูชา

ปาฏิหาริย์ผ่าตัดหน้าท้อง

ประสบการณ์ที่น่าตื่นตะลึงที่สุดของเธอนั้นเห็นจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผ่าตัดโดยท่านไอ้بابาเอง ข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องนี้จากสาวกของท่านหลายคนที่ย้ายการผ่าตัดไว้หลายครั้งด้วยกัน แต่ที่น่าคมฉะเล่าให้ฟังนี้ ดูเหมือนจะเป็นการผ่าตัดครั้งแรกในบรรดาเรื่องทั้งหมดซึ่งข้าพเจ้าเคยได้ยินมา เธอกล่าวว่ามีสามีภริยากู๋หนึ่งมาอยู่ที่ปุดตปารตี เธอได้สังเกตว่าผู้ชายนั้นมีท้องที่บวมเบ่งคือท้องโตมาก ตลอดเวลาเขาต้องนอนอยู่เสมอ บางครั้งก็ในห้องของเขาที่ใกล้มันทีร์เก่า หรือไม่ก็นอนในที่โล่งกลางแจ้งนั่นเอง เธอได้ทราบว่าเขากินอะไรไม่ได้เลยแม้แต่กาแฟ ข้อหลังนี้ทำให้นาคมนิไม่สบายใจมากเพราะเธอเองก็ชอบกาแฟเหมือนกัน เธอจึงไปหาท่านไอ้بابา ขอร้องให้เขาช่วยรักษาชายคนนั้นด้วย แต่เวลาผ่านไปหลายวันโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย เธอจึงอ้อนวอนว่า “โปรดช่วยทำอะไรให้คนนั้นสักหน่อยเถอะ น่าสงสารเหลือเกินนะท่านสามี” แต่

ปรากฏว่าท่านใส บาบายิ้มแล้วตอบว่า “นี่เธอคิดว่า
สถาน^{๕๕๕}นี้เป็นโรงพยาบาลหรือน^{๕๕๕}”

ต่อมาวันหนึ่งสาวกทั้งหลายได้ตามท่านใส บาบา
ไปที่หาดทรายของแม่น่าน^{๕๕๕} วันนั้นผู้คนไม่ค่อยจะมาก
นัก และผู้หญิงแต่ละคนก็คิดว่าจะเอาอาหารไปคนละ
เล็กคนละน้อยเพื่อไปป้อนกัน ฝ่ายนาคนฉีนากาแพ
ไป จึงตงหม้อน้ำหม้อหนึ่งไว้บนไฟซึ่งกอดด้วยไม้ไผ่ข้าง
นอกไม่ไกลจากมันทีร์น^{๕๕๕} เธอคิดว่าจะใช้น้ำอุ่นนี้ล้าง
เท้าท่านใส บาบา ตอนที่ท่านกลับมาจากหาดทรายแล้ว
เมื่อไปถึงแม่น้ำก็ได้ร้องเพลงบูชากันอย่างสบายอกสบาย
ใจ ท่านใส บาบา ได้บอกสาวกถึงเรื่องที่น่าฟังต่าง ๆ
เกี่ยวกับเทวดา แล้วเป็นครั้งเป็นคราวท่านก็เอารูปที่
เกี่ยวข้องกับท้องถิ่น^{๕๕๕}นั้นขึ้นมาจากทรายให้เห็นเลยที่
เดียว ทั้งหมดนี้ทำให้ใคร ๆ พวกนั้นดีอกดีใจมากจนกระ-
ทั่งตอนนั้นแม้จะมีเสือภูเขา ๓ ตัว ลงมาดมनाที่ลาธาร
ใกล้ ๆ พวกเขาก็ไม่รู้สึกรู้กลัวกันแต่ประการใด เจ้าเสือก
รู้สึกว่คนพวกนั้น^{๕๕๕}ไม่มีอันตรายต่อมัน ต่างฝ่ายต่างไม่สน
ใจกัน ในที่สุดเมื่อมันดมनाแล้ว^{๕๕๕}ก็ไปตามทางของมัน

เมื่อคณะปณิกทั้งหมดยกกลับมาถึงมันตร์แล้ว
 นาคมณิกก็ไปที่กองไฟเพื่อจะเกลี่ยไฟที่อยู่ภายใต้หม้อน้ำ
 นั้น ส่วนท่านไส บาบ่าได้หายตัวเข้าไปในห้องของคน
 บ่วย ครู่หนึ่งท่านไส บาบ่าได้วิ่งออกมายังกองไฟขอ
 ให้เธอเอาหน้าอุ้งมือท่านหน่อย เธอมองดูก็เห็นว่ามือ
 ขาวของท่านมีสีแดงเต็มไปหมด เธอจึงถามขึ้นอย่างล้อ ๆ
 ว่า “ท่านไประบายสีอะไรมาหรือคะนี่?” ท่านตอบว่า
 “ไม่ใช่สี นี่มันเลือดนะ” เธอจึงมองเข้าไปในห้องที่
 มีแสงสลัว ๆ เห็นว่าตอนนั้นท่านถืออะไรในมือซึ่ง
 เบือนเลือด และอะไรบางอย่างซึ่งคล้าย ๆ เป็นลูกกลม
 เล็กในท่อใบตอง สิ่งนี้ท่านได้ขว้างทิ้งไปแล้วก็ล้างเลือด
 จากมือของท่านในน้ำซึ่งนาคมณิกส่งให้ แล้วก็พูดอย่าง
 ล้อ ๆ ว่า “เป็นไงล่ะเห็นเธอบอกว่าให้ฉันทำสถานที
 ให้เป็นโรงพยาบาล ฉันก็ได้ไปทำการผ่าตัดให้เจ้าหมอนั้น
 นั้นแล้ว” นาคมณิกคิดว่า เหนี่ท่านไส บาบ่าจะพูดล้อ
 เล่นหรือเปล่านี้ เธอได้เห็นเลือดจริง ๆ แล้วก็เห็นอะไร
 บางอย่างซึ่งน่ากลัว ซึ่งท่านไส บาบ่าได้ขว้างทิ้งไปแล้ว
 แล้ว จะเป็นไปได้ไหมที่ท่านไส บาบ่าจะเอาอะไรที่มัน

พองอยู่ข้างใน ซึ่งอาจจะเป็นตุ่มหรือเนื้อร้ายออกมาจาก
คนไข้แล้ว ฝ่ายท่านใส บาบาคงจะรู้จักใจของนาคมณ
ดี จึงเอาผ้าพันแผลยื่นให้มันหนึ่งแล้วก็บอกว่า “เอา
นี้ไปสิ แล้วบอกให้ภริยาของชายคนนั้นเอาพันไว้ที่แผล
ของเขาหน่อย”

นาคมณจึงไปที่ประตู แต่ว่าตอนนั้นยืนอยู่ข้างนอก
ก่อน ยังไม่กล้าเข้าไปข้างใน เธออยากจะเห็นว่าอะไร
เกิดขึ้นข้างใน แต่ก็ยังไม่กล้าเข้าไป ต่อมาท่านใส บาบ
าก็ออกมา แล้วพาเธอเข้าไปข้างในจนได้ เธอจึงได้เห็น
ว่าคนนั้นกำลังนอนอยู่ตามเดิมโดยภริยานั่งอยู่ข้าง ๆ เขา
ท่านใส บาบ ได้ดึงเอาเสื้อเชิ้ตของชายคนนั้นออก
แล้วชี้ให้เธอเห็นรอยผ้าตัดไม่มีผ้าพันแผล ที่ท้องมีเป็น
รอยกรีดเล็ก ๆ บาง ๆ เหมือนกับรอยถูกตัดด้วยมีดซึ่ง
เคยวันหายแล้ว และท้องของชายคนนั้นก็ไม่ปรากฏว่า
ใหญ่หรือบวมผิดปกติอีกต่อไป ทั้งชายและหญิงผู้นั้น
มองดูท่านใส บาบาเงิบ ๆ คล้าย ๆ กับว่าท่านเป็นพระ
เจ้าองค์หนึ่งฉะนั้น ตอนนั้นไม่มีใครพูดอะไรกันเลย
ท่านใส บาบานำนาคมณออกมาข้างนอกอีก แล้ว
ยอมให้เธอล้างเท้าของท่านด้วยน้ำที่เธอเตรียมไว้นั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น นาคมณีอยากรู้ว่าอะไรเกิดขึ้น
 จริง ๆ จึงได้ไปหาคนใช้เพื่อจะได้ถามดูว่า อาการของ
 เขาเป็นอย่างไรบ้าง ปรากฏว่าเขาลุกขึ้นนั่งอย่างสบาย
 แล้วก็กินอาหารเข้าได้อย่างเต็มที่ เขาได้บอกเธอว่าท่าน
 ไส บาบา เข้าไปในห้องเมื่อตอนเย็นวันวานนี้ และ
 โบกมือไปมา แล้วก็หยิบเอาหมัดและเครื่องมืออื่น ๆ ออก
 มาจากอากาศ ต่อจากนั้นท่านได้เอาขี้เถ่าศักดิ์สิทธิ์บน
 หน้าผากของเขา ซึ่งก็คงจะเป็นยาให้ระงับความเจ็บปวด
 ท่านองนั้น เพราะว่าหลังจากนั้นเขาก็หมดความรู้สึก
 และไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งการผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 แล้ว ท่านไส บาบาก็ได้บอกว่าเขาหายดีแล้ว แผลนั้นมิ
 ความเจ็บปวดบ้างเล็กน้อย แต่เดี๋ยวนี้เป็นปกติแล้ว
 นาคมณีอยากจะรู้ว่า ทำไมแผลจึงได้หายอย่างรวดเร็วนัก
 ภริยาของเขาก็ได้บอกว่า ท่านไส บาบามาเฝ้าฉันครอ
 แผลที่เปิดไว้ชั่วคราวหนึ่ง และเมื่อตอนนั้นออกปรากฏว่า
 แผลนั้นหายไปทันที ครั้นแล้วท่านไส บาบาก็ได้เอา
 วิญญูติเกลี้ยลงบนแผลบ้างเล็กน้อย แล้วกดไว้ชั่วคราวหนึ่ง
 พร้อมกับให้คำมั่นสัญญาแก่คนใช้ว่าไม่ช้าเขาจะหายเป็น
 ปกติ ครู่หนึ่งท่านก็ออกไปจากห้องนั้น

นาคมนิจตระหนักดีว่า การที่ท่านใส่ บาบาส่งเธอ ในตอนเย็นให้เอาผ้าพันแผลไปให้คนไข้ นั้น เป็นเพียงให้ โอกาสเพื่อให้เธอเข้าไปดูคนไข้ด้วยตนเองเท่านั้น เธอ มีความประหลาดใจมากที่ท่านใส่ บาบ่าได้พยายามสนอง ความต้องการอยาก رؤอยาก เห็นของเธอถึงขนาดนี้ แต่ อาจเป็นเพราะว่า เธอได้แสดงความวิตกกังวลกับคนไข้ รายนี้ให้ท่านเห็นก็ได้ ในตอนนั้นคือเมื่อได้รู้เรื่องนั้นแล้ว เธอไม่แปลกประหลาดใจอีกต่อไป แต่เต็มไปด้วยความ นับถืออย่างสูงและลึกซึ้ง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านใส่ บาบ่า ทำต่อจากนั้นไป ไม่ได้ทำให้เธอประหลาดใจอีก เธอคิด ได้แล้วว่า เป็นของธรรมดาที่ท่านจะต้องทำได้เช่นนั้น เอง

ยังมีปรากฏการณ์แบบอื่นอีกหลายแบบด้วยกัน ในตอนแรก ๆ ของชีวิตของท่าน และข้าพเจ้าก็ได้เห็น ตัวอย่างของเรื่องนี้บางอย่างด้วยตาของตัวเอง ในระ หว่างปี ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๖๙ เพราะฉะนั้นขอให้ข้าพเจ้า บรรยายสิ่งที่ได้เห็นมาด้วยตนเองจะดีกว่า.

บทที่ ๘

อยู่กับท่านใส บาบ่า บนภูเขา

จงมาเด็ก	ผู้ ^๕ ทั้งหลาย	ด้วยมือเปล่า
มาหาเรา	เพื่อระงับ	ดับทุกข์เข็ญ
เราจะทำ	ให้ใจ ^๕ นั้น	พลันเสือกเย็น
พร้อมสิ่งของ	สำหรับเป็น	กำนัล ^๕ มือ

— สัตยา ใส บาบ่า

ในฤดูหนาวปีหนึ่งในกรุงมัทราส ท่านใส บาบ่า ได้เชิญภริยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าให้ไปอยู่กับท่านในเดือนมิถุนายนในที่พักสำหรับฤดูร้อนที่ไวท์ฟีลด์ใกล้ ๆ กับบังกาลอร์ เราทั้งสองมีความดีใจอย่างเหลือล้นเมื่อได้ทราบเช่นนั้น แต่เราได้เรียนรู้ต่อมาว่า การที่ท่านใส บาบ่าจะไปไหนนั้น ไม่มีเวลาอะไรกำหนดแน่นอน ท่าน

นี่จะไปเมื่อไรก็ไปกันเมื่อนั้นเลย ทั้งนี้เพราะว่ามักจะ
มีคนมาหาท่าน เพื่อขอความกรุณาให้ท่านช่วยเรื่องโน้น
เรื่องนี้มากมายเหลือเกิน ดังนั้นการที่ท่านจะไปไหน ๆ
นั้น ท่านก็คงคิดว่าจะต้องมีทางทำประโยชน์ได้มากที่สุด
นั่นเอง ทั้งนี้ท่านจะทำอะไรก็ตาม ย่อมเป็นไปเพื่อสนอง
ภารกิจของท่านที่มีอยู่ต่อมนุษย์ในโลกนี้ ให้เป็นไปตาม
ความมุ่งหมายของท่านมากกว่า แต่นั่นแหละนั่นเป็นเรื่อง
ที่เราเดาเอาเองตามสติปัญญาของเราเท่าที่มีอยู่ เพราะ
ฉะนั้นเราจึงบอกแก่กันไว้ว่า ถ้าเราโชคดีเราอาจจะได้ไป
อยู่กับท่านสักวันหนึ่งหรือสองวันที่ไวท์ฟีลด์ ส่วนที่จะ
ไปอยู่กับท่านตลอดเดือนหรือไม่นั้น อาจหวังไว้ก่อนได้
แต่อย่าเอาเป็นจริงเป็นจังนัก เพราะถ้าเราโชคดีก็อาจ
จะได้อยู่กับท่านนาน ๆ

พิธีผูกค้ายศาส์ณจัน

โดยที่เรามีความหวังอยู่เช่นนั้นเราก็ได้มาถึงบัง
กาลอร์ในตอนต้นเดือนมิถุนายน และค้างคืนอยู่กับเพื่อน
สมาชิกของสมาคมพรหมวิทยาด้วยกัน ท่านได้ให้เรานั่ง

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๔๗

ไปในรถของท่านเองในวันรุ่งขึ้นไปที่ไวท์ฟีลด์ ซึ่งเป็นที่ราบสูง ห่างจากนอกเมืองออกไปประมาณสิบสองไมล์ ในระหว่างทางท่านได้อธิบายว่าตำบลไวท์ฟีลด์นี้ เกิดขึ้นในระหว่างที่อังกฤษปกครองอยู่คือเป็นชุมชนของอังกฤษเขา แต่เดิวนั้นมีคนชาวยุโรปเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนแล้ว เท่าที่เราสังเกตเห็นมันเป็นที่โล่งกว้างมองเห็นได้ไกลทีเดียว บ้านส่วนมากเป็นบ้านใหญ่ ๆ และอยู่ในท่ามกลางสวนที่กว้างขวาง มองดูสวยงามมาก ในที่สุดเราได้มาถึงประตูบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งทำด้วยกำแพงอิฐหนาและสูงมากมีป้ายชื่อ "บรินดาวัน" ติดอยู่ข้างบนประตูนั้น เราได้เห็นชาวกรูชานุงหม่ชุดสีกากีคนหนึ่งยืนเป็นยามอยู่ ซึ่งเราได้ทราบในตอนนั้นว่านี่แหละจะเป็นที่อยู่ของท่านไส บาบา

ภายในประตูวนนมีบ้านหลังหนึ่ง ต่อมากมีชายผู้หนึ่งทางใจดีผมชาวเป็นหิมะออกมาต้อนรับเรา คนนี้เราได้รู้ภายหลังว่า เป็นมิสเตอร์เอม เอส ดิกชิตนั่นเอง เขาได้พาเราไปพักในห้องห้องหนึ่งในบ้านของเขา ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นที่พักของเขาในสมัยก่อน แล้ว

เขาก็บอกข่าวดีแก่เราว่าท่านไส บาบ่าจะอยู่ในที่นั้นด้วย
 เรายังไม่เห็นว่ามีบ้านหลังอื่นที่ไหนและเรานึกประหลาด
 ใจว่า ท่านไส บาบ่าถ้าอยู่ที่นี้จริงควรจะอยู่ที่ไหนกันแน่
 อย่างไรก็ตาม ต่อมาสายหน่อย มร. ดิกชิตได้นำเราเดิน
 ข้ามพื้นดินซึ่งมีต้นไม้ขึ้นเป็นหย่อม ๆ ผ่านลิงซึ่งเดินย่ำ
 เยี้ยยุ่มยามตลอดทาง ขึ้นบันไดไปสู่เนินดินสูงแห่งหนึ่ง
 ที่นี้เป็นทศลายกับสวน มีกอไม้เป็นหย่อม ๆ และมีทาง
 เดิน มีต้นไม้ปกคลุมไปจนถึงบ้านขนาดกลางหลังหนึ่ง
 ที่นั้นเองเราได้พบท่านไส บาบ่า ล้อมรอบด้วยผู้ทมาหา
 ท่านในบริเวณแถบนั้น หลายคนมาจากบังกาลอร์ก็มี
 สาวกของท่านหลายคนเรียกท่านว่าท่านสวามี ปรากฏว่า
 ท่านสวามีได้ต้อนรับเราด้วยความยินดีเหมือนกับมารดา
 ที่ต้อนรับบุตรที่กลับมาบ้านจะนั้น ท่านได้ให้เราเลือก
 ว่าจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหญ่กับท่านซึ่งเราจำเป็นต้อง
 อยู่แยกกัน คือโอริสภริยาของข้าพเจ้าจะต้องไป
 นอนอยู่กับผู้หญิงในด้านหนึ่งของบ้าน และข้าพเจ้าก็
 จะต้องไปนอนกับผู้ชายอีกด้านหนึ่ง หรือว่าเราจะไปอยู่
 ด้วยกันกับมิสเตอร์ดิกชิต โดยเราจะทำกินอาหารแล้ว

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๕๕

ก็ใช้เวลาให้มากที่สุดในบ้านหลังใหญ่ก็ได้ ปรากฏว่าเรา
ได้เลือกเอาหลังที่จะอยู่ด้วยกันที่บ้านมร. ดิกชิต แล้วมา
ใช้เวลาอยู่กับท่านที่บ้านหลังใหญ่นี้

เช้าวันนั้นเราได้เฝ้าดูเขาทำพิธีที่เรียกว่า ผูกด้าย
สายสิญจ์ (thread ceremony) ในห้องโถงใหญ่ของ
หอกกลาง ซึ่งเป็นที่อยู่ของท่านไส บาบา เด็กชายที่จะ
ได้รับด้ายสายสิญจ์อันศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นบุตรของ มร.
ยาวา ผู้เป็นเจ้าของโรงงานจ๊อยซ์ไอศกรีม พ่อแม่ของ
เด็กเกิด ตลอดถึงปู่ย่าตายายและสมาชิกในครอบครัวคน
อื่นเกิด ทั้งหมดนั้นล้วนแต่เป็นสาวกของท่านไส บาบาทง
สิ้น ทุกคนมาอยู่ในห้องนั้นซึ่งมีผู้คนแน่นขนัด พิธี
ดำเนินไปโดยมีท่านไส บาบาเป็นผู้อำนวยการ และมี
พระผู้คงแก่เรียนจากประเทศอินเดียมาทำพิธีกัน ใน
ระหว่างทำพิธีนั้นเมื่อถึงโอกาสอันสมควรท่านไส บาบา
จะก้าวไปกลางวงและโบกมือในวิธีที่เรารูดี แล้วก็หยิบ
เอาอะไรต่ออะไรออกมาจากอากาศ ซึ่งท่านบอกว่าอากาศ
นี้เป็นคลังพัสดุของท่าน

ครั้งหนึ่งในระหว่างที่โบกมีอนันท์ท่านหยิบเอาถ้วย
 สายสิญจน์ออกมาสวมรอบคอของเด็กชายผู้นั้น หลัง
 จากพิธีนั้นเราได้มากินเลี้ยงกันบนเฉลียงกว้างของบ้าน
 เราได้นั่งขัดสมาธิบนพื้นยาวสองแถว และกินอาหาร
 อินเดียจากจานใบตองนั่นเอง ในขณะที่เดียวกันมีคนใช้
 คนหนึ่งไล่ต้อนพวกลิงให้ไปอยู่ห่าง ๆ โดยถือไม้ยาวกัน
 เอาไว้ไม่ให้มันเข้ามาทวนเรา ฝ่ายท่านสามีไส บาบา
 เดินไปรอบ ๆ พยายามดูว่าแขกทุกคนมีอาหารกินอย่าง
 อิ่มหนำสำราญแล้ว ในระหว่างโอกาสพิเศษนี้ผู้ชายกับ
 ผู้หญิงได้มาร่วมวงกินอาหารด้วยกัน แต่ถ้าในยามปกติ
 ที่บริณดาวัน เขาก็มีห้องกินอาหารแยกออกกินคน
 ละเวลา ส่วนท่านไส บาบาเองจะกินพร้อมกับผู้ชาย
 บางครั้งท่านจะเยี่ยมฝ่ายผู้หญิงและพูดคุยกันในระหว่าง
 ที่ผู้หญิงกินอาหารอยู่

สู่สถานหลักเรนที่ไวท์ฟิลด์

ท่านไส บาบารู้ว่าเรื่องที่ท่านจะไปไหนมาไหน
 นั้น ถ้าขึ้นพูดขึ้นมาให้คนรู้ทั่วไปแล้วจะเกิดยุ่งกันใหญ่

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา

๒๕๑

แต่นั้นแหละทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้โฆษณาเลย ก็ปรากฏว่ามี
ฝูงชนมาห้อมล้อมมากมายเต็มไปหมด ทำให้ท่านเดินไป
ไหนมาไหนแทบไม่ได้เลยทีเดียว ดังนั้นภริยาของข้าพ-
เจ้าและข้าพเจ้าจึงรู้สึกเป็นเกียรติเมื่อได้ทราบว่า ท่าน
บอกเราอย่างเจียบ ๆ ว่า ท่านจะนำเอาบุคคลคณะหนึ่ง
ซึ่งมีเราอยู่ด้วยนี้ ไปใช้เวลาสักสองสัปดาห์กับท่านที่ไวท์-
ฟีลด์ ซึ่งอยู่ออกไปทางเหนือของบังกัลอร์ห่างออกไป
ประมาณ ๙๐ ไมล์ และเรามีความยินดีที่ได้ทราบว่าเรา
เป็นผู้หนึ่งที่จะรวมอยู่ในคณะของคน ซึ่งมีไม่กี่คนนี้ด้วย
สาวกคนหนึ่งของท่านได้จัดแจงเครื่องเดินทางที่จำเป็น
ไว้เรียบร้อย สาวกคนนั้นคือ มร. ที เอ รามนาถ เร็ดดี
ซึ่งเป็นวิศวกรคอยดูแลในการสร้างถนนในอาณาบริเวณ
ใหญ่ซึ่งรวมทั้งฮอร์สลีย์ ฮิลล์อยู่ด้วย ท่านสามีบอกว่า
เราควรจะเตรียมพร้อมที่จะไปเมื่อไรก็ได้ในเวลาสองสาม
วันนี้ ซึ่งเราเข้าใจว่านั่นเป็นข้อความที่ท่านบอกให้เรา
ทราบเป็นความลับ

การออกเดินทางโดยลับลับ

เนื่องจากเราคิดว่าเราจะต้องไปจากสำนักงานใหญ่ที่แอตลันต์ลอคดูร์อื่น และเราจะต้องไปเผชิญกับอากาศหลายอย่างต่าง ๆ กัน เราจึงเตรียมข้าวของกันไป พระรุพระรังทีเดียว ดังนั้นเราจึงตั้งต้นวางแผนว่าจะเอาอะไรติดตัวไปบ้าง และจะเอาอะไรทิ้งไว้ที่บรินดาวนั้น เราคิดเตาเอาเองว่า ท่านสามีคงจะเตือนเราล่วงหน้านาน ๆ เพื่อเราจะได้เตรียมตัวทัน และถ้าใครอื่นในบรินดาวรู้ในเรื่องนี้เขาจะไม่พูดอะไร และเราก็จะไม่เอ่ยปากบอกเรื่องนี้แก่ใครเลยทีเดียว เรารู้สึกภูมิใจที่เราสามารถรักษาความลับนี้ไว้ได้ แต่นั่นแหละยังมีบทเรียนสำคัญที่จะต้องเรียนอีก คือท่านไส บาบามีลักษณะอย่างหนึ่งเหมือนพญายม คือพระเจ้าแห่งความตาย ทั้งนี้หมายความว่า ท่านอาจจะให้การตักเตือนแก่เราล่วงหน้าก็ได้ แต่เราจะไม่รู้หรือกว่าเวลาที่แท้จริงจะมาถึงนั้นจะเป็นเวลาไหนกันแน่ ดังนั้นวันรุ่งขึ้นขณะที่เรากำลังตื่นงัวเงียออกมาในเวลาอย่างรุ่งนั้นก็มีเสียงเคื่องกรีดบอกมาว่า “อ้าวตายจริง ยังไม่ตื่นกันอีกหรือ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านใส บาบ่า บนภูเขา

๒๕๓

ท่านใส บาบ่ากำลังจะออกเดินทางภายใน ๕ นาทีนี้แล้วนะ” โอ้โฮ ตอนนี้ก็เกิดโกลาหลอลหม่านกันใหญ่ทีเดียว ชาวของของเราทุกคนยังเรียวดูกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป เราทุกคนไม่ได้อาบน้ำ ไม่ได้แต่งตัว ไม่ได้กินอาหารอะไรกันเลย จะไปเก็บข้าวของอะไรกันทัน ท่านใส บาบ่ากำลังคอยที่จะพาเราไปอยู่ที่อื่นเป็นเวลาสองสัปดาห์ ท่านจะคอยเราได้นานสักเท่าไร แล้วท่านจะไปโดยไม่มีเราไปด้วยอย่างนั้นหรือ? เราลูกพรวดพราดแต่ว่าไซเซซันมาอย่างเต็มที่ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีกับข้าวของของเราที่จะบรรจุกระเป๋าอย่างไรจึงจะทัน

แต่ต่อมาก็มึ่เสียงหนัก ๆ บอกมาอย่างเคร่งเครียดว่า เออละ, ท่านยอมให้เวลาแก่เรา ๑๕ นาที แต่แม้กระนั้นเรารู้สึกว่าถึง ๑๕ นาทีมันก็ไม่ไหวจริง ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อเราพยายามตาลีตาลานจัดของเสร็จภายในครึ่งชั่วโมง เราได้รับคำบอกของท่านใส บาบ่าท่านไปเสียแล้ว พอได้ยินคำนี้ใจของเราฟ่อหมดเลยทีเดียว แต่ฉันแหละเหตุการณ์ยังไม่เลวร้ายเหมือนอย่างที่เราคิดไว้หรอก คือท่านได้ล่องหน้าไปในรถคันหนึ่ง แต่ว่าปล่อยรถอีกคัน

หนึ่งไว้ให้พวกเรา ในรถคันที่ร่อยุ่ข้างหลังนี้เราพบว่า มีสาวกอกสองสามคนที่มิใช่คดีเช่นเรา กำลังจะไปยัง สถานที่เดียวกันเหมือนกัน รวมทั้ง มร. รามนาถ เรวัดดี ผู้ซึ่งจะนำเราไปที่นั่นด้วย เราเดินทางผ่านป่าไปประมาณ สองสามไมล์ และกรูสึกว่ายินดีที่ได้เห็นวารถคันขาว ของท่านไอ บาบา กำลังคอยอยู่ข้างทาง เราเห็นรูปร่าง ของท่านที่สวมเสื้อแดงได้ถนัด และมองเห็นกลุ่มบุคคล ผู้น้อยอยู่ข้าง ๆ ทาง ในแสงแดดของตอนเช้าวันนั้น ท่าน ไอ บาบา พุดยั่วเย้าเราเล็กน้อยว่า ทำไมถึงใช้เวลานาน นัก แล้วท่านก็มองดูที่ข้าวของอันมโหฬารของเรา และ ทำท่าทางตกใจว่าทำไมมันถึงมากมายขนาดนั้น

ต่อจากนั้นท่านก็นำคณะทั้งหมดผ่านเข้าไปในกลุ่ม ต้นไม้ข้างทางซึ่งมีกลิ่นหอม เพื่อให้เราไปกินอาหารเข้า แบบปีคินิกกัน หลังจากนั้นได้มีการสับเปลี่ยนตัวผู้ โดยสารไปที่รถคันโน้นบ้างคันนี้บ้างตามความเหมาะสม ข้าพเจ้าเองได้มีสิทธิ์พิเศษในการเดินทางครั้งแรกนี้ โดย ไปคันเดียวกับท่านไอ บาบาเองเลยที่เดียว นายราชา เรวัดดี ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นสานุศิษย์ที่ใกล้ชิดที่สุดเป็นผู้ขับรถ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๕๕

คั่นนั้น นอกจากนั้นก็มีเด็กวัยรุ่นอีก ๒ คนนั่งอยู่ข้างหลัง
กับท่านไส บาบา ส่วนนายรามนาถ เร็ดดักกับข้าพเจ้าก็
นั่งอยู่ข้างหน้ากับคนขับ รถของเราเล่นกระโผลก
กระเผลกไปท่ามกลางภูมิประเทศ ซึ่งไม่มีต้นไม้อะไรเลย
มันว่างเปล่าจริงๆ นาน ๆ จึงจะมีหมู่บ้านหรือเมืองเล็ก ๆ
และมีประชาชนน้อยๆ ให้เห็นสักครั้งหนึ่ง มอง ๆ ดู
คล้ายกับมดกำลังตอมน้ำตาลอยู่ฉะนั้น ต่อมาเราได้เห็น
ภูเขาหินซึ่งมีสีเหมือนหินชนวน โผล่ขึ้นมาเป็นแนว
ทาบกับท้องฟ้า เมืองสุดท้ายที่เราผ่านไปนั้นเป็นเมือง
มานตะนาปเล ซึ่งเป็นสถานที่เกิดของท่าน เจ กฤษณะ
มูรติ ก่อนที่รถของเราจะขึ้นไปบนภูเขาฮอร์สลิยฮิลล์
อันเป็นเนินชันนั้น เราได้ผ่านป้ายบอกทางข้างถนนที่
จะไปสู่หุบเขาฤาษี ซึ่งเป็นที่อยู่ของโรงเรียนทมิฬชื่อเสียง
โรงเรียนหนึ่งซึ่งสาวกของท่านกฤษณะมูรติดำเนินงานอยู่

เมื่อเรามาถึงยอดของภูเขาซึ่งอยู่เหนือจากน้ำทะเล
ประมาณ ๔๘๐๐ ฟุต เราก็ได้มาเห็นบ้านเซอร์คิทเฮาส์
ทาสีขาว ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางครั้งสุดท้ายของเรา
บ้านนี้ความจริงไม่ใหญ่โตนัก แต่มีเครื่องอำนวยความสะดวก

สะดวกแบบไฮเติ้ลชั้นหนึ่งเลยทีเดียว ตอนแรกเขาตั้งใจ
ทำไว้อบรมคนใหญ่คนโตของรัฐบาล ซึ่งอาจจะเป็น
รัฐมนตรีหรือบุคคลผู้มาเยี่ยมที่มีความสำคัญในทางราช-
การ เจ้าของบ้านของเราคือ มร. รามนาถ เว็ดตัน ได้จัด
บ้านไว้สำหรับรับรองผู้ที่เป็นว ีโอพี คือแขกคนสำคัญ
เหนือแขกคนสำคัญทั้งหลาย ซึ่งได้แก่ท่านไส บาบ่า
และคณะของเรานเอง นอกจากเจ้าของบ้านและข้าพเจ้า
เองแล้วยังมีผู้ชายอีก ๔ คนอยู่ในคณะนี้ ได้แก่ ดร. สีตา-
ราเมย์ มิสเตอร์วี. ราชาเว็ดดี และเด็กวัยรุ่น ๒ คน
ส่วนฝ่ายผู้หญิงมี ๖ คน รวมทั้งเจ้าหญิงอินเดย์ ๓ องค์
ด้วย

เนื่องจากว่าข้าพเจ้าและไอริสเป็นสามีภรรยาคนเดียว
ที่มากับคณะนี้ เราทั้งสองจึงได้รับอนุญาตให้พักอยู่ใน
ห้องโดยเฉพาะ ห้องนี้อยู่ห่างจากห้องของท่านไส บาบ่า
เพียงสองห้องเท่านั้นเอง เมื่อเวลาเปิดหน้าต่างออกไป
ก็เห็นวิวของภูมิประเทศไกลออกไปข้างล่างได้อย่างชัด
เจน ททัศนียภาพข้างล่างนั้น มองดูเสมือนหนึ่งพรหมที่
มีสี่เขี้ยวทึบ ๆ มีภูเขาโดดเดี่ยวอยู่เป็นแห่ง ๆ คล้าย ๆ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านใส บาบา บนภูเขา

๒๕๗

กับมีใครเอาแท่งของเล่นของเด็ก ๆ มาวางไว้อยู่บนพรม
ฉะนั้น นอกจากนั้นยังมีถ้ำน้ำอีกหลายสิบถ้ำซึ่งส่องแสง
เป็นประกายเหมือนกับเศษกระจกที่แตกซึ่งตกลงบนพรม
ผืนใหญ่ฉะนั้น ในขณะที่จะถือว่าเรากำลังมาอยู่กันกลาง
อากาศก็คงจะได้ เพราะพื้นที่สูงมาก เราคิดว่า ณ ที่นี้
คงจะเป็นที่ที่เราจะได้ด้วยกันตามลำพังกับท่านใส บาบา
โดยมีเพียงกลุ่มของเราเล็ก ๆ เพียงไม่กี่คนเท่านั้นเอง
ส่วนประชาชนที่ไม่รู้ว่าแห่ห้อมมาจากไหนนั้น คงจะอยู่
ข้างหลังไม่สามารถจะตามมากวนใจท่านได้อีกแล้ว ทั้งนี้
หมายความว่าเราจะได้อยู่กันตามลำพัง จะได้คุ้นเคยกับ
อภิมหาบุรุษนี้ นับตั้งแต่กลางวันถึงกลางคืนเลยทีเดียว
และเราจะได้เห็นของท่านมีชีวิตอย่างไร จะได้เห็นปาฏิ-
หารีย์ของท่านอย่างใกล้ชิดอย่างเต็มตาเต็มทีกันทีเดียว
ในคราวนี้แหละ

ในตอนเช้าไม่ว่าเราจะตื่นขึ้นเช้าสักเพียงไร เรา
จะพบว่าท่านใส บาบาตื่นขึ้นมาก่อนเราเสมอ และท่าน
จะนั่งเขียนอะไร ๆ อยู่ข้างประตูห้องของท่านที่เปิดอยู่
เพราะว่าท่านมักจะตอบจดหมายจำนวนมากมายด้วยตัว

เอง นอกจากนั้นยังจะเป็นการเขียนบทความส่งไปที่วารสารของอาศรมนั้นชื่อว่า สदनสารถิ ซึ่งแปลว่า "สารถิผู้ไม่มีกาล" (Timeless Charioteer) มีบางครั้งในระหว่างตอนเช้า ๆ หลังจากกินอาหารเข้ากับพวกเราแล้ว ท่านมักจะให้เราไปประชุมกันในห้องเพื่อเป็นการฟังเทศน์กัน ทั้งนี้มักจะเป็นไปในรูปการณ์เล่าให้ฟังถึงเรื่องรามายณะ มหาภารตะ สิมัทภควตา การเล่าของท่านไอ้ บาบ่าจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าอันสูงส่งของภักติโยคะ ให้พวกเราได้ทราบ หลังจากที่เรามาเดินเล่นในสวนและต่อมากินอาหารกลางวัน และนอนพักผ่อนกันคืนหนึ่งแล้ว เราได้มารับประทานน้ำชากันในห้องโถงใหญ่ในตอนนั้นมขอยากลำบากอยู่ประการหนึ่ง ประการแรกคือเราจะต้องให้ผู้หญิงอินเดียนั่งบนเก้าอี้ ซึ่งพวกผู้หญิงนั้นเขาคิดว่า เป็นการไม่ถูกต้องไม่สมควรเลยทชขึ้นมาในในระดับเดียวกับท่านสวามีที่दनนับถือมาก ฉะนั้นจึงมีบางคนซึ่งจนกระทั่งวันสุดท้ายยังไม่ยอมนั่งบนเก้าอี้เลย เธอยืนยันจะนั่งอยู่ใกล้กับเท้าของท่านไอ้ บาบ่าบนพรมนั่นเอง แต่นั่นแหละท่านไอ้ บาบ่าได้พยายาม

บทที่ ๘ อยู่กับท่านท่านใส บาบา บนภูเขา ๒๕๕

อันวอนให้ผู้หญิงหลายคนเหมือนกันขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้
จนได้ ซึ่งผู้หญิงเหล่านั้นก็ขมมานั่งท่าทางเขิน ๆ แบบไม่
ค่อยสบายใจนัก เพราะรู้สึกว่าคุณนับถือท่านมาก ใน
ระหว่างนั้นท่านจะเล่าเรื่องอะไรซ้ำ ๆ ให้ฟัง ทำให้พวก
เราหัวเราะกันอย่างรื่นเริงบ่อย ๆ

อย่างไรก็ตาม ท่านได้แนะนำให้พวกเราเรียนรู้วิธีการ
ครองชีพอย่างถูกต้องว่าทำอะไรจึงจะสมควร ตอน
บ่ายคล้อยหน่อยหรือตอนค่ำ ๆ พวกเรามักจะไปขับรถ
กัน หลังจากขับรถบางทีก็ไปเดินเล่นกัน ถ้าอากาศ
อำนวย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็อาจจะมีการเทศน์ให้ฟังกัน
โดยท่านใส บาบา ครึ่งหนึ่งเราทั้งหมดได้ไปเยี่ยมหมู่บ้าน
ชาวอินเดียที่อยู่ห่างออกไปจากทางหลวง ซึ่งเป็น
สถานที่ที่สวยงามและเงียบสงบและวังเวงอย่างไม่น่าเชื่อ
เลย บ้านนี้เป็นบ้านของสาวกคนหนึ่งของท่านใส บาบา
เหมือนกัน เราได้รับการเชิญให้ไปรับประทานอาหาร
เนอร์กัน ส่วนผู้คนในหมู่บ้านนั้นทั้งหมดได้พากันมา
แห่ล้อมลานบ้านทั้งหมดเพื่อจะได้เห็นท่านใส บาบาและได้
รับพรจากท่าน ซึ่งเขาถือว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารลง
มาเกิด

ผู้คนหลงใหลมากันไม่ขาดสายอีก

ดังนั้นภายในระยะเวลาไม่นานก็เกิดเรื่องอีกแล้ว คือความสงบที่เราคิดว่าจะได้รับที่ฮอรัสลีย์ฮิลล์นั้นก็เริ่มจะสูญหายไปเช่นเคย ทั้ง ๆ ที่อยู่ในดินแดนอันแสนไกล และวังเวงเช่นนี้ แต่ผู้คนก็มาออกันกลุ่มใหญ่ขึ้นทุกที เพราะมีข่าวเล่าลือต่อ ๆ กันไปว่าท่านไส บาบา มาอยู่ในที่นี้แล้ว ผู้คนจึงมากันขนานใหญ่จากที่ไกลและไกล มาโดยรถยนต์บ้าง โดยรถไฟบ้าง เดินเท้ามาบ้าง ก่อนเวลากินอาหารเช้า ยังมีคนสองสามคนไม่มากนักมาปรากฏตัวก่อน ต่อมาพอสายเช้า ๆ ตลอดวันผู้คนจะมายืนออกันในบริเวณลานบ้านขนาดใหญ่เต็มไปหมด เขาเหล่านั้นแหงนหน้าขึ้นมามองดูเจดีย์ คอยที่จะให้ได้รับพรหรือได้รับการมองดู หรือได้รับการแสดงเครื่องหมายให้ปรากฏว่าท่านไส บาบา ได้ออกมาแล้ว และปรากฏว่าพวกเขาไม่ได้ผิดหวังเลย บ่อยครั้งที่ท่านไส บาบา จะออกมาที่เจดีย์ มองดูเขาด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่ง และยกมือขึ้นเป็นสัญญาณลักษณะของท่านแสดงถึงการให้พรให้เขาได้มีความสุขความเจริญทั่วกัน

บางครั้งท่านก็ลงมาเดินปะปนกับฝูงชนเลยทีเดียว พุดคุยกับเขาแล้วก็เนรมิตวิฤติบ้างของอย่างอื่นบ้าง เพื่อช่วยเหลือผู้ที่เป็นไขผู้ทกกำลังมีความทุกข์ร้อน ถ้ามีบุคคลผู้ยากจนมาก ๆ มากันเป็นระยะทางไกล ท่านจะเอาเงินมาให้เขา เพื่อว่าเขาจะได้กลับไปบ้านโดยรถบัสได้ทุก ๆ เย็น ท่านจะนำบุคคลทั้งหมดที่อยู่ที่นั่นมาอยู่ในห้องใหญ่ตรงเจดีย์ทางด้านหน้าของเซอร์คิตเฮ้าส์ และชักชวนให้เขารวมทั้งพวกเราด้วย ร้องเพลงภักซันพร้อมกันเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้น ในระหว่างที่มิกจิวัตร์ประจำวันดังกล่าวมาแล้วนั้น บางครั้งมีปาฏิหาริย์เข้ามาขัดจังหวะบ้าง โดยมากวันหนึ่ง ๆ มักจะมีหลาย ๆ ครั้งข้าพเจ้าจะเล่าถึงครั้งที่เด่น ๆ น่าจะบันทึกไว้บ้าง ดังต่อไปนี้

เสกหินให้เป็นขนมหวาน

บ่ายวันหนึ่ง หลังจากที่เรามาถึงแล้วไม่นาน เราได้ไปขับรถเที่ยวเล่นกัน เมื่อลงจากรถนั้นเราได้เดินทอดน่องไปบนพื้นดินในหุบเขาซึ่งมีหินเรียรายอยู่ทั่วไป

บ่อยครั้งที่เดียวท่านไอ้ بابา ได้หยิบเอาชิ้นของหินที่แตกขนาดเล่นชั่วคราวหนึ่งแล้ววางทิ้งไป ในที่สุดในขณะที่เรากลับมาที่ท่านได้เก็บเอาชิ้นหินก้อนหนึ่งซึ่งมีขนาดเท่ากับกำมือของบุคคล แล้วเอากลับมาที่เซอร์คิตเฮาส์ พอมาถึงที่นั่นท่านได้นำพวกเราเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่งแล้วก็นั่งอยู่บนพรม ในขณะนั้นพวกเราได้นั่งเป็นรูปครึ่งวงกลมล้อมรอบตัวท่าน ท่านได้เริ่มพูดเรื่องต่าง ๆ กันในวันนั้นให้เราฟัง ในระหว่างนั้นท่านเอาหินชิ้นนั้นโยนขึ้นไปบนอากาศ ๒-๓ ฟุต แล้วก็ปล่อยให้มันตกลงมาบนพื้นข้างหน้าท่าน ในที่สุดท่านได้โยนหินนั้นลงมาให้ข้าพเจ้าพร้อมกับบอกว่า "เป็นไง คุณกินหินนี้ได้ไหม? กินได้ไหม?" ข้าพเจ้าได้ตรวจหินนั้นอย่างใกล้ชิด ก็เห็นว่ามันเป็นหินแกรนิตที่มีลายเป็นทาง ๆ สีจาง ๆ ข้าพเจ้าบอกท่านว่ากินไม่ได้จริง ๆ แล้วก็โยนกลับไปให้ท่าน ซึ่งตอนนั้นท่านนั่งอยู่ห่างข้าพเจ้าประมาณสองหลาเท่านั้น

ท่านไอ้ บาบารับก้อนหินนั้นไว้ แล้วพูดคุยต่อไปอย่างไม่เอาใจใส่แล้วก็โยนขึ้นไปบนอากาศ ในเวลาเดียว

กินนมเม็ดดวงตาของคนตั้ง ๑๐ กว่าคนคอยจ้องมองดูเพราะ
คิดว่าคงจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแน่ ๆ ที่เดียว ข้าพเจ้าเอง
นั้นรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นอย่างแน่นอน
จึงได้จ้องดูหินนั้นอย่างไม่ยอมให้คลาดจากสายตาเลย
ตอนนั้นมันหล่นลงมาบนพรหมแล้ว และข้าพเจ้าเริ่มเห็น
แล้วว่าซ้จะมีอะไรเล็กน้อยเปลี่ยนแปลงไปในรูปร่างของ
มัน ถึงแม้ว่าจะมีขนาดและรูปร่างแบบเดิมและยังมีลาย
ทาง ๆ เหมือนเดิมอีกด้วยก็จริง แต่รู้สึกว่ซ้จะจางกว่า
เดิมไปเล็กน้อย ท่านสวามีกลิ้งมันข้ามพรหมมาหาข้าพเจ้า
และถามว่า ตอนนั้นกินได้หรือยัง ข้าพเจ้าหยิบขึ้นมา
ด้วยความประหลาดใจ และได้เห็นว่าตอนนี้ไม่ใช่หิน
อีกแล้ว แต่กลับเป็นก้อนขนมหวานไปได้ที่น่าประ
หลาด ท่านใส บาบาหยิบขึ้นมาหักออกเป็นชิ้น ๆ และ
ให้เราทุกคนกินกันคนละชิ้น มันหวานจริง ๆ และ
อร่อยเหมือนกับขนมหวานทั่ว ๆ ไปนั่นเอง

ข้าพเจ้าประหลาดใจว่า นี่จะเป็นการลวงตาหรือ
เป็นการสะกดจิตอย่างไรแน่ จึงเอาก้อนไว้ในกระเป๋านิด
หนึ่ง จนเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็ยังม้ขนมชิ้นนั้นอยู่และปรากฏ

ว่ายังเป็นชนมหวานเหมือนเดิม คือเปลี่ยนไปทั้งชั้น
 ตลอดกาล ไม่ได้เปลี่ยนไปแบบลวงตาเท่านั้น ตอนนั้น
 ข้าพเจ้าเลยนึกถึงเพลงที่เขาร้องกันอย่างแพร่หลายเรื่อง
 หุบเขาขนม คือขนมนี้เกิดจากภูเขาเลยที่เดียว ข้าพเจ้า
 จึงบอกกับท่านเป็นเชิงล้อ ๆ ว่า ถ้าท่านเปลี่ยนภูเขาทั้ง
 หมัดให้เป็นขนมหรือให้เป็นช็อคโกแลตได้คงจะเป็นการ
 ดีจริง ๆ เมื่อได้ฟังเช่นนั้นรู้สึกว่ ท่านไส่ บาบ่าจะคิดว่า
 เป็นเรื่องจริงจึงเลยที่เดียว หรืออาจจะคิดว่าข้าพเจ้ากำลัง
 ทำทายท่านก็ได้ ท่านจึงตอบมาอย่างเคร่งขรึมว่า การ
 ทำเช่นนั้นไม่ดีหรอก เพราะเป็นการไปยุ่งกับภาวะ
 ธรรมดาของธรรมชาติมากเกินไป เราทำเล็ก ๆ น้อย ๆ
 ได้ แต่ว่าจะไปทำทั้งหมดนั้นจะเป็นการไปยุ่งก้าวก่าย
 กับเรื่องของธรรมชาติมากเกินไป จะเป็นการไม่สมควร
 อันที่จริงข้าพเจ้าพูดไปโดยไม่ได้คิดว่าจะมีความหมายลึก
 ซึ้งขนาดนั้น นอกจากว่าเป็นการพูดไปเรื่อย ๆ อย่าง
 นนเอง

ข้าพเจ้ารู้ว่าถ้ามีอำนาจของจิตหรืออำนาจอะไรก็
 ตามหากสามารถจะเปลี่ยนหินอ่อนนี้เล็ก ๆ ก้อนนี้ให้กลายเป็น

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บามา บนภูเขา ๒๖๕

เป็นสารวัตถุอื่น ๆ ได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ทำไมอำนาจนั้น
จะเปลี่ยนหินก้อนใหญ่อย่างหุบเขานี้ให้เป็นสารวัตถุอื่น ๆ
ไม่ได้เล่า? หรือยิ่งกว่านั้น อาจเปลี่ยนเป็นทองคำก็ได้
เพราะฉะนั้นคนที่สามารถจะทำเรื่องนี้ได้ จะต้องเข้าใจ
และสามารถรู้จักกฎอันลึกลับของธรรมชาติได้ ข้อสำคัญ
คือเขาต้องอยู่เหนือกฎของธรรมชาติด้วย คือต้องอยู่
เหนือค้นหา หรือความทะยานอยากธรรมดาของมนุษย์
ทั่วไปจึงจะทำได้ นี่หมายความว่าเขาจะต้องเป็นผู้ไม่มี
ความอยากในอำนาจ หรืออยากได้วัตถุลาภยศสิ่งของเลย
จึงจะทำได้ ถ้าไม่เช่นนั้นหากคนทั่วไปที่มีกิเลสตัณหา
ราคะมาก ๆ อย่างเราท่านทำได้แล้ว อะไรจะเกิดขึ้น แน่
นอน โลกคงจะยุ่งกันใหญ่ทีเดียว

อำนาจในมือของผู้มีจิตใจต่ำ

มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อ เอพี ชินเนตต์ ได้เคยพูดถึง
เรื่องนี้ในตอนท้ายของศตวรรษที่ ๑๙ ซึ่งในตอนนั้นม
ปาฏิหาริย์ในทางวัตถุของวิทยาศาสตร์เกิดขึ้นให้ประชา
ชนเห็นมากมายทีเดียว ท่านเอพี ชินเนตต์ได้กล่าวไว้ว่า

เป็นของแน่นอนว่า อำนาจเหล่านี้คืออำนาจศักดิ์สิทธิ์
 ลับในทางจิต (คืออภิญญา) เหล่านี้หากไปตกอยู่ในกำมือ
 ของบุคคลผู้ซึ่งใจยังไม่เจริญพอ มีแต่ความทะยานอยาก
 ในทางโลกแล้ว มันจะต้องเป็นอันตรายอย่างมหาศาล
 แก่สังคมโดยทั่วไป และจะก่อให้เกิดอาชญากรรมทุก
 อย่างมากมายซึ่งบุคคลอื่นไม่สามารถจะแก้ไขหรือตามได้
 ทันเลยทีเดียว ท่านผู้นี้ได้กล่าวต่อไปว่า ถ้าอำนาจ
 เช่นนี้ไปตกอยู่ในกำมือของบุคคลผู้อยากจะใช้มัน เพื่อ
 ประโยชน์ในทางเห็นแก่ตัวและไม่คำนึงถึงศีลธรรมแล้ว
 ละครัก มันจะก่อให้เกิดความพินาศอย่างมหาศาลโดยทั่วไป
 ซึ่งเรื่องนกล่าวกันว่าเคยเกิดขึ้นมาแล้วแก่ชาวแอตแลน-
 เตียน (ซึ่งเวลานี้ทวีปของเขา คือแอตแลนติสได้จมลงไป
 อยู่ใต้มหาสมุทรแล้ว เพราะชาวแอตแลนเตียนเป็นผู้
 ที่มีความรู้วิทยาศาสตร์มาก แต่ใช้ความฉลาดนั้น
 ไปในทางที่เป็นโทษทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น คือเป็นผู้มี
 กิเลสมากแต่แล้วก็ฉลาดมาก จึงทำความพินาศให้แก่ตน
 เอง จนกระทั่งทวีปทั้งทวีปสูญหายไปหมด นอกจาก
 บัดนี้เหลือแต่ร่องรอยบางอย่างไว้เท่านั้น)

ในโลกของเราปัจจุบันนี้ผู้ที่เรียนรู่วิทยาศาสตร์ใน
ทางวัตถุได้ทราบถึงความลับ และได้มีอำนาจในการสลาย
วัตถุให้เป็นพลังงานปรมาณูแล้ว ซึ่งเราได้เห็นแล้วว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องคุกคามความเป็นอยู่ของมนุษย์ทุกคนใน
โลกอย่างยิ่ง อันที่จริงนักวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้มีความ
สามารถที่จะเปลี่ยนโลหะที่ไม่มีคุณค่า ให้เป็นทองคำได้
เป็นแต่ว่ากระบวนการที่ทำนั้นต้องใช้เงินเปลืองมากเกินไป
ไป จนกระทั่งเมื่อทำขึ้นมาได้แล้ว ก็มีผลไม่คุ้มค่าทาง
เศรษฐกิจ และจะทำให้สังคมต้องเดือดร้อนไปด้วย จึง
ยังไม่มีใครคิดทำกัน เพราะทองคำที่ทำมาแบบนี้จะแพง
กว่าทองคำจริงเสียด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นกฎของวิชาลึกลับ
ในเรื่องนี้จึงมีอยู่ว่า เราจะต้องให้ความเจริญทางจิต
หรือทางศีลธรรมควบคู่กันไปกับความเจริญในทางปัญญา
ซึ่งเกี่ยวกับความลึกลับของธรรมชาติทางวัตถุทุกชั้น
ด้วย ถ้าเมื่อใดกฎนี้ถูกละเมิด ก็คือว่าเมื่อความรู้ทางวัตถุ
ก้าวหน้าไปไกล ทั้งความเจริญในทางปัญญาไว้เบื้องหลัง
มากเกินไป ก็จะเกิดสถานการณ์อันเป็นมหันตภัยต่อโลก
เช่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย

เสกดอกไม้ ให้เป็นเพชร : เสกดอกไม้ ไม่มีกระเป๋าลับ

เช้าวันหนึ่งเป็นวันที่มีอากาศแจ่มใส ข้าพเจ้าได้
 เดินเล่นกับท่านสามีและเด็กหนุ่มวัยรุ่น ๒ คนไปใน
 สวนของบ้านเซอร์คิท ตอนนั้นท่านไส บาบ่าสวมเสื้อ
 สีหม่นซึ่งยาวจากไหล่ลงมาปกคลุมพื้นดิน ไอริสภรรยา
 ของข้าพเจ้าได้เป็นผู้รดเสกดอกไม้เอง เมื่อสองวันก่อน
 นั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรู้และแน่ใจว่าในเสกตัว
 นี้ไม่ได้มีกระเป๋าลับหรือช่องเก็บอะไรเป็นพิเศษ ซึ่งจะ
 เอาอะไรไปซ่อนไว้ได้เลย แขนก็ตรงไปตรงมาแล้วก็
 เป็นแขนหลวม ๆ ไม่มีข้อต่อยึดอะไรซึ่งจะพอส่อนของไว้
 ได้เช่นเดียวกัน คนหนุ่มคนหนึ่งในบรรดาคนหนุ่ม ๒
 คนนั้นกำลังจะกลับไปทบอมเบย์ในวันรุ่งขึ้น เขาต้อง
 การให้ท่านสามีถ่ายรูปพร้อมกับเขาด้วย ท่านสามีก็ยอม
 ให้ถ่ายรูปโดยดีโดยถ่ายไปหลายรูปทีเดียว

ในขณะที่เราเดินทอดน่องคุยกันไปนั้น ท่านมัก
 จะหยดเก็บเอาผลเซอร์รี หรือดอกไม้ตูมเอามาจากกอไม้
 กอหนึ่งข้าง ๆ นั้น และมองดูมันคล้ายกับว่าท่านเป็น
 นักพฤกษศาสตร์คนหนึ่งฉะนั้น หลังจากนั้นครู่หนึ่ง

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบ่า บนภูเขา

๒๖๕

ท่านจะขำงั้นไปราวกับว่า มันไม่เหมาะสมกับความ
ประสงค์ของท่าน ในที่สุดท่านหยิบเอาดอกไม้ตุ้มดอก
หนึ่งช้นมาจากพุ่มไม้ตรวจดูอย่างละเอียด รู้สึกว่าคง
จะพอใจจึงยื่นให้แก่ข้าพเจ้าแล้วบอกว่า เก็บไว้นะ ต่อ
มาหลังจากนั้นไม่นาน เราได้ชนบันไดไปที่ทางเข้าด้าน
หน้า ท่านไส บาบ่าไม่ได้ตรงไปยังห้องของท่าน แต่
ตรงมายังห้องเราเลยทีเดียว ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้อาร์ม
แชร์ ส่วนคนหนุ่ม ข้าพเจ้าและภรรยาของข้าพเจ้า
นั่งเป็นวงล้อมรอบท่านบนพรมนั้นเอง ท่านสามีได้ขอ
ให้ข้าพเจ้าเอาดอกไม้ตุ้มที่ท่านให้ไว้ นั้น ส่งคืนให้ท่าน
ข้าพเจ้าก็ส่งคืนให้ ท่านกำไว้ในมือชั่วคราวหนึ่งแล้ว
ถามเราว่า เรายังรู้ไหมว่าดอกไม้มันมีดอกอะไร เราได้
สารภาพว่าเราก็ไม่รู้เหมือนกัน ท่านจึงบอกว่า หรือ
อาจจะเป็นดอกกุหลาบบัดเดิ้ลก็ได้ล่ะ เราก็เห็นด้วยว่า
อาจจะเป็นได้ หลังจากนั้นท่านได้หันมาถามข้าพเจ้า
ว่า แล้วคุณอยากให้ดอกนั้นมันเป็นอะไรล่ะ ข้าพเจ้า
กำลังงงจึงบอกว่าคุณไม่รู้ซีครับ แล้วแต่ท่านสามีจะคิด
เอาเองก็แล้วกัน ท่านจึงถือดอกไม้มันนั้นไว้ในฝ่ามือขวา

กำหนดเดี๋ยวแล้วก็เป่าลงไปใฝ่มนั้น แล้วท่านก็
 ขอร้องข้าพเจ้าให้นมมือออก พอเสร็จแล้วข้าพเจ้าต้อง
 อ้าปากค้างและภรรยาข้าพเจ้าก็ร้องออกมาด้วยความดีใจ
 ในเมื่อเห็นสิ่งของที่หล่นลงมาจากมือ สิ่งนั้นคือเพชร
 เม็ดสุกใสมีประกายแวววาวทีเดียว และเพชรเม็ดนั้นมี
 ขนาดเท่าดอกไม้ตูมดอกนั้นซึ่งบัดนี้ได้หายไปแล้ว ท่าน
 ไส บาบา ได้ให้ของขวัญอันสวยงามชิ้นนั้นแก่ข้าพเจ้า
 เป็นของขวัญ ซึ่งท่านเนรมิตมาด้วยอำนาจปาฏิหาริย์
 จริง ๆ และข้าพเจ้าก็ยังมีเพชรเม็ดนั้นเก็บไว้จนกระทั่ง
 ปัจจุบันนี้

ฮันและเร่งเวลา

ครั้งหนึ่ง เรากำลังนั่งอยู่รวมกันบนพนักห้องรอบ ๆ
 ท่านไส บาบาและคิดว่าท่านคงจะเทศน์ให้เราฟังสักกัณฑ์
 หนึ่งในตอนเช้า ซึ่งบางทีอาจเป็นเรื่องมหัศจรรย์เกี่ยว
 กับนิยายลึกลับของอินเดียซึ่งทำให้เรามีความเข้าใจความ
 จริงของชีวิตลึกซึ้งยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะเริ่ม
 เทศนาท่านได้เอาใบไม้เขียวสดใบหนึ่งให้ข้าพเจ้าดู และ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบ่า บนภูเขา ๒๗๑

เอาเล็บขูดขีดเขียนเป็นลายขยุกขยิกอะไรบนใบไม้ นั่น
แล้วยกขึ้นมาให้ข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าอ่านไม่ออก แต่ท่าน
บอกว่านี่เป็นมนต์บทหนึ่งเป็นภาษาสันสกฤต ต่อไป
ท่านได้ขอร้องให้คนนำหนังสือมาให้เล่มหนึ่ง ผู้หญิงคน
หนึ่งจึงนำหนังสือมาให้ท่าน เป็นหนังสือไวยากรณ์ภาษา
เตลูกู ท่านได้เอาใบไม้แทรกลงไป ในระหว่างหน้าของ
หนังสือ ครั้นแล้วก็ปิดหนังสือและเคาะหนังสือหลาย ๆ
ครั้ง ต่อมาก็เปิดออกแล้วเอาใบไม้ที่ออกมา ปรากฏ
ว่าใบไม้ยังมีรอยขีดเขียนเห็นได้ชัด แต่ว่าแทนที่จะ
เขียวสดเหมือนดังเดิม มันกลับกลายเป็นใบไม้แห้งที่
สามารถจะกลายเป็นขี้ฝุ่นไปได้โดยง่ายเลยทีเดียว ท่าน
ไส บาบ่าได้โยนหนังสือไว้บนพรมข้าง ๆ นั้น หลังจาก
ที่พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่งก็ออกจากห้องไป

สำหรับข้าพเจ้าคิดว่าปาฏิหาริย์แบบนี้ผู้ที่ไม่เชื่อ
เมื่อเห็นเข้า เขาคงจะต้องคัดค้านแน่ ๆ เขาจะหาว่าท่าน
คงจะแอบเอาใบไม้แห้งนั้น ซ่อนไว้ในหนังสือเล่มนั้น
ก่อนนั่นเอง ข้าพเจ้าจึงหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาพลิก
ไปทั่วทุกหน้าหาใบไม้สีเขียวสดที่หายไปนั้น แต่ก็หาไม่

พบ ในขณะที่เดียวกันข้าพเจ้าก็ถามตัวเองว่าจะไปสงสัย
ทำไม เราได้เห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว
ไม่ใช่หรือ มันเป็นเรื่องที่อธิบายไม่ได้เลย อาจจะเป็นได้
ที่ท่านไส บาบ่าใช้อำนาจเข้าไบบั๊นนี้ เหมือนกับที่อกคน
หนึ่ง ผู้ซึ่งได้อยู่เหนือธรรมชาติแล้ว ได้ทำให้ต้นไม้ต้น
หนึ่งเป็นทำนองน้เมือสองพันปีล่วงมาแล้ว โดยวิธีนี้
ก็เป็นอันว่า ท่านไส บาบ่าได้ย่นเวลาเป็นหลายเดือน
หรือหลายปีให้สั้นเข้ามา ในระยะเวลาที่ท่านเอามือ
เคาะหนังสือนั้นเอง ดังนั้นไบบั๊นนี้จึงกลายเป็นไม้สด
เป็นไม้แห้งไปได้ชั่วในพริบตาเท่านั้นเอง

การสลายและการรวมตัวของวัตถุ

เกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นนั้น สำหรับบุคคลหรือ
สัตว์นิกายผู้อยู่ในภพอื่นภูมิอื่น ซึ่งแทรกอยู่กับภูมิวัตถุ
ของเรา อาจจะมิได้อยู่ในภูมินั้นมากมายเหลือเกิน
ซึ่งเขาจะนึกว่า ภูมิวัตถุของเราเป็นภูมิที่ไม่มีอยู่จริง
ส่วนภูมิของเขาต่างหากที่มีอยู่จริงก็ได้ คือเราคิดในแง่
ของเราว่า ภูมิเรามีอยู่จริง ภูมิเขาไม่มี แต่สำหรับเขาอาจ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านโส บาบา บนภูเขา

๒๗๓

จะคิดว่า โลกของเขาต่างหากมีจริง ส่วนโลกวัตถุของ
เรา^{นี้}ไม่มีจริงเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น^{นี้}ชีวิตของเราที่เกิดมา
แล้วตายไปนับไม่ถ้วน^{นี้} ก็จะไม่มีความหมายสำหรับ
เขาเลย อันที่จริงข้อความในคัมภีร์โบราณก็บอกไว้ว่า
มีสัตว์นิกายในภพและภูมิต่าง ๆ นั้นจริง ๆ และเรายัง
ได้รับคำบอกเล่า (จากวิทยาศาสตร์) ด้วยว่า สารวัตถุ^{นี้}
สามารถจะสลายตัวกลายเป็นวัตถุอย่างอื่นได้ หรือว่า
กลายเป็นระบบพลังงานไปก็ได้ ในเมื่อมันกลายเป็น
ระบบพลังงานไปแล้ว มันย่อมสามารถจะเดินทางไปด้วย
ความเร็วเกือบจะเท่าความเร็วของแสงเลยทีเดียว เมื่อ
ไปถึงปลายทางแล้วมันก็จะรวมตัวของมันกลายเป็นวัตถุ
เดิม ดังนั้นก็เป็นที่^{นี้}แหละคือหลักการทั่วไปที่อยู่เบื้อง
หลังปรากฏการณ์ที่เราเรียกว่า apport คือการสลายตัว
และการรวมตัวของวัตถุเท่าที่พอจะอธิบายให้เข้าใจหลัก
การกันได้

นำเหรียญมาจากอเมริกา

ทศอร์สลัยฮัลลัน ท่านไอ้ บาบ่าได้แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดทีเดียวถึงตัวอย่างของการที่จิตสามารถจะทำให้วัตถุเคลื่อนไหวได้ คือในวันหนึ่งขณะที่เรากำลังนั่งอยู่บนพรมในห้องของท่าน ในตอนนั้นนายรามนาถ เร็ดดคนหนึ่ง หมอคนหนึ่ง ชายหนุ่มอีกจำนวนหนึ่ง และไอริสกับข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นด้วย ท่านสวามีได้ถามข้าพเจ้าว่าเกิดปีอะไร และเมื่อข้าพเจ้าตอบแล้ว ท่านจึงบอกว่า ท่านจะเอาเหรียญมาจากอเมริกาให้ดูสักอันหนึ่ง เป็นเหรียญซึ่งเขาผลิตขึ้นในปีที่ข้าพเจ้าเกิดนั้นแหละ ว่าแล้วท่านก็โบกมือไปมาในอากาศเบื้องหน้าเรา ทำรูปเป็นวงกลมประมาณสัก ๑๒ ครั้ง แล้วก็บอกว่า “แน่มาแล้ว ๆ ๆ นั้นแน่มาถึงแล้ว” ว่าแล้วท่านก็เอามือกำไว้ ยื่นมาเบื้องหน้าของข้าพเจ้าพร้อมกับยิ้ม ในขณะที่เห็นข้าพเจ้ากำลังตั้งอกตั้งใจดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนั้นปรากฏว่า มีเหรียญเงินหล่นลงมาจากมือของท่านลงมายังมือของข้าพเจ้า เห็นได้ชัดว่าเหรียญนั้นหนัก และเป็นเหรียญทองด้วย เมื่อตรวจดูอย่างใกล้ชิด

บทที่ ๘ อยู่กับท่านใส บาบา บนภูเขา ๒๗๕

ข้าพเจ้าก็พบด้วยความดีใจว่า นั่นเป็นเหรียญอเมริกัน
ราคา ๑๐ ดอลลาร์จริง ๆ และเป็นเหรียญกษาปณ์ที่เขา
ทำออกมาในปีที่ข้าพเจ้าเกิด เพราะมีเลขปีบอกไว้ใน
เหรียญนั้นมองเห็นได้ชัดเจน ท่านสวมยิ้มแล้วบอกว่า
นี่แหละเหรียญที่เขาทำขึ้นในปีที่เธอเกิดนั่นเอง

สำหรับผู้ที่ชอบหาเหตุผล ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดว่า
ท่านใส บาบาทำได้อย่างไร เขาจะให้เหตุผลเลยหรือว่า
ท่านใส บาบาไปไหนก็หิวเอาเหรียญไปเต็มตัวพระรุงพระรัง
เพื่อท่านจะได้คว่ำเอามาอันหนึ่ง ซึ่งมันจะได้พอดีกับปี
ที่ข้าพเจ้าเกิด แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเหรียญอเมริกันเก่าแบบ
นั้นเป็นเหรียญซึ่งหมดสมัยและไม่มีใครใช้กันแล้ว คงไม่
ใช่ของง่ายนักที่จะเอามาไว้ในอินเดีย โดยวิธีการปกติ
ธรรมดา คือโดยการขนส่งทางวัตถุแบบที่เราารู้ ๆ กันอยู่
นี่ สำหรับข้าพเจ้าเองนั้นไม่มีความสงสัยเลย และเชื่อ
แน่วแน่เป็นปาฏิหาริย์อันบริสุทธิ์ของท่านใส บาบาเกี่ยว
กับการสลายตัว และการรวมตัวของวัตถุอย่างแน่นอน
การที่ท่านหมุนโบกมือไปมาต่อหน้าเรา นั้น หมายความว่า
ว่าท่านสั่งให้พลังใดพลังหนึ่งซึ่งอยู่ใต้อำนาจของท่านไป

สลายนตัวเหรียญทองอันนี้ออกมาจากที่อยู่ของมันที่ไหนสักแห่งหนึ่งในอเมริกาแน่แหละ แล้วก็ให้นำผ่านอวกาศมาด้วยความเร็วเกือบ ๆ จะเท่าแสง และแล้วก็มารวมตัวเป็นวัตถุใหม่ในมือของท่านเอง ส่วนการที่มันจะมาจากที่ไหนในอเมริกานั้นใครจะไปรู้ได้ ท่านไอ้ บาบ่าก็ไม่บอกให้เราทราบ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะมาจากกองสมบัติที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งเขาเก็บซ่อนไว้และหายไปจนกระทั่งลืมไปนานมาแล้ว คือคล้าย ๆ กับว่าตอนนี้ไม่ได้มีเจ้าของแล้ว ถ้าท่านจะเอามาสักอันหนึ่งคงจะไม่เป็นการทำผิดคิดร้ายอะไรนักกระมัง

หยิบของจากทราย

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้มีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ของท่านไอ้ บาบ่า และก็รู้แน่ว่าท่านไม่ใช่คนหลอกลวง และปาฏิหาริย์นั้นเป็นของบริสุทธิ์แท้แล้วก็ตาม ยังอดคิดไม่ได้ว่าบางครั้งที่ท่านใช้ทรายเป็นสื่อเพื่อจะเอาบางสิ่งบางอย่างออกมาจากทรายนั้น ก็ยังจะทำให้ผู้เขาสงสัยอยู่แล้วยังสงสัยมากขึ้น ทงนหมาย

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา

๒๗๗

ความว่าแม้ข้าพเจ้าเองจะไม่สงสัยเลย แต่ก็อดคิดไม่ได้
ว่าคนที่เขาไม่เชื่อเขาจะต้องค้านว่า ท่านคงจะได้ฟังสิ่ง
เหล่านั้นไว้ในทรายก่อนแล้วก็ได้ แต่อันที่จริงสาวก
ของท่านหลายคนได้บอกข้าพเจ้าว่า มีหลายครั้งเหมือน
กันที่ท่านนำวัตถุนั้นออกมาจากที่อื่น โดยไม่ได้เอาออก
มาจากทราย คือเอามาจากอากาศก็ได้เหมือนกัน หรือ
จะเอามาจากไหนก็ได้ เรื่องเช่นนี้ก็เป็นที่น่าเห็นใจอยู่
เหมือนกัน สำหรับคนผู้ซึ่งไม่เคยเห็นปาฏิหาริย์อย่างนี้
ด้วยตนเองหรือไม่เคยได้รับพลังทางจิตจากท่านไส บาบา
มาก่อน ในสมัยต่อมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสสังเกตอย่างใกล้
ชิดเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ทรายนี้ และมีนักวิทยาศาสตร์ชั้น
นำของอินเดียหลายคน ได้ให้การยืนยันเช่นเดียวกันว่า
เป็นที่เชื่อถือได้แน่นอนว่าไม่ใช่มายากลเลย แต่
แหละ เรื่องนี้จะเป็นการนอกประเด็นไปบ้าง ต้องขอ
วกมาเข้าเรื่องเดิมต่อไป

คือคราวหนึ่งในการเดินทางจากเซอร์คิตเฮาส์
เพื่อไปที่สถานที่แห่งหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าได้นั่งอยู่ข้างหน้า
รถพร้อมกับท่านไส บาบา และนายราชา เร็ดดี ผู้ซึ่งทำ

หน้าที่ขับรถ ในตอนนั้นท่านไอ้ บาบ่าไม่ได้มีอะไรติดตัวไปในมือเลย ท่านสวมเสื้อคลุมตามปกติธรรมดาไม่มีวัตถุอะไรที่จะซ่อนไว้แล้วเอามาให้เราดูในตอนหลังติดตัวไปเลยอย่างแน่นอน เมื่อออกไปจากเซอร์คิทเฮาส์สักสองสามไมล์ รถของเราและรถอื่นอีกหลายคันได้หยุดลงข้างถนน เราได้ลงจากรถแล้วเดินไปที่หาดทรายแห่งหนึ่งห่างออกไปประมาณ ๕๐ หลาซึ่งเรามองเห็นได้จากถนน ท่านไอ้ บาบ่าได้ให้พวกชายหนุ่มในคณะนั้นทำมูลทรายขึ้นคือทำเป็นยกพื้นด้วยทรายให้แก่ท่าน เขาพากันขุดทรายและทำทรายเป็นกองพูนขึ้นมา เพื่อทำให้เป็นเวทเหนือพื้นทรายเดิมประมาณสัก ๑ ฟุตกว้างยาวเป็น ๔ ฟุต ๔ เหลี่ยม สูง ๑ ฟุตขึ้นมาจากหาดทรายเดิม เสร็จแล้วท่านไอ้ บาบ่าได้นั่งขัดสมาธิบนกลางเนินทรายที่เขาสร้างขึ้นมาใหม่ ส่วนคณะของเราก็ล้อมรอบท่านเป็นกึ่งวงกลมข้างหน้า ข้าพเจ้านั่งอยู่ทางแถวหน้าของผู้ดู ใกล้ที่อยู่ทางที่มุมชานเนินทรายที่สร้างขึ้นมาแล้วความคิดของข้าพเจ้าก็ผ่านแวบเข้ามาในจิตว่า ถ้ามีวัตถุอะไรซึ่งถูกฝังไว้ที่นี้ ท่านไอ้ บาบ่าจะต้องขุดลงไป

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา

๒๗๕

ไม่น้อยกว่า ๑ ฟุตทีเดียวจึงจะถึงพื้นทรายเดิม เพราะ
พื้นทรายใหม่ที่เราชุดกันนั้นเห็น ๆ อยู่ว่าไม่มีอะไรฝังไว้
ได้อย่างแน่นอน

ต่อจากนั้นก็เช่นเคย คือท่านได้เริ่มต้นการสอน
การเทศน์ซึ่งมีผลในการสร้างบรรยากาศแห่งวิญญานให้
สูงและบริสุทธิ์ขึ้น อาจจะเป็นไปได้ว่าเรื่องนี้เป็น
การเตรียมตัวที่จำเป็นสำหรับการทำปาฏิหาริย์ก็ได้ ครั้น
แล้วท่านได้เอานิ้วชี้ลงบนพื้นทรายข้างหน้าท่านและ
ถามข้าพเจ้าว่ามันเป็นรูปอะไร จากที่ข้าพเจ้านั่งดูอยู่
ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นรูปคล้ายรูปคน ข้าพเจ้าจึงตอบว่า
คงจะเป็นรูปคนกระมัง ท่านหัวเราะและมีท่าทางคล้าย
กับเด็กที่กำลังเล่นอะไรสนุกสนานอยู่ตามชายหาด ต่อ
จากนั้นท่านเอามือกอบทรายขึ้นมาให้เป็นเนินเล็ก ๆ ขึ้น
มากลบบทบาทนั้นเสีย ซึ่งเนินนี้สูงประมาณ ๖ นิ้ว
ในระหว่างนี้ท่านยังมีท่าทางแสดงความรื่นเริงอยู่ ครั้น
แล้วท่านเอานิ้วของท่านจิ้มลงไปบนยอดเนินนั้น ลึกลง
ไปประมาณสัก ๑ นิ้วเป็นอย่างมาก แล้วก็ดึงเอาสิ่งซึ่ง
มีสีเงินส่องแสงเป็นประกายแวววาวออกมารูปหนึ่ง โดย

ตั้งเอาด้านหัวออกมาก่อน รูปนั้นเป็นเหมือนกับรูปที่
ท่านวาดไว้เมื่อสักครู่นี้เอง เป็นรูปของพระวิษณุสูง
ประมาณ ๔ นิ้ว ท่านยกรูปนั้นให้ทุก ๆ คนดูและวาง
ไว้ข้างหนึ่งแล้วก็เกลี้ยทรายให้เรียบดังเดิม

ต่อจากนั้นท่านได้เทศนาสั่งสอนในเรื่องวิญญาณ
ต่อไป ในไม่ช้าท่านได้วาดภาพลงบนพื้นทราย ณ ที่
แห่งเดียวกันนั้นอีกครั้งหนึ่ง ตอนนั้นท่านกอบทรายไป
โรยไว้เหนือภาพนั้นทำให้เป็นเนินทรายเล็ก ๆ ขึ้น แต่
ว่าคราวนี้รู้สึกว่ายอดออกจะแบนกว่าคราวที่แล้วหน่อย
ท่านหัวเราะหึ ๆ ด้วยความสบายใจ ในขณะเดียวกันได้
เอาปลายนิ้วเหยียดลงไปบนยอดของกองทรายนั้น และ
กวาดทรายออกไปให้พื้นทางเล็กน้อย ทำให้เราเห็นว่า
มีภาพ ๆ หนึ่งโผล่ขึ้นมาจากพื้นทรายเป็นสีกลงไปไม่ถึง ๑
นิ้วเสียด้วยซ้ำไป ท่านตั้งเอาภาพนั้นออกมา สลัดให้
เกล็ดทรายหลุดร่วงออกไป แล้วก็ยกออกมาให้พวกเรา
เห็นกันทุกคน ปรากฏว่าเป็นภาพขาวดำยาว ๑๐ นิ้ว
กว้าง ๘ นิ้ว ท่านนำออกมาให้เราทุกคนเห็นโดยใกล้
ชิด แล้วต่อมาข้าพเจ้ายังได้มาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งที่

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา

๒๘๑

สถานที่อยู่ของเรา ปรากฏว่าเป็นภาพพระเจ้าและอวตารต่าง ๆ ของศาสนาฮินดูยืนเป็นสองแถว เป็นรูปหัวลูกศร โดยมีท่านพระกฤษณะยืนอยู่เบื้องหน้าที่ปลายลูกศร ศีรษะของท่านเซอร์ดิบบา และท่านสัตยา ไส บาบาก็อยู่ในภาพเล็กซึ่งอยู่บนตัวของพระกฤษณะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ภาพนี้น่าจะไม่ได้มาจากร้านถ่ายรูปที่ไหนในโลกนี้เสียเป็นแน่ คือน่าจะมาจากโลกอื่นเสียมากกว่า ต่อมาท่านได้ให้ภาพนี้แก่นายและนางรามนาถ เร็ดดี ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เราอยู่ เดี่ยวนี้ภาพนี้ก็ยังคงอยู่กับรูปปั้นของพระวิษณุซึ่งก็มาจากโลกอื่นอีกเหมือนกัน อยู่บนโต๊ะข้างห้องในห้องรับประทานอาหารที่เซอร์คิทเฮาส์ สิ่งที่เคยเอามาจากทรายโดยวิธีเดียวกันนี้ ท่านได้ให้ไปแก่บุคคลหลายคนในกลุ่มบุคคลเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น ซัปปมาลา (ลูกประจำ) ท่านได้ให้แก่มิสเตอร์เนยกซึ่งเป็นผู้เก็บภาษีของอำเภอโกล่า ส่วนนี้ท่านได้ให้แก่เจ้าหน้าที่สรรพากรผู้หนึ่งไป

เนรมิตน้ำอมฤต

มีผลผลิตอันหนึ่งมีค่ายิ่งออกมาจากทรายอีกชั้นหนึ่งซึ่งเราทุกคนได้มีส่วนร่วมกัน คือท่านไส่ บาบ่าได้วาดโครงร่างหยาบ ๆ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นจากที่หนึ่งว่า คงจะเป็นภาชนะใส่อะไรสักอย่างหนึ่ง ครั้นแล้วตามปกติของท่านนั้นแหละท่านได้โกยทรายออกมารวมไว้ให้เป็นกองเนินเล็ก ๆ อยู่เหนือภาพนั้น ท่านหยุดอยู่ครู่หนึ่งพร้อมกับยิ้มด้วยความเบิกบานใจแล้วก็เอามือล้วงลงไปบนยอดเนินนั้นและหยิบเอาภาชนะซึ่งใส่อะไรอย่างหนึ่งแต่เป็นสีเงินขึ้นมาให้เราดู ภาชนะนี้เป็นภาชนะรูปกลมมีคอที่ยอดมีไขควงเป็นเกลียวเปิดปิดได้ เมื่อมองดูกะขนาดกันอย่างผาด ๆ ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นชามอ่างรูปกลมเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๒ นิ้วครึ่งเห็นจะได้ ท่านไส่ บาบ่าได้ไขเกลียวฝาออกแล้ว ปรากฏว่ามีกลิ่นหอมอย่างแปลกประหลาดอบฟุ้งไปทั่วบริเวณ ท่านได้เอาภาชนะนี้วางไว้ข้างหนึ่งแล้วก็ทำเหมือนอย่างเดิม คือวาดภาพลงแล้วจึงกองทรายบนภาพนั้น คราวนี้ผลผลิตที่ออกมากลายเป็นช้อนทองคำคันหนึ่ง คล้ายกับเป็นช้อนชาเล็กๆ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๘๓

ด้วยช้อนชานี้ ท่านเอามาคนของอะไรไม่ทราบที่อยู่ใน
ภาชนะนั้น เมื่อลูกขยับขึ้น ท่านได้ให้สิ่งที่อยู่ในนั้นแก่
ผู้ดูของท่านทีละคนโดยทั่วกัน เช่นเดียวกับคนอื่นนั้น
แหละ ข้าพเจ้าได้อ้าปากกว้าง ในเมื่อท่านได้เอาช้อนตัก
ของในภาชนะนั้น เหม็นเข้าไปในปากของข้าพเจ้า พอ
มันเข้าปาก ข้าพเจ้าก็คิดว่า นี่แน่แล้วเป็นอาหารทิพย์
ซึ่งไม่ใช่อะไรเลย คือต้องเป็นอาหารที่เทวดาบริโภคน
กันอย่างแน่นอน กลิ่นของมันนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้อง
เป็นสารพัดที่เกิดจากผลไม้ในเมืองสวรรค์เท่านั้น ซึ่ง
ผลไม้จะต้องเป็นผลไม้ที่เกิดก่อนที่จะมาเป็นผลไม้ในโลก
มนุษย์ของเราที่อร่อยที่สุด รสชาติของมันนั้นอย่าพูดเลย
ข้าพเจ้าบรรยายไม่ถูกจริง ๆ ทุกคนต้องลิ้มชิมเองถึงจะ
รู้ว่ามันวิเศษเลิศเลิศแค่ไหน สาวกที่ศรัทธาเรื่องนี้เขา
เรียกอาหารชนิดนี้ว่า อมฤต ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับ
อาหารทิพย์นั่นเอง คือเป็นอาหารของอมรเทพหรือ
เทวดาผู้ไม่ตาย

สาวกของท่านหลายคนรวมทั้งชาวตะวันตกเช่น
แม่ชีนฤมลนั้นทะ และคาเบรียลลา ได้บอกข้าพเจ้าว่า

เขาได้เคยเห็นท่านนำอาหาร^{๕๕}นั้นชนมาจากทรายนานๆครั้ง
 เหมือนกัน ทุกคนได้พยายามที่จะบรรยายว่ากลิ่นรสมัน
 หอมหวานแค่ไหน แต่ก็บรรยายไม่ถูกคือไม่ถึงความจริง
 เช่นเดียวกัน ส่วนคนอื่น ๆ รวมทั้ง ดร. สีตาราเมีย
 บอกว่าเคยเห็นท่านไส บาบ่าเอา^{๕๖}น้ำอมฤตนี้ออกมาได้โดย
 ไม่ต้องใช้ทราย คือบีบเอาออกมาจากมือของท่านเลยทีเดียว
 เดียวก็มี หรือใช้แบบอื่นอีกก็มี คือสุดแล้วแต่ท่านจะ
 ทำแบบไหนก็ได้ แต่ในระหว่างนี้ท่านไม่ได้ทำเรื่อง^{๕๗}
 มาเป็นเวลาประมาณ ๓ ปีแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณ
 อย่างยิ่งที่ท่านไส บาบ่า ได้ให้ข้าพเจ้าและภรรยาได้เห็น
 ปรากฎการณ์อันน่าตื่นตะลึง ซึ่งน่าประทับใจอย่างยิ่ง^{๕๘}
 ด้วยตนเอง

สถานที่ที่เกิดปรากฏการณ์เช่น^{๕๙}นี้คือฮอว์สลิฮิลล์
 มีคนเห็นประมาณ ๔๕ คนซึ่งเป็นผู้ชาย ส่วนผู้หญิงที่
 เห็นรวมกันก็มากกว่า ๑๒ คนขึ้นไป ท่านไส บาบ่าได้
 ใส่น้ำอมฤต^{๖๐}นี้แก่ทุกคนที่อยู่ในที่นั้น ยกเว้นแต่ผู้หญิง
 บางคนตอน^{๖๑}นี้อยู่ที่เซอรัคิตเฮาส์ไม่ได้มาด้วย ปรากฏ
 ว่ามี^{๖๒}น้ำอมฤตพอสำหรับทุกคน ๆ ละช้อน และแม้ว่าจะ

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๘๕

นั้นในผอบหรือภาชนะนั้นก็ยังมอยุ่เรื่อยยังไม่หมดสักที
ท่านไส บาบา ได้ส่งผอบนั้นให้แก่ข้าพเจ้าถือกลับมา
สถานที่ของเรา ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติมาก และกตัญ
ใจอย่างระมัดระวัง ในขณะที่เราขับรถมาถึงเลี้ยวหัวโค้ง
ที่เลี้ยวในวงแคบมากตอนที่ยอดเขา ปราบภูว่ามีทราย
บางเม็ดติดอยู่กับรอยแกะสลักบนภาชนะเงินนั้น ซึ่ง
ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า ภาชนะนั้นเป็นภาชนะศักดิ์
สิทธิ์ชื่อว่า บัญจโลหะ เมื่อมาถึงเซอร์คิทเฮาส์ข้าพเจ้า
ได้ยื่นผอบคืนให้แก่ท่านไส บาบา ท่านได้เดินตรงไป
แจกแก่พวกผู้หญิงแต่ละคน ซึ่งไม่ได้เคยชิมอาหารของ
เทวดามาแต่ก่อนเลย ให้ทุกคนชิมโดยทั่วกัน

ฮอดนักมายากล ?

ข้าพเจ้าเคยนึกประหลาดใจในเวลาต่อมาว่า ภา
ชนะที่ใส่น้ำมันตอนนั้นจะอยู่ที่ไหนหนอ แต่อีกหนึ่ง
ปีสาวกคนหนึ่งที่อยู่ในบอมเบย์ ได้บอกข้าพเจ้าว่า เขา
ได้ไปเยี่ยมท่านไส บาบาที่ฮอร์สสลล์ วันหนึ่งหรือสอง
วันหลังจากที่ได้มีปรากฏการณ์เช่นนั้น แล้วท่านได้ให้

ภาชนะบัญญัติโทษนั้นแก่เขา เดียวกันในภาชนะนั้นยังมี
 น้าอมฤตเหลืออยู่ ซึ่งครอบครัวของเขาได้ดื่มกันแล้ว
 และได้เก็บศอบนนั้นรักษาไว้ในบ้านด้วยความนับถือเป็น
 อย่างยิ่ง ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอคำตอบ ๒ ประ-
 เด็นที่นักค้นคว้าทางจิตมักจะถามกันดังต่อไปนี้

ประการแรกข้าพเจ้าขอตอบว่า สิ่งของขนาดนี้
 มันเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะแอบเอามาซ่อนไว้ในทรายเพื่อ
 รอให้ท่านไสยาบาเอาออกมา เพราะเราเห็นอยู่ว่ามัน
 ออกมาจากยอดของกองทรายเล็ก ๆ เลยทีเดียว ต่อหน้า
 เราด้วย และกองทรายเล็ก ๆ นั้นอยู่บนยกพนซึ่งทำ
 ด้วยทรายหนาตง ๑ ฟุต ซึ่งเราพูนมันขึ้นเองก่อนหน้า
 นั้น ในระหว่างทำเราได้เฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา ไม่มีใคร
 เอาอะไรไปซ่อนได้เลย

ประการที่สอง การที่ท่านไสยาบาจะเอาของ
 นั้นที่อยู่ติดตัวไปได้คั้นนั้นโดยที่เราไม่สามารถเห็น ก็
 เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้จะสมมติว่าเป็นไปได้ ท่าน
 จะทำอย่างไรจึงจะหยิบเอาวัตถุต่าง ๆ เช่นรูปเคารพที่มี
 ประกายสุกใส รูปภาพขนาดใหญ่ ชัปป์มาลาซึ่งมีขนาด

บทที่ ๘ อยู่กับท่านไส บาบา บนภูเขา ๒๘๓

ใหญ่ และผอบหรือโถขนาดใหญ่เข้าไปในทรายได้ต่อหน้าต่อตาเราโดยที่ไม่มีใครเห็นเลย มันเป็นไปไม่ได้จริง ๆ แต่สมมติว่าเป็นไปได้จริง ข้าพเจ้าจะต้องยอมรับว่าท่านเป็นนักเล่นกลที่เก่งที่สุดในโลก และควรจะไปหากินทางเล่นกลได้ รับรองว่าจะต้องมีชื่อเสียงและได้รับเงินมากมายรวยกันใหญ่ทีเดียว เพราะกลของท่านขนาดนี้จะไม่มีการสู้ได้เลย

นอกจากการเอาวัตถุต่าง ๆ ออกมาจากทราย ก็ยังมีความลึกลับอันแปลกประหลาด คือเรื่องน้ำอมฤตอีก ซึ่งรู้สึกว่าจะไม่ได้มาจากโลกนี้เลย ในหลายโอกาสด้วยกัน เราจะเห็นว่าอำนาจของน้ำศักดิ์สิทธิ์นั้นเพิ่มขึ้น ๆ ในด้านปริมาณ คือมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนเพียงพอแก่คนทุกคนที่มา ไม่ว่าจะมากี่คนแจกไปเท่าไรก็ต้องมีพอเสมอ เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะอธิบายว่าอย่างไร จึงจะให้ปรากฏการณ์อันน่าพิศวงนี้มีเหตุผลพอที่เราจะเข้าใจได้ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะถามท่านไส บาบาถึงเรื่องนี้ดูบ้าง เมื่อใดก็ตามที่มีโอกาส.

บทที่ ๙

กลับสู่ บรินดาวัน

บ้อจู้บัน	พลันลับ	คับไปสิ้น
ต้องพังกินท์	เป็นอคค	แล้วเต้อมสูญ
ในความแปร	เปลี่ยนนี้	มีไพฑูรย์
ความสมบูรณ์	อมฤต	นิจนิรันคร

— รพินทร นาถ ฐากูร

ในการประชุมกลุ่มของพวกเราตนเอง วันหนึ่ง
หลังจากที่ท่านได้เนรมิตน้ำอมฤตออกมาแล้ว ข้าพเจ้า
ได้ถามท่านสวามีว่า เรื่องนี้มีความหมายลึกซึ้งอยู่เพียง
ไรบ้าง ท่านได้เล่าถึงนิยายโบราณของฮินดูเกี่ยวกับการ
สร้างน้ำอมฤตให้ฟัง ซึ่งข้าพเจ้าจะสรุปอย่างสั้น ๆ ดังต่อไปนี้

ปฏิบัติการกวนน้าอมฤต

ครึ่งหนึ่งในสมัยโบราณนานมาแล้ว ฤษัษผู้ยิ่งใหญ่
 ผู้หนึ่งได้สาปแช่งพระอินทร์ซึ่งเป็นพระราชอาของเทวดา
 ในสวรรค์ชั้นต่ำ นั้หมายความว่าฤษัษบางคนในสมัยนั้น
 มีอำนาจอย่างมหาศาลทีเดียว สามารถจะสาปแช่งเทวดา
 ก็ได้ ผลก็คือเทวดาต่าง ๆ ในโลกทั้งสามโลกนั้นก็เริ่มหมด
 พลังวังชาไปตาม ๆ กัน ฝ่ายพระวิษณุผู้รักษาโลกซึ่ง
 เป็นพระเจ้าองค์หนึ่งในบรรดาพระเจ้า ๓ องค์ ซึ่งเป็น
 ผู้ใหญ่สูงสุดของศาสนาฮินดู และเป็นผู้มีศักดิ์สูงกว่า
 พระอินทร์ ก็หาวิธีบอกให้เทวดาแก้ไขเรื่องนี้ พระ
 วิษณุได้บอกแก่เทวดาว่า ให้ช่วยตัวเองด้วยการกวน
 มหาสมุทรแห่งน้านมخين จนกระทั่งน้านนั้นจะกลายเป็น
 น้าอมฤตที่เรียกว่า เป็นยาวิเศษซึ่งสามารถชุบชีวิตให้
 พนชนมาได้ ยาวิเศษนี้จะสามารถเอาชนะคำสาปของ
 ฤษัษ ซึ่งทำให้เทวดาทุกองค์หมดเรี่ยวแรงไปนั้นได้ และ
 สามารถกระทำให้กำลังของพวกเทวดากลับคืนมาใหม่
 นอกจากนั้นยังสามารถจะทำให้โลกทั้งสามมีพลังขึ้นอีก
 ด้วย

สำหรับวิธีปฏิบัติการกวนมหาสมุทรนี้ พระวิษณุ
 บอกแก่เทวดาทงหลายว่า เทวดาจะต้องเอาภูเขามันตระ
 มาเป็นไม้กวน และเอาภูเขาใหญ่คือภูเขาสุกกีเป็นเชือกพันไม้
 สำหรับให้ไม้หมุนไปหมุนมา ท่านได้กล่าวต่อไปว่า
 เทวดาต้องผูกมิตรกับพวกอสูร แล้วขอร้องให้พวกอสูร
 นนึ่งปลายหนังของเชือกซึ่งทำด้วยภูเขาสุกกีด้วย ส่วน
 เทวดาทงหลายก็ช่วยกันนึ่งอีกข้างหนึ่ง นึ่งไปนึ่งมาจะได้
 เป็นการกวนมหาสมุทรนั้น ให้กลายเป็นน้ำอมฤต
 ชนม์มาได้ โดยวิธีนี้ภูเขามันตระจะหมุนไปหมุนมาใน
 มหาสมุทรเหมือนกับไม้ซึ่งอยู่ในเครื่องกวนเนยของฮินดู
 ในสมัยโบราณที่มีไม้อยู่กลาง แต่ต่อมาได้เกิดปัญหาขึ้น
 มากมายในการปฏิบัติการกวนมหาสมุทรนี้ คือว่าภูเขา
 สุกกีนี้ได้รับความบอบช้ำมากก็เลยคายพิษออกมาจาก
 ปากลงไปใต้ม่าน้ำใหญ่ พิษนี้อาจจะไปคุกคามทำลาย
 ชีวิตสัตว์ทั้งหมดได้ เพื่อช่วยกู้สถานการณ์นี้ไว้ พระศิวะ
 ซึ่งเป็นพระเจ้าอภิมหาราชหนึ่งในบรรดาไตรภาคีพระเจ้าทั้ง
 สามก็ปรากฏตัวขึ้น และค้ำน้ำพิษนั้นไว้เสียเอง จากการ
 ค้ำนี้พระศิวะได้รับอันตรายบ้างเล็กน้อย คือมีเพียงแต่

รอยเผาไหม้ที่คอปีนิดหน่อย ทำให้เกิดเป็นรอยเขียว
 ๕ ๕ ๕ ๕
 คลาขนทนน เพราะฉะนั้นพระคิจะต่อมาก็มีผู้เรียกว่า
 “นลกัณฐะ” (ผู้มีคอเขียว) เขียวในที่นี้หมายถึงเขียว
 เป็นสีน้ำเงินไม่ใช่เขียวใบไม้

อย่างไรก็ตาม การกวนมหาสมุทรทำให้เกิดผลดี
 คือมีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น มาจากมหาสมุทรแห่งนี้
 นมโดยเป็นผลผลิตพลอยได้ของการกวนนั้น ผลผลิตที่
 สำคัญก็เป็นอันทำได้สำเร็จ คือธันวันตรี ซึ่งเป็นแพทย์
 ที่รักษาเทวดาและเป็นผู้คิดค้นระบบยาแบบอายุรเวชซึ่ง
 ก็ยังได้มีการปฏิบัติในอินเดีย ก็ก้าวออกมาจากมหาสมุทร
 นั้น ในมือของเขามีถ้วยน้ำอมฤตซึ่งส่องแสงเป็นประกาย
 แวววาว น้ำอมฤตนั้นคือน้ำที่จะให้พลังความเป็นหนุ่มสาว
 และสดใส่ไปตลอดกาล ในขณะที่ธันวันตรีก้าวออกมา
 จากมหาสมุทรพร้อมด้วยถ้วยน้ำอมฤตนั้นเอง พวกกอสูร
 ซึ่งมีความคิดเจ็บแสบมากกว่าก็คว้าถ้วยแย่งไปได้จาก
 ธันวันตรีและหนีไปเลย เพื่อจะเอาน้ำอมฤตไปกินตาม
 ลำพัง เพื่อจะช่วยเหลือเทวดา พระวิษณุก็ต้องปรากฏตัวขึ้นอีก
 ระหว่างพวกกอสูร โดยแปลงตัวเป็นผู้หญิงรูปร่างสวยงาม

ท่าทางมีเสน่ห์ช่วยวนมาก ฝ่ายพวกอสูรพอเห็นนาง
 ปลอดภัยถึงหน้าอมฤตซึ่งมีคุณค่ามหาศาล และเริ่ม
 ทะเลาะวิวาทต่อกันเองยกใหญ่ เพื่อจะแย่งกันเป็น
 เจ้าของหญิงคนนี้ให้ได้ ในระหว่างที่พวกอสูรกำลัง
 ทะเลาะกันอยู่นั้นเอง พระวิษณุคว้าถ้วยอมฤตได้ก็วิ่ง
 กระหืดกระหอบมาหาเทวดาซึ่งกำลังรอคอยอยู่เบื้องหลัง
 พวกเทวดาจึงรีบดื่มหน้าอมฤต โดยแบ่งกันกระทั่งไม่มีใน
 ถ้วยเหลืออยู่เลย เสร็จแล้วเทวดาทองหลายก็ได้ผละกำลัง
 อันเป็นอมตะกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และโลกของเทวดา
 และมนุษย์ก็ปรากฏว่ามีความสดชื่นแจ่มใสตลอดมา กระ-
 ทั่งถึงปัจจุบันนี้

การขั้กคะเข่อกันระหว่างเทพและอสูร

ท่านใส บาบาก็ได้เล่าให้ฟังถึงความหมายอันน้อยเบื้อง
 หลังสัญลักษณ์ของนิทานเรื่องนี้ ท่านบอกว่าห้วนานม
 นั้น คือสังจรรรมปัญญา และอมตธรรมนซึ่งมีหน้าอมฤต
 เป็นเครื่องหมายนั้น จะต้องได้รับการกวนการบ้นอย่างมาก
 มากมาย เรียกว่าอย่างสุดกำลังทีเดียวจากมหาสมุทรแห่ง

จักรวาลอันใหญ่หลวง ซึ่งทั้งนี้หมายถึงจักรวาลอันเต็ม
ไปด้วยปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเรามีชีวิตอยู่แล้วก็เคลื่อน
ไหวไปมาเกิดตายกันอยู่นี่เอง เรื่องนมเหตุผลอยู่เหมือน
กันคือว่าจักรวาลนี้จะดำเนินไปได้ เพราะมีของตรงกัน
ข้ามเป็นคู่กัน คือพลังแห่งความชั่วร้ายได้แก่อสูรและพลัง
แห่งความดีคือเทวดา ในการกวนนี้ถ้ามีของดีอย่างเดียว
ก็กวนไม่ได้ ต้องมีของชั่วมาชกคะเย่อกัน จึงจะช่วยกัน
กวนได้ นี่แหละเป็นสัญลักษณ์ของความจริงที่ว่า ชีวิต
ของมนุษย์นั้นจำเป็นต้องมีการคนรนต่อสู้อย่างหนักตลอด
เวลา แต่น่าเสียดายที่ว่าคนส่วนมากมีสภาพจิตใจคล้าย ๆ
กับอสูร คือลืมนผลิตผลอันหาค่ามิได้คืออมตธรรม ไป
เที่ยวหลงไหลไขว่คว้านางปloom คือความสุขสัมผัสเพียง
ชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งทั้งนี้ท่านได้วาดภาพออกมาให้เป็น
สัญลักษณ์ คือผู้หญิงปloomซึ่งเป็นพระวิษณุแปลงมา

ท่านไส บาบ่าได้กล่าวต่อไปว่า เมื่อความเท็จคือ
อนริตะ (anrita) หรือความชั่วความบาปเข้าไปสู่จิตใจ
ของเรา มนุษย์ทั้งหลายก็ลืมน้ำอมฤต (amrita) ไปชั่ว
คราว ไม่สามารถจะสัมผัสน้ำอมฤตได้ เพราะจิตของเขา

ไปอยู่ที่อนริตะเสียแล้ว ผลก็คือเขาต้องเกิด ๆ ตาย ๆ ครอง
แล้วครองเล่าไม่มีที่สิ้นสุด และเขาจะกลายเป็นผู้มึนใจบอด
ขลาดเขลาต่อความจริง ไม่รู้ว่าตนมีมรดกคืออมตธรรม
สูงส่งที่สุดอยู่ในตนเองแล้ว ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ประ-
ชาชนหลงเป็นเหยื่อของความมานะภุมิใจ ถ้อยถ้อยตน
เป็นเหยื่อของอุปาทาน และเป็นเหยื่อของความเท็จไป
เสียแล้ว การที่จะแก้ไขได้ก็ต้องมีการบั่นหรือถอน (คือ
ชั้คคะเยื่อหรือต่อสู้อัน) อย่างหนัก ก่อนที่เขาจะสามารถ
สะกัดเอาหัวกะทิอันเป็นสาระสำคัญ คือน้ำอมฤตออกมา
ได้ ดังนั้นการชั้คคะเยื่อของกลุ่มบุคคล ๒ กลุ่มคือเทวดา
ฝ่ายดีกลุ่มหนึ่ง อสูรฝ่ายร้ายกลุ่มหนึ่ง ซึ่งต่างฝ่ายก็ตั้ง
เชือกกวนภูเขาศระสุเมรุขึ้นจึงเป็นอิทธิพลซึ่งจะทำให้เรา
ก้าวหน้าไปข้างหน้าก็ได้ หรือบางครั้งจะดึงเราไปข้าง
หลังก็ได้ นี่แหละคือพลังของการต่อสู้กันระหว่างความ
ดีกับความชั่ว ซึ่งเราเรียกว่าเป็นสัญลักษณ์ของพระ
เจ้าและอสูร ดังนั้นพลังของความดีความชั่วหรือเทพ
และอสูรนี้ได้แก่พลังแห่งความดีหรือความเป็นทิพย์และ

อำนาจของสัตว์เดี๋ยวจ्ञานซึ่งอยู่'ในภายในจิตของเราทุกคนนี่เอง

ความมีน้ำใจของสาวของท่านไอ้ บาบ่า

อีกประมาณ ๑๒ วันหลังจากที่พวกเราได้ไปอยู่ในดินแดนที่ราบสูง คือฮอร์สสลิสส์ซึ่งเปรียบเหมือนอยู่บนสวรรค์ของเราแล้ว เราได้กลับมายังไวท์ฟีลด์ตามเดิม ขากลับนี้ไฮริสและข้าพเจ้าได้รับเกียรติและมีความยินดีที่ได้นั่งคู่กันไปกับท่านสามีในรถคันที่นำหน้าเป็นเวลาหลายไมล์ตามถนนนั้นท่านไอ้ บาบ่าได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าซึ่งส่วนมากท่านได้ผูกขึ้นเอง บางเพลงเป็นเพลงซึ่งเราได้ใช้สวดเป็นประจำวัน ในขณะที่เรานั่งประชุมร้องเพลงภซันกันใ้อาศรม หรือไม้ที่ไหนก็ได้ที่ท่านไอ้ บาบ่าไปอยู่เราก็ร้องเพลงภซันกันเป็นปกติ

ในขณะที่เรากำลังเข้าไปสู่หมู่บ้านนั้นตามหนทางก็มีคนจำนวน ๒ คันรถบัสผ่านเรามา คนในรถนั้นจำท่านไอ้ บาบ่าได้ จึงไปหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบื้องหน้าเรา ต่อจากนั้นก็หลังไหลออกมาจากรถ แล้วยืนขวางถนนไว้

ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องบีบแตรให้ดัง ๆ เพื่อจะได้ขอทางผ่านคนพวกนี้ไป คนพวกนี้ดูท่าทางคล้ายจะเป็นฝูงชนที่เอาเรื่องคือมีท่าทางกิริยาหยาบคายมาก แต่ท่านสวามีเองไม่เคยรู้สึกตกใจ หรือกระวนกระวายและไม่พอใจอย่างใดเลยในการที่มีประชาชนมาห้อมล้อมท่านอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านแสดงกิริยาผิดปกติแม้แต่ครั้งเดียว นอกจากกิริยาแห่งความรักและความเห็นอกเห็นใจ ถึงแม้บางครั้งประชาชนบางคนจะแสดงอาการค่อนข้างจะไม่สำรวม ในการที่พยายามจะมาใกล้ท่านและมาสัมผัสท่านให้ได้ หลายคนแสดงกิริยาค่อนข้างหยาบคายแต่ท่านก็ไม่ว่าอะไร ในโอกาสอื่นอีกเหมือนกัน ท่านบอกให้คนขับหยุดรถ และก็เปิดหน้าต่างด้านข้างออกแล้วยื่นศีรษะออกไปให้พรแก่เขา ตอนนั้นพวกฝูงชนเหล่านี้ต่างยิ้มแย้มว่าเรไร และต่อมาก็แยกทางออกให้รถเราผ่านไปช้า ๆ ส่วนท่านใส่ บาบกัโปกมือไหวแล้วพูดกับประชาชนทั้งสองข้าง ข้าพเจ้ารู้สึกว่ตอนนั้นคล้าย ๆ กับว่าเรากำลังนั่งรถคู่กันไปกับบุคคลผู้เป็นพระเจ้า หรือมีศักดิ์เป็นพระราชาก็ ไหนสักคนหนึ่ง หรืออันที่จริงรู้สึก

ว่าคงจะมีศักดิ์มเกยรติมากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำไป ข้าพเจ้า
มองดูหน้าของคนชนบทพวกนั้นแล้วก็เห็นว่าเขามีแววทำ
ทางแจ่มใส แสดงทำดีออกดีใจอย่างเหลือเกินเมื่อได้พบ
ท่านไอ้ บาบ่า ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าประทับใจและตื่นตันใจ
จนเกือบจะหน้าตาไหลออกมาด้วยตนเองเหมือนกัน

ที่บริณดาวนั้นท่านสวามีได้ตกลงใจว่า เราสอง
คนในจำนวนพวกเรานี้ จะต้องอยู่กับท่านในบ้านใหญ่
แต่ไม่ได้อยู่กับแบบหอพัก ทั้งนี้เพราะพวกเราเดี๋ยวนี้
เป็นกลุ่มเล็กกว่าเดิม ท่านให้เราอยู่ในห้องและมีห้อง
สำหรับตัวเองในห้องนั้นเลย ณ ที่นี้เราได้เห็นอธยา-
ศัยในด้านอื่นๆของท่านใหม่ๆ ซึ่งเราไม่ได้เคยเห็นมาแต่
เดิม ก่อนที่เราจะย้ายเข้าไปในบ้านนั้นท่านได้เรียกคน
หนุ่มบางคนผู้มีความยินดีที่จะรับใช้ท่าน แล้วก็บอกให้
เขาทำงาน คือเริ่มทำความสะอาดในห้องอย่างทั่วถึง และ
เปลี่ยนแปลงจัดแจงเครื่องเฟอร์นิเจอร์เสียใหม่ ข้าพเจ้า
ไม่เคยเห็นชาวอินเดียที่ไหนทำงานอย่างกระฉับกระเฉง
แคล่วคล่องว่องไว แล้วก็มึประสิทธิภาพเหมือนดังที่
เขาทำกันภายใต้การควบคุมของท่านสวามี อย่างคราวนี้

เลยทีเดียว ท่านสามีไม่ยอมให้ข้าพเจ้าหรือภริยาของข้าพเจ้าจับต้องอะไรเลยแม้แต่หน่วยนิดเดียว ทั้ง ๆ ที่ตัวท่านเองก็ลงมือทำงาน ทำความสะอาดกับเขาด้วยเหมือนกัน ท่านนำพรหมที่สวยมากซึ่งไม่รู้เอามาจากไหน พร้อมทั้งมานเอาผ้าคลุมมาหลายชิ้น

ในที่สุดท่านให้เราอยู่ในห้องนั้น พร้อมกับขออภัยว่าห้องนั้นจะทำให้ดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว แต่ว่าเราก็คชอบห้องนี้มากที่สุดทีเดียว และก็อดนิยมชมชื่นท่านสามีไม่ได้ ในการที่ท่านสามารถจะเป็นผู้ควบคุมงานและเป็นช่างตบแต่งภายในได้อย่างดีวิเศษ รู้สึกว่าไม่ว่าอะไรก็ตามที่ท่านทำ หรือจะในระดับไหนก็ตามดูมีระเบียบเรียบร้อยดีไปหมดทุกอย่าง สิ่งหนึ่งที่เรารชอบเกี่ยวกับการอาศัยอยู่ในห้องนี้ก็คือว่าท่านใส่ บาบามักจะไพล่เข้ามาในห้องเราเวลาไหนก็ได้โดยไม่ได้บอกล่วงหน้า แล้วท่านจะมานั่งคุยกับเราชั่วขณะหนึ่ง โดยตอบคำถามที่เราถามท่าน แล้วถามถึงเรื่องท้องของเราเป็นอย่างไร คือสามารถจะทนกินอาหารร้อน ๆ ของอินเดียนได้ไหม เป็น

ความจริงที่ว่าอาหารนี้ใส่พริกน้ำดูที่เดียว ซึ่งเรารู้สึกว่าอาหารบางมื้อเราต้องดเว้นเสีย และกินเฉพาะผลไม้ในห้องของเรา ครึ่งหนึ่งเราได้ขอขนมปังสักสองสามแผ่น ซึ่งขนมปังนี้เป็นอาหารซึ่งในห้องนั้นไม่มีใครเขากินกัน ไม่มีใครรู้จักเลย ท่านไอ้ บาบ่าได้ส่งรถไปที่บังกาลอร์ไปเอาขนมปังและอาหารอื่น ๆ มา เพื่อจะได้เหมาะสมกับอัยยาศัยของชาวตะวันตก ต่อมารถคันนั้นก็กลับมาพร้อมด้วยห่อของหลายอย่าง มีขนมปังมีเนยมีแยมมีเค้กมีเนยแข็งแล้วก็มีเครื่องดื่มพิเศษเป็นกระป๋อง และโอวัลตินกับบอนวิต้าอีกด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีสาวกของท่านบางคนคงจะเคยได้ยินเราขอขนมปังก็เป็นได้ เพราะว่าต่อมามีคนมาที่ประตูเอาขนมปังมาให้มากมายเสียจนกระทั่งในที่สุดข้าพเจ้าคิดว่า เราคงจะตั้งร้านขายขนมปังได้เป็นอย่างดีทีเดียว เพราะมากมายเหลือเกิน นี่เป็นเครื่องแสดงถึงความเอื้อเฟื้อ และความเป็นพี่น้องกันในระหว่างสาวกของท่านไอ้ บาบ่าทุกคน

พิธีแต่งงานใหม่ (ชัศติปุรติ)

ท่านไส บาบ่าได้กล่าวว่าจะให้ข้าพเจ้าและภรรยา
เข้าพิธีทางฮินดูซึ่งเรียกว่า “ชัศติปุรติ” ซึ่งเป็นพิธีการ
แต่งงานใหม่ที่จัดให้มีขึ้นในเมื่อสามีมีอายุ ๖๐ ปี สำหรับ
พิธีที่ท่านสามีได้ให้สำหรับใหม่อันสวยงาม แก่ไอริส
ภรรยาของข้าพเจ้า สำหรับข้าพเจ้าเองท่านก็มีโชติผ้า
ไหมสีขาวแล้วก็อังกวัสตรังอีกผืนหนึ่ง ท่านบอกว่าเป็น
การสมควรที่เราจะต้องแต่งตัวชุดใหม่ในโอกาสนี้ด้วย

ในงานนี้มีสามีภรรยาหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งเป็นสมา
ชิกในครอบครัวสาวกของท่านไส บาบ่า ได้รับการแต่ง
งานกันก่อน ในระหว่างนั้นเราสามารถจะนั่งเฝ้าดูพิธี
พร้อมด้วยกลุ่มชนหมู่ใหญ่ ซึ่งได้มารวมกันในห้องโถง
กลาง ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงวาระของเรา เรา
ได้นั่งขัดสมาธิอยู่บนยกพื้นต่ำ ๆ ในขณะเดียวกันที่พระ
สองรูปจากประศันตินิลยัมมากระทำพิธีอันน่าประทับใจ
นี้ เบื้องหน้าเรามีลูกมะพร้าวลูกใหม่มีกล้วย มีชามอ่าง
ข้าวแล้วก็มีแป้งไม้จันทร์และผ้าสีฝาด ผงกัมกัมคือผงสี
แดงเครื่องธูปกำยานและสิ่งอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ทั้งหมด

นี่เป็นรายการที่สำคัญของของที่จะเข้าพิธีในตอนนั้น พวกพระได้สวดมนต์ภาษาสันสกฤต และในบางเวลา ท่านก็ไปรอยอะไรจากชามอ่างลงไปในผลมะพร้าววนั้น บางคราวเราไปรอยเองก็มีเหมือนกัน หรือไม่เราก็เอาแป้งเปียกซึ่งทำด้วยไม้จันทน์นี้ ไปทาที่ลูกมะพร้าววนั้นตามสมควรแก่เหตุการณ์ ตอนนั้นท่านไส บาบ่านั่งเฝ้าอยู่ข้างหนึ่ง และบางครั้งก็เป็นคนบงการในพิธีเองเลยทีเดียว เมื่อถึงคราวที่เหมาะสมท่านก็ลุกมาข้างหน้าโบกมือพิเศษของท่านตามที่เราเคยเห็นมานั้น และหยิบเอาแหวนทองคำสองวงออกมาจากอากาศ แต่ละวงก็มีอัญมณีที่มีค่าเม็ดใหญ่ฝังอยู่ วงหนึ่งสำหรับข้าพเจ้าท่านให้ข้าพเจ้าสวมใส่นิ้วของภรรยา อีกวงหนึ่งก็ให้ภริยาสวมใส่นิ้วของข้าพเจ้า หลังจากนั้น ท่านไส บาบ่าได้เอापวงมาลัยดอกไม้มายาวมาคล้องคอเราทั้งสองคน อีกพวงหนึ่งก็ให้เราทั้งสองคนคล้องคอท่านเอง

พิธีนี้เสร็จลงโดยการสวดมนต์ของพระ ๒ รูปพร้อม ๆ กันโดยอ้อนวอนขอพรให้มีชีวิตยืนนาน และภายใต้การคุ้มครองและการนำของท่านศรีสัตยา ไส

บทที่ ๕ กลับสู่บรินดาวัน

๓๐๓

بابา พิธีกรรมทั้งหมดนั้นรู้สึกว่าจะอบอุ่นด้วยความเมตตาที่
หลังไหลออกมาจากท่านสวามี ไม่มีใครสามารถจะอดคิด
ได้ว่าในระหว่าง ๔๐ นาทีนั้น จะมีพลังที่มองไม่เห็นมาก
มายสักเพียงใด ได้หลังไหลมาอวยพรให้แก่เราทั้งสองใน
พิธีที่เราได้มาแต่งงานกันซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้
เราทั้งสองได้มีความสุขความสดชื่นเป็นอย่างดียิ่ง

วันรุ่งขึ้นมีพิธีต่อมาซึ่งท่านใส บาบอบอกว่าจะ
ต้องตามมาจากพิธีซัสติปุรตินัน นี้คือการให้อาหารและ
การให้เสื้อผ้าแก่คนยากจน ตอนนี้ได้มีข่าวแพร่รู้กันไป
ทั่วในละแวกนั้นแล้ว และมีคนประมาณ ๑๐๐๐ คนที่
ยากจน มีทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ทั้งชายทั้งหญิงต่างพากันมาอยู่
ในบริเวณบ้านที่บรินดาวันนั้น ทั้งหมดนั่งกันเป็น
แถวเพื่อจะรับอาหารซึ่งหุงต้มเสร็จแล้ว และมีสาวกของ
ท่านใส บาบาจำนวนหนึ่งเป็นผู้นำไปให้ด้วยตนเอง ต่อ
จากนั้นมีผู้นำเอาผู้ชายและผู้หญิง ที่เห็นว่ายากจนที่สุด
อย่างเหลือเชื่อจริงๆ มาฝ่ายละ ๖๐ คน คือชาย ๖๐ คน
หญิง ๖๐ คน โดยให้นั่งบนแต่ละข้างของทางซึ่งอยู่ภายใน
สวนในบ้านนั้น ผู้หญิงแต่ละคนได้รับสำหรับ ๑ ผืน

และผู้ชายแต่ละคนก็ได้รับโชติ ๑ ผืนเช่นเดียวกัน นี้
 เป็นธรรมเนียมของพิธี ไอรสกับข้าพเจ้าเป็นผู้หน้าท
 ยินของเหล่านั้ ให้แก่คนยากจนทั้งหลายเหล่านั้ด้วย
 ตนเอง แต่ฉันแหละเรารู้ว่าท่านไส บาบาต่างหากเป็น
 ผู้จัดให้มีของเหล่านั้ เพราะเราเองไม่มีอะไร
 จะให้เขาได้ ในเวลาเดียวกันนี้ท่านสวามิซึ่งเป็นผู้ให้
 แท้จริงไม่ได้ปรากฏออกมาให้ใครเห็นด้วย

ส่วนนายราชา เร็ดคนผู้ซึ่งได้มีส่วนร่วมในพิธีเช่น
 นมาหลายครั้งแล้ว เป็นผู้ดำเนินการหรืออำนวยการ
 แจกของนี้ด้วยตัวเอง เขาได้จัดให้มีลูกศิษย์ท่านไส
 บาบาหนุ่ม ๆ หลายคนแบกเอากองผ้าเหล่านั้ตามหลังไป
 ส่วนในทางด้านภริยาของข้าพเจ้าก็มีผู้หน้าทสำหรับ แบก
 ตามหลังไปเป็นหอบ ๆ เหมือนกัน ข้าพเจ้ามีหน้าที่แจก
 โชติ ภริยาของข้าพเจ้าก็มีหน้าที่แจกสำหรับ มีบางคนที่
 จะพยายามแตะเท้าของข้าพเจ้าเพื่อเป็นเครื่องแสดงความ
 กตัญญู แต่ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดชักละอาย จึงบอกแก่เขา
 แต่ละคนว่าของขวัญนี้มาจากท่านไส บาบานะ ไม่ได้มา
 จากข้าพเจ้าหรอก ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนแจกต่างหาก

ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าเขาจะเข้าใจภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าพูดหรือไม่ แต่รับรองว่าเมื่อเอ่ยถึงชื่อท่านไส บาบานแล้ว เขาจะต้องเข้าใจแน่ ดังนั้นสำหรับผู้คนยากจนขัดสนที่มีมากมายเหลือเกินนั้นเขาถือว่าท่านไส บาบานี่เป็นพระเจ้าลงมาเกิดจริง ๆ

ดร. โมกิ ผู้ให้แสงสว่าง

ในโอกาสต่าง ๆ เช่นในวันมหาทศระในเดือนตุลาคมนั้น ท่านไส บาบานี่ได้ให้อาหารแก่คนจนหลายต่อหลายพันคน ผู้ซึ่งมารวมกลุ่มกันเพื่อขอพรจากท่านที่ประศันดินิลยัม บางครั้งท่านก็ลงมาเสิร์ฟของหวานให้ด้วยตนเอง คือเอาของหวานส่วนหนึ่งตักให้ลงในจานใบตองของทุกคนในบรรดาคนหลายพันคนนั้น ในโอกาสนี้ก็ได้มีการแจกผ้าให้แก่คนยากจน คนแก่ที่ทำงานไม่ได้ คนพิการ และคนที่ตาบอด นอกจากในงานพิธีฉลองที่สำคัญคืองานพิธีศิวาราตรีนี้แล้ว ท่านไส บาบานี่จะไม่ค่อยได้กระทำการปาฏิหาริย์อันตื่นตื่นมากมายนักต่อหน้าประชาชนกลุ่มใหญ่ แต่ข้าพเจ้าได้เห็นท่าน

ทำกรงหนึ่งเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ ดร. โมติ ซึ่ง
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณโมตินั้นเป็นผู้ที่สมควรที่จะได้รับเกียรติ
 ครองนบน้อย่างยิ่ง จะหาใครที่สมควรขนาดนั้นเห็นจะ
 ยากมาก

ดร. สีมรุกข์ปะ ชินาวรรปปา โมติ ผู้นี้เป็นผู้หมกม
 รู้จักกันทั่วไปในอินเดียและในวงการแพทย์ของต่างประเทศด้วย
 ท่านเป็นศัลยแพทย์ผ่าตัดทางตาและโรคคนัยน์-
 ตาที่มีชื่อเสียงมาก แต่สำหรับคนตาบอดในอินเดียซึ่งมี
 จำนวนถึงหกล้านคนนั้น ท่านมีความหมายต่อเขามาก
 กว่านั้น คือท่านเป็นความหวังว่าเขาจะต้องมีชีวิตออก
 มาสู่แสงสว่าง คือออกมาจากโลกแห่งความมืดของเขา
 ที่เดียว พวกนี้เรียกท่าน ดร. โมติว่า “ท่านผู้ให้แสง
 สว่าง” ดร. โมติผู้นี้เป็นบุตรของพ่อค้าชาวบอมเบย์ผู้
 หนึ่ง ต่อมาได้ศึกษาวิชาแพทย์ในเมืองนั้นในปี ๑๙๕๐
 โดยได้เป็นผู้ปฏิบัติที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษในศัลยกรรม
 ของดวงตา ดร. โมติได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่าคนไข้ของเขา
 หลายต่อหลายคนทีเดียว ต้องขายวัวอันมีค่าของเขาไป
 หรือแม้แต่ขายกระท่อม ซึ่งทำด้วยโคลนและฟางข้าว

เพียงเพื่อจะเดินทางมาให้เขารักษา เพราะฉะนั้นเขา
จึงตัดสินใจตกลงใจว่า จะไปรักษาบุคคลเหล่านั้นถึงที่เลย
จะดีกว่า เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้ไม่ต้องเดินทางมา
และไม่ต้องขายของมาจนหมดเนื้อหมดตัวเช่นนั้น ตั้ง
นั้นในปี ๑๙๔๓ เขาได้หยุดการรักษาเป็นการส่วนตัวใน
คลินิกเสีย และเริ่มให้บริการรักษานัยน์ตาโดยไม่คิด
มูลค่า ปัจจุบันนี้ ได้มีผู้รู้จักเขาเป็นจำนวนมาก เขาได้
ตั้งสำนักงานใหญ่ที่เมืองไมซอร์ของแคว้นดาวันคีรี มี
ขอบเขตปฏิบัติการในอาณาเขตมากกว่าสามแสนตาราง-
ไมล์ซึ่งมีจำนวนประชากรเกือบจะเท่าสหรัฐ

ปกติ ดร. โมดิผู้ตั้งโรงพยาบาลเคลื่อนที่ขึ้น
ในโรงเรียน ซึ่งเจ้าหน้าที่ของเมืองนั้นผู้มีความขอบคุณ
เขาเป็นอย่างยิ่งได้ให้ยืมมาใช้ ใครก็ตามในตำบลนั้น
ไม่ว่าจะยากจนหรือรวย จะสามารถมาตรวจโรคนัยน์ตา
และมารักษาโดยไม่ต้องเสียเงินเลย และเมื่อมีความจำ
เป็นจะต้องอยู่พักรักษา ก็พักรักษากันได้ในตึกโรงพยาบาล
บาลนั่นเอง แค่มัปตรวจรักษาโรคนัยน์ตาหรือโรงพยาบาล
บาลตรวจรักษาโรคนัยน์ตานี้ ปกติจะหยุดยั้งอยู่ประมาณ

๒ สัปดาห์ และในระหว่างเวลานั้น ดร. โมดิจะรักษาคนไข้เป็นจำนวนตั้งพัน ๆ คน เขาจะแก้ไขดวงตาที่เหี่ยวบางที่ไม่ตรงกันบ้างและโรคตาอย่างอื่นอีก ซึ่งส่วนมากโรคตาที่เขารักษามักจะเป็นโรคติดเชื้อดวงตา เขามีความชำนาญอย่างสูงในด้านนี้ ปรากฏว่าโดยอาศัยผู้ช่วยเหลือด้วยนั้น เขาสามารถจะทำงานผ่าตัดได้ตั้งวันหนึ่ง บางครั้งถึงกว่าเจ็ดร้อยรายที่เป็นโรคติดเชื้อดวงตา การที่เขาสามารถทำอย่างนี้ ทำให้เขาสามารถรักษาคคนไข้ได้เป็นจำนวนมาก เท่าที่ปรากฏมาเขามีประสิทธิภาพลงเส้นคงวา ไม่ได้หย่อนสมรรถภาพลงเลย การผ่าตัดติดเชื้อดวงตานี้ปรากฏว่าได้ผลมากกว่า ๙๙ เปอร์เซ็นต์ คือว่าเกือบทั้งหมดเลยทีเดียว

นับตั้งแต่เขาได้เริ่มต้นการรณรงค์รักษาคคนตาบอดมาเป็นเวลาถึง ๒๕ ปีแล้วนี้ ท่าน ดร. โมดิผู้นี้ได้ทำให้คนเป็นจำนวนกว่าแสนคนที่ตาบอดได้สามารถมีตาดูกลับคืนมาได้ เพราะทบวงสาธารณสุขของรัฐบาลที่ดีของท้องถิ่นที่ดี และองค์การที่ตรงซนเพื่อมนุษยธรรมที่ดี และบางทีพวกเศรษฐีบางคนเขาได้ช่วยท่านออกค่า

ใช้จ่ายในการนี้ให้โดยตลอด แต่สำหรับเขาเองนั้นไม่ได้ยอมรับเงินเดือนอะไรเพื่อตัวเองจากใครเลย ข้าพเจ้าพบ ดร. โมติเมื่อตอนที่เขามาที่ไว้ท์ฟิลด์นี้ ดร. โมติอยู่ที่นั่นกับ มร. เนียต ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากรเพื่อจะได้นำท่านใส บาบ่าไปยังบังกาลอร์ ท่านใส บาบ่าได้ยอมที่จะไปปรากฏตัวในงานพิธีสุดท้ายของโรงพยาบาลรักษาดตาซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จขึ้นในเมืองนี้ ซึ่งห่างออกไปจากไว้ท์ฟิลด์ประมาณ ๓๐ ไมล์ ข้าพเจ้าบังเอิญมีโชคที่ได้รับเชิญให้ไปร่วมในพิธีนี้กับคนทั้งหลายด้วย ในรถก็มี นายราชา เรตต์ และเชสคิรวาผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่ไว้ท์ฟิลด์ และเป็นลูกพลุกน่องของเพื่อนของข้าพเจ้าในมัทราสคนหนึ่งที่ชื่อว่า จี เวนกเตศวาระ ราว

ในระหว่างที่เราขับรถไปตามถนนในท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรงของเวลาบ่ายหลังเที่ยงไม่นานนั้น ดร. โมติ ได้ตอบคำถามของเราเกี่ยวกับงานของเขา เขาเป็นชายที่อยู่ในวัยเลย ๔๐ ไปมาก และจวนจะ ๕๐ แล้ว เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงมีศีรษะล้านเป็นเงาวาวแวบ มีดวงตาที่ใหญ่และแสดงท่าทางเป็นผู้มีใจดี ข้าพเจ้า

สังเกตว่าท่าทางของเขาหรือคำพูดของเขามีลักษณะเป็น
คนตะวันตกคือเป็นฝรั่งอยู่บ้าง และข้าพเจ้าก็เข้าใจดีว่า
เหตุใด คือเขาบอกข้าพเจ้าว่าในระหว่างฤดูมรสุม ๓
เดือนตลอดนั้น การเดินทางไปมาในอินเดียลำบากมาก
คนไข้ไม่สามารถมาหาเขาได้ เขาจึงต้องเดินทางไปที่ต่าง
ประเทศ ไปอเมริกาบ้างไปอังกฤษบ้าง ไปประเทศอื่น ๆ
บ้าง ทั้งนี้เพื่อไปดูความเจริญของการรักษาตัวว่ามีอะไร
พัฒนาขึ้นมา และจะได้นำมาใช้แก่คนไข้ของเขาใน
อินเดีย

เนรมิตแหวนทับทิม

นอกตัวตึกอาคารโรงเรียนอันใหญ่โตนั้นเป็นที่
ตั้งโรงพยาบาลรักษาโรคตา มีประชาชนประมาณ
ตั้ง ๕๐๐๐ คนกำลังรอคอยอยู่ เราถูกนำตัวไปยังยกพื้น
ซึ่งมีการประดับประดาเอาไว้อย่างสวยงาม ครั้งแรกที่
เดี่ยวเจ้าหน้าที่สรรพากรคนที่กล่าวมาแล้วนั้น ได้กล่าว
คำปราศรัยสั้น ๆ ต่อจากนั้นได้แก่ ดร. โมดิผู้ซึ่งนั่งใกล้
ข้าพเจ้าอยู่ข้างเวที เขาเดินไปที่ไมโครโฟน และพูด

เป็นภาษาพื้นเมือง ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถจะเข้าใจได้มากมายนัก แต่พอจะเก็บใจความได้ว่าเขากล่าวว่า แม้ว่าเขาจะทำงานเพื่อรักษาโรคตาบอดเกี่ยวกับร่างกายก็ตาม เราทุกคนนี่ก็ยังมีใจบอดกันทุกคน นอกเสียจากว่าตาของเราจะได้รับการเปิดขึ้นโดยครูผู้ยิ่งใหญ่ เช่นท่านไส บาบาท่านนั้นใจของเราจึงจะหายบอดได้ เมื่อเขาพูดจบแล้วก่อนที่จะจะกลับมายังที่นี้ ท่านไส บาบาก็ได้ไปยืนอยู่ข้าง ๆ และเอามือโบกไปในอากาศเป็นวงกลมอย่างรวดเร็วหลายครั้ง ทันใดนั้นปรากฏมีแสงวาวของทองคำปรากฏขึ้น ระหว่างนิ้วหัวแม่มือของท่านและนิ้วชี้ของท่าน และปรากฏแหวนทองคำเนื้อแท้อันหนึ่งโดยมีทับทิมเม็ดใหญ่อยู่ตรงกลาง ท่านไส บาบาก็ได้นำแหวนวงนี้สวมใส่นิ้วกลางให้นายแพทย์โมติ ก็ปรากฏว่าสวมเข้าได้พอดีเลยทีเดียว

ตลอดเวลาที่ผู้เฒ่าอยู่ต่างก็เงยบงันกันไปหมดด้วยความประทับใจ ต่อมาก็มีเสียงร้องด้วยความยินดีดังเช่นอย่างระเบ็งเซ็งแซ่ทั่วบริเวณ ปรากฏว่า ดร. โมติรู้สึกตื้นตันเป็นอย่างยิ่ง ในตอนที่ท่านนั่งลงอีกครั้งหนึ่ง

นั้นแล้ว ท่านได้ให้ข้าพเจ้าและคนอื่นดูแหวนอันสวยงาม
นั้นอย่างใกล้ชิด แหวนวงนี้สวมเข้ากับนิ้วของท่านได้
อย่างพอเหมาะพอเจาะ คล้าย ๆ กับว่ามีคนวัดมาทำให้
โดยเฉพาะจะนั้น

ครั้นแล้ว ท่านไส บาบ่า ก็ได้เริ่มคำปราศรัยของ
ท่าน โดยร้องเพลงภซันเดี่ยวก่อนด้วยเสียงอันหวานฟัง
ระรื่นหูและไพเราะ และฟังเหมือนเสียงเทวดาของท่าน
ต่อจากนั้นท่านได้พูดเป็นเวลา ๑ ชั่วโมงหรือมากกว่านั้น
และจบลงโดยการชวนให้ประชาชนนั้นร้องเพลง และ
สวดมนต์ตามท่าน การที่ท่านปาฐกถาหรือเทศน์หรือ
อธิบายต่าง ๆ นี้ ท่านไม่ได้โน้ตเตรียมมาก่อนเลย แต่
มันหลังไหลออกมาด้วยความแคล่วคล่องว่องไว และไพ-
เราะ ทำให้เกิดความประทับใจแก่ผู้ฟังเป็นอย่างยิ่ง ท่าน
ได้ตั้งผู้ฟังทั้งหมดนั้นให้เจียบจนกระทั่งเรียกว่า แม้ใน
ระหว่างนั้นเข้มตกทุกคนก็จะต้องได้ยิน เรื่องเช่นนี้เป็น
ปกติอยู่ทุกคราว ผู้ฟังทุกคนก็ฟังกันอย่างเจียบกริบ
จริง ๆ

หลังจากนั้นนายเชสคิรราว ผู้ซึ่งเป็นผู้ขับรถ
 หลบออกไปข้างนอก นั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ
 หลบจากของเรา เพราะว่าทุกที่ที่ท่านไปไหนท่านต้อง
 มีแผนการหลบจาก คือหลบผู้คนไปไม่ให้ใครรู้เสมอ
 มิฉะนั้นก็ไปไม่ค่อยจะได้ เพราะจะต้องมีผู้คนหลายพัน
 คนหลังไหลมาห้อมล้อมและขอเข้ามาใกล้และสัมผัสท่าน
 กันยกใหญ่ หากขึ้นบอกให้ใครรู้ว่าจะไปไหนล่วงหน้าก็
 เป็นอันไม่ต้องไปกัน ฉะนั้นจึงมีผู้พยากรณ์ว่าคราวหน้า
 กลัวท่านใส่ บาบ่าจะออกไปยากสักหน่อย เพราะผู้คน
 มากมายเหลือเกิน เมื่อท่านใส่ บาบ่า พุดจบลงข้าพเจ้า
 ได้แอบออกไปด้วยเหมือนกัน ตามคำแนะนำของนาย
 ราชา เร็ดดี ข้างหลังเวทีนั้นเป็นโรงเรียน ข้าพเจ้า
 เดินผ่านโรงเรียนไป โดยหวังว่าจะพบนายเชสคิรราว
 คอยอยู่ในรถทางอีกด้านหนึ่งบ้าง แต่ปรากฏว่าไม่พบ
 ข้าพเจ้าจึงเดินอ้อมหัวเลี้ยวไปยังแถวที่จอดรถเอาไว้ ก็พบ
 ว่าเขากำลังนั่งอยู่ที่พวงมาลัย และมีประชาชนกลุ่มเล็กๆ
 กำลังคอยอยู่รอบ ๆ เขาด้วยเหมือนกัน เขากล่าวว่าเขา
 ไม่สามารถจะเคลื่อนรถไปที่ปากประตูโรงเรียนได้ ท่าน

ไส บาบ่า จะต้องออกไปทางนั้นในวินาทีใดที่จะออกไป
ได้ รถของท่านไส บาบ่า เป็นสีขาว ซึ่งจำง่ายใครเห็น
ก็รู้ แล้วประชาชนก็จะเฮโลมาล้อมรถในเมื่อเห็นรถคัน
นี้เข้า ดังนั้นเราจึงนั่งอยู่ด้วยกันและคุยกันถึงเรื่องมหัศจรรย์
ของท่านไส บาบ่ากันไปพลาง ๆ

เนรมิตแหวนมรกตมีรูปครกกลาง

นายเชสศิริราว กำลังสวมแหวนซึ่งมีลักษณะ
เหมือนกับของญาติของเขา คือ นายจี เวนกเตศวรรระราว
สวมอยู่เสมอ มันเป็นแหวนที่ตรงกลางมีมรกตลูกใหญ่ล้อม
รอบด้วยเพชร ในมรกตนั้นเราจะเห็นภาพเงาของศิระษะ
และไหล่ของท่านสตั๊ยา ไส บาบ่าอย่างชัดเจน ข้าพเจ้า
ถามเขาว่าเขาได้มาด้วยวิธีใด เพราะคิดว่าจะต้องมีเรื่องที่น่า
สนใจอยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน เขาตอบว่า ท่านไส
باب่า ได้เนรมิตแหวนนี้ออกมาตามวิชิธรรมดาของท่าน
คือโบกมือไปมาในอากาศแล้วก็มีมาเอง แต่ตอนแรกนั้น
ยังไม่ได้มีรูปท่านไส บาบ่าในมรกตนั้น เขาจึงบอกท่าน
ว่า แหวนวงนี้เขาสามารถจะหาซื้อที่ไหนก็ได้ด้วยตัวเขา

เอง สิ่งที่เขาต้องการคืออยากได้แหวนที่มีรูปของท่านไส
 บาบายู่ข้างในด้วย เมื่อพูดดังนี้ท่านสวามีศตยา ไส
 บาบาก็หยิบแหวนวงนั้นกลับมาทำไว้ในมือสักครู่หนึ่ง
 แล้วจึงยื่นกลับมาให้ใหม่ ตอนนั้นปรากฏว่ามีภาพเงาของ
 ท่านอย่างเห็นได้ชัดปรากฏอยู่ในมรกตนั้น ต่อมาอีกสัก
 ครู่หนึ่งท่านได้โบกมืออีกครั้งหนึ่ง ครั้นนั้นท่านได้เอาแหวน
 มีลักษณะเหมือนกันเป็นคู่แฝดออกมาอีกวงหนึ่ง วงนี้
 ท่านได้ให้แก่นายเวนกเตศวระ ราว

ตอนนี้เราได้ยินเสียงเพลงภซันเริ่มขึ้นในห้อง
 ประชุม เราคิดว่านี่เป็นการเริ่มต้นของการที่เราจะต้อง
 หลบออกไปได้แล้ว เมื่อจบเพลงที่สองเราจึงขับรถออก
 แต่มั่นใจในทิศทางที่ผิด จุดประสงค์คือเพื่อจะทำให้
 ผู้ชนเข้าใจผิดตามรถเราไป เมื่อเสร็จแล้วเราจะย้อน
 รอยกลับมาที่ข้างๆ ประตูของโรงเรียน ทางด้านที่ไกล
 ออกไปจากที่ประชุมนี้ ขณะนี้เสียงร้องเพลงจบลงแล้ว
 และตอนนี้มีแต่ความเงียบ ในขณะที่หลายนาทีผ่านไป
 แต่ท่านไส บาบาก็ยังไม่ปรากฏออกมาตามทางประตูดังที่
 เราคาดเอาไว้เลย

มนต์สะกดฝูงชน

ทันใดนั้นก็มีคนเห็นเรา และมีประชาชนเริ่มวิ่งกันมาตามถนน โดยวิ่งแข่งกันมายังเราเป็นกระบวนใหญ่ในไม่ช้าเราก็เป็นเหมือนเกาะ ๆ หนึ่ง ในท่ามกลางทะเลคือฝูงชน ซึ่งต่างก็แออัดยัดเยียดเบียดเสียดกันใหญ่ เข้ามาล้อมรถเราไว้ทุก ๆ ทาง จากทุกหน้าต่างเราจะเห็นแต่ดวงหน้าคนสลอนมองดูสุดสายตาเลยทีเดียว ขณะนั้นข้างในรถก็ซักจะร้อนอบอ้าวอึดอัด หายใจไม่ออกยิ่งขึ้นทุกที เท่าที่เราเห็นนั้นมองไปทุกทิศทางมีแต่คนแน่นขนัดแออัดยัดเยียดไปหมดไม่มีที่ว่างเลย ในสภาวะเช่นนั้นเรารู้ได้ทีเดียวว่าคนที่มัวอารมณ์แบบนี้ไม่ใช่คนธรรมดาแล้ว แต่มันกลายเป็นภาวะทางจิตใจเหมือนหนึ่งสัตว์ซึ่งไม่มีความคิดไม่มีเหตุผล สามารถจะทำอะไรก็ได้แล้วแต่จะมีแรงอะไรมากกดดันให้เขาทำไปในทางใดก็ตาม ถ้าเราจะขึ้นดันทูร์งออกไปให้ได้ไม่มีใครก็ใครต้องใครบออันตรายเป็นแน่ เป็นอันว่าเราได้ถูกอัดกอบบีไว้ตรงกลางหมดทางไปแน่แล้ว

ในตอนนั้นเอง ขณะที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่เกือบ ๆ จะหมดสติไปเพราะขาดอากาศนั้น ก็มีคนตำรวจสองสามคนปรากฏขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วน เขาได้แหวกทางประชาชนนั้นออกเป็นช่อง ตามทางนั้นปรากฏว่าท่านสวามีเดินมาด้วยท่าทางสงบเยือกเย็นเป็นสง่าและยิ้มแย้ม มีนายราชาเดินตามหลังมาด้วย พอท่านเข้ามาแล้วปรากฏว่าประชาชนได้แหวกเป็นช่องโดยตำรวจข้างหน้ารถช่วยแหวกนำให้ นายเชสศิริราวได้เดินเครื่องยนต์ทำท่าทางคล้ายกับจะหลบหนีอันตรายไปฉะนั้น แต่ท่านใส บาบาร้องขึ้นมาจากข้างหลังว่า ช้าก่อน ๆ ช้าไว้ ๆ แล้วท่านได้บอกให้พวกเราไขกระจงลงมา ในเวลาเดียวกันท่านได้โผล่หน้าออกไปยิ้มแย้มกับประชาชน และอวยชัยให้พรแก่เขา โดยโบกมือและร้องส่งเสียงบอกไปกับประชาชนทั้งสองข้างนั้น พอมาถึงตอนนั้นประชาชนที่แออัดยัดเยียดซึ่งเมื่อตะกั้นทำท่าทางเหมือนไม่ใช่คนนั้น บัดนี้เริ่มได้สติขึ้นมาเป็นมนุษย์อีกต่อไป คือได้รับกระแสแห่งเมตตาจากท่าน ทำให้เขามีความสุขทางใจและมีความปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้เห็นภาพที่เขาต้องการ

เห็นคือท่านสวามี บางคนก็ก้มลงกราบบนพื้น บางคน
ก็วิ่งมาข้าง ๆ รถแล้วโห่ร้องด้วยความยินดีว่า ไส บาบ่า ๆ
เราได้เห็นถนัดว่า ดวงตาของเขานั้นมีประกายส่องแสง
แสดงความรักและความปิติเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อได้เห็น
หน้าบุคคลที่เขารักและบูชาคือท่านไส บาบ่า

มร.เนยตได้ขับรถลวงหน้ามาแล้วในรถอีกคัน
หนึ่ง ตอนนั้นเราก็จับรถมาถึงบ้านหลังใหญ่ของเขาซึ่งอยู่
ท่ามกลางบริเวณที่กว้างใหญ่ ล้อมรอบไปด้วยกำแพงสูง
เมื่อเราผ่านเข้าไปข้างในประตูรั้วปิดข้างหลงเราแล้วใส่
กุญแจทันที แต่อีกไม่นานเราก้ได้ยินเสียงประชาชน
โห่ร้องกันข้างนอก เจ้าหน้าที่สรรพากรได้บอกกับเราว่า
“ในขณะที่พวกนั้นเอาเด็ก ๆ มาไว้แถวข้างหน้า แบบนี้
จะต้องทำให้พวกเราใจอ่อนจะได้เปิดประตูให้เขาได้ยังไง
ล่ะ” ท่านไส บาบ่าเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน ต่อ
มาอีกสักครู่หนึ่งท่านได้ออกคำสั่งซึ่งทำให้เราตกใจอย่างยิ่ง
คือออกคำสั่งให้เปิดประตูออกทันที จากหน้าต่างเราได้
เฝ้าดูฝูงชน ซึ่งอะอะโวยวายหลังไหลเข้ามาคล้ายกับน้ำ
ที่พุ่งออกมาจากท่านบที่แตกฉะนั้น แล้วเราก้ได้เห็น

ท่านสามีเดินตรงออกไป เพื่อเผชิญหน้าหรือรับมือ กับท่านบรู๊ซ ซึ่งหลังไหลเข้ามาอย่างรุนแรงนั้นทันที พนักงานสรรพากร และพวกเราอีกหลายคนได้เดินตาม ท่านไป ในท่ามกลางแสงแดดยามเย็นข้าพเจ้าเห็นบรู๊ซ หงุดหงิด นิ่งล้อมรอบท่านเป็นวงกลมอย่างสงบเรียบร้อย ท่านใส่ บาบ่าได้เดินไปเดินมารอบ ๆ เพื่อให้ประชาชนทั้งหมดเห็นท่านอย่างใกล้ชิด ซึ่งประชาชนในที่ นั้นหลายคนสามารถจะเข้ามาสัมผัสชายเสื้อของท่านหรือ สัมผัสเท้าของท่านได้ บางคนสามารถจะพูดคุยกับท่าน ได้และสองสามคนสามารถจะได้รับวิญญูติอันศักดิ์สิทธิ์จาก มือของท่านเองได้ด้วย

นับตั้งแต่วันนั้นมา ดร. ไมติกก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวใส่ บาบ่าอันยิ่งใหญ่ ในต้นปีต่อมาท่าน ใส่ บาบ่าได้เชิญเขามาเป็นผู้จัดการจักษุคลินิกเพื่อมนุษยธรรมของเขาที่ประเทศอินเดียด้วยตนเองทีเดียว ตอนนั้น มีประชาชนจากโดยรอบหลายต่อหลายไมล์ ได้หลังไหลมาให้เขารักษา ซึ่งทั้งนี้เป็นการรักษาให้ฟรีโดยไม่ได้คิดมูลค่าอะไรเลย พวกเราส่วนใหญ่ที่อยู่ในอาศรมนั้น

หลายคนได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยหมอในโรงพยาบาลไปในตัว ต่อมาในปีเดียวกันข้าพเจ้ายังได้เห็นนายแพทย์คนนั้นทำงานอย่างเข้มแข็งในการประชุมสัตยาไส บาบา ในระดับโลกที่บอมเบย์อีกด้วย

เมื่อถึงปลายเดือนมิถุนายนที่บริנדาวัน เราก็เริ่มรู้สึกวุ่นวายเวลาของเราที่ได้อยู่ที่สงบเงียบอันเป็นที่ท่านไส บาบาได้เตือนให้เราระลึกถึงท่านพระกฤษณะอยู่ตลอดเวลาอันนี้ ใกล้จะสิ้นสุดลงเต็มที่แล้ว ท่านไส บาบาได้สัญญาว่าจะนำไอริสและข้าพเจ้าไปกับท่านที่ประศันตินิลยัม แต่ท่านไม่ได้บอกว่าจะไปเมื่อไร ตอนนี้ได้ข่าวลือซุบซิบกันไปซุบซิบกันมาว่า ท่านจะออกเดินทางแล้ว ตอนนี้เรารู้มาก่อนแล้วว่า ท่านไส บาบามีวิธีการเดินทางอย่างไร คือส่วนมากท่านไม่บอกให้รู้ล่วงหน้า ปุบปับก็ไปเลย เราจึงต้องตระเตรียมจัดแจงของไว้ให้เรียบร้อยเสมอ. ก็จะต้องเป็นผู้พร้อมทุกขณะที่จะออกเดินทางอย่างรวดเร็วแบบสายฟ้าแลบ ตอนนั้นข้าพเจ้าตกลงใจว่า จะไม่ยอมให้เหตุการณ์ครั้งแรกนั้นเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สอง คือเราจะไม่เงอะงะหรือซุลมุนวุ่นวายกันอีกแล้ว

บทที่ ๑๐

สวรรค์บนดิน

๗ ที่ใด	นัยน์ตาสวรรค์	พลันเหลือบเหลือว
๕ ๕ ทนนเที่ยว	๖ ผู้ฉลาด	๖ ยอมคาดหมาย
๕ เหมือนท่าเรือ	๕ ที่สอนพัก	๕ พำนักกาย
๖ บังลมร้าย	๕ แห่งชีวิต	๕ พิชิตมาร

— เชคสเปียร์

ทานบารมี

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่ท่านใส บาบาออกไปรับประ-
ทานอาหารกับครอบครัวของสาวกของท่าน ที่บังกาลอร์
นั้น ก็มีข่าวแพร่สะพัดมาที่รอบบรินดาวันว่า ท่าน
กำลังจะออกเดินทางในวันรุ่งขึ้นไปที่ปุตตปารตี ทุกคน
พากันคิดว่าตอนนี้คงเป็นการแน่นอนแล้ว ดังนั้นเรา

จึงจัดแจงเก็บข้าวเก็บของกันเป็นการใหญ่ วันรุ่งขึ้น ก่อนอาหารเช้าท่านไส บาบ่าเข้ามาในห้องของเรา ท่านมองดูหีบห่อซึ่งแพ็คเอาไว้แล้วด้วยความประหลาดใจ แล้วก็ถามว่าเราจะไปไหนกันนี้ ข้าพเจ้าตอบว่า “ผมได้ยินว่าท่านสวามีจะไปปุตตปารตีเข้านี้ซิคะครับ เราก็เลย...”

“ยัง” ท่านกล่าวว่า “ฉันจะไปมัทราสต่างหาก เข้าวันนี้ ไปกินเดี่ยวเท่านั้นเอง เธอจะไปกับฉันไหม?” ท่านตั้งคำถามตรงมายังข้าพเจ้าแต่ลำพัง ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้ว่าครั้งนั้นคงจะไปแต่พวกผู้ชายเท่านั้น

เป็นอันว่าหลังจากอาหารเช้าแล้วเราก็ก่ออกเดินทาง โดยมีนายราชาเรตตีเป็นคนขับ มีผู้ชายอีกสองคน และมีท่านไส บาบ่า และตัวข้าพเจ้าเอง จากไวท์ฟีลด์ ประมาณสองสามไมล์เราได้หยุดที่สถานีเติมน้ำมัน และก่อนที่จะเติมน้ำมันเสร็จก็มีฝูงชนมาล้อมรอบรถอีกจนได้ในบรรดาฝูงชนนั้นมีผู้หญิงขอทานคนหนึ่ง ผู้ซึ่งท่านสวามีให้เงินไป ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านสวามีผ่านขอทานไปโดยไม่ทำอะไรไปเลยสักครั้งเดียว เรียกว่าเจอขอทานไม่ได้เป็นต้องให้ทุกที แม้ว่าครั้งหนึ่งมีขอทาน

คนหนึ่งอยู่ข้าง ๆ ถนนไปตามชนบท และในตอนนั้น
รถของเราแล่นไปอย่างรวดเร็ว ท่านยังบอกให้รถหยุด
และพูดปราศรัยแสดงความเห็นอกเห็นใจ และความ
เมตตาให้แก่บุคคลผู้โชคร้ายคนนั้น

ผู้ที่นั่งบนที่นั่งข้างหลังในระหว่างการเดินทางไป
มีทราสครังนี่เป็นชายหนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณ ๑๖ ปี
และข้าพเจ้าเอง เราทั้งสองนั่งชนาบท่านใส่ บาบ่า ซึ่ง
นั่งตรงกลางของเรา ตอนนั้นพวกเราไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะ
เกิดขึ้น เพราะในระหว่างนั่งรถไปกับท่านสวามินั้นไม่มีใคร
รู้ว่าอะไรล่องหน้าเลย บางครั้งท่านก็นั่งอย่างเงียบ ๆ
ไปเป็นเวลานาน คล้ายกับว่าจะคิดอะไรสักอย่างหนึ่ง
หรืออาจจะเป็นการพักผ่อนไปในตัวของท่านก็ได้ ซึ่ง
เราก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าพวกเราที่เดินทางด้วยกันก็
เคารพต่อท่านเป็นอันดี การกระทำของท่านจะมีความ
หมายอะไรเราไม่รู้ แต่เราก็ให้ความเคารพแก่ท่านตลอด
เวลา บางครั้งท่านร้องเพลง และให้พวกเราทุกคนร่วม
ร้องเพลงด้วย ส่วนมากทีเดียวมักจะมีเหตุการณ์ที่น่า
สนใจบางอย่างเกิดขึ้นเสมอ

ตัวอย่างเช่น ครึ่งหนึ่งในขณะที่เราผ่านไปอย่างช้า ๆ ตามถนนแคบ ๆ ของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก็มีชายคนหนึ่งถลาออกมายืนขวางรถเข้าไว้ โดยมีผลมะพร้าวอยู่ในมือ โชเฟอร์ของเราหยุดรถ ในขณะเดียวกันชายคนนั้นก็ทุบผลมะพร้าวออกบนถนนข้างหน้าเรา เรื่องนี้เป็นพิธีการบูชาของทางฝ่ายฮินดูเขา แล้วชายคนนั้นได้มาที่หน้าต่างด้านข้างเพื่อขอให้ท่านสวามีให้พรแก่เขาก่อนที่เราจะเดินทางต่อไป

ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเรากำลังขับรถผ่านทางนาห่างออกไปจากนครหลายไมล์แล้ว เราเห็นคนงาน ๓ คนอยู่ไกลทีเดียว ห่างจากถนนประมาณ ๑๐๐ หลา คนงานเหล่านั้นกำลังโก้งโค้งทำอะไรอยู่ คล้ายกำลังถือจอบขุดดินอยู่และหันหลังให้เราเสียด้วย พอเรากำลังผ่านเขาไป คนหนึ่งก็ยื่นขนหันหน้ามาทางเรา แล้วก็มือขึ้นไหว้ตามแบบฮินดู และโค้งคำนับด้วยการแสดงคารวะอย่างสูง ส่วนอีกสองคนนั้นทำงานของเขาต่อไป ข้าพเจ้าอดนึกประหลาดใจไม่ได้ว่า ทำไมนะคนงานคนนั้นจึงรู้ได้เป็นพิเศษ เขาเห็นเราจากหางตาของ

เขาหรือ หรือว่าเขาจะจำได้ และเขารู้ได้อย่างไรว่า มี
นักบุญผู้ยิ่งใหญ่กำลังผ่านมาแล้ว

เสกใบไม้ให้เป็นลอคเก็ต

สำหรับวันนี้ปรากฏว่าท่านไอ บาบา มีอารมณ์ที่
จะทำให้เด็กหนุ่มมีความสนุกสนาน โดยการแสดงปาฏิ-
หารย์บางอย่างให้เขาดู ท่านเอาใบพลูสี่เหลี่ยมมาใบหนึ่ง
แล้วเอาเล็บหัวแม่มือของท่านข่วนเป็นวงกลมเล็กๆ และ
ทำเครื่องหมายเป็นสัญลักษณ์อะไรอย่างหนึ่งไว้ แล้ว
ท่านยก^{๔๕}ใบพลูนั้นมาให้ข้าพเจ้าดูพร้อมกับถามว่ารู้ไหม
เป็นสัญลักษณ์ของอะไร ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะเป็นมนต์
แบบภาษาของสันสกฤตอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ยังไม่รู้
แน่ชัด ท่านถามแล้วท่านก็ไม่ได้ฟังคำตอบอะไร เอา
กลับคืนไปไว้บนฝ่ามือของเด็กหนุ่มคนนั้น ซึ่งกำลังถือ
ใบพลู^{๔๖}ไว้โดยปลายนิ้วของเขาคิบอยู่ เมื่อเขาชักนิ้วมือ
ออกปรากฏว่ารอยวงกลมใบไม้สี่เหลี่ยมนั้นได้หายไป ใน
ฝ่ามือของเด็กชาย ปรากฏว่าเป็นรอยวงกลมอีกรอยหนึ่ง
มีขนาดเช่นเดียวกัน แต่รอยวงกลมนี้ข้างหน้าเป็นรอย

เคลือบชักเงาแล้วมีรูปเศียรของท่านพระวิษณุปรากฏอยู่
 เมื่อข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าให้ตรวจดูอย่างใกล้ชิด ข้าพ-
 เจ้าได้สังเกตด้วยความสนใจว่าเป็นอะไรบางอย่างสีเขียว
 อยู่บนผิวพื้นสีขาว และสีเขียวนี้เป็นสีเขียวแบบเดียว
 กันกับสีของใบพลูเมื่อตะกนเอง เมื่อพิจารณาตุ๊กที่
 ปรากฏว่าสิ่งนั้นเป็นลอคเกิดสำหรับห้อยคอ โดยมีห่วง
 สำหรับให้ใส่สายสร้อยได้อีกด้วย เมื่อข้าพเจ้าหมุนกลับ
 ไปดูข้างหลัง ก็เห็นว่าจะมีรอยบกพร่องอยู่นิดหน่อย
 ในส่วนหลังซึ่งทำด้วยโลหะ อาจจะเป็นด้วยข้อบกพร่อง
 นี้หรือเหตุอื่นใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ปรากฏว่าท่านไส
 บาบา ได้กดลอคเกิดนั้นอีกในฝ่ามือของเด็กชายคนนั้น
 ปรากฏว่าในฝ่ามือนั้นมีลอคเกิดอีกอันหนึ่งซึ่งมีขนาด
 เดียวกัน มีเป็นรูปศิวะสามศิวะซึ่งเป็นสัญลักษณ์
 ของพระเจ้า ๓ องค์ของฮินดู คือ ศิวะ วิษณุ และพรหม
 สีของอันที่สองนี้แตกต่างกัน แต่ไม่มีรอยบกพร่องใน
 ด้านหลังซึ่งทำด้วยโลหะเลย แล้วท่านจึงบอกให้เด็ก
 หนุ่มคนนั้นเก็บจันหลังนี้ไว้ ส่วนอันแรกปรากฏว่า
 หายไปจากนิ้วของท่านไส บาบาในทันที

ผลงานเหนือมนุษย์

เมื่อข้าพเจ้านึกย้อนหลังกลับไปถึงระยะเวลาใน
 มัทราสซึ่งข้าพเจ้าได้อยู่ด้วยกันกับท่านไส บาบ่า ในการ
 ไปเยี่ยมครั้งนั้น ก็รู้สึกว่าจะได้รับความประทับใจอย่างยิ่งอยู่
 ๒ ประการ ประการแรกคือ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุ
 ใด เวลาท่านจะไปไหน ๆ เหตุใดประชาชนจึงได้รู้จัก
 อย่างมากมายและรวดเร็วเหลือเกิน ตอนที่เราไปที่
 มัทราสและกินอาหารกลางวันนั้น ก็กินเวลามากแล้ว
 เราได้นอนหลับกันระยะสั้น ๆ นิดหนึ่ง แล้วต่อจากนั้น
 พอข้าพเจ้าใส่เสื้อผ้าต่างออกมามองดู จากบ้านนายเวน-
 ตกมุณีซึ่งเราพักอยู่ และมองไปที่สวนหน้าบ้าน ก็เห็น
 คนแน่นเกือบเต็มสนามแล้ว คือมีคนหลายร้อยคนนั่ง
 ขัดสมาธิอยู่บนพื้นดิน รอคอยจะเห็นภาพของบุคคลผู้
 ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเขานับถือมาก อันที่จริงไม่ได้มีใครไปข่าว
 ประกาศเป็นทางการเลยทีเดียว รับรองว่าไม่มีอย่างแน่
 นอน เจ้าของบ้านของเราได้รู้เรื่องนี้ก่อนจะไปถึงประ-
 มาณ ๒ ชั่วโมงเท่านั้นเองว่า เราจะไปพักที่บ้านของเขา
 และเขาได้โทรศัพท์บอกผู้ที่ใกล้ชิดให้รู้เรื่องบ้างไม่กี่คน

นัก ซึ่งเป็นคนที่ท่านสามีต้องการจะมาสนทนาด้วย โดยมีเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งของท่านเอง จริงอยู่คนสองคนนี้อาจจะบอกเพื่อนคนอื่นบ้างสองสามคน ผู้ซึ่งใกล้ชิดกับเขา แต่ว่าสาวกของท่านไส บาบาโดยมากมักจะระมัดระวังไม่อยากจะให้ใครโฆษณาอะไรนักกว่า ท่านไส บาบาจะไปไหน มาไหน ไปถึงไหน เมื่อไร คือพยายามระมัดระวังปิดข่าวกันอย่างเต็มที่ แต่ครั้นแล้วก็มีประชาชนแอดัดยัดเยียดมาอย่างมากมายและรวดเร็ว โดยที่ไม่มีใครยุยงส่งเสริมให้มาเลย และท่านสามีก็ดูเหมือนจะชอบไปไหนมาไหนอย่างเจียบ ๆ มากกว่า ทั้งนี้เพราะว่าท่านจะได้พบกับครอบครัวซึ่งได้เคารพนับถือท่านมาเป็นเวลานานเป็นส่วนตัว

แต่จะเป็นเพราะเหตุใดก็ไม่ทราบ คล้าย ๆ จะมีเสียงกระซิบทางโทรจิตจากที่ใดที่หนึ่ง ทำให้ข่าวนี้แพร่ไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน พอดตกถึงตอนเย็นเท่านั้นในสวนทั้งหน้าทั้งข้างทุกด้าน เต็มไปด้วยประชาชนผู้ที่อุทิศส่ำห้มาคอยขอให้ท่านไส บาบา โผล่หน้าออกไปให้เขาดูสักหน่อยเท่านั้นก็พอ เขาคอยกันอย่างอดทนจริง ๆ

และอีกสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้านิยมชมชื่นมากกว่าอย่างอื่นก็คือ ท่านใส บาบามีพลังงานเหนือมนุษย์จริง ๆ นับตั้งแต่ตอนบ่ายกระทั่งตอนดึกท่านได้สัมภาษณ์ประชาชนคนโน้นคนนี้เรื่อยไปที่ละคนบ้าง เป็นกลุ่มบ้าง เดินไปเดินมาระหว่างกลุ่มชนหมู่ใหญ่ บางทีก็ออกไปเยี่ยมบ้านของสาวกของท่านผู้ซึ่งบางทีก็ไม่สบาย และอยากให้ท่านเข้าไปในบ้านของเขาด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามเรื่องของเขาแต่ละราย ภารกิจอันน่าเหน็ดเหนื่อยนี้ไม่ได้หยุดเลย ตลอดทั้งวันรุ่งขึ้นจนกระทั่งถึง ๑ ทุ่มซึ่งถึงเวลาที่เราจะต้องกลับไว้ที่ฟิลด์ พอออกจากมัทราสได้ไม่กี่ไมล์ เราก็ไปเจอสาวกที่นับถือท่านมากมายอีก ๑ คันรถกำลังคอยอยู่ข้างถนน พวกมันต้องการจะเห็นท่านอีกสักครั้งหนึ่ง และอยากจะคุยอีกสักหน่อยหนึ่ง และอยากจะได้รับพรจากมือท่านอีกสักหน่อยหนึ่ง ท่านก็ยอมตามใจตามเคย ข้าพเจ้ามองดูผู้คนเหล่านั้นก็รู้สึกว้า เขามีนานาตาคลอด้วยความรักความนับถืออย่างตื้นตันใจจริง ๆ

ต่อจากนั้นเราก็ออกเดินทางต่อไปอีก ๕ ชั่วโมงท่ามกลางความมืดผ่านหมู่บ้านต่าง ๆ นาน ๆ ก็เจอแว้วความโดดเด่นที่เดินอยู่ลำพังตัวเดียว ซึ่งเราจะพบบ่อย ๆ ตามถนนในอินเดีย เรามาถึงบริจินตาวันหลังจากเที่ยงคืน แต่ปรากฏว่ามีกลุ่มคนมาคอยพบท่านไส บาบ่า ซึ่งมาคอยอยู่ก่อนแล้วจนได้ ดูเถอะ ขนาดเวลาตึกคืนบ้านนี้ท่านไส บาบ่าก็ยังหนีคนไม่พ้นอยู่ดี

ชีวิตของท่านคือการช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลา

ในการเดินทางครั้งหลังต่อมา ข้าพเจ้าเห็นโปรแกรมประจำวันเป็นแบบเดียวกัน นอกจากว่าบางที่อาจจะมีรายการพิเศษขึ้นมา มีการประชุมร้องเพลงภซัน แล้วก็มีการกล่าวคำปราศรัยต่อประชาชน และมีการร่วมในงานพิธีใหญ่ ๆ อื่น ๆ อีก พวกเราซึ่งเป็นสหายร่วมทางของท่านมักจะได้รับอนุญาตให้นอนหลับกันได้เป็นครั้งเป็นคราวทีละสองสามชั่วโมง ส่วนท่านสวามินั้นทำงานของท่านเรื่อยไป หรือบางครั้งเรานั่งอยู่เงียบ ๆ ในรถ ส่วนท่านไปที่บ้านคนโน้นคนนี้ ซึ่งนับถือท่าน

โดยใช้เวลาอยู่กับเขามากบ้างน้อยบ้าง ทำให้พวกนั้น
 เกิดความหวังมีความร่าเริงและได้รับอาหารทางใจโดยทั่ว
 กันนับตั้งแต่สว่างจนกระทั่งกลางคืน ปกติราว ๒ ยาม
 หรือว่าเร็วกว่านั้นไปอีก ท่านใส บาบาก็ไม่เคยหยุดยั้งการ
 ทำงานเพื่ออุทิศตนเองให้แก่ความผาสุก และช่วยทุกข์ของ
 บุคคลผู้ซึ่งมาหาท่านหรือผู้ซึ่งขอให้ท่านไปหาเขา จะเป็น
 การพูดกันต่อหน้าก็ได้ หรือบางทีโดยเขาสวดอ้อนวอน
 ให้ท่านทราบโดยทางจิต ซึ่งท่านก็ไปให้เขาเหมือนกัน
 ท่านทำงานเหมือนกับที่มนุษย์ธรรมดาตั้งหลาย ๆ คน
 รวมกัน แต่แม้อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นท่านเหน็ด
 เหนื่อยจริงจังกสักครั้งเดียว

บางครั้งสังเกตว่าท่านจะเหน็ดเหนื่อยบ้างเล็กน้อย
 เหมือนกัน แต่ในไม่ช้าท่านก็เกิดพลังเต็มเหมือนอย่าง
 เดิม ทั้งนี้ดูคล้าย ๆ กับว่าท่านจะได้ดื่มเอาพลังงานมา
 จากแหล่งไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งคอยหล่อเลี้ยงให้ท่านอยู่
 ตลอดเวลา ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ถามท่านว่ามีว่า ท่าน
 จะทำอะไรสักอย่างหนึ่งได้ไหม ท่านก็ตอบว่า “เอ้า
 ได้ซิ ฉันเป็นสมบัติของเธอนี่นา ฉันไม่มีสิทธิ์ที่จะไป

ขัดขึ้นใครได้หรือ ใครขอก็ให้ทั้งนั้นแหละ” ชีวิตของท่านจึงเป็นการเสียสละ และเป็นการบำเพ็ญประโยชน์ให้ผู้อื่นอย่างไม่มีหยุดยั้ง ท่านทำประโยชน์ให้แก่บุคคลทั่วไปโดยไม่เลือกหน้า เรื่องนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับว่าเมื่อเราโยนหินลงไปใบบ่อ หินนั้นก็ก่อให้เกิดลูกคลื่นเป็นวงกว้างออกไปจนถึงขอบสระนั้นใด หินคือความเมตตาปรานีอันเป็นของทิพย์ของท่านไส บาบ่านี้ก็แบบนั้น มันจะแผ่วงกว้างออกไปถึงทุก ๆ คน โดยไม่มีขอบเขตโดยไม่เลือกหน้าเหมือนกัน

หลังจากที่เราได้กลับมาจากมัทราสได้สองสามวัน เราได้ขับรถเป็นระยะทาง ๑๐๐ ไมล์มาจากไวท์ฟีลด์ไปถึงปุตตปารตี ในตอนนั้นภรรยาของข้าพเจ้าและนายราชา ซึ่งเป็นคนขับกับข้าพเจ้าเองเป็นสามคนเท่านั้น ที่เดินทางมากับท่านสวามีในโอกาสนี้ ครั้นนี้เป็นการไปเยี่ยมอาศรมครั้งแรกของไอริสภรรยาของข้าพเจ้า ระหว่างทางบางครั้งท่านไส บาบ่าได้ชี้ให้เธอดูสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องหมายภูมิประเทศที่สำคัญ ๆ และท่านได้ให้โอกาสเธอร้องเพลงอันศักดิ์สิทธิ์ภาษาฮินดู ซึ่งท่านกำลังสอน

ให้เธอร้องอยู่ด้วย แต่ส่วนมากท่านมักจะนั่งนิ่งเฉย ๆ
โดยไม่พูดจาอะไร

ในขณะที่รถของเราแล่นเข้ามาสู่ประตูปราสาทนิลยัม
นั้นหัวใจของข้าพเจ้าพองโตด้วยความปีติยินดี เมื่อเห็นผู้
อาศัยอยู่ในปราสาทนิลยัมนี้เป็นจำนวนหลายร้อยคน
มายืนเข้าแถวต้อนรับเราสองข้างทาง เป็นอันว่าต่อจาก
นั้นเราก็ได้แล่นรถผ่านถนนซึ่งมีดวงหน้าทึบแยมด้วย
ความปีติยินดี ต้อนรับเราอยู่สองข้างถนนเรื่อยไปเป็น
ระยะทางไกลทีเดียว เมื่อมาถึงห้องสวดมนต์ใหญ่ของเรา
รถก็หยุด ตอนนั้นปรากฏว่าเราหลงทางกับท่านใส บาบ
แล้ว เพราะว่ามีประชาชนมากมายเหลือที่จะคณาห้อม
ล้อมท่าน ซึ่งท่านต้องถูกดึงตัวไปกับคนพวกนั้น แต่
ข้าพเจ้าเองก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นโดยเพื่อนของ
เราเช่น มร. เอ็น คัสตุรี ในไม่ช้าเขาได้นำข้าพเจ้ามาพัก
ยังห้องเดิมของข้าพเจ้าที่เรือนรับรองแขกนั่นเอง ข้าพ
เจ้าได้พบว่า ชีวิตในอาศรมนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมาก
นักนับแต่เราจากไป ในตอนเช้ายังมีระฆังตีขึ้นดัง
กังวาล ทำให้เราตื่นจากความหลับเพื่อเตรียมตัวที่จะ

มารวมกันทำสมาธิในห้องโถง อันที่จริงผู้ที่อยู่ในอาศรมก็ไม่ได้ไปที่นั่นหมดทุกคน เพราะบางคนก็ชอบที่จะไปทำสมาธิในห้องส่วนตัว บางคนก็เลือกไปที่อื่นเช่นอาจจะไปอยู่ใต้ต้นไม้หรือในถ้ำก็ได้อันที่จริงแล้วท่านไส บาบาก็ได้ปลุกไวหลายปีมาแล้วบนภูเขาสูงขึ้นไปก็ได้

ข้าพเจ้าเองชอบที่จะไปนั่งบนก้อนหินสูง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าสามารถจะทำแบบฝึกหัดโยคะในเวลาเช้าได้ และยังสามารถดูพระอาทิตย์ขึ้น พร้อมกับส่องแสงอันศักดิ์สิทธิ์ไปรอบภูเขาและทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ ทำให้บริเวณหุบเขานั้นเป็นสีทองดาราอยู่ทั่วไป ตอนนั้นข้าพเจ้าสามารถเห็นทัศนียภาพนี้ได้โดยถนัดทีเดียว ต่อมาฝูงชนได้มารวมกันเป็นวงกลมหน้าอาคารใหญ่ เพื่อจะได้พบเห็นหน้าท่านไส บาบาคือครั้งแรกในขณะที่ท่านไส บาบามายืนที่เฉลียงเพื่อยกมือชมนอวยพรแก่เขา แบบที่เขาเรียกว่า ทารชันครั้งแรก คือหมายความว่าท่านครูจะมาปรากฏตัวอวยชัยให้พรแก่สานุศิษย์ หลังจากนั้นก็มีการอินเตอรวิวคือการไปสัมภาษณ์ ไปคุยกันเป็นส่วนตัว ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่มไป นับตั้งแต่ ๑๒ คนก็มี ๒๐

คนก็มี ท่านจะใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงหรือบางทีก็
 กว่าชั่วโมงสำหรับแต่ละกลุ่ม โดยวิธีนี้ท่านสามารถจะ
 ติดต่อย่างใกล้ชิดกับบุคคลประมาณ ๑๕๐ คนต่อหนึ่ง
 วัน บางทีเวลามีนานมาก ๆ ก็มากกว่านี้ คือบางทีวัน
 หนึ่งเกิน ๑๕๐ คนก็มี ต่อมาตอนสายหน่อยมีพิธีภช
 ษณ ประมาณ ๑ ชั่วโมง ท่านใส บาบามักจะมานั่งบนเก้าอ
 สูงในห้องเป็นระยะเวลาส่วนหนึ่งในพิธีภชษณนี้ ซึ่งบาง
 ทีท่านก็ลุกเดินไประหว่างประชาชน ซึ่งนั่งอยู่ข้างนอก
 ตามต้นไม้บ้าง บางครั้งในเวลาภชษณนี้ก็มีผู้ไปสนทนา
 กันเป็นกลุ่ม ๆ ในห้องของท่าน สิ่งที่เราแน่ใจที่สุดคือ
 ว่าท่านมักจะไมทำอะไรเหมือนกัน ๒ วันติด ๆ กันเลย
 วันหนึ่งทำแบบนี้ วันรุ่งขึ้นก็มักจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ
 ไม่ทำอะไรซ้ำกันสองวันติด ๆ กัน

เมื่อถึงเวลาภชษณครั้งที่ ๒ ซึ่งปกติเป็นเวลาค่ำ
 ท่านใส บาบา อาจจะยังคงให้สัมภาษณ์หรือเรียกคนเข้า
 ไปคุยกันตามปกติ หลังจากนั้นครู่หนึ่งท่านจะออกมา
 ตามทางเดินเพื่อมาให้อาหารแก่ลูกข้างของท่านชื่อ ใส
 กิดา พอข้างตวันเห็นท่านเข้าก็มักจะเดินเข้ามาหาอย่าง

ส่งผ่าเผย พร้อมกับตัวเองวงถือพวงดอกไม้ชูมาด้วย พวงดอกไม้^{นี้}ผู้หญิงที่อยู่ในอาศรมเขาทำมาให้มัน เมื่อทั้งสองฝ่ายพบกัน ช้างไส คีตา (เป็นช้างตัวเมีย) จะนำพวงดอกไม้^{นี้}มาวางไว้บนศีรษะของท่านไส บาบ่า แล้วก็โค้งคำนับโดยย่อขาหน้าข้างขวาลง ส่วนท่านไส บาบ่าก็เอามือตบหลังแล้วเอาอาหารให้ คือมักจะเป็นผลไม้ซึ่งเอามาจากตะกร้า ซึ่งนายควาญช้างที่ประจำช้างตัว^{นี้}ได้นำมา หลังจากนั้นครู่หนึ่งท่านจะปล่อยช้าง^{นี้}ไว้กับตะกร้าผลไม้ แล้วจะเดินไปรอบ ๆ เพื่อจะคุยกับคนโน้นคน^{นี้}ซึ่งอยู่ข้าง ๆ ทางเดิน ตลอดเวลา^{นี้}ลูกช้างตัวเมียคือนางไส คีตา จะจ้องตามท่านไส บาบ่าไปตลอดเวลา และจะหมุนตัวกลับ - คือจะส่ายหัวไปหาทิศทางที่ท่านไส บาบ่ากำลังเดินอยู่ตลอดเวลา เมื่อช้างตัว^{นี้}กินอาหารเย็นซึ่งเป็นผลไม้ต่าง ๆ เสร็จแล้วก็เอาวงจับตะกร้า ซึ่งเป็นตะกร้าเปล่าแล้วกลับไปสู่คอกหรือโรงของตัวตามเดิม แต่ถ้าท่านไส บาบ่าเรียกมันให้หยุดหรือมาที่มัน มันจะเคารพคำสั่งทันที ช้างน้อยตัว^{นี้}มีผู้นำมาให้ท่านในเมื่อมันยังเป็นช้างตัวเล็กอยู่ โดยสาวกคนหนึ่งที่อยู่ทางใต้

ต่อมานางข้างน้อยตัวนี้ได้กลายเป็นสัตว์ที่ใครๆในอาศรมรักมากโดยทั่วกัน มันจะร้องแปร่แปร้นแสดงความเคารพอย่างดั่ง ในเมื่อมันเห็นเสื่อคลุมสีแดงของท่านใส บาบาคั้งแต่ระยะไกล หรือบางทีมันสามารถจะรู้สึกว่าคุณมาอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ ที่ไม่เห็นท่านด้วยสายตาก็ตาม หลายต่อหลายครั้ง เขามักจะเอามันตักแต่งร่างกายประดับประดาอย่างสวยงาม แล้วนำออกเดินเข้าชบวนแห่ไปตามถนนในพิธีสำคัญๆ ที่ประศันตินิลยัมมัน

กึ่งทางสวรรค์

หลังจากสวดภขันในตอนค่ำและพิธีกรรมที่เรียกว่า อรติ (arati) โดยมีการจุดการบูนแล้วก็มีร้องเพลงสวดมนต์บูชาเสร็จแล้ว ผุ่ชนต่างพากันหลังไหลเข้ามาในห้องใหญ่ และจากต้นไม้พากันมาสู่ที่หน้าอาคารใหญ่ ตอนนั้นทุกคนจะยืนและคอยเพื่อทำพิธีทวขันในตอนค่ำ หลังจากนั้นไม่นานท่านใส บาบาคั้งที่มีรูปร่างเล็กสวมเสื่อคลุมสีแดง และมีผมบนศีรษะฟูเป็นกระเชิงเป็นรูปโดมจะปรากฏตัวบนเฉลียง ซึ่งเขาได้จุดไฟไว้สว่างให้เห็นได้

ถนัด ตอนนั้นแต่ความเงิบสงัดทั่วบริเวณ ริมฝีปากของท่านจะเคลื่อนไหวไปมาอย่างเงิบ ๆ พร้อมกับยกมือโบกในท่าทางแสดงการให้พร ให้ทุกคนมีความสุขความเจริญโดยทั่วกัน ตอนนั้นเองทุกคนจะเกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่า มีพลังอันลึกซึ้งอ่อนหวานและจับใจอย่างเหลือเกิน สิ่งซึ่งบอกไม่ถูกว่าเป็นอะไรนี้ ได้ทำให้ดวงใจทุกดวงดูเหมือนจะโผทะยานขึ้นสู่บรรยากาศเบื้องบน ทำให้เกิดความตื่นตันใจระคนด้วยปีติอย่างสุดที่พรรณนาได้ รู้สึกว่าเกือบทุกคนจะมีดวงตาชุ่มด้วยน้ำตาแห่งความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง สภาพแห่งการเหิรลมทางจิตนี้จะขึ้นไปอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ต่อจากนั้นเราจึงจะไปกินอาหารเย็นกัน แต่ท่านไอ้ บาบ่าเองจะยังใช้เวลาส่วนมากของตอนเย็นนี้อยู่ต้อนรับแขกอีกหลายรุ่น ซึ่งอาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ของอาศรม ซึ่งมีปัญหาทางการปกครอง และผู้มาเยี่ยมต่าง ๆ ซึ่งมีปัญหาส่วนตัวเป็นการด่วน เขาเหล่านั้นจะเข้ามาพบท่านอีก

อันที่จริงชีวิตที่ประศันตินิคมนี้ก็ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปเลยในด้านภาวะความเป็นอยู่ภายในคือทาง

วิวญาณ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมท่านเป็นครั้งสุดท้าย
 ครั้งก่อนนี้ เมื่อเราผ่านประตูรั้วของพระคันดินนิลมัน
 ไปเรารู้สึกว่า จะเข้าไปสู่อณาจักรที่เต็มไปด้วยความ
 สงบเยือกเย็นที่มั่งคั่งรุ่งเรืองรอบตัวอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้
 ไม่ได้หมายความว่า เราจะลืมโลกภายนอกอันเต็มไปด้วย
 ความวุ่นวายโดยหลบหลีกมาอยู่ในที่นี้อย่างเดียวก็น่ามิได้
 แต่มันหมายความว่า เราจะรู้สึกมีความคิดตีราคาสิ่งต่าง ๆ
 ในชีวิตโดยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมากมาย คือสิ่งที่
 เราคิดว่ามีคุณค่าอย่างเหลือเกินมาแต่เดิมนั้น เมื่อมาอยู่
 ที่นี้คุณค่าของมันจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ปัญหา
 ของโลกและความยุ่งยากของโลกเราก็จะรู้สึกว่า เรามอง
 ดูมันคล้ายกับมองผ่านกล้องส่องทางไกลโดยกลับทางเสีย
 คือจะมองเห็นมันนิดเดียว และไกลออกไปจนรู้สึกว่ามัน
 ไม่เกี่ยวข้องกับเราเลยและไม่สำคัญเลย เรื่องนี้ขอให้
 ท่านลองนึกถึงกล้องส่องทางไกล คือถ้าเรามองทางหนึ่ง
 ของที่อยู่ไกลก็กลายเป็นใกล้ แต่ถ้าเรามองกลับอีก
 ทางหนึ่ง ของที่อยู่ใกล้กลับเป็นอยู่ไกลลิบลับมองเห็น
 นิดเดียว

ในเรื่องความว้าวุ่นในใจของเราก็เช่นเดียวกัน พอเราเข้ามาสู่ประเด็นดิลิยัมแล้ว ปัญหาที่เราคิดว่ามันเป็นของสำคัญเหลือเกินนั้นจะกลายเป็นไม่มีความหมายอะไรเลย และมันก็อยู่ไกลจากเราจนรู้สึกว่ามันจะไม่สามารถเข้ามาถึงใจของเราได้อีกแล้ว แม้แต่ปัญหาเฉพาะหน้าของการอยู่ที่อาศรมนี้ เช่นการที่จะต้องปรับตัวกับความอดัดความไม่สะดวกบางอย่างซึ่งเป็นของมีอยู่ และการที่จะหาของกินที่อร่อย ๆ ที่พวกเราชาวตะวันตกก็เคยกินมาเป็นนิสัย เช่นขนมปัง เนย และเนยแข็ง เนยอ่อนต่าง ๆ เราก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ของสำคัญเลย ก่อนนั้นเราอาจคิดว่า ชีวิตเราถ้าไม่มีขนมปังนมเนย เราคงจะอยู่ไม่ได้จริง ๆ แต่พอเข้ามาอยู่ที่อาศรมนี้แล้วเราจะรู้สึกว่าอะไร ๆ มันก็ไม่สำคัญ เราจะอยู่ได้สบาย ๆ เสมอ คุณค่าของสิ่งเหล่านั้นมันจะหมดไปทันที ในขณะที่เราอยู่ที่นั่นจะมีปัจจัยอย่างหนึ่งที่มีอาณาเขตเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง คือความรักความเมตตา ซึ่งแผ่รังสีออกมาจากจุดศูนย์กลางของอาศรม สิ่งนี้จะปกคลุมดวงใจทุกดวงที่อยู่ในที่นี้โดยทั่วกัน เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเศรษฐีชาวอเมริกัน

กันผู้หนึ่งซึ่งชื่อเฟรด สไนท์ ได้กล่าวถึง เมืองลูร์ดส์ (Lourdes) ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนาคริสต์ว่ามีน้ำมนต์วิเศษสามารถรักษาโรคอัมพาตได้อย่างชะงัดนับไม่ถ้วนราย เขากล่าวบรรยายถึงบรรยากาศอันศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่นั้นไว้ว่า “ทุกคนที่มาถึงสถานที่นั้นจะรู้สึกถึงความเลื่อมใสต่อพระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่ง อยากจะมอบกายถวายชีวิตทั้งหมดให้แก่พระเจ้าอย่างเหลือเกิน..... สถานที่นั้นให้บรรยากาศอันวิเวกวังเวง ทำให้เรารู้สึกเหมือนว่าอยู่ห่างไกลจากโลกมนุษย์ อันเต็มไปด้วยความชุลมุนวุ่นวายทั้งปวงทำให้เรารู้สึกว่า เราอยู่บนเส้นพรมแดนของสวรรค์อย่างแท้จริง” นี่แหละบรรยากาศของลูร์ดส์อันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาคริสต์นี้ คำบรรยายนั้นช่างเหมาะสมกับบรรยากาศ อันเต็มไปด้วยความสงบเยือกเย็นที่แผ่สร้าออกมาจับหัวใจของเราทุกคนที่ประศันดินลย์มันเหลือเกิน

ลักษณะที่สำคัญที่สุดที่น่าสนใจที่สุดแห่งชีวิตในอาศรมนี้ ก็คือประชาชนที่หลงไหลมาที่อาศรมนั้นเอง ซึ่งอาจจะเป็นผู้มาอยู่ประจำ หรือผู้มาพักชั่วคราวก็ตาม

เรื่องนี้จะเขียนบรรยายกันจริง ๆ ก็คงจะต้องเป็นหนังสือเล่มหนึ่งโดยเฉพาะทีเดียว บุคคลทั้งหมดเหล่านั้นมีมากมายหลายชนิดเหลือเกิน แต่ละคนก็มาด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน บางคนก็เดินทางมาตั้งหลายร้อยไมล์คล้ายกับบุคคลในสมัยก่อนที่ไปที่วิหาร Delphic Oracle ในสมัยโบราณ เพื่อจะไปขอคำทำนายอนาคตของตนจากวัดอันศักดิ์สิทธิ์นั้น บางคนก็มาด้วยเหตุผลทางธุรกิจคือเพื่อจะมาถามว่า เขาทำธุรกิจอย่างโน้นอย่างนี้ เช่นจะขายที่ดินใหม่ จะยื่นซองประมูลประกวดราคาจะได้ใหม่ จะมาหางานใหม่ที่โน่นที่นี้จะได้ดีไหม บ้างก็มาขอให้รักษาโรคและถามเรื่องโรคร้ายจะหายไหม อะไรทำนองนี้ บางคนก็มาในฐานะเป็นผู้แทนของกลุ่มสาวกของท่านไส บาบาในเขตอื่นเพื่อจะมาเชิญท่านไส บาบาไปในพิธีซึ่งเขาจัดขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่พวกเขาบ้าง นอกจากนั้นยังมีสาวกบางคนมาขอให้ท่านสามีไปที่บ้านของเขาโดยเฉพาะเลยทีเดียว เช่นไปทำพิธีแต่งงานให้ ไปทำพิธีตั้งชื่อลูกให้ หรือไปทำพิธีขึ้นบ้านใหม่ให้ก็มี หรือบางที่ไม่มีอะไรก็ไปเพื่อให้ลูกหลานเขาชื่นชมยินดีกันก็มี เท่าที่

พรรณนามานี้จะเห็นได้ว่า ท่านไส บาบาท้องแบ่งภาค
ได้เป็นหลายสิบภาคทีเดียวจึงจะสามารถทำให้ทุกคนที่มา
ขอร้องพอใจกันทุกคนได้

ประเภทของผู้ที่มาหาท่านไส บาบา

ความจริงที่สำคัญเรื่องหนึ่งที่เราจะต้องระลึกไว้
เกี่ยวกับท่านไส บาบาทั้งในชาตินี้และในชาติก่อน คือว่า
เราอย่าไปถือว่าท่านไส บาบานี้เป็นหมอดูหมอดูเสน่ห์ เป็น
ผู้แนะนำธุรกิจเป็นผู้ค้นคว้าทางวิญญาณ หรือเป็นหมอ
รักษาโรคสารพัดอย่าง เช่นนี้ไม่ได้ทั้งสิ้น ท่านถือว่า
ทุกคนที่มาหาท่าน เป็นเหมือนกับลูกหลานเล็ก ๆ ของ
ท่าน ซึ่งบางคนทำตุ๊กตาหรือเครื่องเล่นฟังก์ก็มาหาให้
ท่านช่วยปะช่วยเชื่อมให้ที่ บางคนก็เป็นโรคปวดหูมาขอ
ให้ท่านช่วยเป่าให้ บ้างก็มาต้องการจะให้ท่านช่วยพูด
ปลุกปลอบใจให้ โดยถือว่าท่านเป็นพ่อแม่ของตน ท่าน
ก็ทำตาม และพยายามจะทำให้ทุกคนที่มาหาได้รับความ
พอใจในแต่ละระดับของแต่ละคนเสมอ ท่านใช้พลังทาง
จิตของท่าน พยายามยกระดับจิตของเขาขึ้นไปสู่ระดับที่

สูงและประณีตยิ่งขึ้น เพราะสภาพเช่นนี้แหละเป็นจุด
หมายปลายทางแห่งชีวิตทุกคน

มีเรื่องกล่าวไว้ว่าท่านพระกฤษณะได้เคยบรรยาย
ลักษณะของคนที่เคยหลงใหลมาหาท่านไว้เป็น ๔ ประ-
เภทด้วยกัน ประเภทแรกผู้ที่มีความทุกข์ร้อนแสนสาหัส
มาเพื่อขอความช่วยเหลือจริงๆ ประเภทที่ ๒ ผู้ที่อยากได้
ให้สมประสงค์ในทางโลกอยากรวยอยากมั่งมีเป็นเศรษฐี
อะไรทำนองนี้ ประเภทที่ ๓ ผู้ที่อยากจะได้รับความรู้
ความเข้าใจในเรื่องทางจิตทางวิญญาณ คือมาเพื่อต้องการ
ธรรมะ ประเภทที่ ๔ ผู้ได้เข้าถึงความพัฒนาทางวิญ-
ญาณชั้นสูงพอสมควรแล้ว คือได้ฌานแล้วก็อยากจะเร่ง
ความเพียร เพื่อผลทางวิญญาณให้สูงขึ้นต่อไปอีก

ฉะนั้นท่านพระกฤษณะจึงได้กล่าวว่าภาระของท่าน
ก็คือให้แก่มก ๆ คนที่เขาขอร้องมา เขาจะเอาอะไรก็ให้
เขาไปเท่าที่จะให้ได้ ความช่วยเหลือของท่านหลงใหล
ไปให้แก่คนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน แต่นั่นแหละแต่ละคน
ก็ได้รับไปตามความสามารถที่เขาจะรับได้ คือสุดแท้แต่
ว่าแต่ละคนจะมีระดับความเจริญของจิตอยู่ในขนาดไหน

ท่านใส บาบາเองได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ว่า เปรียบเหมือน
 รังสีของดวงอาทิตย์ยอมสาดแสงไปตกต้องทุกคน ซึ่งอยู่
 ในระยะจะสาดแสงได้โดยไม่ยกเว้น แต่ทว่าบางคนมี
 อุปสรรคคือมีอะไรมาบังไว้ เช่นไปอยู่ในห้องเสีย เขา
 คงจะได้ไปเพียงส่วนหนึ่งของรังสีนั้นเท่านั้น การที่เรา
 พยายามพัฒนาวิญญาณของตัวให้ดีขึ้น ก็คล้าย ๆ กับว่า
 การออกมาจากที่มุงที่บังเพื่อรับแสงอาทิตย์ได้อย่างเต็มที่
 ฉะนั้น

แม้ในปัจจุบันนี้ซึ่งเป็นเวลาหลังจากสมัยท่าน
 พระกฤษณะจนถึงห้าพันปี บุคคลที่หลงใหลมาหาท่าน
 ใส บาบาก็ยังมีประเภทดังกล่าวมาแล้วเช่นเดียวกันนั้น
 เอง และโดยวิธีเดียวกัน ท่านใส บาบาท่านพยายาม
 ช่วยทุกคนเท่าที่ท่านจะช่วยให้ได้โดยไม่เลือกหน้า ท่าน
 อวยชัยให้พรแก่เขาเหมือนกันทุกคน แต่แต่ละแต่ละ
 คนคงจะได้รับพรจากท่านไม่เท่ากัน สุดแท้แต่ว่าเขาจะ
 มีความสามารถรับได้มากน้อยแค่ไหน ถ้าเขายังต้องการ
 ลาภยศสรรเสริญในทางวัตถุอยู่ เขาก็ได้สิ่งที่เขาต้องการ
 ไป แต่ถ้าเขามีความต้องการสูงกว่านั้น เช่นพวกที่ได้

ฆานมาแล้วก็เป็นผู้ซึ่งพร้อมจะรับแสงอาทิตย์อย่างเต็มที่
 แล้ว ประเภทหลังนี้เป็นธรรมดาไม่ว่าในสมัยไหน ย่อม
 มีจำนวนน้อยกว่าประเภทอื่น ข้าพเจ้าเองได้พบบางคน
 บางประเภท ซึ่งอยู่ในจำนวนที่ได้ฆานแล้วเหมือนกัน
 พวกเขาไม่ได้หมายความว่า จะมาฆวตอยู่บำเพ็ญเนกขัมม-
 บารมอยู่ทอสมรเท่านั้น บางคนยังฆวตอยู่เป็นผู้ครอง
 เรือนกัม แต่เป็นผู้บรรลุดังภูมิธรรมชั้นสูงคือเป็นฆาน-
 บุคคลคือผู้ที่ได้ฆานแล้ว

ระดับความเจริญทางวิญญาณต่าง ๆ กัน

ต่อมาเมื่อผมผู้รูว่าข้าพเจ้ากำลังจะเขียนหนังสือ
 บรรยายถึงเรื่องท่านไส บาบาและอาศรมของท่าน ก็มี
 หญิงคนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้อุทิศชีวิตของตนให้แก่การงานของ
 ท่านไส บาบาแล้ว ได้ให้ข้าพเจ้ายืมหนังสือบันทึกประ-
 จำวันของเธอ ซึ่งเธอได้บันทึกไว้ตั้งแต่วันที่เธอมาที่
 ปุตตปารตีครั้งแรกเมื่อประมาณปี ๑๙๕๐ หนังสือเล่มนี้
 เป็นเอกสารซึ่งน่าสนใจมาก แสดงให้ข้าพเจ้าทราบถึง
 ชีวิตความเป็นอยู่ของท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตีใน

สมัยก่อนที่จะได้มีการสร้างประสันตินิลยมัชนันต์ดังที่เห็น
 อยู่^๕ จากบันทึกประจำวันนั้นข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่า มี
 สิ่งสำคัญอีกหลายสิ่งซึ่งข้าพเจ้ายังไม่รู้เลยเกี่ยวกับท่านไส
 บาบาน^๕ ตัวอย่างเช่นหลายต่อหลายคนคิดว่าสมัยก่อน
 ซึ่งท่านยังไม่ได้เทศนาสั่งสอนเป็นชั้นเป็นอันนั้น คือ
 ก่อนที่ท่านจะมีอายุ ๓๒ ปี^๕ ท่านคงจะไม่ได้เทศนา
 สั่งสอนอะไรเลย

จริงอยู่ในสมัย ๓๐ ปีแรกของท่านนั้น โดยมาก
 ท่านมักจะมีชีวิตเกี่ยวกับลีลาและมัชฌิมา หมายความว่า
 ว่ามักจะได้แสดงปรากฏการณ์ภาพนิมิต ซึ่งหนักไปในทาง
 ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เช่นการเดินทางด้วยจิต การรักษา
 โรคได้อย่างมหัศจรรย์และปาฏิหาริย์อื่น ๆ แต่ความจริง
 เมื่อข้าพเจ้าดูตามบันทึกประจำวันของสตรีผู้^๕แล้ว ก็
 เห็นได้ว่าท่านมีการสั่งสอน คือมีการเทศน์เกี่ยวกับ
 ธรรมะสอดแทรกอยู่ด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่แสดงปาฏิ-
 หาริย์อย่างเดียว เหมือนอย่างที่คุณทุกคนหรือส่วนมาก
 เข้าใจกัน เป็นธรรมดาที่คนจำนวนไม่น้อยมาหาท่านก็
 ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากจะมาเห็นท่านแสดง

ปาฏิหาริย์อย่างโน้นอย่างนี้ พวกนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับว่า อยู่โรงเรียนในชั้นอนุบาลของโรงเรียนทางวิญญานของโลก พวกนี้จำเป็นจะต้องมีไม้ค้ำยันซึ่งเขาสามารถจะเห็นได้ เขาจะถือเอาปาฏิหาริย์นี่เองเป็นไม้ค้ำยันสำหรับที่เขาจะได้ปีนป่ายบันไดแห่งความเจริญทางวิญญานสูงขึ้นไป ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์เสียเลยพวกนี้ก็ชนไม่ถึง เพราะจิตใจของเขาอยู่ในชั้นอนุบาลแค่นั้น หรือไม่เช่นนั้น เขาก็ต้องการมาเพื่อให้ท่านได้ช่วยเขาในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ หรือแก้ปัญหามานานในโลกให้เขาบ้าง เมื่อเขาได้รู้เห็นสิ่งที่เขาต้องการ หรือเขาได้รับสิ่งที่เขาต้องการตามความปรารถนาแล้ว ต่อไปย่อมสุดแล้วแต่ว่าเขาจะมีความเจริญทางจิตใจมากน้อยเพียงไร ถ้าเขามีความเจริญทางจิตใจแค่นั้นมีความคิดต่ำ ๆ แค่นั้น เขาย่อมไม่สามารถจะรับธรรมะสูงขึ้นได้ หนัก ๆ เข้าเขาก็หายไปทีละคนสองคนและไม่มาอีก เพราะเขาถือว่าเขาได้รับสิ่งที่สมประสงค์แล้ว หรือมีบางรายไม่ได้รับสิ่งสมประสงค์ก็มี ในเมื่อมันเหลือวิสัยที่ท่านจะช่วยเขาได้ เขาก็เกิดความผิดหวัง พวกนี้ไปแล้วก็ไม่กลับมาอีกเหมือนกัน

แต่ยังมีอีกหลายคนผู้ซึ่งมีจิตใจอยู่ในขั้นสูงขึ้นไปในโรงเรียนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งมีจิตใจใคร่หาความจริงเกี่ยวกับความสุขซึ่งอยู่เหนือความสุขทางโลกนั้นขึ้นไปอีก สำหรับบุคคลประเภทนี้ ท่านไส บาบามักจะให้คำแนะนำสั่งสอนในทางวิญญาณ ทำให้เขาเกิดสัมมาทิฏฐิตั้งแต่ต้นเลยทีเดียว ทำให้เขามีความรู้สึกรู้สึกที่ถูกต้อง มีการกระทำที่ถูกต้องอยู่ตลอดเวลา สำหรับคนประเภทนี้แหละท่านมักจะให้คำแนะนำแนวการปฏิบัติ เพื่อความเจริญทางจิตให้แก่เขาเป็นรายตัวเป็นรายบุคคล

ภักดีโยคะ

ส่วนมากของการสอนที่ท่านสอนนั้น มักเป็นไปโดยเล่านิทานให้ฟังเป็นนิทานเปรียบเทียบบ้าง เป็นเรื่องนิทานพื้นบ้านเพื่อมีคติสอนใจบางอย่างบ้าง ทั้งหมดนี้ท่านได้เน้นให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีชีวิตอยู่อย่างไรวินิจจะถูกต้อง โดยที่ท่านบอกว่าการที่เราสามารถพูดคำเพราะ ๆ ออกมาได้อย่างสวยงามก็ดี หรือการที่เราไปนั่งเฝ้าความจริงในทางอภิปรัชญา คือทาง

ธรรมะสูง ๆ ลึก ๆ แล้วก็ติดตังอยู่แค่นั้น ก็เท่ากับเป็น
การสร้างตาข่ายคลุมตัวไว้ จะไม่ทำให้เราถึงความเจริญ
ในทางวิญญาณได้เลย

วิถีทางที่ท่านไส บาบ่าได้แนะนำสาวกตั้งแต่ต้นนั้น
ส่วนใหญ่ก็เป็นภักติหมัคค์ หรือโยคะแห่งความรักอันศักดิ์
สิทธิ์นั่นเอง การปฏิบัติโยคะแบบนี้ก็เช่นเดียวกับแบบ
อื่น คือหมายความว่าเราจะต้องเอาชนะการยึดมั่นติดมั่น
ในความทะยานอยากของเรา ในด้านวัตถุ เช่นอยากได้
ชื่อเสียง อยากเป็นคนสำคัญมีความมานะอหังการต่าง ๆ
และเราต้องพยายามขบไล่ความรู้สึกที่ถือตัวถือตนที่ซ่อน
อยู่ในส่วนลึกส่วนมืดของหัวใจออกไปให้หมด เพราะ
ฉะนั้น เราจำเป็นจะต้องเป็นผู้เตรียมพร้อมที่จะได้รับ
ความลำบากจากการบำเพ็ญทุกกรกิริยา หรือจากการ
ปฏิเสธไม่ยอมรับวัตถุกำมต่าง ๆ และจะต้องมีอะไรอีก
หลายอย่างซึ่งเราจะรู้สึกว่ามันเป็นความไม่ยุติธรรม
อย่างยิ่งที่เราจะต้องได้รับอย่างนั้น แต่เราจะต้องยอมรับ
มันด้วยอำนาจของความภักดี คือภักติโยคะนี้

การคุกคามเกรยวกราด

คือการขู่ข่มเหลือควยเมตตาเหมือนกัน

จุดสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้จากบันทึกประจำวันนั้นคือว่า บางครั้งเราจะรู้สึกว่าคุณไส่ บาบ่า เป็นผู้เอาจริงเอาจังเข้มงวด หรือด่าเกรยวกราดใส่สาวกบางคนเหมือนกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่าท่านได้เมตตากรุณาต่อสาวกผู้นั้นมากทีเดียว ซึ่งอันที่จริงแล้วนั้นเป็นคำอวยพรในแบบที่ซ่อนมาในคำดุด่านั่นเอง เพราะฉะนั้น จึงไม่ได้หมายความอย่างที่คนทั่วไปคิดว่าท่านเกลียดสาวกคนนั้นแล้วก็ขับไล่เขาไป ตรงกันข้าม กรณีเช่นนี้ หมายความว่าท่านหวังดีต่อเขามากเป็นพิเศษ และคิดว่า สาวกผู้นั้นสมควรจะได้รับความเจริญทางวิญญาณสูงขึ้นไป ท่านจึงนำตัวเขามาอัดฉีดมาปรับปรุงอย่างขนานใหญ่ด้วยการดุด่าเกรยวกราด คล้าย ๆ กับจะไม่ปรานีกันเลยฉะนั้น ทั้งนี้หมายความว่าท่านกำลังฝึกฝนให้เขาก้าวหน้าไปในความเจริญของวิญญาณมากขึ้นเป็นลำดับ และบางครั้งดูเหมือนว่าท่านจะทดลองความอดทนของบุคคลจนถึงขั้นสูงสุดทีเดียว และแม้ว่าจะได้มี

การทดลองกันถึงขนาดนี้แล้วก็ตาม บางครั้งถ้าจำเป็น
 ท่านจะให้สาวกคนนั้น ผ่านกระบวนการขัดสีวิวัตรณ
 คือตกแต่งปรับปรุงให้เรียบร้อยดียิ่งขึ้นไปอีก ซึ่งอาจจะ
 ทำให้สาวกผู้นั้นเกิดความเดือดร้อนว่า ตนเองกำลังได้รับความ
 ความไม่ยุติธรรมเลย แต่ว่าท่านก็ต้องทำเพื่อให้เขาได้
 รับความเข้าใจชีวิตที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก ดังนั้นเราจึงเห็น
 ว่าสาวกบางคนที่เคยอยู่กับท่านนาน ๆ ที่นี้ ได้ช่วยให้
 เราเห็นความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่ในการกระทำหลายอย่าง
 ของท่านว่าท่านมีจุดประสงค์อย่างไรบ้าง มันทำให้เรา
 เข้าใจความหมายลึกซึ้งของสิ่งที่ท่านได้กระทำและได้พูด
 ไปนั้น เพราะบางทีท่านไม่ได้บอกแต่มันมีความหมาย
 ลึกซึ้งซ่อนอยู่ และเรื่องเช่นนี้ต้องเป็นผู้เข้าใจอันจริง
 จะอ่านออก

ปาฏิหาริย์ที่เหนือปาฏิหาริย์ทั้งปวง

คือกระแสแห่งเมตตาคาจิตที่เข้าถึงใจของทุกคน

เมื่อวันเวลาล่วงไปที่อาศรมนั้นก็ปรากฏว่ามีสาวก
 หน้าใหม่เข้ามาสู่อาศรมนั้นมากขึ้น พวกนี้บางคนมีเรื่อง

ที่น่าประทับใจมาแล้วให้เราฟังเกี่ยวกับประสบการณ์อัน
 เป็นปาฏิหาริย์ หรือความมหัศจรรย์ทางวิญญาณเกี่ยวกับ
 ท่านไอ บาบามากขึ้น ข้าพเจ้าได้จดบันทึกเหล่านี้ไว้
 และได้ขอร้องจากบุคคลที่เล่าให้ฟังหลายคน ขออนุญาต
 ใช้ชื่อจริงของเขา และขอระบุสถานที่จริงประกอบด้วย
 บุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลที่น่าเคารพนับถือเชื่อถือได้จริงๆ
 เป็นผู้ที่มีคนรู้จักดี สมควรจะเป็นพยานยืนยันของข้อ
 เท็จจริงที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้ เรื่องทั้งหมดเหล่านี้จะ
 เป็นเครื่องช่วยท่านผู้อ่านบางคนให้เข้าใจถึงความจริงซึ่ง
 อยู่นอกเหนือประสบการณ์ที่เราได้พบกันอยู่ทุกวัน จน
 กระทั่งคุณผู้ออกจะเหลือเชื่อจริงๆ

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะพยายามบรรยายถึงความรู้สึก
 ของเราในการพบท่านสวามีครั้งสุดท้าย ก่อนที่เราจะ
 เดินทางจากออสเตรียไปในตอนปลายเดือนสิงหาคม แะ
 ในขณะที่อยู่ที่ประเทศนิวยอร์กนี้ เราไม่ได้มีการติดต่อ
 กันเคยกันอย่างใกล้ชิดกับท่านเหมือนอย่างที่เราเคยอยู่
 ที่บรินดาวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ฮอว์สสลีย์สตัน เรา
 มีความใกล้ชิดกับท่านมากเหลือเกิน ที่ออสเตรีย

เป็นไปอีกแบบหนึ่ง เพราะว่ามิใช่คนมากมายเหลือเกิน
เข้า ๆ ออก ๆ ผ่านไปผ่านมาไม่หยุดหย่อน หรือไม่มี
พิธีการทางศาสนาในโอกาสต่าง ๆ กันหลายครั้ง

ในระหว่างที่เราพักอยู่ที่นั่นนั้นได้มีพิธีสำคัญอยู่
สองครั้ง คือ ครุปูรมิมา ในเดือนกรกฎาคม ซึ่งเป็น
การฉลองพิเศษ เพื่อรำลึกถึงบุญคุณของท่านครุ คือครุ
และการฉลองเนื่องในการที่ประสันตินิลยัมนี้ได้รับอนุ
ญาติให้ยกฐานะขึ้นเป็นเมือง ๆ หนึ่ง สำหรับในโอกาส
หลังซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างวันที่ ๕ สิงหาคมนั้น มีเจ้า
หน้าที่คนสำคัญหลายคนได้มาร่วมงานด้วยจากเมืองใกล้เคียง
เช่นที่เมืองเบนุโกนดา เมืองอนันตปุระและจาก
เมืองหลวงของแคว้นนั้น คือเมืองไฮเดอราบัดด้วย ผู้ที่มา
เยี่ยมบางคนเป็นสาวกของท่านไส่ บาบ่า และบางคน
ยังไม่ใช่ หลังจากที่ได้ทำพิธียกฐานะสถานนั้นให้เป็น
เมืองแล้ว ท่านไส่ บาบ่าได้นำเอาช่อดอกไม้ช่อใหญ่มาให้
แก่ทุกคนที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่มาในพิธี

ต่อจากนั้นได้มีประชาชนมากกว่า ๑,๐๐๐ คนมา
ร่วมกันนั่งรับประทานอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย ส่วน

ท่านสามี ก็เดินไปเดินมาอยู่อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ระหว่างแขกผู้มาเยือน เพื่อที่จะรู้ว่าแขกทุกคนจะต้องมีอาหารกินอย่างอ้วนหน้าสำราญ และมีความสุขกลับไปโดยทั่วหน้ากัน แต่ทั้ง ๆ ที่ท่านสามีต้องมีภาระงานยุ่งอย่างนี้ เรากรูสึกว่ายังมีความสุขหรือมีโชคที่ใดมีโอกาสดูเห็นท่านบ่อยครั้ง

เมตคาปาฏิหาริย์

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินทางไปกับท่านในการเดินทางเป็นทางการ เป็นเวลา ๓ วันที่อนันตะปุระ ที่นั่นข้าพเจ้าได้พบและได้คุยกับสาวกของท่านจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กหนุ่มด้วยกัน และท่านมักจะเรียกไอริสและข้าพเจ้าให้เข้าไปในห้องส่วนตัว ซึ่งท่านกำลังพบปะสนทนากับผู้มาเยี่ยมกลุ่มหนึ่ง จากต่างประเทศ ดังนั้นเราจึงนั่งลงที่ข้างล่างปลายเท้าของท่านกับบุคคลหลายกลุ่ม ที่มาจากฝรั่งเศสบ้าง อิตาลีบ้าง อเมริกาใต้บ้าง เยอรมันนี่ เดนมาร์คและเปอร์เซียบ้าง

ทุกครั้งที่เราได้เห็นท่านทำให้แขกผู้มาเยือนจากต่างประเทศนั้น ได้รับความตกตะลึงและได้รับความเบิกบานใจ โดยการแสดงปาฏิหาริย์หยิบเอาวัตถุมาจากอากาศ เช่นการเอาวัตถุคือขี้เก๋าคัดสัทธิหรือของหวานบ้าง มาให้พวกเราทุกคนกิน หรือไม่กี่เอาอัญมณีอย่างใดอย่างหนึ่ง มาให้แก่ผู้ที่มาเยือนคนใดคนหนึ่งเป็นต้น และในทุกโอกาส เราก็คงได้เป็นประจักษ์พยานต่อปาฏิหาริย์อันสำคัญที่สุดนี้ด้วยทุกครั้ง คือว่าผู้ที่มาเยือนนั้น ทุกคนจะมีความรู้สึกตื่นเต้น และประทับใจมากในปาฏิหาริย์ที่เหนือปาฏิหาริย์อย่างอื่นใด คือความรักหรือความกรุณาที่หลังไหลมาจากดวงใจอันไม่มีมลทิน อันปราศจากความเห็นแก่ตัวของท่านนั่นเอง นี่เป็นปาฏิหาริย์ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์อื่นใด คือจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาของท่าน และทุกคนสามารถได้รับกระแสแห่งความเมตตาอันนี้โดยทั่วกัน เรื่องเช่นนี้เราได้รู้สึกและมีประสบการณ์กับท่านบ่อยครั้งเหลือเกิน

และต่อมาเมื่อเหลือเวลาอีกไม่กี่วันที่เราจะต้องจากไป ท่านได้เรียกเราเข้าไปพบท่านทุกวัน การพบ

ปะสนทนากันก่อนที่จะลาจากกันไปนี้ บางครั้งกินเวลาถึงสองชั่วโมง เราทุกคนในอาศรมนั้นต่างได้รับความเบิกบานใจโดยทั่วกัน บางคนก็เช่นเดียวกับพวกเราคือกำลังจะต้องเดินทางจากไป แต่บางคนก็ยังอยู่ที่อาศรมนั้น ทุกครั้งท่านไส บาบาจะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับทางธรรมะคือเรื่องวิญญานก่อน ต่อไปเป็นเรื่องทั่วไปหรือไม่ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของคนใดคนหนึ่ง ซึ่งสามารถจะนำมาพูดกันได้ในกลุ่มนั้น

วันอำลากระแสน้ำแห่งเมตตา

ในการพบปะกันครั้งสุดท้ายก็มี มร. เค อาร์ เค ภัต ซึ่งเรากำลังจะอาศัยรถของท่านไปบังกาลอร์ มร. ภัต^{๒๕} เป็นผู้จัดการที่ได้ลาออกแล้วของบริษัทประกันชีวิตของอินเดีย เขาเป็นโรคหัวใจอย่างรุนแรงหลังจากที่ลาออกจากราชการแล้ว และเดี๋ยวนี้^{๒๕} ได้ใช้เวลาส่วนมากอยู่ที่ประคันตินิลัมโดยเขาเป็นผู้บอกเองว่า เขาเป็นผู้มีชีวิตอยู่ได้นี้ ก็ด้วยความกรุณาของท่านไส บาบา โดยแท้ เขากับภรรยาของเขาตอนนี้กำลังจะกลับไป

บังกาลอร์ชั่วขณะหนึ่ง เพื่อไปจัดแจงเรื่องธุระส่วนตัวเสียก่อน แต่ในระยะสองสามวันต่อมานี้ มร. ภักดิ์รู้สึกปวดหัวใจทางด้านซ้ายมาก และหมอบทุกคนได้ห้ามเขาไม่ให้ขับรถ ข้าพเจ้าจึงอาสาว่าจะเป็นผู้ขับรถแทนเขา หลังจากการสนทนากันด้วยเรื่องทั่วไปในกลุ่มของเราซึ่งมี ๘ คนแล้ว ท่านไอ้ บาบ่าได้นำคนที่กำลังจะต้องจากไปนี้เข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง เพื่อจะไปพูดกันเป็นส่วนตัวแต่ละคน คนแรกได้แก่ท่านมหารานีของแคว้นกุชและธิดาของเธอชื่อนันทะ ท่านรานีนี้กำลังเดินทางไปบ้านของเธอในบอมเบย์ ส่วนนันทะก็กำลังจะเดินทางไปส่งมารดาชั่วระยะหนึ่ง แล้วต่อจากนั้นจึงจะกลับมาพักอยู่ที่อาศรมต่อไป

ผู้พบท่านต่อไปก็คือไอริสกับข้าพเจ้าซึ่งถูกท่านสวามีเรียกไปพบโดยลำพังเราสองคน เมื่ออยู่กันตามลำพังแล้วท่านไม่ได้พูดตลกคนองหรือยั่วเย้าเร่อีกต่อไป แต่พูดอย่างเอางานเอាកาร ด้วยเสียงแสดงความเมตตาอย่างลึกซึ้ง ดูรู้สึกว่าท่านเป็นเหมือนกับแม่คนหนึ่งซึ่งคล้าย ๆ กับจะส่งลูกไปอยู่โรงเรียนประจำฉะนั้น แต่ที่

มีพิเศษคือว่า ท่านมีลักษณะเป็นธาตุแท้ของแม่ทั้งหมดใน
 โลกนี้รวมกันเลยทีเดียว กระแสธารแห่งความเมตตาและ
 ความรักที่ไหลออกมาจากท่านนั้น เป็นเสมือนหนึ่งแม่น้ำ
 ซึ่งจะพัดพาเราออกไปสู่มหาสมุทรแห่งความรักและความ
 เมตตาอันไม่มีขอบเขตเลยฉะฉาน และในมหาสมุทรดัง
 กล่าวนี้เรารู้สึกว่าร่างกายของเราได้หายไปหมด พร้อม
 กันนั้นความวิตกกังวลความเห็นแก่ตัวความกลัวใจต่าง ๆ
 ซึ่งซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจของเราเนี่ย ก็ละลายหาย
 ไปด้วยเช่นเดียวกัน ในช่วงขณะที่เรามีความสุขอย่าง
 ลึกซึ้งอย่างบอกไม่ถูกนี้ ทำให้เรารู้สึกว่าเราได้เข้าไปสู่
 ภาวะอันไม่มีขอบเขตจริงๆ ผลก็คือทำให้เรามีปีติยินดี
 อย่างที่เราเรียกว่า ไม่มีวันจะเลื่อนลงไปเลยชั่วชีวิต
 ของเรา

ท่านสาวกของท่านไซ่ บาบาสหลายต่อหลายคนได้
 เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงประสบการณ์ของเขาเอง เกี่ยวกับ
 ปาฏิหาริย์อันนอกเหนือและลึกซึ้งยิ่งกว่าปาฏิหาริย์อื่นใด
 ดังกล่าวมาแล้ว เป็นปาฏิหาริย์ที่ทำให้บุคคลลี้มร่างกายนี้
 แล้วล่องลอยไปสู่ ภาวะ หรือเข้าถึงภาวะอันเป็นทิพย์ซึ่ง

มีอยู่'ในตัวทุก ๆ คนโดยทั่วกัน แต่ฉันแหละทุก ๆ คน
 ก็เหมือนกันกับข้าพเจ้า คือไม่สามารถจะบรรยายความ
 รู้สึกออกมาเป็นภาษาพูดได้อย่างเพียงพอ เพราะความ
 รู้สึกนี้เป็นภาพที่ลึกซึ้งคมคายเกินกว่าที่จะบรรยายเป็น
 คำพูดได้จริง ๆ หลังจากที่ ได้ให้คำแนะนำเป็นส่วนตัวแก่
 เราเกี่ยวกับการงานสุขภาพและวิธีการครองชีพแล้ว ท่าน
 ได้ปลอบโยนเราไม่ให้กลัวหรือกังวลสิ่งใด เพราะว่าท่าน
 จะอยู่กับเราตลอดไปในหัวใจของเรา ต่อจากนั้นท่าน
 สวมไม้เท้ามือขึ้นในอากาศ แต่คราวนี้เท้าเป็นวงกลม
 ในทางดิ่งเหมือนกับลูกล้อที่หมุนไปจะนั้น เมื่อท่านหยุด
 ไม้เท้าหมุนดังกล่าวมาแล้วนั้นก็ปรากฏว่าท่านถือภาชนะ
 เงินบรรจุอะไรสักอย่างหนึ่งเล็ก ๆ ไว้ในมือสูงประมาณ
 ๑ นิ้ว มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ นิ้วเศษ เมื่อ
 ท่านเปิดภาชนะนั้นขึ้นก็ปรากฏว่ามีกลิ่นหอมหวานน่าชื่น
 ใจตลบอบอวลไปทั่วห้อง ภาชนะนั้นเต็มไปด้วยวิญญูติสี
 เทาอ่อน ๆ ซึ่งปรากฏว่ามันทำให้ชื่นใจทั้งในด้านจมูกทั้ง
 ในด้านลิ้น คือในเวลาใช้ลิ้นแตะจะมีรสชุ่มห้วอกดีเหลือ
 เกิน ท่านได้เอาวิญญูติชนิดนี้ให้แก่เรา และบอกให้เรา

กนิษฐิณีวันละเล็กวันละน้อยทุกวัน เพื่อว่าจะทำให้เรา
ได้รับประโยชน์ และพรสวรรค์เกิดขึ้นทั้งแก่ร่างกายและ
จิตใจพร้อมกัน

เสกใบไม้ทะเลฤๅษณ์

บุคคลสุดท้ายที่ท่านพบเป็นส่วนตัวก็คือ มร. และ
มิสซิสภักดิ์ เนื่องจากวันนั้นเป็นวันมงคลพิเศษสำหรับ
สาวกของท่านสุพราหมณีเยม ซึ่งเป็นหัวหน้าเทพยดาผู้
รักษากันโดยทั่วไป มิสซิสภักดิ์ได้นำช่อดอกไม้เล็ก ๆ
และใบตุงลาหลายใบเข้ามาด้วย สิ่งของเหล่านี้เธอได้นำไป
วางไว้ที่เท้าของท่านไส บาบ่า ผู้ซึ่งสำหรับเธอแล้วเธอ
ถือว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าของสุพราหมณีเยมมาเกิดทีเดียว เหตุ
ผลในเรื่องนี้ เราจะสามารถเข้าใจได้อย่างดีจากประสพ-
การณ์อันมหัศจรรย์ ซึ่งข้าพเจ้าจะได้เล่าให้ท่านฟังใน
บทต่อไปว่าเหตุใด มิสซิสภักดิ์จึงถือว่าท่านไส บาบ่านี้เป็น
พระเจ้าของเธอ คือเทพสุพราหมณีเยมมาเกิดใหม่ในรูป
ท่านไส บาบ่านี้ ท่านไส บาบ่าได้เอาดอกไม้สองสามดอก
นี้มาวางไปรยไว้บนผมของเธอ ต่อจากนั้นก็บอกให้เรา

ทุกคนคอยก่อน เราคิดกันว่าท่านจะเอา *ประสาธ* คือ
 ห่อวิญญูให้เป็นของขวัญที่ระลึก เมื่อบอกแล้วท่านก็ขึ้นไป
 ข้างบนไปยังห้องรับประทานอาหารของท่าน ซึ่งอยู่ตรง
 กับห้องที่เราพบกันเป็นส่วนตัวนี้เลยทีเดียว คืออยู่ตรง
 กันแต่ว่าอยู่ชั้นบน เราคิดว่าท่านคงจะเอาดอกไม้ที่เหลื่อ
 ไปด้วยกับท่าน แล้วเราจึงยืนคอยอยู่โดยทั่วกัน ไอริส
 กับข้าพเจ้ายืนคอยอยู่ข้าง ๆ มร. ภัต คือทางซ้ายมือของเขา
 ส่วนมิสซิสภักดิ์ผู้เป็นภรรยาอยู่ข้างขวาของสามี คนอื่น
 นอกจากนอญอกด้านหนึ่งของห้อง

ในขณะที่เรากำลังคุยกันอยู่กับ มร. ภัต ซึ่งเป็น
 คนสูงมากนั้น ไอริสได้เห็นอะไรอย่างหนึ่งซึ่งคิดว่ามัน
 เป็นเกล็ดของสีเก่า ๆ ซึ่งแห้งแล้วหล่นลงมาจากเพดาน
 ห้อง ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้สังเกตจนกระทั่งเกล็ดเหล่านั้น
 หล่นลงมาอยู่ประมาณเหนือไหล่ข้างซ้ายของ มร. ภัต
 ประมาณ ๑ ฟุตครึ่ง ต่อจากนั้นมันก็หล่นลงมาที่ไหล่
 ข้างซ้ายของ มร. ภัตพอดี ต่อมาข้าพเจ้าได้สังเกตว่า
 เกล็ดเหล่านั้นความจริงคือใบตุรสีและกลีบดอกไม้สองสาม
 กลีบนั่นเอง ข้าพเจ้าสังเกตจากดวงหน้าของ มร. ภัตก็

เห็นว่า เขารู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่เป็นปาฏิหาริย์เกิดขึ้นบ้างแล้ว และข้าพเจ้าก็นึกว่ามันจะเป็นอะไรกันแน่ เหตุไรเกล็ดหรือกลีบเหล่านั้น จึงหล่นลงมาจากเพดานห้องที่บ ๆ ได้ ข้าพเจ้าให้เหตุผลจริง ๆ ไม่ได้ว่า การที่สิ่งเหล่านั้นจะหล่นลงมาจากอะไรในห้อง ซึ่งไม่มีเครื่องประดับประดาอะไรเลย นอกจากเก้าอี้ตัวหนึ่งและตู้ใบหนึ่งที่มุมไกลออกไปนั้นก็คงเป็นไปได้ และกำแพงของห้องไม่มีเครื่องประดับประดาอะไรเลย นอกจากนั้นกลีบดอกไม้หรือใบตुरुสนี่ จะว่ามันหล่นลงมาจากศิระหิมิสชิสภักดิ์ก็ได้ เพราะว่าเธอเป็นคนเตี้ยและอยู่ทางขวาของสามีของเธอด้วย ส่วนเกล็ดและใบไม้เหล่านั้น หล่นลงมาจากระดับสูงอยู่ทางซ้ายของสามีของเธอ

อนึ่ง ไม่ปรากฏว่า มีใบไม้อะไรอยู่ที่ผมของเธอเลยนอกจากดอกไม้เท่านั้น และดอกไม้ก็ยังอยู่ในที่เดิมหลังจากที่เกิดเหตุการณ์นี้แล้ว นอกจากนั้นจะว่าใบไม้ที่ถูกลมพัดมาจากหน้าต่างก็ไม่ได้ เพราะไม่มีลมเลย อากาศเงียบสนิท ที่สำคัญคือไม่มีใบตुरुสนี หรือพุ่มไม้ต้นตुरुสนีอยู่ใกล้ ๆ หน้าต่างนั้นเลย สมมติว่ามันจะ

ลอยเข้ามาทางหน้าต่าง มันก็จะลอยเข้ามาสูงขนาดนั้น ซึ่งภรรยาข้าพเจ้าเห็นมาระยะแรกย่อมเป็นไปไม่ได้ เมื่อคิดไปคิดมาข้าพเจ้ารู้สึกว่หากคำอธิบายไม่ได้จริง ๆ ว่าจะมาจากไหน เพราะเมื่อคิดในด้านของวัตถุในด้านวิทยาศาสตร์แล้ว เราก็คิดไม่ออกเลยว่ามันจะหล่นทะเลพุตดานห้องที่บ ๆ มาได้อย่างไร สำหรับมิสเตอร์และมิสซิสภักดิ์นั้นเขาไม่สงสัยเลย เขารู้ดีว่านี่แหละเป็นปาฏิหาริย์ของท่านสวามีอีกอย่างหนึ่งนั่นเอง เขาเชื่อว่าท่านได้ไปรยไบไม้และกลีบดอกไม้ที่ลงมาจากห้องซึ่งอยู่ข้างบน โดยเสกให้ผ่านทะเลพุตดาน ซึ่งหน้าต่างลงมาบนไหล่มิสเตอร์ภักดิ์พอดี และหล่นลงมาทางด้านซ้ายของเขาด้วย ซึ่งด้านซ้ายนี้เป็นด้านซึ่งเขาได้มีความเจ็บปวดมาตลอดเวลาอันที่จริงไบตุรัสสินีเขานับถือกันมาตั้งแต่สมัยพระกฤษณะแล้ว ว่ามีความสามารถในการรักษาโรคได้ และที่น่าประหลาดอย่างยิ่ง ก็คือนับจากนั้นความเจ็บปวดด้านซ้ายของมิสเตอร์ภักดิ์ได้หายไปเกือบ ๆ จะทันทีเลยทีเดียว ต่อจากนั้นก็มีผู้ส่งข่าวมาจากท่านสวามี โดยมีซองใส่วิภูติ

ซึ่งจะใช้ในยามฉุกเฉินมาให้แก่สาวกทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังจะเดินทางจากไปด้วย

วิภูตทกล่าวถึงนมลักษณะมหัศจรรย์คือสีเทาเข้ม และเป็นที่รู้จักอยู่ในหมู่สาวกว่า ผู้ใดมีความเจ็บไข้อย่างรุนแรง หรือเกิดอุบัติเหตุอย่างร้ายแรงขึ้นก็สามารถจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นได้ และหลังจากได้รับการสัมผัสจากใบไม้วิเศษซึ่งหล่นมาจากเบื้องบนแล้ว มร. ภัตซึ่งแต่ก่อนเป็นโรคหัวใจเจ็บข้างซ้ายจนกระทั่งขับรถไม่ได้นั้น ก็ไม่มีความเจ็บปวดอีกต่อไป เขารู้สึกว่าสบายเหลือเกินจนกระทั่งเขาสามารถจะขับรถไปได้เกือบตลอดเวลา ไปถึงบังกาลอร์เอง นอกจากบางครั้งเขาได้ให้ข้าพเจ้าขับแทนบ้างชั่วระยะเวลาสองสามไมล์ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงจะต้องการเอาใจข้าพเจ้าเสียมากกว่า เพราะว่าส่วนใหญ่เขาก็ขับไปเองอย่างสบาย เราได้อยู่ที่บ้านที่บังกาลอร์ของเขาเป็นเวลาประมาณ ๑ สัปดาห์ และทุกวันเขาได้ขับรถพาเราไปเที่ยวที่โน่นบ้างที่นี้บ้าง ครั้งหนึ่งเราได้ไปที่ไวท์ฟีลด์ ซึ่งเราสามารถจะเก็บข้าวของอีกห่อที่เหลือ

ของเรา และได้มีโอกาสเห็น มร. และมิสซิส เอ็ม เอส ดิกซิทด้วย เบื่ออันว่าความเจ็บปวดของ มร. ภัคที่หัวใจ ข้างซ้ายนั้นไม่ได้กลับมาอีกเลย ดูเหมือนว่ามันได้หายไปอย่างเด็ดขาดโดยกลีบดอกไม้ ซึ่งหล่นลงมาจากเพดานห้องอย่างมหัศจรรย์นั่นเอง.

จบเล่มหนึ่ง

หมายเหตุ: เมืองลูร์ดส์ (Lourdes) (บทที่ ๑๐ หน้า ๓๔๑)
เป็นชื่อเมืองแห่งหนึ่งในประเทศฝรั่งเศส ตั้งอยู่ที่เชิงเขา
ไพเรนีส เป็นสถานททมชื่อเสียงมากเพราะมีนาฟุคักด-
สิทธิ์ สามารถรักษาโรคอัมพาตได้อย่างชะงัด ณ สถาน
ทนมวัดทางศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก อายุประมาณ
๑๐๐ ปี วัดนมชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก โดยมี
ประวัติว่า ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๕๘ มีเด็ก
หญิงบ้านนอกคนหนึ่ง ชื่อแมรี เบอร์นาเดทท์ ชูบิรุส
อายุ ๑๔ ปี ได้เห็นภาพนิมิตพระนางมารี (ซึ่งเป็น)
มารดาของพระเยซูคริสต์) ปรากฏขึ้นที่ชะง่อนผาของ
ภูเขา นั้น พระนางมารีได้บอกให้เด็กหญิงเบอร์นาเดทท์
ผู้ทรอบว่ามีนาฟุคักดสิทธิ์อยู่ในบริเวณนั้น ที่สามารถ
รักษาโรคได้ ต่อมาเมื่อมีผู้ทรอบข่าวนี้ก็พากันไปรักษา
โรค (อัมพาต) มากขึ้นทุกที ปัจจุบันปรากฏว่า มีไม้
เท้าค้ำยันของคนไข้ที่ได้รับการรักษาจนหายแล้ว ทั้งไว้
ให้เห็นเป็นประจักษ์พยานมากมาย ประมาณกันว่ามี
หนึ่ง ๆ โดยปกติจะมีผู้ไปนมัสการสถานที่นั้นราว ๒ ล้าน
คน มีหลักฐานและข้อมูลมากมายแสดงว่าการรักษาโรค

ของน้ำในบริเวณนี้เป็นไปอย่างปาฏิหาริย์จริง ๆ หนังสือ
นิตยสารรายเดือน Reader's Digest ก็เคยลงเรื่องนี้ไว้
ครึ่งหนึ่งพร้อมด้วยรายละเอียดมากมายเมื่อหลายปีมาแล้ว
ปัจจุบันดูเหมือนจะไม่มีใครสงสัยในเรื่องอิทธิฤทธิ์ของน้ำ
ศักดิ์สิทธิ์นอกแล้ว (คือทุกคนเชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์อย่าง
แน่นอน) เป็นแต่มีข้อสงสัยจากนักวิทยาศาสตร์บางคน
ว่าเหตุใดพระผู้เป็นเจ้า จึงมีอิทธิฤทธิ์รักษาได้แต่เพียง
โรคอัมพาต หรือโรคง่อยเปลี้ยเสียขาได้เพียงโรคเดียว
เท่านั้น.

เค้าเรื่องย่อใน

ใต้ บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๒

(บทที่ ๑๑ ถึง ๒๐)

- บทที่ ๑๑ ปาฏิหาริย์รักษามะเร็งในมดลูกจากทางไกล การมานั่งเป็นประธานในงาน โดยให้เห็น รอยนั่งที่เก้าอี้และรอยกดที่เท้าแขน แต่ไม่ ให้เห็นตัว การเข้าฝันรักษาโรคให้แก่คนบ้า ที่ถูกกระทำทางไสยศาสตร์
- บทที่ ๑๒ ปาฏิหาริย์รักษาคคนตาบอด ผีเข้า และนิ้วใน กระเพาะปัสสาวะจากทางไกล การรักษามะ-เร็งที่เต้านม (ของหญิงผู้เป็นน้องสาว) - โดย การใช้วิฤติคลึงที่เต้านมของผู้เป็นพี่ชาย การ รักษาโรคหัวใจ อัมพาต และวัณโรค โดยที่ ท่านรับเอาอาการของโรคมาไว้ในตัวของท่าน เสียเอง และรักษาตนเองได้โดยจับปล้น
- บทที่ ๑๓ การชุกคนตายที่เริ่มมีกลิ่นเน่าแล้วให้ฟื้นขึ้น มาได้ คนไข้บางรายที่ท่านไม่รักษา เพราะ

มีกรรมหนักเกินไป แต่ก็ได้ช่วยรักษาใจให้
คือให้ปลงตกต่อความตายที่จะต้องเกิดขึ้นแน่
นอน

บทที่ ๑๔ การเดินทางด้วยกายทิพย์ไปช่วยสาวกให้พ้น
อันตราย การใช้ทิพยจักขุหาเอกสารในการ
คอร์ปชั่นเพื่อช่วยศิษย์ให้พ้นจากข้อกล่าวหา
การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าแบบ “พลิก
ล็อก” คือไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลยในขณะ
ที่พยากรณ์นั้น ปาฏิหาริย์ทำหนังสือจำนวน
น้อยให้มากพอแจกกันได้ทุกคน

บทที่ ๑๕ ปราบฏุกาณ์มหัศจรรย์แก่นักวิทยาศาสตร์
การหยิบเหรียญทองคำจากอากาศ การให้ลูก
แก่คนไม่สามารถมีลูกได้แล้ว เสกผลไม้ทุก
ชนิดออกจากต้นไม้ต้นเดียว ผ่าตัดไส้ติ่งอัก-
เสบ รักษาคนไข้ที่หมดหวังซึ่งแพทย์ถือว่า
หากให้รักษาคนไข้เช่นนั้นแล้วละก็ ปิดร้าน
ไปเที่ยวเสียดีกว่ายอมรักษาให้เสียชื่อเปล่า ๆ

บทที่ ๑๖ เมตตาปาฏิหาริย์ เสกเศษกระดาษให้เป็น
ขนม เสกหินให้เป็นน้ำตาล “ทำดี แต่อย่า

เด่น "ไม่เป็นไร ไม่มีใคร เขาอยากเห็น
เราเด่นเกิน" ฝรั่งเศสพยายามฆ่าฝรั่งเศสด้วยกัน
ด้วยไสยศาสตร์ดำ อุปสรรคและปัญหาคือ
เครื่องช่วยให้ประสบความสำเร็จ

บทที่ ๑๗ ปาฏิหาริย์ถอดกายและแปลงกายไปช่วยศิษย์
ปาฏิหาริย์ช่วยปลดปล่อยเครื่องบิน เสกทราย
ให้เป็นคัมภีร์ภควัทคีตาต่อหน้า ดร. ทางวิท-
ยาศาสตร์ ดร. ออปเปินไฮเมอร์ผู้อำนวยการ
การโครงการทดลองระเบิดปรมาณูลูกแรก
ของสหรัฐ ก็อ่านคัมภีร์ภควัทคีตาเหมือนกัน
เนรมิตเข็มจากอากาศ เพื่อเจาะไขสันหลังเอา
น้ำพิษออกจากคนไข้ ต่อหน้า ดร. นักวิท-
ยาศาสตร์เอง การหยิบสร้อยเพชรจากทะเล
สิ่งที่ยศวิทย์ศาสตร์รู้แล้วมีน้อยกว่าสิ่งที่ยังไม่รู
มาก

บทที่ ๑๘ การสลายตัวของวัตถุเป็นพลังงาน และการ
คืนตัวจากพลังงานเป็นวัตถุตามเดิม ปาฏิ-
หาริย์นำเหรียญทองเก่าแก่ซึ่งหาไม่ได้ใน

ปัจจุบันแล้วมาจากที่ไกล ปาฏิหาริย์มีประ-
ประโยชน์อะไร แม้ว่าจะเป็นความจริง? การ
แสดงปาฏิหาริย์ไม่ใช่จุดมุ่งหมายสูงสุด ความ
จำกัดของภาษาหรือคำพูด ปาฏิหาริย์เพื่อ
บรรเทาบาปของมนุษย์

บทที่ ๑๙ หลักการพื้นฐานของทุกศาสนา เมื่อวัดวา
อารามกลายเป็นสุสานแห่งคำสอน ร่างกาย
คือเงาอย่างหนึ่งของจิต มนุษย์มีสภาวะเป็น
อมตะคือไม่ตาย เรือต้องอยู่ในน้ำ แต่ต้อง
ไม่ให้ น้ำ เข้า ได้ โลกคือละคร อย่าหลงเงา
ยิ่งกว่าวัตถุ ทุกข์และสุขเป็นของคู่กันใน
ละครแห่งชีวิต จงเงี่ยหูฟังเสียงเพลงทิพย์
ซึ่งมีอยู่สำหรับทุกคน คัมภีร์คือหนังสือนำ
ทาง ความสำคัญของอาจารย์ผู้สามารถ ข้อ
ปฏิบัติที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ก็คือ การทำ
หน้าที่ในชีวิตประจำวันให้ดีที่สุด และในเวลา
เดียวกันก็ต้องไม่ติดหรือยึดมั่นในสิ่งเหล่านั้น
ด้วย อย่าบูชาเงินเป็นพระเจ้า การใส่ธนูเข้า

รู้เพิ่ม? ความรักที่ยังมีความหวังและหวัง
การเชื่ออาจารย์มากกว่าเชื่อประสาทสัมผัส
ของตนเอง

บทที่ ๒๐ มนุษย์เป็นส่วนผสมของสภาวะทิพย์ และ
สภาวะมนุษย์ กายมนุษย์ ใจพระเจ้า การ
ถอนเงินเกินบัญชีจากธนาคารกรรม ความ
โกรธที่ไม่เห็นแก่ตัว คุณลักษณะพิเศษของ
ท่านใส บาบ่า “ค่าของต้นไม้อยู่ที่ผล ค่า
ของคนอยู่ที่งาน” เมื่อสิ่งทั้งหลายจะมาเอง
โดยไม่ต้องอ้อนวอนหรืออยากได้

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๖

ทางสายเปลี่ยว

เดินไป	ตามทาง	สายเปลี่ยว
มืดคลุ้ม	โศกเคี้ยว	คือข้า ฯ
เงยบเหงา	เศร้าสร้อย	วิญญา
อูรา	ขมขื่น	สิ้นทน
บั่นขั้	พลันเกิด	แสงสว่าง
โศคข่วง	ต้องทาง	ทุกหน
ปลอบใจ	ให้ข้า ฯ	ไฉ้อล
แคนอัน	สุดล้น	หันประมาณ

— ใส บาบ่า บทที่ ๑๕

ราคา ๓๔ บาท